

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

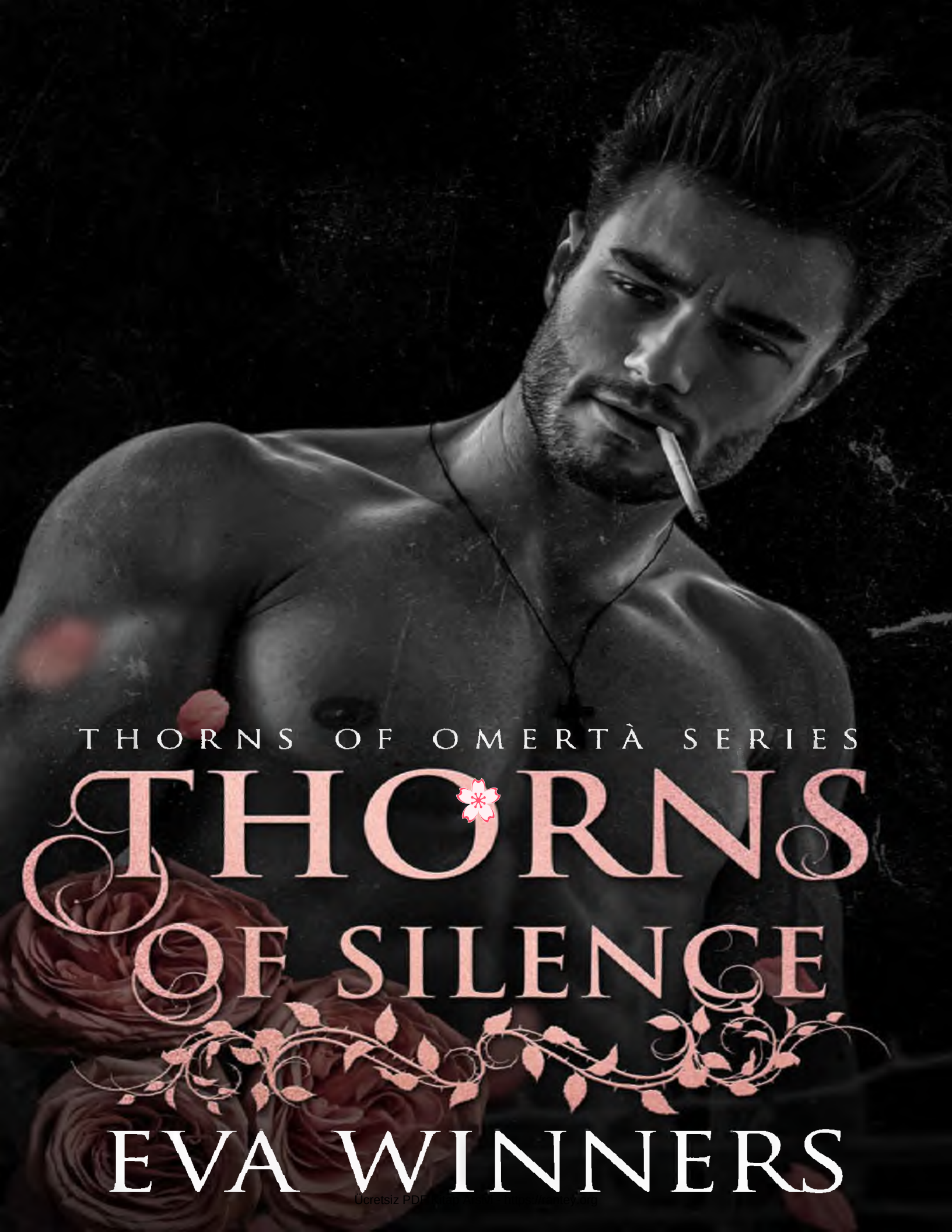
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THORNS OF OMERTÀ SERIES

THORNS OF SILENCE

EVA WINNERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THORNS OF SERIES SERIES

THORNS OF SILENCE

Telif hakkı © 2023 Winners Publishing LLC ve Eva Winners Modeller:

Amadeo Leandro

Fotoğrafçı: Wong Sim

Kapak Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC Tüm
hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e> FB

sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners> BookBub:

<https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners> TikTok:

<https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>

İÇİNDEKİLER

[Thorns of Omertà serisi Çalma](#)

[listesi](#)

[Yazar Notu](#)

[Tanıtım](#)

[Önsöz](#)

1. [Dante](#)
2. [Dante](#)
3. [Phoenix](#)
4. [Phoenix](#)
5. [Dante](#)
6. [Dante](#)
7. [Phoenix](#)
8. [Dante](#)
9. [Phoenix](#)
10. [Dante](#)
11. [Phoenix](#)
12. [Phoenix](#)
13. [Dante](#)
14. [Phoenix](#)
15. [Dante](#)
16. [Dante](#)
17. [Phoenix](#)
18. [Phoenix](#)
19. [Phoenix](#)
20. [Phoenix](#)
21. [Dante](#)
22. [Phoenix](#)
23. [Dante](#)
24. [Phoenix](#)
25. [Phoenix](#)

26. [Dante](#)
27. [Dante](#)
28. [Dante](#)
29. [Dante](#)
30. [Dante](#)
31. [Dante](#)
32. [Phoenix](#)
33. [Dante](#)
34. [Dante](#)
35. [Phoenix](#)
36. [Dante](#)
37. [Dante](#)
38. [Phoenix](#)
39. [Phoenix](#)
40. [Dante](#)
41. [Phoenix](#)
42. [Phoenix](#)
43. [Dante](#)
44. [Phoenix](#)
45. [Phoenix](#)
46. [Dante](#)
47. [Phoenix](#)
48. [Dante](#)
49. [Phoenix](#)
50. [Dante](#)
51. [Phoenix](#)
52. [Dante](#)
53. [Phoenix](#)
54. [Dante](#)
55. [Phoenix](#)
56. [Dante](#)
57. [Phoenix](#)
58. [Phoenix](#)
59. [Dante](#)
60. [Dante](#)

Epilog

Sırada Ne Var?

Yazar Hakkında

OMERTÀ'NIN DİKENLERİ SERİSİ

Thorns of Omertà serisindeki her kitap, Tatiana Nikolaev'in Thorns of Lust ve Thorns of Love adlı kitapları hariç, bağımsız olarak okunabilir. hikayesi hariç.

Thorns of Silence'daki zaman çizelgesi ve olaylar, Stolen Empire Trilogy ile örtüşmektedir.

Olası spoilerlara dikkat edin.

PLAYLIST

<https://spotify.link/rTpdwhe7ADb>

YAZARIN NOTU

Merhaba okuyucular,

Bu kitapta bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler bulunduğunu lütfen unutmayın. Lütfen dikkatli olun. Kalbi zayıf olanlar için uygun değildir.

Unutma unutmayın imzalamayı kayıt kayıt Eva
Kazananlar haber bültenine (www.evawinners.com) kaydolun.

*Annem ve babama:
Sessizliğinizi asla tam olarak
anlayamayacağım, ama sonunda bunun ne
kadar zor olduğunu anladım.*

BLURB

Beni sevdiğini söyledi, sonra terk etti.

Kız kardeşim onun ilk tercihi idi. Onun için çok kötü, ben ikinci tercihi olmayı reddettim.

Dante Leone, muhteşem bir dış görünüşe ve tehlikeli bir zihne sahip kötü biriydi. Duygusal olarak ulaşılmaz ve biraz dengesizdi, kalp kırıklığına davetiye çıkarıyordu. Yine.

Kaçtım. O da peşimden geldi ve kaderim belli oldu.

Dünyayı dolaşarak, kendimin önemli bir parçasını aradım. Cevaplarımı bulana kadar yeni bir başlangıç olmayacaktı. Özgürlüğün tadı tatlı ama yalnızdı. Ve çok geçiciydi.

Beni yakalayacağını bilmeliydim. Sonuçta, o kovalamaca oyunlarından zevk alıyordu. Bunu zor yoldan öğrenmiştim.

Ama tahmin et ne oldu?

Artık yıllar önce baştan çıkardığı kadın değildim. Artık dudaklarından çıkan güzel yalanlara ya da aldatıcı gözlerindeki sahte vaatlere inanmıyordum.

Benim adım Phoenix Romero ve bu sefer kuralları ben koyacaktım.

Adımın anlamı gibi, küllerimden yeniden doğmuştum ve bu sefer onu yakacak olan ben olacaktım.

Şimdi düşünüyorum da,
aşk körden çok sağırdır,
Çünkü aksi halde, O,
Bu kadar çok sevdiğim
kadın, Beni bu kadar
küçümseyemezdi,
Ve aşkıımı bir kenara atması.

Ben Jonson

PROLOG

PHOENIX, 18 YAŞINDA

iDeb.io'dan daha fazla kitabı ücretsiz indirin

[IDEB.IO'YU ZİYARET ETMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](https://ideb.io)

Aşk kör ve sağırdır.

İlk kalp kırıklığımı yaşayana kadar annemin sözlerini hiç anlamamıştım. Masum değildi. Nazik değildi.

Beni küçük parçalara ayırdı ve her yanıma değiştirdi, parçalanmış parçalarımı bir araya getirmemi imkansız hale getirdi. Mutluluğumu silip beni sadece acı ile baş başa bıraktığı için acımasızdı.

New York'un kuzeyindeki bir özel kliniğin hastane yatağında yatıyordum, uzaktaki karla kaplı dağların manzarası nefes kesiciydi, ama tek odaklanabildiğim şey bu acıydı.

Sıkıca sarılmış bedenine bakarak, kemiklerimde ağır bir yorgunluk hissetmeme rağmen kollarımı uzattım ve bebeğime uzandım. Reina ve benim küçük kızlar olarak, bebeklerini burrito gibi sıkıca sararken yumuşak bir şekilde mırıldandığımız görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım. Şu anda kız kardeşim hakkında düşünemezdim. Sakin nefes al, Phoenix.

"Ben... tutabilir miyim..." Dudaklarım kelimeleri söyledi, ama elbette ses çıkmadı. İşaret dilini kullanmaya çalıştım, ama parmaklarım uyuşmuştu. Onun erkek mi kız mı olduğunu bilmiyordum, ama bebeğimi görmek istiyordum. Onun özelliklerini ezberlemem gerekiyordu, böylece hayatımın geri kalanında onları hatırlayabilecektim. Ellerimi kavuşturdum, başka bir kelime işaret edemedim. "Lütfen."

Donuyordum, ellerim titriyor, kemiklerim sallanıyordu. Çok üşümüştüm ve uyuşukluk hızla vücuduma yayılıyordu. Göğümdeki ağrı

son dokuz aydır sürekli olan göğsümdeki ağrı aniden beni tamamen yutacakmış gibi hissettim.

Zihnim bulanıklaşmıştı ve birinin hareket ettiğini belli belirsiz fark ediyordum, ama dikkatim o küçük, sarılmış vücuda odaklanmıştı. Gözlerimi ayırmayı reddettim.

"Lütfen." Sessiz bir kelime. Çaresiz bir hıçkırık. Dudaklarımın titremesi.

Ellerimi uzatmaya çalışıyordum, her geçen saniye ellerimin ağırlığı beni ezip geçiyordu. Vücudum kendimin gibi gelmiyordu ve bunun, duyularımı körelten ilaçların garip etkisi olduğunu biliyordum.

Aniden etrafım sarıldı, hemşireler ve doktorlar görüşümü engelliyor ve yatağımı kenara itiyorlardı. Ellerim yanlarıma düştü, ama onları boynumdaki zincire götürmek, söz yüzüğünün hemen yanında asılı duran siyah dikdörtgeni kavramak için mücadele ettim. Sadece parmak uçlarımın altında onun serinliğini hissetmem gerekiyordu... İşte.

Cihazla uğraştım, sonra zayıflamış umudumla düğmeye bastım. Tekrar tekrar. Tık. Tık. Tık.

Biri başımda duruyordu, ama görmek istediğim kişi değildi. Büyükanneimin gözleri yüzümü aradı, yorgun ve korkuyla doluydu.

Tık... Tık... Boğazımdaki yumru titremelerimle birlikte büyüdü.

Tık.

O düğmeye son kez basmıştım.

O gelmedi. Bilinçsizlik, onun sözünü yine tutmadığını bilerek beni dibe çekti.

Bu, onun beni son kez hayal kırıklığına uğrattığı zamandı. Ona bir daha bunu yapma şansı vermeyecektim.

İki Yıl Sonra

BİR

DANTE

23 YAŞINDA

Tap... tap... tap... tap... tap.

Dr. Freud'un kaleminin klasöre hafifçe vurduğunu izledim, gözleri bana dikilmişti, sanki derimin altında kaynayan gerginliği hissedebiliyormuş gibi.

Bakışları benimkilerle buluştu, gözlerinde kararlılık parlıyordu. Zarar verme potansiyelim onu tedirgin etmesine rağmen, benim kontrolümü sınıyordu. Dudaklarım yavaşça gülümserken, o kucağındaki dosyaya geri döndü. Orada pek bir şey yoktu.

Sonunda sessizliği bozdu. "İki yıl önce olanlardan bahsedelim."

Arkanıza yaslanıp dirseğimi kol dayama yerine koydum. Bu oda sakinlik ve rahatlık hissi uyandırmak, sırlarınızı dökebileceğiniz güvenli bir liman olmak için tasarlanmıştı. Ne yazık ki, odayı kapkara boyayacak kadar sırrım vardı. Ve bu, hatırlamadıklarım dahil değildi.

"Bunu konuştuk zaten, Doktor. Başka ne söylememi bekliyorsunuz bilmiyorum. Hatırlayamadığımı için, bu kısa bir konuşma olmalı," dedim tembelce.

Derin bir nefes aldı, mükemmel orantılı yüzünü hayal kırıklığı bozdu ve hemen konuya girdi, boğazına yapıştı. "*Bir şey* hatırlıyorsun."

"Fazla bir şey değil."

O haklıydı, bazı şeyleri hatırlıyordum, ama bunların gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu asla emin olamıyordum ve bu belirsizlik beni zayıf hissettiriyordu. Sis içinden bazı şeyler beliriyor, ben onları yakalayamadan tekrar kayboluyordu, bu da beni tedirgin ediyor ve çevremdeki insanlara öfkemizi yağdırmaya hazır hale getiriyordu.

Yanma. Kesilme. Kaşınma. Cildim kaşınıyordu, ama kaşınmayı reddettim, yoksa o da benim bir hayvanmışım gibi gözlemlerini küçük defterine karalayacaktı.

hayvanmışım gibi not defterine yazmasın diye kaşımayı reddettim. Bunun yerine, Dr. Freud hareketimi izlerken parmaklarımla kol dayanağına vurdum. O her zaman izliyordu.

Aynı kararlılık duruşuna da yansıdı ve omuzlarını düzeltti. "Hatırladıklarınızı bana anlatın."

Kıkırdadım ve "Belki de kulaklarına uygun değildir" dedim, kasıtlı olarak imalı bir şekilde. Kadına ilgi duyduğumdan değil. Evet, güzeldi, ama onda beni çeken hiçbir şey yoktu.

Boynundaki kolyenin ucundaki, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım sıra dışı bir sembolü çekiştirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Deneyin." Yüzünde tereddüt belirdi, yanakları kızardı, ama sonra kararını verdi. "Ve saçmalama, Dante."

Benden alabileceği tek şey buydu. Kaçırılmamın babamın mafya ile ilgili faaliyetleriyle bir ilgisi olabileceğini ona söyleyemezdim. Angelo Leone acımasız bir piçti ve kendisinden daha kötü adamlarla iş yapıyordu.

Başparmağımı alt dudağımda gezdirdim. "Madem ısrar ediyorsun, Doktor." Nefesini tutarak bir sonraki sözlerimi bekledi. "Bazen onları rüyamda görüyorum."

"Kimi?"

"Orada olan erkekler ve kadınlar," diye cevapladım, saate bakarak.

Cevabımı kabul etti ama sorgulamaya devam etti. "Sence bu erkekler ve kadınlar neden anılarına giriyor? Ya da daha doğrusu, neden o zamana ait anılarına giriyorlar sence?"

"Çünkü canavarlar her şekil ve boyutta olabilir." Sabırsızlık derimin altına yerleşmiş, yaralı gövdem gibi kaşınıyordu. Bir haftadır kimseyi işkence etmemiş ya da öldürmemiştim ve içimdeki saldırma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, neredeyse tadını alabiliyordum. Yakında bir şeyler yapmazsam, kendi iblislerim tarafından yutulmaktan korkuyordum.

Çevremdeki herkesi dehşete düşüren bayılmalarımın iki nedeni vardı. Alkol (bira hariç) ve aşırı enerji.

İntikam almayı hayal ettim. Nasıl intikam alacağımı planladım, ama tek sorun, canavarlarımın görünmez olmasıydı. Yüzsüz erkekler ve kadınlar. Hayallerim ve bulanık anılarım benimle alay ediyor, anlayamadığım şeyler fisıldıyordu.

Bu yüzden kontrol edebileceğim tek şeye odaklandım: babamdan intikam almak. Fidyeyi ödemeyi reddetmiş ve beni kaçırانların merhametine terk etmişti.

merhametine terk etmişti. Sonuç, parçalanmış bir zihin ve yaralı bir vücut oldu ve bu kesinlikle kabul edilemezdi.

"Sana ne yaptıklarını biliyor musun?" diye sordu, bakışlarını başka yöne çevirip neredeyse boş olan dosyamın üzerine odaklanarak. Neyi ima ettiğini biliyordum: cinsel, zihinsel veya fiziksel istismar. Ama şaka ona döndü, çünkü zihinsel ve fiziksel istismar, ben daha çocukken kendi babamla başlamıştı.

"Hayır," diye yalan söyledim. Teknik olarak değil tabii. Bana işkence ettiklerini biliyordum, çünkü hastanede uyandığımda, tedavime yardımcı olmak için ülkenin dört bir yanından doktorların çağırılması gereken kalın bir tıbbi dosya vardı. Hatırlamamak bir rahatlamaydı ve dürüst olmak gerekirse, ben de öyle olmasını tercih ediyordum.

"Anıların geri gelebilir," diye kaçamak cevap verdi.

Omuz silktim, bu konuda ısrarcı değildim. Anılarımın silindiğini keşfettiğimde kendimi daha hafif hissettim. Hastanede kaldığım haftalardan sonra, anılarım yavaş yavaş, bulanık ve çarpık bir şekilde geri gelmeye başladı. Çocukluğumu, babamın bize çektiği zorlukları, kardeşimle olan bağımı hatırladım. Henüz geri gelmeyen, kaçırılmamla ilgili anılardı — kaçırılmadan önceki, sırasındaki ve sonraki aylar. Bunu tersine çevirmenin kesin bir yolu olmadığını anladığımda kabullendim. Kontrol edebileceğim tek şey, *bu zayıflığı* kimin bildiği idi. Yakın ailem dışında kimsenin bunu bilmesini istemiyordum. Acınmak istemiyordum; Omertà'daki konumumun tehlikeye girmesinden endişe etmek istemiyordum. Her şeyi geride bırakmaya hazırdım.

"Onlar bilmesinler, benim için sorun yok."

Gözlerinde çeşitli duygular parladı. Bana olan ilgisi meraktan kaynaklanıyordu. Dr. Freud'un suçlu zihinler üzerine yazdığı doktora tezi ona birçok ödül kazandırmış ve doktorasını almasını sağlamıştı. Mesleğimi bilmiyordu, ama şüphelendiğini biliyordum.

Bir şeyler not alırken kalemiyle oynuyordu. "Bence şu anda zihninizin ilerlemesini engelliyorsunuz." Gözlerimi devirdim, ama haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Aşk hayatınız nasıl gidiyor?"

Gülerek, "Bana çıkma teklif mi ediyorsunuz, Doktor?" dedim.

O, telaşla başını kaldırdı. "Bu çok profesyonelce olmaz." Ben gülümsedim. "Kimseye söylemem."

Yüzü daha da kızardı. "Ama ben bileceğim." Dr. Freud'un inkar edilemez bir dürüstlüğü vardı, ancak ben onun kendisinden bir şeyler sakladığını düşünüyordum

. Tabii bunu araştırmak için yeterince ilgilenmiyordum. "Kaırılmanızdan sonra aşk hayatınız değişti mi?"

Evet. Hayır. Bilmiyorum.

Karanlıkta saklanan bir yüzdeki gülümsemeler ve karahindiba görüntüleri zihnimde parladı, ama duraklatmaya basamadan kayboldular. *Her zamanki gibi.*

"Flört etmekten nefret ederim," dedim onun yerine.

Anlayış, hatta belki de farkındalık, gözlerinde parladı ve muhtemelen bir şeyi, yapbozun bir parçasını keşfettiğini düşündü. Aslında, keşfetmiş olabilir ve eğer ipi yeterince sert çekerse, hoş olmayan bir yere varabilirdik.

Ama bu konuşmayı bitirmiştim. Dikkatimi tekrar saate çevirdiğimde, zihnimdeki görünmez kapı çarparak kapandı. Vaktimiz dolmuştu. *Tanrıya şükür.*

Haftada bir buraya gelmemin tek nedeni, lanet olası bir barı yerle bir ettikten sonra şartlı tahliye koşullarına uymaktı. Bu sorunu ortadan kaldıracabilirdim, ama bir salak bunu canlı yayınlamaya karar vermişti.

Ayağa kalktım ve ceketimin düğmelerini ilikledim, bugünkü seansın bitmesine sevindim.

"Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Dr. Freud."

iki

DANTE

23 YAŞINDA

Sağ kolum olan Cesar, Paris'teki kulübümün ofisine daldı. Sorunların yaklaştığını anlamak için geleceği görme yeteneğine sahip olmama gerek yoktu. Sadece bunun hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştireceğini düşünmemiştim. Hafıza kaybı bile bunu düzeltemezdi.

Bu sefer değil.

"Barda bir sorun var," dedi Cesar, ses tonu temkinliydi. "Biri bir kıza uyuşturucu vermiş ve onun sağır kız kardeşi çılgına dönmüş."

Sağır kız kardeşi.

"Romero kızları," kardeşim ve ben aynı anda fısıldadık. Amon birden doğruldu, dizüstü bilgisayarı kenara itti ve elini yüzüne sürdü. Amon ve ben, bu kulübü birlikte açtığımızda büyük kalabalıklar çekeceğimizi umuyorduk. Para aklamak için mükemmel bir yoldu

—kadınlar, alkol, uyuşturucu. Sevilmeyecek ne vardı ki? Para aklamak için kolay bir yol olmaya devam etse de, giderek daha fazla... yorucu hale geliyordu.

Güneş gibi parlak bir tavrı olan kıvrıcık sarışın genç kadın Reina, insanı güneş ışınları kusacak hale getirebilirdi. Öte yandan, kız kardeşi Phoenix ise kendine ve kendi gölgesine bağlı kalıyor gibiydi. Phoenix'i en son gördüğümde... Neydi? On altı yaşında mıydı? Romero'nun kızları hakkında, birbirlerine benzedikleri, birinin sarışın, diğerrinin ise esmer ve sağır olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum. Onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek için hiçbir nedenim ya da ilgim yoktu.

Ancak, kardeşim onu takip ettiği için Reina'yı birçok kez görmüştüm.

"Kim?"

"Ona dokunmadı. Kız kardeşi ve arkadaşları oradaydı ve onun üstüne çullandılar." Cesar sertçe nefes alıyordu.

Sadece birkaç hafta büyük olan ama bunu bana hiç unutturmayan ağabeyimin ayağa fırlayıp kapıdan dışarı koşması, Reina Romero konusunda takıntılı olduğunun ilk ipucuydu.

O fark etmeden önce ben bu işaretleri fark ettim.

"Onun uyuşturulduğundan emin misin?"

Cesar bana alaycı bir bakış attı. "Evet, oldukça açık. Ve arkadaşları Roberto'nun peşine düşüp onu dövdüler."

Kaşlarımı kaldırdım. Romero kızlarının kendilerini kavgacılarla çevrelediklerini bilmiyordum.

Salondan geçip kulübe girdiğimizde, müzik 1999'da olduğu gibi çalırken, gözlerim ona takıldığı anda kalbim durdu, sonra sanki elektrik şoku almışım gibi tekrar atmaya başladı.

Koyu kahverengi saçlar. Gördüğüm en tatlı vücut. Kulübün loş ışıkları altında bile tereyağından daha yumuşak görünen bir cilt.

Görüntüler beynime çarptı, kafatasımı yaktı ve neredeyse adımımı kaçırmama neden oldu. Safir mavisi gözleri olan, etrafımda baştan çıkarıcı bir şekilde dans eden, ulaşamayacağım kadar uzaktaki kaygısız bir kız. Yumuşak dudakları benimkine değen bir baştan çıkarıcı. Kutup buzlarını eritebilecek gülümsemeler. Lanet kalbimi durduracak güce sahip melodik bir kahkaha.

Neden bu kadar gerçekçi geliyordu?

Kafamı salladım, görüntüleri kafamdan silmeye çalıştım. Phoenix Romero'nun güldüğünü hiç duymamıştım. Bu kıızı son gördüğümde, ödü kopmuş bir gençti. Bu açıkça bir rüyaydı, çünkü kesinlikle benim etrafımda baştan çıkarıcı bir şekilde dans etmezdi.

Aslında, bu kız o kadar tatlı görünüyordu ki diş ağrısına neden olabilirdi. Son derece masumdu ve muhtemelen aynı derecede sıkıcıydı. Ancak, benim sikim bunu anlamamış gibiydi, onun tatlı kıcına takılıp kalmıştı.

Sakin ol, evlat. Bu kız bize göre değildi. Romero'lar ve Leone'ler birbirlerine uymuyordu.

Amon kalabalığın içinden kız kardeşlere doğru ilerledi, Phoenix ise küçük kardeşini tutmakta zorlanıyordu.

"Bana bırak." Amon, Phoenix ona öfke dolu bakışlar atarken Reina'yı ondan aldı.

Phoenix'in ince omzuna dokundum, parmaklarımdan lanet olası bir yıldırım gibi elektrik akımı geçti. *Statik* elektrik, dedim kendime. Belki de kız kurutma kağıdı kullanmamıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve zihnime onunla ilgili daha fazla görüntü dolduğunda ciğerlerimdeki oksijen boşaldı.

Vücudumun altında kıvranıyor.

Dudaklarıma inliyor. Karahindiba tarlasında dans ediyor. Ay ışığı altında gülüyor.

Ne oluyordu *böyle*? Belki de sonunda aklımı kaçıırıyordum.

Tanrı biliyordu ki bu çok uzun zamandır geliyordu.

Siktir!

Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Kendime ve başkalarına uyguladığım işkence seanslarının yoğunluğu nedeniyle, krizlerim artık eskisi kadar sık olmuyordu. Her şey kontrol altındaydı; *ben* kontrol altındaydım.

Dikkatimi tekrar Phoenix Romero'ya vererek, Amon Reina'yı çekmeye çalışırken, kız kardeşini ayakta tutmak için çabalayan ve onu bırakmayı reddeden Phoenix'i izledim.

"Amon'un onu almasına izin ver. O onu güvende tutacaktır," dedim yavaşça ve net bir şekilde, gözleri dudaklarımı okumak için aşağı indi ve bu benim sikimi titretmedi değil. Ellerime tırnaklarımı geçirdim, onun cildine dokunma dürtüsüyle mücadele ettim. Eminim yumuşaktı ve bahar yağmuru gibi kokuyordu.

Sonra gözlerini kısarak bana orta parmağını gösterdi.

Onun tepkisi karşısında şaşırdım, belki de kız dudaklarımı yanlış okumuştı. Gerçi, dudaklarıma oldukça yoğun bir şekilde bakıyordu.

Cebimden telefonumu çıkardım ve ona uzattım.

"Al. Yaz." Ona ASL bildiğimi söylemeye hazır değildim.

Gözleri telefona kaydı, sonra tekrar bana döndü, yüzünde hala bir grimasa vardı. Amon'un kollarındaki kız kardeşine bakmak için döndü, ama Reina o anda kasmaya başladı ve Amon harekete geçti.

"Siz ikiniz halledin. Ben onu ofise götürüyorum."

Onların kalabalığın içinde kayboluşunu izledikten sonra dikkatimi Phoenix'e çevirdim. Onun ifadesini görünce irkildim. Nefretle dolu buz gibi mavi bakışlar, çene dışarı çıkmış. Kız, sanki en sevdiği evcil hayvanını öldürmüşüm gibi bana bakıyordu.

Ne yazık ki, benim sikim bundan hoşlandı. *Ondan* hoşlandı. Hem de çok.

Ve bu bir şey ifade ediyordu, çünkü benim sikim bu günlerde pek bir şeyi sevmiyordu. Ne kadar... *ilginç*.

Yavaşça onun sert vücudunun etrafında dolaştım, gözlerim dekoltesi ve kollarının pürüzsüz teninde dolaştı. Lanet olsun, o çok zarıftı, ama aynı zamanda güçlüydü. Yumuşak ve sert.

Karahindiba.

Nereden geldiğini bilmiyordum, ama ona mükemmel uyuyordu. Annem bu çiçeğin umudu, iyileşmeyi ve dayanıklılığı simgelediğini söylerdi, ama bir efsaneye göre, tek bir nefesle karahindibanın tüm tohumlarını üfleyebilirsin, o zaman sevdiğin kişi de seni sevecektir. Annem, hayatında karşılaştığı tüm korkunçluklara rağmen, romantik yanından hiç vazgeçmemişti. Bazıları aklımda kalmıştı.

Ve sonra adı vardı. Phoenix. Küllerinden yeniden doğan. Vahşi ve güzel. Evcilleştirilebilir miydi? Kafamı salladım, saçma düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

Phoenix'in yüzü hâlâ bana dönüktü, ifadesi öfkeyle çarpılmıştı. Tanrım, bu kıza ne yaptım da beni kara listeye aldı?

"Yaz," dedim, bu da onu daha da kızdırmış gibi görünüyordu. Mavi gözlerinin ardındaki kıvılcım, "Senin sorunun ne?" dediğimde canlandı.

Telefonumu elimden kaptı ve ekrana vurdu. Ekran koruyucum olduğu için şanslıydım, yoksa o güçle ekranı kırardı.

NEREDEN BAŞLAYAYIM? LİSTE O KADAR UZUN Kİ, SADECE YAZMAK BİLE BÜTÜN GÜNÜMÜ ALIR.

Gülerek, dudaklarımı okuyabilmesi için açıkça "O zaman listendeki ilk sorunu söyle" dedim.

Müzik hala etrafımızda çınılıyordu, ama nedense sanki dünya yokmuş gibi hissediyordum. Sadece o vardı.

SEN.

Onun doğrudanlığı ve gözlerindeki nefret beni şaşırttı. Ne? Siktir. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum, ama o beni şimdiden sevmiyor muydu?

"Neden?" diye sordum. Bana bir açıklama yapmadan benimle sorun yaşayamazsın. *Özellikle de onu gördüğüm*den beri sikim

"Eğer açıklamak seni rahatsız etmezse, ey büyük Nix."

Bu lakabın nereden geldiğini bilmiyordum, ama dilimden kolayca çıktı. *Nix'in* ona çok yakıştığını düşünmeden edemedim. Yunanca'da *gece* anlamına geliyordu ve nedense bu kızın karanlığını kucakladığını hissettim.

Gözlerinde mavi şimşekler çaktı — öfkeli ve soğuk — sonra sanki telefonuma kin besliyormuş gibi tekrar yazmaya başladı. O yazarken, zarif boynunun hatlarını hayranlıkla izledim. Kırılğan ve narindi — kolayca kırılabilirdi. Onun ışığını söndürebilirdim ve bu düşünce boğazımı düğümledi.

Düşüncelerimi keserek telefonu bana uzattı, sonra topuklarını dönüp uzaklaştı. Şaşkınlıkla gözlerimi indirip mesajı okudum.

BENDEN UZAK DUR YA DA SENİ CEHENNEME SÜRÜKLERİM. SADECE
ÖLDÜRMEKLE KALMAYACAĞIM, BUNU HOŞ BİR ŞEKİLDE YAPMAYACAĞIM.

Kaşlarım yukarı kalktı ve başımı kaldırdım, kalçalarını sallayıp kalın saçlarını savururken onu gördüm, sonra gözden kayboldu.

Aklım başımda olsaydı, ondan uzak dururdum. Ama aklım başımda değildi.

Bu yüzden, şeytan gibi, içimde uyanmış olan ateşin alevini beslemeye başladım. Bu kızla birlikte yanacaktık ve birlikte en muhteşem cehennemi yaratacaktık.

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı. "Cehennem benim evim, karahindiba. Hadi bakalım, göster kendini."

Dikkatimi çekmek istiyordu ve şimdi çekmişti.

ÜÇ

PHOENIX

20 YAŞINDA

N ix.

Sanki geçmişimiz yokmuş gibi davrandı ve sonra da bana Nix diye seslenmeye cüret etti.

Bu ne cüret?

Çılgılık atmak ve öfkelenmek istedim, sesimi duyurmak istedim, ki bunu hiç yapmamıştım. Artık kendi sesimi duyamadığım için sesimin tınısı konusunda çok utangaçtım. Aslında, sesimi duyan insanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim ve bu canavar da onlardan biriydi.

Dante, ismimi kısaltan tek kişiydi ve bir zamanlar buna çok sevinmiştim, ama şimdi bunun için onu öldürmek istiyordum. Bana bu ismi verdiği için pişman olmasını istiyordum.

Ve eğer bir daha cesaret edip karahindiba demesi gerekirse, gerçekten çıldırırdım. Anılar çok acı vericiydi ve onları düşünmek istemiyordum. Yine de, sözleri içime işledi.

Sen ılık ve karanlığın mükemmel dengesisin, Nix. İki yıl önce de aynı sözleri söylemişti. O zaman, ona en çok ihtiyacım olduğunda, o orada değildi.

Bana verdiği kolyeyi, söz yüzüğünü ve acil durum cihazını hiç takmadım. Artık takmıyorum. Doğum yaptığımda hayatımdan onunla ilgili her türlü izi sildim. Çünkü gerçekten, ne anlamı vardı ki?

Onu hatırlatan hiçbir şey istemiyordum. Beni hayal kırıklığına uğrattı. *Bizi* hayal kırıklığına uğrattı.

Kulüpteki olaydan sonra Amon Leone hepimizi eve götürmekte ısrar etti. İşte bu yüzden Dante'nin arabasında sıkışıp kalmıştım. Keşke bu işkence gibi yolculuğu önleyebilseydim.

Dante Leone ile arabada geçirdiğim yirmi dakika, sanki bir ömür gibi geldi ve eminim ki bu yolculuk beni birkaç yıl yaşlandırdı.

Neden Amon, Isla ve Reina ile gitmekte ısrar etmedim ki? Bunu talep etmeliydim. Ne de olsa, ben onun kız kardeşiydim. Bunun yerine, Dante'nin şık Audi'sinin arka koltuğunda sıkışıp kalmıştım, ondan yayılan yoğunluktan boğuluyordum.

Neyse ki ön koltuğu kaçırdım. Zavallı Raven o kadar şanslı değildi.

Athena'nın ardından buraya kaymaya çalıştığı anda, Dante ona ön koltuğa oturmasını söyledi. Athena, onun dudaklarını okumak veya öfkesini hissetmek zor olmasa da, nazıkçe tercüme etti.

"Ben senin Uber şoförün değilim," dedi.

Raven'ın bana attığı öfkeli bakış, neredeyse onu bu işkenceden kurtaracaktı. *Neredeyse*. Ama o kadar cesur değildim ve kendini koruma içgüdüsü galip geldi. Soğuk deri koltuğa yaslandım, ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım ve yolculuğun kısa sürmesi için dua ettim.

Ne kadar da değişmişti her şey! İki yıl önce, tek istediğim daha uzun yolculuklar ve onunla daha fazla zaman geçirmektir. Asla doyamıyordum.

"Bu şey ne kadar hızlı gidebilir?"

"İstediğin kadar hızlı." Bu sözleri söylerken bana baktı, böylece onları okuyabilecektim, ve sesinin, kızarmış tenime dokunan en yumuşak okşama gibi olacağını hayal ettim. Pasifik Sahil Otoyolu'nda hızla ilerlerken uzaktaki gün batımı nefes kesiciydi, ama onunla kıyaslanamazdı.

"Hızlı gitmeni istiyorum, ama aynı zamanda seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum." Bu itiraf yüzümü kızarttı, ama gerçek şu ki erkekler bana ilgi göstermiyordu. Sadece arada sırada yanağıma bir öpücük kondurmuşlardı, hepsi bu kadar. Kendimi gezegendeki en yaşlı bakire gibi hissediyordum. Ta ki birkaç hafta önce Los Angeles'ta bir Yılbaşı partisinde Dante ile karşılaşana kadar. Şimdi, benim için büyük bir mutlulukla, iffet ve bakirelik kelimeleri artık geçmişte kaldı.

Chaste ve Dante Leone aynı ülkedeydiler, cümleye aldırmanın, evlenmediler. Ailelerimiz de evlenmedi. Romero ve Leone aileleri isteksiz iş ortaklarıydılar, ama babamın onları sevmediğini anlamak zor değildi.

Yaşam da yardımcı olmuyordu. Henüz on sekiz yaşında değildim, ama sahte kimliğim sayesinde Dante benim reşit olduğuma inanıyordu.

"Bütün gece devam edebiliriz, Nix." Tanrım, böyle şeyler söylediğinde vücudum şehvetle alevleniyordu. Onu arzuluyordum, ona olan isteğim her geçen gün daha da güçleniyordu. "Ne kadar hızlı gitmek istersin?"

"Hızlı," diye mırıldandım ve alışkanlıkla işaret dilinde yazdım. ASL uygulamasını indirdiğini fark etmiştim, ama o bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Siyah Audi cabrioletinin üstü açıkken, gaz pedalına bastığında rüzgar yanaklarımı okşadı ve saçlarımı omuzlarımın etrafında savurdu. "Sana dokunmak istiyorum."

Bana attığı bakış, ateşten başka bir şey değildi. Nabzım hızlandı ve her kilometre ile bacaklarımın arasındaki baskı arttı.

Bir saniye sonra, araba hızlandı ve beni koltuğuma doğru itti. Tekrar bana baktığında gözlerinde bir kıvılcım parladı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. Hızlı gidiyordu, hız göstergesi 80... 90... 100 mil/saate ulaştı.

Adrenalin, beklentiyle damarlarımdan akıyordu. Belki de o da beni benim onu arzuladığım kadar istiyordu. Karşılaştığımızdan bu yana geçen haftalar muhteşemdi. Bende uyandırdığı duygularla sarhoş olmuştum. Ona sarhoş olmuştum.

O doğruydı, sanki aradığım eksik parçam gibiydi. Onun havasını solumak ve ona dokunmak piyano çalmak gibiydi. Aslında hayır, daha da iyiydi. Tuşlar soğuktu ve benim emrim altındaydı; o ise tam tersiydi. Cildi sıcaktı ve ruhundaki karanlık benimkine hitap ediyordu, ama beni sarhoş eden onun şiddetiydi.

Benim gözümde o mükemmeldi.

Araba yavaşladı, ama adrenalin ve şehvet azalmadı. Kenara çekince, kontağı kapattı ve motorun yumuşak çatırtıları, vücudumda kıvılcımlar saçan hisleri yansıtıyordu. Yoğun gerginlik. Gün batımı gökyüzü. Sıcak hava.

Beklerken nefes almam zorlaşmıştı. Bu adamı tüm varlığımla istiyordum ve ona her yaklaştığımda, kontrolüm ve gardım eriyip gidiyor, ona teslim oluyordum. Her şeyini istemiştim.

Bakışlarımız buluştu, onunki karanlık ve sahipleniciydi. Benimki ise itaatkârdı. Onu memnun etmek, ona ait olduğumu hissetmek istiyordum.

Kemerini çözdüğünde bakışları vücuduma indi, sonra uzanıp benim kemerimi de çözdü. Hiç tereddüt etmeden konsolun üzerinden atlayıp üzerine çıktım, kalçalarımı kavrayıp izlerini bıraktığı ellerinin baskısının tadını çıkardım.

Elleri elbiseyi uyluklarımdan yukarı doğru itti, o ise başını koltuk başlığına yaslayarak tembelce beni izliyordu. Göğsünü, boynunu keşfettim

boynunu keşfettim, parmaklarım kalın siyah saçlarına gömüldü ve ensesinin arkasına yerleşti.

"Elbise giymeni seviyorum." Konuşurken her zaman gözlerime bakmaya özen gösterirdi, ama beni serbest düşüşe geçiren bir sonraki hareketi oldu. Elleri uyluklarımdan ayrıldı ve "Seni seviyorum, Nix. Benim karahindibam." dedi. Güçlü parmakları, prova yapmış gibi görünen sözleri söylerken zarifçe hareket etti.

Kalbim bir an durakladı, sonra havaya yükseldi, sonra tekrar aşağı indi ve ona gitti, beni sonsuza dek terk etti.

Öne eğildim, ağzına, çenesine ve boynuna öpücükler yağdırdım, sonra dudaklarına geri döndüm ve bir iç çekerek nefes verdim. Eli boğazıma uzandı, beni geri itti ve başparmağıyla nabzımın attığı noktayı okşadı. Yüzündeki ifade karanlık ve sahipleniciydi. "Sonsuza kadar senin olmak istiyorum." Benim geçmişimi, bugünü ve geleceğimi zaten ele geçirdiğini bilmiyordu. Hepsini. Ben bu dünyaya onun için ve sadece onun için gelmiştim.

"Seninim," diye işaret dilinde işaret ettim, aynı anda sözleri de söyledim. "Ben de seni seviyorum."

Sonra ağzını ağzıma bastırdı. Beni tembel ve tatlı bir şekilde öptü, ama çok geçmeden öpücük sert ve sahiplenici bir hal aldı. Dili ağzıma kaydı, emdi ve ısırdı. Uzun ve derin bir yalamayla geri çekildiğinde, titreme beni sardı.

Sert ellerinin göğüslerime, elbisenin altındaki kabarık cildime, belimin kıvrımlarına doğru yol aldığını izledim. Tangamın ipini yumrukladıktan sonra kumaşı yırttı ve beni onun yakıcı bakışlarına maruz bıraktı.

Bir eliyle amımı avuçlarken, diğer eliyle çenemi tuttu, parmaklarıyla yüzümü yukarı kaldırdı ve gözlerimi gözlerine çevirdi.

"Benim."

Nefesim hızlandı ama korkmuyordum. Aslında, onu bu haliyle seviyordum. Ben ona aittim ve onun bu iddiası, içimdeki ham duyguları ön plana çıkardı. Bazen sesimin ve işitme duyumun olmasını dilerdim ama Dante'yle birlikte olduğum bu anlarda kendimi eksik hissetmiyordum. Doğru ve yeterli hissediyordum.

"Her zaman," diye sessizce dudaklarımla söyledim.

O beni ateşli bir tutkuyla öperken, parmaklarımda altında bir inilti titredi. Dilini ağzıma soktu, alt dudağımı dişlerinin arasına çekti... Beni canlı hissettirdi.

Tiştörtünü çektim, sonra elimi kaslı karnına kaydardım, parmaklarımı karın kaslarındaki oluklar ve göğsündeki düzlükler boyunca gezdirdim.

Parmaklarım, dokunduğum her şeyden daha sıcak görünen cildinde gezindi ve şehvet dalgası karnımın alt kısmında birikerek, tatlı noktayı acı veren bir ihtiyaçla zonklattı.

Hareket ettim, ereksiyonuna sürtündüm, kalçalarım binlerce yıldır yapılan dansı yapıyordu. İçim yanıyordu ve kot pantolonunun arkasındaki şişkinliğine her sürtünüşümde ateş daha da sıcak ve parlak hale geliyordu.

Gözlerimi kapattım, o kadar yakındım ki, yoğunluğundan titriyordum.

Başımı geriye doğru çekti ve saçımı kavradı, gözlerime bakmadan önce bir kez daha ağzını ağzıma bastırdı.

"Çıkar beni ve içlerine sok." Titrek bir nefes kaçtı, gözlerim yarı kapalıyken onun üzerinde durup titriyordum. Dante'nin ağzı çok kirliydi. Bir erkeğin bana böyle emir vermesinin bu kadar seksi olacağını hiç düşünmemiştim, ama o her emir verdiğinde inledim, kıvrandım ve inledim. "Siktir, bu sesleri çıkardığında," dedi, beni her şeyi tüketen bir bakışla izleyerek. Saçımı daha sıkı tuttu. "Acele et, benim karahindibam, yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Tanrım, ama onun cezaları hiç de ceza değildi. Beni tahrik ediyor ve rahatsız ediyorlardı, her seferinde en sarsıcı orgazmları yaşatmayı başarıyorlardı.

Kemer tokasını açıp onu dışarı çıkardım. Elimde sıcak ve ağır, pürüzsüz ve sertti, onu yumruğumla bir, iki kez pompaladım. Üzerine çıktığımda onun homurdandığını hissettim.

Parmakları kalçalarımın gömüldü ve ben onun ucunu girişime yerleştirdim. Onun sıcaklığı, zonklayan amımın içinde içimi açgözlülükle sıkıştırdı.

Yavaşça sallandım, onun uyarılmış penisinin başını kayganlığımın içine kaydurdum ve sonra kalçalarımı tekrar kaldırdım. Sonra bu hareketi tekrarladım — bir, iki, üç kez

—sığ hareketler kaslarımı titretti. Tanrım, o çok lezzetliydi.

Parmağını köprücük kemiğim boyunca gezdirdi, bir askıyı, sonra diğerini omuzlarımdan itti, elbisesini göğüslerime kadar indirdi. Sahip çıkarıcı bir bakışla sütyenimin kupalarını yana çekerek göğüslerimi ortaya çıkardı, sonra bir meme ucunu ağzına aldı.

Onun uzunluğuna doğru kendimi indirdim, sadece yarıya kadar battım. Eli saçımı bırakıp diğer göğsümü sıkarken, o yalamaya, ısırmaya ve emmeye devam etti. Gözlerim başımın arkasına yuvarlandı, nabzım onun etrafında titriyordu.

Nefes nefeseydim, uyluklarım sıkışırken küçük daireler çizmeye devam ettim. O kadar büyüktü ki, her girdiğinde ilk sefermiş gibi hissediyordum.

Kalçalarımı daha sıkı kavradı, ben de ellerimi onun ellerinin üzerine koyup parmaklarını sıktım. Güçlenmek için mi, onu durdurmak için mi, bilmiyordum.

Başını geriye doğru eğdiğini, deriyi kırıştırdığını gördüm ve gözlerindeki duygu doğrudan kalbimin derinliklerine işledi.

"Sikimin geri kalanını al," diye emretti, ben ise dudaklarını okumaya ve sözlerini anlamaya çalışarak ağzına bakıyordum. "İkimiz de amının sikilmek istediğini biliyoruz. Heyecanının bacaklarından aşağı aktığını hissedebiliyorum. Hepsini alacaksın ve sonra benim için çılgılık atacaksın."

Titredim, dudaklarımdan bir inilti kopardı. Onun müstehcen sözleri bana yaptıkları.

Ellerinden biri benim tutuşumdan kaydı ve vücutlarımızın arasına girerek klitorisimi buldu. Onu daireler çizerek okşadı, heyecanım parmaklarını ıslattı.

İkimiz de birbirimize bağlı olduğumuz yere baktık ve ben titreyerek onu içime tamamen alırken aşağı kaydı. Vücudundaki her kas gerilmişti. Dante'nin titreşimlerinin içimde dalgalandığını hissederek, sıcak bir heyecan damarlarımdan geçti. Sadece onun benim vücudumu ve zevkimi kontrol edebileceğini biliyordum. Sonsuza kadar. Tüm orgazmlarım ona aitti.

Kalp atışlarımız birlikte hızlandı. Kalçaları hareket etti, klitorisim ona sürtündü ve yoğunluğu beni titretti. Elleri her yerimdeydi, bana dokunuyor, beni sahipleniyor, saçımı avuçlayarak başımı eğiyor ve beni öperken diğer eliyle kalçamı kavrayarak beni kendisine daha sertçe sürtüyordu.

Patlamam çok uzun sürmedi. Boğazımdan yukarı doğru bir sıcaklık hissettim. Sesim olmalıydı. O kadar şiddetli orgazm oldum ki, göz kapaklarımdan arkasında noktalar uçtu. Ateş, sıcak, karıncalanan bir his gibi içime yayıldı.

Kulak mememe sertçe ısırılmasıyla gözlerimi açtım ve sevgilimin arzuyla dolu gözlerine baktım. Memnun görünüyordu ve ben onun için eridim.

"Bir tane daha ver," dedi, sanki orgazmlarım onun ödülüymüş gibi.

"Beni sik, Dante," diye fısıldadım, geriye uzanıp iki elimi de dizlerine koydum.

Bakışları sıvı mavi bir aleve dönüştü, kalçalarımı kavradı ve beni ereksiyonunun üzerinde zıplatmaya başladı. Sert. Hızlı. Güçlü. Gözleri çıplak tenim, zıplayan göğüslerim, karnım ve içime girip çıktığı yer üzerinde dolaştı.

Tahrikim parıldıyordu, arzumun kanıtı onun cildini kaplıyordu. Zevk derimin altında uğuldadı.

Aniden beni sabit tuttu, sonra parmaklarını klitorisime getirdi. Heyecanımı süpürdü ve ben utanmadan parmaklarını ağzına götürüp emmesini izledim, göz kapakları bir an için mutluluk dolu bir ifadeyle kapandı.

Derin mavi gözleri açıldı ve hareketi tekrarladı, ama bu sefer ıslaklığı alt dudağımın üzerine sürdü. Dilimi dışarı çıkardım, parmağının ucunu yaladım ve kendimi tattım.

Kontrolünü kaybetti. Kalçalarımı kavradı, göğüslerimizi birbirine yaklaştırdı ve beni sertçe, hızlıca ereksiyonuna doğru itti. Ellerim omuzlarına geldi, parmaklarım derisini tırmaladı ve o beni tüketirken ona tutundum.

Yukarı ve aşağı. Her bir itiş yıkıcıydı, beni en iyi şekilde mahvedecek bir zevk vaat ediyordu. O, beni üzerinde tutarken ve içime girerken, hiç yavaşlamadı, bana her şeyini verdi.

Boğazım titredi, homurtuları avuçlarımın altında titreşti.

Dante ağzımı ele geçirirken, tüm nefeslerimi ve sert soluklarımı yutarken ikinci kez doruğa ulaştım. O titreyene ve içimde boşalana kadar tekrar tekrar itiş yaparken, duvarlarım onun uzunluğunu sıkıca kavradı.

Yüzümü boynunun kıvrımına yasladım, dudaklarım hafif bir gülümsemeyle oynuyordu. Sıcak nefeslerimiz. Dudakları tenimde. Seksi, sevişmeden sonra gelen mutluluk.

Onunla o yolculuklara çıkmayı çok seviyordum. Ona derin ve geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık olmuşum. Paylaştığımız tek bir anı, söylediği tek bir kelimeyi bile unutmadım. Yine de, kulüpte gözleri bana takıldığında, sanki bir yabancıymışım gibi bana baktı. Sanki beni tamamen unutmuş gibiydi. Oysa bir zamanlar benim için her şeydi.

Beni mahvetti ve ben de bunun sonuçlarıyla ve uyanık olduğum ve uyuduğum her saatte beni rahatsız eden anılarla yaşamak zorunda kaldım.

Onun tatlı sözlerini, yalanlarını hatırlayarak içimden alaycı bir şekilde güldüm. Ona inanan aptal bendim. Umut eden aptal bendim ve o da benim hayallerimi besledi, en azından hepsini paramparça edene kadar.

Herkesin gözleri bana çevrildi ve fark ettim ki, istemeden daha yüksek ses çıkarmış olmalıyım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Athena, bana şüpheyle bakarak.

Hiçbir şey yolunda olmamasına rağmen başımı salladım. O pislik beni tanımadı bile. O gittiğinden beri her gün biraz daha ölüyordum ve

bana selam verme nezaketini bile gösterememişti.

İki yıl boyunca ona rastlamamak için dikkatli davrandım, ne pahasına olursa olsun onunla karşılaşmamaya çalıştım. Ama ne kadar zaman geçerse geçsin, onun ne kadar değiştiğini inkar etmek imkansızdı. Gizlemeye bile çalışmadığı değişken bir tarafı vardı. Kaynayan öfkesi etrafına yayılıyor, Raven'ı bile tedirgin ediyordu.

Dante değişmiş olabilir, ama etkisi değişmemişti. Ondan odun ve deri kokusu yayılıyordu, pencereden dışarı bakıp şehrin sokak lambalarının akıp gitmesini izlerken, onun sıcaklığıyla birlikte beni boğuyordu. Bu adam birçok yönden ateşliydi.

Gözlerimiz arka aynada bir saniye için buluştu ve ben gözlerimi kaçırma dürtüsüyle mücadele ettim. Bunun yerine, bakışlarımı sabit tuttum. Ona nefretimi göstermesini istedim. Dante'yi bu günlerde öfke yönlendiriyor olabilir, ama *benim* lanet öfkemle boy ölçüşemezdi.

Kalbim şiddetle çarpıyordu, ama ben aldırmadım, o sadece bir organdı. Hissetmeyi, sevmeyi ve en sinir bozucu olanı, devam etmeyi reddediyordu. Kurtarılabilecek tek parçası, bebeğimle birlikte benden alınmıştı.

Dante, aldatici davranışlarıyla beni baştan çıkardı, sonra sonuçlarına tek başıma katlanmam için beni terk etti. Ondan nefret ediyordum. *Hâlâ onu seviyorsun*, kırık kalbim fısıldadı. *Hayır*. Bunu kabul edemezdim, kabul edemezdim. Beni bu karmaşaya sokan şey kalbimdi. Şey... kalbim ve prezervatif kullanmamamdı, ama ayrıntılara takılmanın bir anlamı yoktu.

Gözlerim, direksiyon simidindeki büyük ve damarlı ellerini gördü. Beni dokunan, bana sahip olan eller. Beni çıplak bakışlarıyla süzdüğü ve lezzetli bir sürtünme yarattığı zamanlar bir şeydi, ama sonunda o yıkıcı ellerini bana koyduğunda? Vücudum patlardı. Bu bir bağımlılık haline gelmişti ve benim tekrarlayamadığım bir şeydi. Tabii ki bunu yapmakla ilgilenmiyordum.

Gözlerini tekrar yola çevirdi, ama yine de her yönden dikkatinin bende olduğunu hissediyordum.

Yavaşça nefes vererek gözlerimi kapattım ve bizimle ilgili görüntüleri kafamdan silmeye çalıştım. Fırsatım olsaydı, onları zihnimden silerdim.

Acıyı, sana bıraktığı ıstırapı hatırla, diye kendime hatırlattım. Beni kullandı ve ben ikinci şanslara asla inanmadım. Tarih tekerrür etmezdi

tekrarlamayacaktı. Kullanılmaktan bıkmıştım. Beni seven ve kabul eden arkadaşlarım ve ailem vardı. Artık ona ihtiyacım yoktu.

Ona ihtiyacım olduğu zaman geçmişti.

Araba durdu ve üçümüz hayaletler peşimizdeymiş gibi arabadan atladık.

Reina'yı kollarında tutan Amon'a koştum, Reina'nın başı gevşekçe sarkmış ve ağzı hafifçe aralıktı.

"*Nabzını kontrol ettin mi?*" diye Isla'ya acil bir şekilde işaret ettim. Raven ve Athena çoktan binaya girmiş, asansörü çağırıyorlardı. "*Hiç uyandı mı?*"

"Bir ara uyandı, ama çoğunlukla baygındı," diye cevapladı Isla. Gözleri omzumun üzerinden geçip gitti ve Dante'nin arabasından inip, arabaya yaslanarak bizim konuşmamızı ilgiyle izlediğini fark ettim. Ona "*Ne istiyorsun lan?*" der gibi gözlerimi kısarak baktım, ama aptal herif mesajı almadı. "Her neyse, iyi olacak. Biraz uykuya ihtiyacı var, o boktan şey vücudundan atılsın."

Gözleri Dante'ye kaydı, sonra tekrar bana döndü ve sanki yaklaşan bir volkanik patlamayı hissedebiliyormuş gibi içeri koştu.

"*Yukarı çıkamazsın,*" diye işaret ettim, inatçılığım sözleri ağzımdan çıkarmamı engelliyordu. Neden işini kolaylaştırayım ki?

"Sanki beni durdurabilirmişsin gibi."

Ellerinin işaret dilinde kelimeleri yazdığını görünce şoktan ağzım açık kaldı. ASL öğrenmiş miydi? Bu, beklediğim en son şeydi ve lanet olası yüzündeki sırıtış, benim tepkimden memnun olduğunu gösteriyordu. Daha önce bana telefonunda yazdırmıştı... Neden en başından ASL kullanmamıştı?

Tabii ki, bir pislik olma ihtimali dışında. Sinir bozucuydu.

Bir an durup Dante'nin etkileyici vücudunu yeni bir bakışla süzdüm. İki yıl önce, her zaman kot pantolon ve deri ceket giyerdi. Bugün ise kaslarını saran ve ağız sulandıran karın kaslarını ortaya çıkaran özel yapım bir İtalyan takım elbise giyiyordu. O zamanlar derisinin altında gizlenen karanlık şimdi her bakışında, her gülümsemesinde, her hareketinde açıkça görünüyordu. Bununla gurur duyuyordu ve bu çok korkutucuydu.

Yine de korkmayı reddettim.

Çenemi sıktım ve onun vücudunu fark ettiğim için kendimi azarladım. Onun bir aziz ilan edilmesi umurumda değildi, benim için her zaman şeytan olacaktı.

"*Daireme bir adım bile atarsan seni öldürürüm,*" diye işaret dilinde söyledim.

Sonra o akşam ikinci kez ona sırtımı döndüm ve bir daha bakmadan uzaklaştım. Kendi ilacının tadına baksın.

Bu öfkeyi biraz olsun atmak için dairemize çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım, tam o sırada Amon'la karşılaştım. Adımları sendeledi, dikkatini bana verdi.

"Onu kanepeye yatırdım. Bol bol su içmesi gerekecek." Yavaşça konuştu, hatta anladığımdan emin olmak için içmek ve su anlamına gelen ASL işaretini de yaptı. Dante Leone ile olan ilişkisi olmasaydı, ondan etkilenirdim.

Başımı salladım, sonra onu geçip kız kardeşimin yanına gittim.

DÖRT

PHOENIX

Kız kardeşim yanımda uyurken, kız arkadaşlarım da küçük Parisli dairemizin oturma odasının zemininde uzanmışken **ben** kanepede oturuyordum. Rahatsızdım. İki yıldır hissetmediğim bir elektrik dalgası tenimde dolaşıyordu.

Onun dokunuşunu en son hissettiğimden beri.

Dante'nin kulüpte bana attığı bakışı aklımdan silemiyordum.

Şiddetli ve şehvetli, ama orada başka bir şey daha vardı.

Beni tanımıyor gibi davranıyordu. Sanki beni görmekten rahatsız olmuş gibiydi.

Nasıl cüret eder de korkakça bir çıkış yolu seçer ve aramızdakini kolayca silip atabilirmiş gibi davranır! Öfkemi bastırarak, ona uzanıp yumruk atma dürtüsüyle mücadele ettim. Ona vurmak. Onu tırmalamak. Ona zarar vermek istedim. İki yıl önce benim hissettiğimi ona da hissettirmek istedim.

Sokak lambasından gelen bir ışık huzmesi pencereden içeri süzüldü ve zihnim geçmişe, Dante Leone'ye körü körüne aşık olan o naif kıza geri döndü.

Yalnız değildim.

Nedense, bir şekilde, kalbim onun sözünü tutacağına inanıyordu. Üçümüz birlikte hayatın dansını süreceğimizi söylemişti. Değil mi?

Ama kendime olan güvensizliğim başımın belasıydı. Yavaş yavaş, her gün, her şeyi sorgulamaya başladım. Her öpücüğü. Her sözü. Her lanet şeyi.

Gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü elimin tersiyle silerken göğsüm sıkıştı.

Aylardır, tam olarak yedi ay, bir hafta ve beş gündür

—onu görmeyeli ya da ondan haber almayalı.

Kalbim sürekli fısıldıyordu: "O geliyor. Dayan, o geliyor. Her zaman geleceğine söz verdi."

Peki, o zaman neredeydi?

Onu aradım. Mesaj attım. 911 kodumuzu kullanarak ona çağrı bıraktım. Tık. Tık. Tık.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Sadece kız kardeşim ve arkadaşlarımdan mesajlar vardı. Reina beni özlemiş, benim için endişelenmişti. Doktorların ne dediğini sürekli soruyordu ve ona yalan söylemek hoşuma gitmiyordu.

Telefonum tekrar titredi.

FaceTime yapabilir miyiz? Seni özledim.

Uyumadan hemen önce Reina ile FaceTime'da konuştum, ama henüz onunla tekrar konuşmak istemiyordum. Ben de onu özliyordum, ama kamera karşısında ona yalan söylemek mesajla yalan söylemekten daha zordu. Bu yüzden mesajı kapattım ve odada dolaşmaya başladım.

Yapacak pek bir şey yoktu. Dışarı çok soğuktu, buradaki Aralık ayının sıcaklıkları sizi iliklerinize kadar dondurmaya yetecek kadar düşüktü. Kaliforniya'da büyüdüğüm için, karla sadece onu aradığımızda karşılaştık, ki bu çok sık olmazdı.

Paris'teki üniversitedeki ilk yılımın sadece bir ayını tamamlamıştım ki hastalık izni almak zorunda kaldım. Büyükanнем, Hollywood'daki şöhretini ve dekan üzerindeki etkisini kullanarak okuldan atılmamı engelledi. Hatta rektörden bana çevrimiçi derslere katılma izni almasını sağladı.

Büyükanнем, gizlilik gerektiren ayrıntılı bir hikaye uydurduktan sonra beni bu kliniğe getirdiğinden beri günlerim, kız kardeşim ve arkadaşlarımla mesajlaşmak, FaceTime'da görüşmek ve derslerime çalışmakla geçiyordu.

O kadar ikna ediciydi ki, herkes, hatta babam bile, ona inandı.

Kurs modüllerim olmasaydı çıldırırdım. Geri döndüğümde yine de yetişmem gereken şeyler olacaktı, ama büyükanнем kucığımda bir bebekle gitmeyeceğimi açıkça belirtti.

Yine de umutluydum. Yine de dileklerim vardı.

Korkmama rağmen bebeği doğurmak istediğimi söyleyip durdum. Daha önce hiç bebek tutmamıştım, hiç bebek bezi değiştirmedim. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Sen çok sorumsuzsun. Kendini ve ailemizi rezil ettin." Büyükanнем bunu defalarca tekrarlardı. Aslında söylediği şey, gerçek hayatın tadını almam için beni beş parasız bırakacığıydı. Bu çok acımasızcaydı, ama o buna sert sevgi diyordu.

Eğer öyle olursa, bebeğim açlıktan ölecekti. Çocuğuma bunu yapamazdım. Bu acımasız ve bencilce olurdu.

Hastane yatağından yavaşça kayarak indim, bir elimle sırtımı tutarken diğer elimle kocaman karnımı okşadım. Ayaklarımı hastane terliklerine soktum ve pencereye doğru sendeleyerek yürüdüm, son üç aydır baktığım aynı manzaraya bakarak. Karnım gizlenemeyecek kadar belirgin hale gelir gelmez, büyükannem tek kelime etmeden beni bu tesise getirdi.

Ama şimdi, kar her yeri kaplamış, bakması neredeyse acı verici hale getirmiş, göz alabildiğince uzanan her yeri renksiz hale getirmişti. Bana, bensiz geçen mevsimlerin değişimini hatırlatıyordu.

Neden gelmiyordu?

Kalbimdeki acı, sanki biri kalbimi ve ruhumu ikiye bölmüş, sonra da kanamam için beni öylece bırakmış gibi hissettiriyordu. Acı çok şiddetliydi, tıpkı Dante'nin aylar önce yaptığı gibi beni tüketiyordu.

Elimi karnıma koyduğumda, içimde hayatın hareket ettiğini hissettim. Her an olabiliirdi.

Hamile elbisemin cebine uzanıp acil durum cihazını çıkardım

. Bu, onu kullanmak için kesinlikle uygun bir zamandı.

Büyükannem uzlaşmayı reddetti; bebeği benden alacaklardı. Bebeği başka kimse bilmiyordu ve kız kardeşimle arkadaşlarımı bu işe karıştıramazdım. Bu yüzden sırrımı kendime sakladım, her ne kadar dünyaya anlatmak için dudaklarım yanıyor olsa da. Bunun yerine, tek söylediğim yalanlardı.

Gözlerimi küçük cihaza indirdim, ellerimde çevirip inceledim. Beni kurtarmak için yapılmıştı. Neden işe yaramıyordu?

Tık. Nefes al.

Tık. O bizim için gelecekti.

Tık. Zaman azalıyordu.

Karnımı ovuşturdum, acı dayanılmazdı. Bebeğimizin mutlu olmasını, utançla değil sevgiyle doğmasını istiyordum.

"O bizim için gelecek," diye mırıldandım, nefesim camı buğulandırdı, kalbimdeki umut sönüyordu. "Üçümüz birlikte olacağız."

Ciğerlerim sıkıştı, göğsümde daralıyordu.

Keşke Reina burada olsaydı, diye milyonuncu kez düşündüm. Büyükannem, ona söylersem üniversite fonumu keseceğini söyledi. On altı yaşındaki kız kardeşimin benim ahlaksızlığımdan etkilenmesini istemiyordu. Kabul etmemin tek nedeni, küçük kız kardeşimin üzülmemesini istemememdi. Çok çalışıyordu

ve en son görmek istediğim şey, büyükannemin onun da okul parasını kesmesiydi.

"Çok gençsin. Çok aptalsın. Çok körsün." Büyükannemin daha önce söylediği sözler kafamın içinde yankılanıyordu ve onun haklı olmasından nefret ediyordum. Lanet olsun. Nefret ediyordum. "Sen ve Reina bu döngüyü kırmalısınız," diye tükürmüştü, yüzünde hayal kırıklığı belirmişti. "Evlilik dışı çocukların doğduğu bu döngüyü hiç bitirebilecek miyiz?"

Atlantik üzerinde uçtuğumuz süre boyunca bağırp çağırmaya devam etti. Bu, annemi ve onların tartışmalarını hatırlamamı sağladı. Boğuk bir protesto sesi dudaklarımdan çıktı ve yeniden beş yaşında bir çocuk oldum.

"Değersiz. Utanç." Hala annemin, büyükannemin sert sözlerine bakışlarında beliren kargaşayı hatırlıyorum. Gözlerinin yaşlarla dolmasını. Bunlar, hastalığım beni ele geçirmeden önce duyduğum son sözlerdi.

Dünya sessizliğe bürünmeden önce.

Alnımda ter, kalbimde bir ağrı ve bana sıkıca sarılmış bir vücutla uyanarak irkildim.

Reina kollarımda derin uykundaydı, ilaçların etkisi geçmişti. Hala ona uyuşturucu verilmiş olduğuna inanamıyordum. Sonuç çok daha kötü olabilirdi ve adil olmadığını bilsem de, bunun için Leone kardeşleri suçladım.

Çalışanlarını daha iyi kontrol etmeleri gerekirdi. Kulüpte daha fazla güvenlik görevlisi olmalıydı, böylece kadınlar istismar edilme riskiyle karşı karşıya kalmazlardı. Raven'ın o pisliğe nasıl ders verdiğini düşününce, dün gecedan beri ilk kez gülümsedim. Bira şişesiyle kafasını parçaladı ve muhtemelen yakın gelecekte düzgün bir şekilde işlev göremeyecektir.

Amon Leone onu öldürmemişse tabii.

Benim tarafımdan hiçbir şikayet yok. O orospu çocuğu ölsün.

Reina kollarımda kıpırdadı, bukleleri bacaklarımdan ve kolumun üzerine yayıldı ve ben sahip olduklarıma odaklandım.

Ailem. Arkadaşlarım. Müzik.

Şimdilik ihtiyacım olan tek şey buydu. Bir şeyin, birinin eksik olduğunu biliyordum ve bir gün onu aramaya çıkacaktım. Kalbimin altında büyüdüğü halde, selam bile vermeden, veda etmeden benden koparılan o küçük hayatı.

BEŞ

DANTE

İnsanlar beni çok sinirlendiriyordu.

Sadece birkaç istisna vardı: Amon, Annem ve... Evet, hepsi bu kadar. Ama ateşli Nix olan Phoenix'in de bu gruba katılabileceğini düşünüyordum. Kaba ve dikenli tavırlarına rağmen. Bu tavırları Kaliforniya'daki evinden kalma bir hatıra olmalıydı. Kız kardeşi güneşin, ışığın ve gökkuşağının tadını çıkarırken, o Death Valley çölünü tercih etmişti.

Bana her zaman kaktüs verin. Onlar sert ve dayanıklıydı. Ve lanet olsun, ben her zaman zorluklara hazırdım.

Phoenix Romero'yu kulüpte görmeyeli bir hafta olmuştu ve onu gölgelerden izledikçe, daha da meraklanıyordum. Kız kardeşi basitti, ama Nix öyle değildi. Kendini dünyadan sakladığı katmanları vardı. Onu açığa çıkarmak ve onu harekete geçiren şeyi anlamak istedim. Beni hiç kimsenin yapamadığı şekilde büyüledi.

Park yerine girdim, motosikletimden indim ve kaskımı gidona astım. Paris'in dışındaki Fransız kırsalındaki eski kalenin önünde durdum. Henüz tadilattan geçmemiş mülklerimden biri olduğu için tek ışık kaynağı aydı. Kısa süre önce satın almıştım ve yakında kumarhaneye dönüştürülmeden önce tadilat çalışmaları başlayacaktı.

"Bak kimi buldum!" Ghost ağaçların arasından çıktı, kaygan, yapışkan bir sülük gibi debelenen ve çırpınan yakışıklı sarışın bir adamı sürükleyerek. Adam kot pantolon ve deri ceket giymişti. "Onun dişini de aldım bile."

Ghost'un dişlere ciddi bir takıntısı vardı. Bunun arkasındaki hikayeyi bilmiyordum, ama onu desteklemezsem nasıl bir arkadaş olurum ki?

Gülümsedim. "Bir gün koleksiyonunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Bana alaycı bir bakış attı. "Hayal kurmaya devam et."

"Kesinlikle hayal edeceğim." Onun arkasını geçip, arabasını aradım. "Buraya nasıl geldin?"

Omzunu kaldırdı. "Ana yola park ettim. Onu biraz sürüklemek istedim."

İnanılmaz bir nefes aldım. Aklımın pek yerinde olmadığını kabul edebilirim, ama Ghost'un yanında hiçbir şeyim yoktu. Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk.

Sarışın adamın gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu, çenesinden kan damlıyordu, Ghost onu patates çuvalı gibi önüme attığında. "Siz ikiniz delisiniz!"

"Ahhh, o çok nazik." Henüz bir ön izleme bile yapmamıştı. Bale dansçısı, Phoenix'in orkestrasına katılan topluluğun bir parçasıydı. Görünüşe göre, bu onun üniversite dersinin bir gerekliliği.

Ghost omuz silkti. "Biraz daha çaba gösterebilir."

Sarışının gözlerine baktım. Bir balet dansçısı için oldukça iri kasları vardı. Ne yazık ki tavırları hala berbattı. Phoenix'in alışkanlıklarını öğrenmeye çalışıyordum — tamam, tamam, provaları sırasında opera binasında onu takip ediyordum — bu pislik herif onu itip kakarken, ona dokunmaya çalışırken yakaladım. Sonra o ve arkadaşları onunla dalga geçerek, zarif parmaklarıyla ürettiği müziği küçümsediler. Beethoven, Mozart veya genel olarak klasik müzikle pek ilgilenmezdim, ama onun notaları içimde derin bir yerde yankı buldu. Bu lanet herif de dahil olmak üzere tüm dünya onun müziğini takdir etmeliydi... yoksa...

Söylemeye gerek yok, sarışın pislik saygısızlığının bedelini ödemek zorunda kaldı.

Phoenix gözden kaybolduktan sonra onun peşine düştüm, ama bir grup yoldan geçen kişi bizi engelledi ve bu pislik korkmuş bir kedi gibi kaçtı. Ben de Ghost'un kan köpeği kadar iyi olan yeteneklerinden faydalandım. O herkesi bulabilir ve izini sürebilir. *Herkesi.*

Ghost'a, sonra da bana saldırmaya çalıştı ve ben gülmekten boğulmak üzereydim. "Adın ne?"

Vücudu titredi, ama hakkını vermek gerekirse, gözlerime baktı. "Erik Costa."

"Neden burada olduğunu biliyor musun, *Erik Costa*?" Tekrar direnmeye başladı ve sabrım tükenince yüzüne yumruk attım. Yüzü yere çarptı ve kelimenin tam anlamıyla toprağı yedi. "Dansçı olduğunu duydum, bacaklarını kırmamı istemiyorsan beni kızdırmayı bırak."

Ghost sırtına oturdu ve yüzünü toprağa bastırdı. "Bütün gece vaktim yok," diye tükürdü.

"Neden burada olduğumu hiç bilmiyorum. Bu adam beni köşeye sıkıştırdı, dişimi çekti ve sebepsiz yere dilimi keseceğini söyleyerek tehdit etti."

Onu kaburgalarına tekmeledim. "Bir nedeni var," diye dişlerimi sıktım. "Yaptığım her şeyin bir nedeni var ve sen, pislik, sağır bir kızla dalga geçerken görüldün."

Buna duyduğum nefretin ya da Phoenix'in, erkeklerin onunla alay ettiğini fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi gördüğümde göğsümün sıkışmasının nedenini sorgulamadım.

Bunun için ona tekrar tekme attım. Onunla işim bittiğinde, artık iş göremez hale gelecekti.

"Orospu çocuğu," diye öksürdü.

Ben de ona tekrar tekrar yumruk attım.

Öfkem damarlarımdan kaynıyordu. Reina'ya uyuşturucu veren Roberto'yu öldürdükten sonra, sınırda durmamalıydım. Ama patlamaya hazırdım ve bu pislüğün yüzünü tanınmaz hale getirmenin öfkemi dindireceğinden şüphem yoktu.

Ghost adamın sırtından kalktı, sonra ağaca yaslanıp kollarını kavuşturdu, ben ise *çılığına* dönmüştüm. Cebine dokundu ve bir sigara çıkardı.

"Sana yardım edeyim." Tüm sahneyi utanmadan heyecanla izleyen Ghost, sigarasının küllerini yere attı. "Dante'yi asla kızdırmamalısın. Biraz terbiyeli davranıp, kızına kötü davrandığın için özür dilemelisin."

Kız arkadaşım.

Zihnimin karanlık köşesinde, gölgeler fısıldıyordu. *Onu al. Onu kendine ait yap. O senin.*

Siktir, kendimi kontrol etmeliydim. Benim sinirli veya stresli olduğum zamanlar kimse için hayra alamet değildi. İşler sarpa sarmadan öfkemi kontrol altında tutmalıydim.

Sanki öfkemi hissetmiş gibi, Erik başını kaldırdı ve bana dikkatle baktı. Dört ayak üstüne kalktı, yüzü ve gözleri şişmişti. Boğuk bir inilti çıkardı, sonra duymak için eğilmem gereken bir şey mırıldandı.

"Siktir git... sen ve senin dilsiz... sağır... aptal... kızın..."

Onu kaburgalarına tekmeledim, acı dolu inlemesini zevkle dinledim. "O dilsiz değil, seni pislik. İşitme yetisini kaybetmiş. İkisi farklı şeyler."

Nasıl mı öğrendim? Araştırdım, bu pislik de öyle yapmalı.

Kan tükürdü. "Her neyse."

Ghost kıkırdadı. "Oldukça cesursun."

"Ama pek akıllı değilsin ve kesinlikle kibar da değilsin. Annen sana zorbalığın yanlış olduğunu öğretmedi mi?" Elimi havada salladım ve doğrudan yanağına vurdum. Hareketsiz bir şekilde yere düştü, vücudu garip bir açıyla uzanmıştı.

"Belki de tüm dişlerini çekip gözbebeklerini yakabiliriz," dedim düşünceli bir şekilde, Ghost'a karanlık bir bakış atarak. "Bu adamı dişsiz bırakmaya ne dersin?"

Ghost'un yüzünde vahşi bir ifade belirdi, ama cevap veremedi, sarışın arkadaşımız korkuyla gözlerini kocaman açarak inledi. "Hayır, hayır. Lütfen."

Ghost ile bakıştık ve dudaklarım tehditkar bir gülümsemeye dönüştü.

"Neden kızımı alay ettiğini ve ona nasıl telafi edeceğini anlatır mısın? onu nasıl telafi edeceğini anlattıysan, bir gün daha yaşamana izin vermeyi düşünebilirim."

"Ben... o..." Konuşmak için zorlandı, ama umurumda bile değildi. "Onun erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum."

Phoenix Romero'nun erkek arkadaşı yoktu. Olsaydı, o adam ölmüş olurdu. Neden mi? Çünkü o benim gibi hissettiriyordu. Çünkü benim sikim ona tepki veriyordu, başkasına değil. Bunun bir anlamı olmalıydı. Bu lanet olası bir işaretti.

"O henüz bilmiyor, ama o..." Sözümü yarım bıraktım, dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "Ama o başka kimseye ait değil."

Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Sen... Sen delisin."

Hiçbir fikri yoktu.

Ona tekme attım, sonra kendi sigaramı alıp yaktım, ağzıma koydum ve gevşekçe sarkıtarak tuttum. İki yıl öncesine kadar hiç sigara içmezdim, ama o zamandan beri alışkanlık haline geldi.

"Zamanım değerli." Düzeltme: Yatmadan önce kadınımı görmek istedim. "Anlat bakalım."

"Neyi dinleyelim?" diye kekeledi.

"Pek zeki değil," dedim alaycı bir şekilde.

Ghost sırtarak bir duman bulutu üfledi. "Belki dişlerini yaptırmak istiyordur."

"Öyle görünüyor," dedim, bir adım atarak, ağzını kırmaya hazır bir şekilde.

"O beni reddetti," diye çılgılık attı Erik, artık çaresiz bir halde.

Onu yanlış duyduğuma emin olarak kaskatı kesildim. "Ne dedin?"

Şaka yapmıyorum, ağlamaya başladı. "O... o benimle çıkmak istemedi," diye homurdandı, sesi boğuktu.

O *benim* kızımdı. Kimdi bu pislik, onun kendisiyle randevuya çıkmayı düşüneceğini sanan?

"Ona randevu teklif ettin ve o reddetti, bu yüzden onunla alay etmeye mi başladın?" Ghost'un sesi ürkütücü bir şekilde sakindi, ama içimde bir tsunami kopuyor, kafamda kelimeler yankılanıyordu. *Öldür, öldür, öldür.*

O, boogeyman'ı görmüş küçük bir kız gibi, daha da fazla ağlayarak başını salladı. Neye bulaştığını hiç bilmiyordu. "Özür dilerim."

"Sanırım onu öldüreceğim," dedim, kanımda öfke kaynıyordu. Sarışın, şişkin gözlerle bana baktı, ama olması gerektiği kadar korkmuş değildi.

Onun güzel yüzüne her yumruk attığımda parmak eklemlerim yanıyordu. Bu, sigara içme alışkanlığımla hiçbir ilgisi olmayan ciğerlerimdeki yanma hissiyle aynıydı. Kaçırıldığımdan beri, öfkemi kontrol etmek daha zor ve daha zor hale gelmişti. Kardeşim, ne zaman rahatlamaya ihtiyacım olduğunu anlayarak ve gerektiğinde beni geri çekerek şiddetli patlamalarımı dizginlemeye yardımcı oldu.

O ilk günlerde beni kendi başıma bıraksaydı, idam mahkumu olurdum ya da doğrudan ölürdüm.

"Dante." Ghost'un sesi beynimdeki uğultu nedeniyle zar zor duyuluyordu. "Dante!" Gözlerimi kırptım ve Ghost'un bana baktığını gördüm, kendi yansıması onun karanlık gözlerinde bana bakıyordu. Dengesiz. Şiddete aç. Çılgın. "İyi misin?"

"Evet." *Aslında hayır.* Ama önemli değildi. Burada önemli olan tek şey Nix'ti. Bu adam ve arkadaşlarının ona zorbalık yapmasını engelleyecektim.

"Sen öyle diyorsan." Ghost bana inanmadı. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. O, kilometrelerce öteden bile çılgın birini tanıyabilirdi. Sonuçta, birini tanımak için bir tane olmak gerekiyordu.

Bazen bu susuzluğu hiçbir şiddet tatmin edemez mi diye merak ederdim. Kaçırılma olayından sonra bu yeni alışkanlıkları edindiğimde, Amon'a beni kontrolümden çıkarmayacağına dair söz verdirdim. Ne zaman kan görüşümü kaplasa, aklımı kaçırırdım ve ardından ölüm ve yıkım gelirdi.

Ayaklarımın dibindeki sarışın pisliğe odaklandım. Yüzü morarmış, kanla lekelenmiş ve artık eskisi kadar güzel değildi.

"Artık bir kadının reddetmesini ucuz yöntemlerle halletmeyeceksin. Erkek ol ve onun seni istemediğini kabul et." O kadar hevesle başını salladı ki, boynunu incitecek sandım. "Bir daha onu alay etme."

"Yapmayacağım. Ve ona bir daha dokunmayacağım."

"Ve yarın, Nix'ten özür dileyeceksin..." Bana boş boş baktı. "*Phoenix*'ten özür dileyeceksin ve bu zorbalığa katıldığın için herkese senin lanet olası bir aptal ve pislik olduğunu söyleyeceksin. Onlara onun bir ilham perisi olduğunu, benim ilham perim olduğunu ve kimsenin ona dokunamayacağını söyleyeceksin. Onu yanlış bir şekilde bakan olursa, onun peşine düşerim. *Anladın mı?*"

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırptı. Onaylamadı. Sadece sessizlik.

Ghost gelip adamın kaburgalarına tekme attı. "Şimdi *evet* deme ve bir daha asla işleri batırma zamanı."

"İkinci şans yok, Erik." Onu gömleğinden tutup ayağa kaldırdım. "Konuş. Ben zihin okuyucu değilim."

"T-tamam. Söz veriyorum, düzelteceğim."

"Tabii ki düzelteceksin." Beni reddetmek asla bir seçenek değildi. "Şimdi kaybol."

"T-tamam," diye kekeledi Erik. Ayağa kalktı, gözleri benden Ghost'a, sonra tekrar bana kaydı.

"Ne?" diye bağırdım, hala burada durmasına sinirlenerek. "Sonuçta ölmek mi istiyorsun?"

"Beni kim geri götürecektir?"

Ghost kıkırdadı. "Yürüyeceksin, orospu çocuğu."

Erik bundan hoşlanmadı, ama sendeleyerek uzaklaştı, tökezleyerek ve kolunu garip bir açıyla tutarak. Yarın ya da gelecek hafta dans edemeyebilir, ama bunu sürdürür ve Phoenix'ten uzak durursa, bir gün dans edebilecek.

"Baban senin onu takip ettiğini biliyor mu?" diye sordu Ghost, dikkatimi kendisine çekerek.

Öfke damarlarımdan geçip gitti. Öfke o kadar güçlüydü ki, onu bastırmak zorunda kaldım. Boğazımda, göğsümde yanıyordu ve kırmızı bir sisle görüşümü bozuyordu. *Babam*. O pislik sadece bir sperm donörüydü. Bir ebeveyn, çocuğuna ihtiyacı olduğunda onu terk edip düşmanına bırakmaz. Bir ebeveyn, çocuklarını *daha güçlü hale* getirmek için onları dövmez. Bir ebeveyn, çocuklarını mahvetmez.

Kafamı salladım, kendimi zorlayarak derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim. Aklımın açık olması çok önemliydi.

"Hayır, yapmayacak," diye cevapladım, sigaramı söndürüp motosikletimdeki kaskı aldım.

Kafasını eğdi, beni bir iki saniye inceledikten sonra hafifçe salladı. "Adrenalin bağımlısı mısın yoksa sadece deli misin diye merak etmeye başladım."

"İkisi de biraz," dedim, kaskımı takarken. "O pisliği bulduğun için teşekkürler."

"Fatura sana ait."

Ghost her kuruşuna değdi. Onun gibi adı bile olmayan birini bulabilen biri, diğerlerinden daha değerli olduğunu öğrendim.

Motosikletimin motoru çalıştı ve yola çıktım. Bir durağım daha vardı.

ALT

DANTE

Arka yollardan hızla geçerek, Phoenix ve kızların kiraladığı dairenin bulunduğu Paris'in merkezine doğru yol aldım. Konumu fena değildi, ama arkadaşlar... Dört kızla aynı daireyi paylaşmaktansa kafama kurşun sıkılmasını tercih ederdim.

Bu, bir sürü dramaya yol açardı.

Onu dün izledim. Ve önceki gün. Bir haftadır onu takip ediyordum. Rutinini, piyanosunu ve Instagram paylaşımlarını sevdiğini öğrendim. Üçünden de pek hoşlanmıyordum, ama geçen hafta, hiç olmadığı kadar rutin bir hayatım olmuştu.

Kız kardeşi uyuşturulduktan sonraki gece, Phoenix'in telefonunu hackledim. Dışarıdan bakıldığında hayatı sıradan bir yapıya sahip gibi görünse de, Instagram paylaşımları, kullandığı uygulamalar ve ziyaret ettiği siteler çok daha düzensiz görünüyordu.

Son altı yıldır Instagram'da, kız kardeşi ve arkadaşlarının da sık sık yer aldığı tüm önemli anlarını anıyordu. İlk konseri. Paris'teki ilk doğum günü. İlk sarhoş olduğu gece. İlk kalp kırıklığı.

O fotoğrafı gördüğümde, durup bakmaktan kendimi alamadım. Şık, siyah bir cihaz ve bir kolyeye asılı bir elmas yüzük. Cihaz, yeraltı dünyasında kullandığımız çağrı cihazına benziyordu. Onun için garip bir şeydi. Babasından olamazdı. Kızlarını yeraltı dünyasından uzak tutardı.

Gönderiyi baştan sona okudum. Ne olduğu soran yüzlerce yorum vardı, ama o hiçbirine cevap vermemişti. Evet, gerçekten altı yüz otuz beş yorumun hepsini okudum. Hiçbiri bana her iki konu hakkında da ek bilgi vermedi.

O yüzüğü ona kimin verdiğini bilmek istedim. O pisliğin adını *öğrenip* onu bulup ağzını burnunu kırmak için. Ona çok acı çektirmiş olmalıydı

Onun ruh dolu mavi gözlerinde, özellikle de kimsenin bakmadığını sandığı anlarda bunu görebiliyordum.

Onu fena halde dövürdüm. Tabii ki, onu geri almasına asla izin vermezdim. Fırsatını kaçırdı.

O artık benim.

Eğer benim ne yaptığımı bilseydi, gözlerinin öfkeyle parlayacağını hayal ettim ve aynı şekilde arzudan da parlayıp parlamayacağını merak ettim.

Hızlanırken başımı salladım, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyden dolayı sinirlenmişim. Kız hiç mantıklı gelmiyordu. Onun yanında *ben de* mantıklı gelmiyordum. Ona karşı tepkim merakımı uyandırdı ve ondan uzak duramadım.

Bu yüzden, Phoenix Romero hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için onun cihazlarına, telefonuna, iPad'ine ve dizüstü bilgisayarına girmeye devam ettim. O gerçekten karmaşık bir insandı. Ziyaret ettiği piyano ve klasik müzik siteleri sürpriz değildi, moda, yemek ve seyahatten bahseden bloglar da öyle.

Tarayıcı geçmişinde New York'un kuzeyindeki evlat edinme ajanslarının listesini bulmayı beklemiyordum. Nix evlat edinmeyi mi düşünüyordu? Hiç mantıklı gelmiyordu. Sonra kilitli bir klasör gözüme çarptı. Notlar uygulamasındaydı ve ona *Orgazm* adını vermişti. Sürpriz, sürpriz. Nix, orgazm ile ilgili birçok makale kaydetmişti, uygun bir şekilde "Orgazm Olmakta Zorlanıyorsanız Ne Yapmalısınız" adını vermişti ve psikoterapinin cinsel ihtiyaçları karşılamaya nasıl yardımcı olabileceğine dair notlar eklemişti. Kaydettiği makalelere bakılırsa, her şeye hazır görünüyordu.

İçgüdülerim, yatak odasında uysal olmayacağını söylüyordu ve bu düşünceyle dudaklarım memnuniyetle kıvrıldı. İyi kız, sonuçta o kadar da masum değildi.

Tanıdık binayı gördüğümde hızımı yavaşlattım ve bisikletimi park edecek bir yer aradım. *Bingo!* Juliet balkonunun hemen altında bir yer vardı. Yangın merdiveninden tırmanıp cam kapının diğer tarafına geçmem hiç zaman almadı. Dairenin planını iyice incelemiştim, artık ezbere biliyordum ve gözüm kapalı bile yürüyebilirdim.

Reina'nın tertemiz ve pembe renkli yatak odasının önünden geçtim, balkon boyunca yürürken adımlarımı hafif tutmaya özen gösterdim. Sonra *onun* odasına geldim.

Phoenix Romero. Hayır. Hayatımın belası. Dünyanın merkezi haline gelen kız.

Ama odasında değildi.

Cam kapı aralık kalmıştı, havada bahar yağmuru kokusu ve başka bir koku yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Gözlerim odanın her köşesini taradı. Gardırobu açıktı, her renk ve stilde elbiseler asılıydı. Komodin, şifonyer, hatta aynanın üzerinde bile rastgele yerlere yapıştırılmış, üzerine müzik notaları çizilmiş post-it notları vardı.

Kapı açıldı ve ben gölgelerin arasına çekildim, tam o sırada kırmızı şort ve beyaz tişört giymiş olarak ortaya çıktı. Kapı arkasında sessizce kapandı ve bir an için hareketsiz durdu, gözleri penceresinin dışında durduğum yere kilitlenmişti.

Omuzlarım gerildi ve donakaldım. Birkaç saniye boyunca, sanki beni hissedebiliyormuş gibi, hiç kıpırdamadı.

Ama sonra yatağına doğru yürüdü. Şortunu pürüzsüz, bronzlaşmış bacaklarından aşağı indirdi. Üstünü de çıkardı ve sadece külot ve sütyenle kalan muhteşem vücudunu izlerken nefesim kesildi. Kıvrımlar. Pürüzsüz, soluk ten.

Bir anı parladı. Çok uzak. Çok belirsiz. *Yakala beni.*

Zihnimde beliren görüntülere başımı salladım. Bunun yerine, önümdeki kadına odaklandım. İstedğim kadına.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, sıvı mavi gözleri durduğum yere kaydı. Yorganını açarak uzandı, zarif sırtı yatağına değdi.

İnsanlar beni pek sarsmazdı. Ama bu kız, her seferinde bunu başarabiliyordu.

Kulüpte karşılaştığımızdan bu yana sadece bir hafta geçmişti, ama o zamandan beri, her düşüncemde ve her nefesimde o vardı. Beynimin hücrelerine kazınmış ve bir türlü çıkmak bilmeyen eski bir anı gibi.

Gözlerim yine onun ince vücuduna, yastığın üzerine başının etrafında koyu bir taç gibi yayılmış koyu saçlarına takıldı. Dolgun dudakları aralanmış, gözleri kapalıydı ve yanakları kızarmıştı.

O zarif parmakların göğüslerine doğru kaymasını izledim, bir eliyle düz karnını okşarken diğer eliyle meme ucunu sıkıştırdı, bu da sırtını kavisletip dudaklarını aralamasına neden oldu.

Küçük bir inilti boşluktan bana ulaştı ve kalbim kendi atışına takıldı. Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel sestiydi. Ruhunu ele geçiren bir senfoni gibiydi.

Diğer eli bacaklarının arasına kaydı ve ben daha da yaklaştım, ellerimle pencerenin kenarlarını kavrayarak kendimi gölgede kalmaya zorladım ve onun mastürbasyon yapmasını izledim. *Tanrım*. O muhteşemdi.

Soğukkanlı görünüşünün altında şiddetli bir öfke saklıyordu.

En önemlisi, hoşuna gitse de gitmese de o *benimdi*.

Bundan sonra, bunu benim için ve sadece benim için yapacaktı. Bu beni öldürse bile.

Başı geriye atılmış ve gözleri kapalıyken, bana bir günahkar için kurban edilen bir bakireyi hatırlattı. Bacakları açıldığında iç uylukları parladı ve eli külotunun içine daldı, zihnimde onun pembe amcığının her türlü müstehcen görüntüsü canlandı. İnce perde hafif esintiyle dalgalandı ve onu görmemi çok sık engelledi.

Ama onun beni fark etmesinden korktuğum için perdeyi tutamadım. Bu yüzden perdenin önümde ileri geri sallanmasına izin verdim, havada onun uyarılmasının kokusu yayılıyor ve ağzımın suyu akıyordu.

Sırtı kavislendi ve bir tutam saç yüzüne döküldü. Nefes nefeseydi, dudaklarının üzerinde ter damlaları birikiyordu ve o dudaklar, acı veren bir öpücükle alınmak için yalvarıyordu.

Tanrım, ona bak. Ona nasıl direnebilirim ki?

Vücudu titredi. Kalçaları çaresizce sallandı, bacaklarını daha da açarken göğüsleri zıpladı. Ağzımla onu sikmem için yalvarıyordu ve lanet olsun, onu tatmak istiyordum. Dilimi dişlerimin arkasına geçirdim, onu tatmak için can atıyordum. Hayatımı ve sahip olduğum her şeyi, onun tadı en tatlı unutkanlık gibi olduğuna bahse girerdim.

Yüzündeki ecstasy ifadesi, müzik çalarkenki ifadesine benziyordu. Sanki bundan zevk alıyor, zevkin tadını çıkarıyor gibiydi. Başını geriye attı ve zevki gittikçe artarken inledi, ta ki orgazm olana kadar. Yumuşak inlemeleri o kadar tatlıydı ki, beni titretti.

Gözlerimi vücuduna indirdim. Sıkı karın, tonlu uyluklar, emilmek için yaratılmış, meme uçları dik duran şeffaf sütyen içindeki göğüsler. Tanrım, şimdiye kadar gördüğüm en tatlı vücuda sahip bir tanrıça gibi görünüyordu. Parmaklarım enerjiyle ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyle titriyordu. Sanki ellerim ona dokunduğunu hatırlıyordu, ama ben ona hiç dokunmamıştım.

Sonra, şok içinde, sikimin sertleştiğini fark ettim. Sikim en son ne zaman böyle tepki vermişti? Ve hem de Phoenix Romero'ya. Siktir, o olmalıydı.

Sikim o kadar sertleşmişti ki kot pantolonuma vuruyordu. Oraya gidip içine girmeyi hayal ettim. Çok ıslak olacaktı. Kendine dokunduğunda kimi düşündüğünü bilmem gerekiyordu.

Tekrar yap, diye kafamda tekrar ettim, tekrarlamaya hazırdım. Onun tekrar çözülmesini görmek istedim. Bu en güzel manzaraydı.

Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim, zevk ve acıdan çizilen kaşlarını izledim. Öpüşmeyi hiç sevmezdim, ama o anda, onun çabasının kanıtını tadabilmek için ruhumu bile verirdim.

Yanına uzandı, battaniyeyi çenesine kadar çekti, dizlerini göğsüne çekti, nefes alışı sakinleşirken gözlerini kapattı. Şakaklarım zonkluyordu, daha önceki, daha bulanık görüntüleri zihnimin ön plana çıkarmaya çalıştım, ama hepsi bir anda kayboldu.

Phoenix'in gözleri açıldı ve ben karanlığa daha da geri çekildim. O boşluğa bakarken, ben orada kaldım, vücudumdaki ateş beni patlayan bir volkan gibi tüketiyordu.

Derin bir nefes aldım, gecenin sessizliğini hissettim. Hareket etmeden, o uykuya dalana kadar onu izledim.

YEDİ

PHOENIX

O gece kulübünde beri onun beni takip ettiğini hissediyordum.

Her şeyin kafamda mı olduğunu merak etmeye başlamıştım ki, yatak odama girdiğimde onu balkon kapımın dışındaki gölgelerde gördüm. Dikkatsiz davranıyordu. Ben de ona bir ders vermeye karar verdim.

En azından kendime böyle söyledim.

Yaptığım şeyin nedenini daha derinlemesine incelemekten korkuyordum. Bunu geçici bir delilik nöbetine bağladım. Ya da belki sadece *canlı* hissetmek istiyordum. Ve bir an için öyle hissettim. Beni izlediğini bilmek tenimi titretti.

Orgazm olmak benim için her zaman zor olmuştur, ama onun gözleri üzerimdeyken, orgazma ulaşmam çok uzun sürmedi. Sanki gerçekten bana dokunuyormuş gibi onun varlığını hissettim. Parmaklarımın cildime her dokunuşunda inledim, şişmiş kıvrımlarımı okşadım. Yatakta kıvrandım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onun duyabileceğinden emindim.

Bir noktada, bu onun için bir gösteri olmaktan çıktı ve benim için ham bir ihtiyaç haline geldi.

Sadece ateşi körüklediğimi bilmeliydim. Yine de devam ettim, klitorisimi okşadım ve tamamen bitkin düşene kadar parmağımı amıma soktum.

Kaldığına şaşırmadım. Sonuçta, o her zaman zorluklara hazırdı. Keskin hatlarını ve karanlık varlığını neredeyse gözümün önüne getirebiliyordum, onu saldırmaya hazır bir şeytan gibi gösteriyordu.

Korkma içgüdümü görmezden gelerek, yan dönüp nefesimin düzelmesini sağladım. Bekledim. O pislik benim uyuduğumu düşünsün. Umarım

o pislik bütün gece uykumu izlemezdi, çünkü onunla gerçekten uğraşmak istiyordum.

Kirpiklerimin arasından onu izlerken, karanlık gölgenin hareket ettiğini ve bana sırtını döndüğünü gördüm. Hiç vakit kaybetmeden, komodinin içine sakladığım tabancayı aldım ve ayağa fırladım, umarım kız kardeşim her zaman söylediği gibi sessiz olabilirdim. Bir anda balkon kapısına ulaştım ve kapıyı açtım.

Eli korkulukta ve atlamaya hazırdı. Çok geç. Silahımı şakağına doğrultmuştum.

"Ne oluyor lan?" Başını yavaşça bana doğru çevirirken ağzını izledim.

Kaşlarımı kaldırarak acımasızca sııttım. "*Uçmaya hazır mısın?*" diye işaret ettim. Tek elim serbest olduğu için biraz zorlandım. Ama bu lanet dünyada silahımı bırakmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu. "*Yoksa ölmek mi istiyorsun?*"

Beni dikkatle izledi, eli yavaş bir ritimle balkonu okşuyordu. Korkuluğu bıraktı ve bana dönerek yüzünü bana çevirdi ve aniden, av olan benmişim gibi hissettim. Silahı benim elimde tutmamın bir önemi yoktu, burada savunmasız olanın ben olduğumdan şüphe yoktu.

"Bana güzel bir gösteri sundun," dedi, dudaklarında alaycı bir gülümsemeye. "İzlediğimi nasıl anladın?"

Sorusunu görmezden geldim. "*Neden beni takip ediyorsun?*" Kaşlarını kaldırdı. "Kim takip ettiğimi söyledi?"

ASL'si çok iyiydi. Fazla iyiydi. Muhtemelen başka bir numara. Silahın namlusunu şakağına daha sert bastırdım. "*Benimle dalga geçmeyi kes.*"

Dudakları, eskiden sevdiğim, şimdi ise nefret ettiğim o tembel gülümsemeye yayıldı.

"Dalga geçmiyordum, ama bu bir davetiyeyse, karahindiba, ben varım."

Bu, bu lanet olası dünyadaki en aptalca takma addı. Tabii ki bir şekilde bana verilmişti. *Lanet olsun ona*. Bu, onun homurtularını, vücudunu bana bastırışını, varlığıyla damarlarımı havai fişek patlatacak kadar ısı ve gerilimle doldurmasını hatırlattı. Orgazm olmakta zorlanmamın sebebi oydu.

"*Sana dokunmaktansa işkence görmeyi tercih ederim.*"

Serbest kalan elimi yakaladı ve yüzüne kaldırdı, silahım hala şakağına dayalıydı. Hala benim uyarılmamla ıslanmış parmaklarımı ağzına aldı.

Ağzında parmaklarımı yaladı, emdi ve ben yeniden patlamaya hazırdım.

Onun homurtusu mu yoksa inlemesi mi olduğunu bilemedim, ama titreşimini hissettim. Dişlerini aniden ağzından çıkarırken dişleri cildimi sıyırdı.

"Sanırım sana dokunmamdan oldukça hoşlanıyorsun, Nix." Yutkundum, dudaklarını okudum, beynim çok çelişkili sinyaller gönderiyordu. *Ellerini cildinde hisset. Geri çekil. Seni sikmesine izin ver. Onu balkondan it.*

Aptalca bir şey yapmadan önce onun yanından uzaklaşmam gerekiyordu.

Tık. Bir daha geri dönmedi. *Tık.* Bizi terk etti. *Tık.* Kalbimi kırdı.

Elimi geri çektim, yanaklarım kızarıırken ona öfkeyle baktım. Bu, beni bir adım geri attıran son anıydı, eski acı ve keder damarlarımdan akıyordu.

Dante Leone bir yalancı ve gri, hatta belki de siyah ahlakı ve tehlikeli kişiliğiyle şeytanın reenkarnasyonuydu. Artık onun ilgisini istemiyordum. Onu ve kendimi, neden gittiğini ve bir daha geri dönmediğini sürekli merak etmek zorunda kaldığım için nefret ediyordum.

Evet, onunla işim bitmişti. Dersimi almıştım ve karanlık, tehlikeli adam hakkındaki merakım tatmin olmuştu, bu süreçte neredeyse beni yok ediyordu.

"Bir daha beni takip ettiğini görürsem, seni vururum. Benden ve kız kardeşimden uzak dur," diye işaret dilinde söyledim, sonra arkama bakmadan odama geri girdim, kapıyı kilitledim ve kalın perdeleri çektim.

İçimde hissettiğim özlemeye rağmen, onun takipçi saplantısına son veriyordum.

SEKİZ

DANTE

Ne kadar süre yatağının başında durup uyurken onu izlediğimi bilmiyordum, uzun kirpikleri yanaklarına gölge düşürüyordu.

Kızginken çok sevimliydi. Beni tehdit ederken daha da sevimliydi. Ama uyurken tamamen masum görünüyordu. Lütuftan düşmüş, kendi içsel şeytanlarıyla savaşan ve sıradan ölümlüleri baştan çıkaran masum bir melek.

Ve benim gibi ucubeler.

Onu bu şekilde görmek için canını verecek her türden ucube ve günahkar vardı, çıplak bacağı yataktan sarkmış halde uyurken. Tank topu beline toplanmış, göğüslerini acı verici bir şekilde görmemi sağlıyordu.

Eğilip kışının kıvrımını ısırarak çok cazipti, ama şu anda burada, onun odasında, davetsiz olarak bulunurken bunu yapmayacak kadar ahlaklıydım.

Bana emir verebileceğini sanıyordu. Çok tatlıydı. O uykuya daldığı anda, balkona tırmandım ve biraz çılgın bir Romeo gibi odasına girdim.

Koyu renkli saçlarını yüzünden çekip kenara attım. Minyon, yumuşak ve savunmasız, ama aynı zamanda da vahşi. Sert. *Karahindiba gibi*. Neden onunla ilgili her şey karahindibaya dönüyordu?

Onun uyumasını izlerken başımı hafifçe salladım. Lanet olsun, ona boşalmak ne kadar da hoşuma giderdi. Kremsi tenine iz bırakmak. *Hayır*. Bu sonunda gerçekleştiğinde, o bana yalvaracaktı. Ve *sonra* ben onun amını alacaktım. İçgüdülerim bana, bizim mükemmel bir çift olacağımızı ve onun beni hayal kırıklığına uğratmayacağını söylüyordu.

İşaret parmağım boynunda aşağı kaydı, yumuşak tenini okşadı. Dudakları açıldı ve nefesini bıraktı, dokunuşuma yaslanırken nefesi elimi ısıttı. Nefesimi tuttum, sanki beni yakmış gibi elimi birden çekerek uzaklaştırdım. Anılar yine beynimi doldurdu, ama bulanık, uzak ve ayırt edilmesi zordu.

Bir adım geri çekildim, dokunuşumu keserek kafamda çarpık görüntüler belirirken, onu yatağımda çıplak, kıcı yukarıda, başı aşağıda, parmakları çarşafı kavrarak ve o itaatkar gözleriyle benden *daha fazlasını* isteyen bir şekilde hayal ettim.

Dante. Onun sesi. Ne zaman benim adımlı söylediğini duymuştum ki?

Kafamı salladım, beynimdeki hücrelerimden acı yayılıyordu. Olamazdı. Bu kızın sesi yoktu. *Dante, Dante, Dante.*

Benim sikim onun yakıcı, dar sıcaklığına dalarken, o bunu bir dua gibi mırıldanıyordu. O benim kişisel cennetim, kurtuluşum ve kurtarışımdı.

Yüzünü yana çevirdi, saçları omzunun üzerine döküldü. Profili her anlamda mükemmeldi, ama bu yeterli değildi. Onu tamamen görmek istiyordum.

Yumuşak kalçalarını kavradım ve onu ters çevirdim.

O anda yüzü değişti. Ben geriye doğru sendeledim. Hayır, hayır, hayır. Bunu görmek istemiyordum. Her şey olabilir ama bu olmaz.

"Bunu yaptığımda sertleşiyor. Bu, hoşuna gittiği anlamına geliyor." Yüzündeki alaycı gülümseme. Boğazımda birikmiş safra.

O sözlerin hatırası midemde düğümlendi ve uyuyan kadınla aramıza bir adım daha mesafe koydum.

Pis ellerim onun saflığına dokunmamalıydı. Onun soluk, yumuşak tenini günahlarımla lekeler ve onu mahvederdi. Çenem kilitlendi. Göğsüm titredi ve yumruklarımı tekrar tekrar sıktım. Birine zarar vermem ya da birinin bana zarar vermesi, beni dövmesi gerekiyordu. Fiziksel acıya odaklanabilirsem, zihinsel acıyı düşünmek zorunda kalmazdım.

Gözlerim yine Phoenix'e takıldı.

Gitmek mi, gitmemek mi?

O noktayı geçtiğimden korkuyordum. Onun etrafında bir huzur hissi vardı. Onun bakışlarına rağmen. Onun hoşnutsuzluğuna rağmen. Onun yanında olmak iyi geliyordu.

Onu uzaktan izliyor, takip ediyordum. Bu noktada mahremiyeti kalmamıştı. Ama öğrendiğim her şey, daha fazlasını öğrenme ihtiyacımı daha da artırmıştı.

Bu yüzden aynı gece iki kez balkonuna tırmandım, sonra içeri sızıp sanki o zaten benimmiş gibi onu izledim. *O benim*, diye haykırıyordu zihnim.

Phoenix derin uykudayken, odasını yavaşça inceledim. Duvarları Beethoven, Çaykovski, Bach gibi bestecilerin notalarıyla kaplıydı.

Odası sade ama zarıftı. Kız kardeşinin aksine, Phoenix rahatlığı tercih ediyordu. Gardırobunda tişörtler ve rahat şortlar vardı, ama kızlarla dışarı çıkmak için giydiği kızsı elbiseler ve etekler de vardı. Makyaj masasında çok az ürün vardı, ama ona bir şey lazım değildi. Kız, makyajsız haliyle bile nefes kesiciydi, biraz daha makyaj yapsa gittiği her yerde kalp krizi geçirilmesine neden olurdu.

Gözüm süslü bir parfüm şişesine takıldı. Parfümü sıktım, sonra ciğerlerime derin bir nefes çektim. Bahar yağmuru. *Tıpkı o gibi*. Bu benim en sevdiğim koku oldu.

Yumuşak bir inilti dikkatimi yatağa çekti ve başımı eğip onu sapık gibi izledim. Sırt üstü döndü, dizleri açıldı ve benim aletim sertleşti.

Yine benimle dalga mı geçiyor? Ama gözleri kapalı ve nefesi düzenliydi.

Göğsümde öfke ve hayal kırıklığı alevlendi. Yine yumuşak bir iç çekişle hafifçe hareket etti. Kızarmış yanaklarına bakılırsa, ilginç rüyalar görüyordu.

"Beni mi hayal ediyorsun?" diye sordu. "Öyle olsa iyi olur, yoksa kafanın içine girip hayallerindeki adamı öldürmek zorunda kalırım."

Oda, yine yumuşak bir iniltiyle yankılandı, ses bağımlılık yapıcı ve güzeldi. Bunu evet olarak kabul ederdim, yoksa bundan sonra olacaklardan sorumlu tutulmam.

Tam çıkmak üzereydim ki, telefonu komodinin üzerinde titremeye başladı. Ona doğru yürüdüm ve ekranda bir isim gördüğümde durdum. Bir erkek ismi. Baptiste. Lanet olası *Baptiste*, her kimse, artık ölü bir adam olacaktı.

Telefonun kilidini hiç zorlanmadan açtım, yıllarca süren hackleme deneyimim bir kez olsun işe yaramıştı. "Bakalım lanet olası Baptiste ne diyecek?" diye fısıldadım.

Sphere'de yer ayırttım. 20:00. Orada görüşürüz?

Sphere, yıldönümlerini ve özel günlerini kutlayan aşıklar için hizmetiyle tanınan, şehirdeki romantik bir mekandı. Telefonu sıkıca kavradım, o da protesto edercesine çatırdadı. *Orospu çocuğu*. Benim bir şey yapmam gerekirse, o ikisi arasında romantizm falan olmayacaktı.

Siktir, bugün günlerden neydi? Yakında ölecek olan Baptiste ile olan mesajlarını kaydırdım ama randevudan bahsedilmiyordu. Lanet olsun! Belki de tüm mesajlarını takip edebilecek bir çip veya izleyiciyi telefonuna taktırmalıydım. Fazla mı olur? Hayır.

Belki de bir şey çıktığını belirten bir mesaj göndermeliyim. Kadınlar randevular hakkında sürekli fikir değiştirirler, değil mi? Ama lanet olsun, bunu yaparsam, randevuyu yeniden ayarlayabilirler.

Siktir et. O gidecek, ben de hemen arkasından gideceğim. Bu yüzden, ekrana biraz fazla güç uygulayarak cevap yazdım.

Sabırsızlanıyorum.

"Oh, bekleyebilir," diye mırıldandım, onun mesajını ve "onun" cevabını sildim. Yazışmaların hiçbir kanıtı kalmayacaktı. "Ve *sen* o randevuyu sonsuza kadar bekleyeceksin, Baptiste."

Onların küçük randevusunu nasıl bozacağımı planlamaya başlamıştım bile ve onun mezarının yerini belirlemiştim. Başka bir mesaj geldiğini gösteren baloncukların olmadığını doğruladıktan sonra, telefonu komodinine geri koydum.

Kot pantolonumun cebine uzandım ve hafifçe ezilmiş bir karahindiba çıkardım, sonra onu bir notla birlikte komodinin üzerine koydum.

"Güzel bir randevumuz olacak, değil mi?" Diye sııttım, saçlarını boynundan çekip, eğilip hassas tenine dudaklarımı bastırıp emmeye başladım. Önce nazikçe, sonra daha sertçe. İnledi, ama uyanmadı. Doğrulup, güzel eserimi gördüm. Bu, bir öpücük izinden başka bir şey olamazdı. "Bakalım Baptiste bunu nasıl bulacak."

"Hiç bir şeyi o kadar çok istemiş miydin ki, tüylerin diken diken oldu?" diye sordum kardeşim.

Nix'in bu küçük gösterisinden sonra Amon'u aradım. Tabii ki kulübümüzün ofisindeydi, masanın arkasında oturmuş, dikkatini dizüstü bilgisayarına vermişti. O bir işkolikti, özellikle de aklında bir şey varken.

Benim de aklımda bir şey vardı. Nix yatağında uzanmış, inliyor ve nefes nefeseydi. Bana itaatkar gözlerle nasıl bakacağını neredeyse hayal edebiliyordum. İstediğimi alamadığım için sinirlenmişim. Ve bir kadınla bunu hiç istememiştim. Kaçırılma olayından beri.

"Şimdi ne istiyorsun?" diye sordu Amon, dikkatini ekrandan ayırmadan.

Alaycı bir nefes verdim, bunu yüksek sesle itiraf edemezdim. Onu kendime ait olarak güvence altına alana kadar olmazdı.

"Hiçbir şey."

Bu, kardeşimin dikkatini bana çekti. "İstediğin hiçbir şeyin istediğin bir şeyin *olmadığını sanmıyorum.*"

"Sana yumruk atmak istiyorum," dedim, sırtarak, konuyu değiştirmek istiyordum. "Bunu gerçekleştirmeme yardım etmek ister misin?"

Çenesini başparmağıyla okşayarak sözlerimi düşündü. Sanki mümkünmüş gibi. Ringde boks yaparak stres atmayı severdik, ama nadiren yumruk atardık. İkimiz de rakibimizin bize vurmasına izin vermeyecek kadar iyiydik.

"Bir raunt için biraz geç oldu," dedi ciddi bir ifadeyle, ama keskin bakışlarıyla beni izledi. "Buna ihtiyacın olduğunu mu hissediyorsun?"

Bu, akıl sağlığımı korumanın yoluydu. Onun deyişiyle öfkem ve krizlerim, ancak dövüşerek veya işkence ederek stresimi atarsam kontrol altında tutulabiliyordu. Ne yazık ki seks, penisim sertleşmeyi reddettiği için stresimi atmanın yollarından biri değildi. Ta ki şimdiye kadar.

Nix Romero benim için doğru kadın gibi görünüyordu.

Sadece benimle ilgili tüm sorunları görmemesi için dikkatli olmam gerekiyordu. Hayatım boyunca, benimle ilgili tüm sorunlardan kaçmak için mücadele ettim. Her şey, babam beni on beş yaşındayken en pahalı genelevine götürüp bekaretimi kaybetmem için ısrar ettiğinde başladı. Benim bir erkek olmamı istiyordu. Amon, lisedeki daha yaşlı bir kızla yatıp bu işi halletmeyi tercih ettiği için bunu başarıyla önlemişti.

Aklım o zamana gitti.

Babam, fahişelerin önümüzde sıralandığını izlerken parmaklarını omuzlarımın arasına geçirdi.

Bunu yapmak istemiyordum.

"Sikişmek istediğini seç," diye emretti.

Yüzüm kızardı, gözlerim kadınlara kaydı. Bunu yapmak yanlıştı. Babamın anneme yaptıklarını görmüştüm ve onun çığlıklarını duymuştum. Onun gibi olmak istemiyordum. Onları incelerken, reddetmek isterken, sinirlerim midemi burktu.

Ama annem reddedersem bunun korkunç sonuçları olacağı konusunda beni uyarmıştı.

Beni dövecek, sonra annemi dövecek ve ben buna izin veremezdim. Bu yüzden koyu kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü bir kadını işaret ettim.

Kadın babama başını salladı ve elimi tutup beni salonun arkasına götürdü. Odada yalnız kaldığımızda, kapılar arkamdan kapandı. Kadın bana sahte bir gülümseme gösterdi ve yatağa oturdu.

"Seninle yatmak istemiyorum," diye patladım. Donakaldı ve yüzüne korku hakim oldu. Midem tiksinti ile kıvrıldı. Bundan nefret ediyordum. Beni bunu yapmaya zorlayan babamdan nefret ediyordum, hatta bu kadınları bunu yapmaya zorlayan babamdan daha da çok nefret ediyordum.

"Bana zarar vermek mi istiyorsun?" Vücudu titremeye başladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beni onun gibi sandığı belliydi.

Kafamı salladım.

"Hayır, sadece seninle bu şekilde sevişmek istemiyorum. Belki konuşabiliriz?" Tanrım, babam bunu duyarsa, beni morartana kadar döverdi. "Bu bizim sırrımız olacak ya da... ya da sana zarar veririm." Titredim ve kadına tehdit ettiğim için hemen pişman oldum.

Ama özür dilemedim. Annemin benim itaatsizliğimin bedelini ödemesini kaldıramazdım, bu yüzden onun beni ispiyonlamasına izin veremezdim. Ya da kardeşimin.

"Peki ne istiyorsun?"

Bir an düşündüm. Porno izlemiş ve birçok erkeğin seks hakkında konuştuğunu duymuştum, ama kimse bir kadını nasıl mutlu edeceğini anlatmamıştı. Ayrıntıları bilmek hoşuma gidiyordu ve kontrolün bende olduğunu hissetmem gerekiyordu. Bu yüzden denemeye karar verdim. Bu kadın benim aletimi sertleştirmiyordu ki.

"Bana söyleyebilir misin..." Boğazımı temizledim, yanaklarım kızardı.

"Bir kadını nasıl mutlu edeceğimi bana öğretebilir misin?"

Ve o da öğretti.

"Dante?" Amon'un sesi beni geri gerçekliğe döndürdü.

Bana bekleyişle baktı ve ben kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

Amon ayağa kalktı ve masaya yaslandı. "Biraz stres atman gerekip gerekmediğini sordum?" diye tekrarladı. "Paris'te ortalığı birbirine katmanı istemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Beni sanki Jack the Ripper gibi gösteriyorsun."

"Kadınları öldürmek hariç," dedi basitçe. "Öldürdüğün erkeklerin bunu hak etmediğini söylemiyorum, ama dikkatleri üzerimize çekmemiz gerekmiyor."

"Reina Romero yüzünden mi?"

"Hayır, ama onun da bu işe karışmasını istemiyorum."

Tanrım, ona çok düşküncü ve bu da aklıma Nix'i getirdi. Onunla sevişmek gerginliğimi ve öldürme ihtiyacımı giderir miydi? İçimde her zaman dolup taşan öfkeyi ortadan kaldırır mıydı?

"Tamam," dedim ona.

"Yani senin bir şey yapmana gerek yok..."

"Hayır, hiçbir şey yapmama gerek yok. Az önce Ghost ile birini döverek eğlendim." Kardeşim beni izledi, eliyle yüzünü ovuşturdu. "Senin ilgilenmene gerek yok."

Bana inanıp inanmamayı tartışır gibi çenesini ovuşturdu ve içimi kuru bir eğlence kapladı. Benden sadece birkaç hafta büyüktü, ama bazen sanki yıllarca büyükmüş gibi davranıyordu.

"Bu neden beni daha fazla endişelendiriyor?"

Yüzünü izledim. "Reina Romero ile yeterince uğraşıyorsun."

Gözleri kısıldı. "Phoenix Romero için de endişelenmem mi gerekiyor?"

"Onun için endişelenme lan." Sakin ve ölümcül tehdit dudaklarımdan kaçtı ve havayı dondurdu. Onun endişeleneceği kişi Reina'ydı. Phoenix benimdi.

Amon yüzümü izledi, sonra eğlenerek nefes verdi. "Vay canına, lanet olsun."

Kapıdan çıkarken omzumun üzerinden ona orta parmağımı gösterdim.

DOKUZ

PHOENIX

Dudaklarımı hareket ettirdim, ama elbette ses çıkmadı. Göz kapaklarım ağırlaşmış, beynim bulanıklaşmıştı, etrafımdaki çarşafları sıkıca tutuyordum. Neden bu kadar sıcaktılar, bu kadar ipeksiydiler?

Sıcak bir nefes boynuma değdi ve irkildim. Yoğun ahşap ve deri kokusu etrafımda bir bulut gibi yükseliyor gibiydi. Çıplak tenim tenime değiyordu. Parmaklar içime girip çıkıyordu. Sıcak, sert bir vücut benimkine değiyordu.

Gözlerim birden açıldı ve üzerimde karanlık bir gölge belirdi. Dante'nin kaslı göğsü benimkine bastırıyordu, karanlıkta bir Roma tanrısı gibi görünüyordu.

Yüzünü saat beş sakalı kaplıyordu. Nefesim kesildi, ama itiraz etmeden önce, ağzı ağzımı kapattı. Uzun parmakları külotumun içine girerken, yumuşak tenimi tırmalıyordu.

Damarlarımda bir enerji dalgası yükseldi, onun varlığı ve ezici sıcaklığı her bir oksijen molekülünü tüketiyordu. Sert dokunuşu zevk ve acı getiriyordu, ben de nefes almak için ağzımı onunkinden çekiyordum.

Gözlerindeki yoğunluk nefesimi kesti, boğuk nefeslerim yatak odamın küçük alanında yankılandı.

Kalçalarım istem dışı onun sert vücuduna sürtündü ve dudaklarım açıldı. Gözlerine baktım, mavi gözlerinin derinliği beni en derin, en karanlık okyanuslara çekiyordu.

Bileklerimi tutup başımın üstüne doğru çekti ve penisini girişime sürtmeye başladı.

Ağzının bir emir vermek için hareket ettiğini izledim. "Bacaklarını benim için daha fazla aç, karahindiba."

Dizlerim açıldı ve o bacaklarımın arasına diz çöktü, parmak eklemlerini ıslak amıma sürttü.

Hırıltılı nefeslerim havada yayıldı, göğüslerim inip kalkarken o altıma uzandı ve sütyenimi çıkardı, beni yarı çıplak bıraktı.

"Dante..." diye mırıldandım. Sesimi duyamıyordum, ama gözlerinde bir şey parladı. İki parmağını içime soktu, duvarlarım onları sıktı. Diğer eli açgözlülükle vücudumu dolaştı. Boyunlu külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve tek seferde içime daldı.

Alışmam için zaman tanımadan, daha hızlı ve daha sert bir şekilde içeri girdi. Onun itişlerinin ardındaki hayvani güçte çok güzel bir şey vardı, beni yastıklı yatağa sabitleyip hareket etmemi engelliyordu.

Parmaklarım onun pazılarına gömüldü ve ben tutundum. Tekrar içime daldı ve göğsünün benim göğsüme sürtünmesiyle onun homurtularını hissedebiliyordum. Başım geriye düştü, onun itişleri beni parçalıyordu.

Göğüs uçlarımı çimdikledi, işkence etti ve sıktı. Onun altında titreyerek, içim onun penisi etrafında nabız gibi atıyordu.

O aldı, aldı ve aldı. Her şeyi aldı ve karşılığında bana çok fazla zevk verdi. Sert vuruşlarla içime girdi, beni vahşice sikti.

Elini vücutlarımızın arasına soktu ve ben kıvranıp, uzanıp, sırtımı yataktan kaldırıncaya kadar klitorisimi sert dairesel hareketlerle okşadı. Dudakları tekrar dudaklarıma değdi, beni öpüp tüketirken, amım onun penisini sağdı.

Bana girerken yüzünü izledim, boynundaki damarlar gerginlikten gerilmişti. O güzel, öpülesi ağız benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Benim." *İtme*. "Senin." *İtme*. "Bizim."

Sınırsız bir zevk içimde patladığında kalbim güm güm attı. Boğazım titredi ve Dante deli gibi içime girerken gözleri benimkilere kilitlendi.

"Güzel," diye söylediğini sandım, ama sonra dudakları boynuma yapıştı, ısıyor, yalıyor, emiyordu. Orgazmım şiddetli bir fırtına gibiydi, yoluna çıkan her şeyi silip süpürüyordu. Dante acımasız bir sertlikle beni sikmeye devam etti.

Uzuvlarım titriyordu. Kaslarım ağrıyordu.

Ağladım, vücudum titriyordu, eli boynumu sarmıştı. Bir başka zevk dalgası üzerime çökmek üzereyken, zeminin çöktüğünü hissettim. Düşüyordum, ağzım sessiz bir O şeklinde açılmıştı ve...

Nefes nefese, kendimi uyandırarak, odaya bakındım ve bana bir kez daha orgazm yaşatacağına yemin edebileceğim adamı aradım.

Ama karanlık dışında hiçbir şey ve kimse yoktu. Nemli saçlarım şakaklarıma yapışmıştı ve kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

Elimi ıslak amımdan çektim, utançtan yanaklarım kızardı.

Hepsi Dante'nin suçu.

Lanet olsun ona!

Oturdum ve parmaklarımı kaplayan sıvıya şok içinde baktım. Vücudum, tatminsiz bir zevkin çığlıklarını yansıtan donuk bir ağrıyla zonkluyordu. Başucumdaki bir şey dikkatimi çektiğinde, başlığa yaslanmak için geri kaydardım.

Parmaklarım titreyerek karahindibayı aldım ve altındaki notu okumak için kenara ittim.

Tatlı rüyalar gördün mü? Kapalı pencereler ve kapılar
beni dışarıda tutamaz.

İmza yoktu, ama önemi yoktu.

O lanet olası sapık, ben uyurken odamdaydı.

TEN

DANTE

Saat tik tak sesleriyle sessizliği dolduruyordu. Oda sıcak ve davetkârdı, rahat koltukları vardı, ki ben bundan nefret ediyordum. Burada uzanmak istemiyordum. Sorunuma bir çözüm bulup hayatıma devam etmek istiyordum.

Sürekli *bla bla bla*'dan bıkmıştım. Dr. Freud'un terapi seansları büyük bir rahatsızlıktı. Keşke bu iyi doktor işinde bu kadar iyi olmasaydı. Otuzlu yaşlarındaki bu kadın muhtemelen her erkeğin hayalindeki kadındı: zeki, güzel, akıllı, klas.

Ama *benim* hayalim değildi.

"Patlamalarla nasıl başa çıktığını anlat bana." Dr. Freud'un Harvard'dan aldığı doktora derecesi arkasında asılıydı, başarılarının kanıtı yadsınamazdı. Eski bir aileden geldiğini biliyordum, ama yine de burada, İtalya'da bir gangsteri tedavi ediyordu. Bu insanı meraklandırıyordu.

Çenemi düşünceli bir şekilde okşayarak, olabildiğince dürüstçe cevap verdim. "Başa çıkmaya çalışıyorum." Öfkemi *nasıl* boşalttığımı ona tam olarak söyleyemezdim. Evet, doktor-hasta gizliliği vardı, ama bunun sınırlarını test etmek istemiyordum. "Bir kadınla tanıştım. Yakında benim olacak."

Gözleri kucağına düştü, sonra tekrar gözlerime döndü. "Bu bir ilerleme," dedi gizemli bir şekilde. "Senin olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil, ama öğrenecek." *Eninde sonunda.*

Kafasını salladı. "Kadınına birazdan geri döneceğiz." Bir süre durdu, kalemını ağzına götürdü ve gülümsedi. "Patlamalarını nasıl kontrol ediyorsun Dante? Hâlâ... devam ediyorlar mı?"

Phoenix ile tanıştığımndan beri o kadar sık olmuyorlardı ama yine de başımı salladım. *İlginç.* Onun benim olması gerektiğinin bir başka kanıtı.

"Eskisi kadar sık ve şiddetli değiller."

"ASL yardımcı oluyor mu?" Ona boş boş baktım. ASL'yi öğrenmemin tek nedeni, aşırı öfke nöbetleri sırasında kelimeleri bulamadığımda kendimi ifade edebilmektir. Yeni bir beceri öğrenerek beyin yollarımı sıfırlamak için - en azından doktor öyle iddia ediyordu. Söylenene göre, bayılma sırasında işaret diliyle iletişim kurabilirsin. Anlayın artık. Beni rahat bırakması için kabul ettim. Yardımcı olup olmadığını bilmiyordum ama memnun oldum. Artık Phoenix ile konuşabilmek için akıcı bir şekilde öğrenmek için daha fazla çaba sarf edecektim. "Tamam, evet diyelim... Kadınınız sizin... patlamalarınızı nasıl idare ediyor?"

Kızıl kırmızı topuklu ayakkabılarına bakarken, Phoenix'in bu yönümü iğrenç bulup bulmayacağını merak ettim. Kadın benden hoşlanmıyordu... henüz. O yüzden ona kusurlarımı anlatmamam en iyisiydi.

"Onunla tanıştığımdan beri daha az oluyor," diye itiraf ettim, biraz konuyu saptırarak.

Ben iyi bir adam değildim ve daha da kötü bir adam tarafından yetiştirilmiştim. Kötülük, kötülük doğururdu. Küçük yaşta, karanlığın da ışık gibi bizim bir parçamız olduğunu öğrendim. Bununla savaşmak faydasızdı, bu yüzden onu kabullendim. Karanlık *bana doğru* geliyordu.

Beni çeken küçük bir ışık parçası varsa, örneğin ışık ve karanlığı tam olarak dengelemiş gibi görünen Phoenix gibi, onu kapar ve ona tutunurdum. Ne pahasına olursa olsun. Doğru ya da yanlış.

"Bu çok... tehlikeli görünüyor," diye tereddütle ekledi. Dr. Freud koltuğunda kıpırdadı, bacak bacak üstüne attı ve kolyesine uzandı. Bu onun gerginlik belirtisiydi. "Bu bir sorun haline gelebilir."

Dişlerimi dilimle gezdirdim ve saldırma isteğine direndim, ama vücudumdaki gerginlik devam etti. "Sorun ne, anlamadım."

"Sorun şu ki," diye dikkatlice başladı, "o artık etrafta olmadığına, kendinize daha büyük bir tehdit oluşturabilirsiniz" —*ya da başkalarına*, demek istediği buydu—.

"Peki, bu kolayca çözülebilir. Onun hiçbir yere gitmemesini sağlayacağım." Kahretsin, bunu gerçekten yüksek sesle söyledim.

Gözlerimi onunkilere dikip, bana karşı çıkması için onu meydan okudum ve birbirimize bakarken kafasında düşüncelerinin döndüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Saçını kulağının arkasına itti, sonra dosyasına odaklandı. "Peki ya devam etmeye hazırsa?"

Patlamak üzere olan bir bombanın sessiz tıkırtıları beynimde yankılandı. Kağıtlarından başını kaldırdı, gözleri genişlemişti, muhtemelen bende gördüğü şeyi hayal edebiliyordum. *Bir hayvan. Sapkın. Hasta.*

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

"Dante, bu kadının isteklerine saygı göstereceksin, değil mi?" Sesi sırtımı okşadı ve elim kapı kolunda durakladı.

Omzumun üzerinden ona baktım ve gülümsedim, kapıyı açıp dışarı çıktım. "Tabii ki."

Değil.

ON BİR

PHOENIX

Parmaklarım piyano tuşlarının üzerinde dans ediyordu, her notanın titreşimleri içimde yankılanıyordu. Her biri farklı hissettiriyordu, uzak bir anıya bağlanıyordu.

Piyano çaldığım en eski anılarım, üç yaşlarındaykenki anılardı. Mükemmel bir kulak olduğum, herhangi bir referans noktası olmadan bir notayı tanımlayıp yeniden üretebildiğim söylenirdi. Altı yaşına kadar işitme yeteneğimi kaybetmedim, ama o zamana kadar müzik benim bir parçam olmuştu. O ilk yıllar, müziğe olan sevgimi kemiklerime kazımak için yeterliydi. Do diyez minörün nasıl bir ses çıkardığını ve onu çaldığımda parmaklarımdan geçen titreşimin tam seviyesini biliyordum.

Yasal olarak sağır olduğumda, piyano çalmak benim kaçışımdı ve bir tür normallik hissetmemi sağlıyordu. İşitme yeteneğimi kaybetmeden önceki eski halimi hissetmemi sağlıyordu. Özel bir öğretmenle devam etmem de yardımcı oldu. Gelecekte kariyerim için umut verici bir gelecek olmadığını bilsem de, müziğin benim kaderim olduğunu hep biliyordum.

Kız kardeşim modayla ilgileniyordu ve müzik derslerini sadece benim için aldığını biliyordum. Benim için bir yedek plan yoktu. Senfoni orkestrasında veya diğer müzisyenlerle birlikte çalarken zorlanacağımı her zaman biliyordum, ama yine de devam ettim. Elbette bazı aksilikler de oldu. Bazı maestrolara, kariyerlerini veya enerjilerini sağır bir kıza riske atmak istemiyorlardı, oysa ben dünyadaki ilk sağır piyanist değildim. Bu zorlu görevi üstlenmek isteyen pek kimse yoktu.

Parmaklarım son notalarla yavaşladı, müzik parmaklarımdaki uğultuyla kayboldu. Kollarımı kucağıma indirdim ve zarifçe dinlenmelerine izin verdim.

Maestro memnuniyetle başını salladı ve "Bugünlük bu kadar" diyemeden herkes ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı, yarın yine burada prova yapacağımız halde enstrümanlarını da yanlarında sürükleyerek. Bale topluluğunun üçüncü sınıf mezuniyet şartı olarak canlı orkestra eşliğinde sahneye çıkmasına sadece bir hafta kalmıştı.

En iyi iş değildi, ama yine de bir şeydi. Ve müzik endüstrisine bir adım daha yaklaşmış olacaktık.

Yerimden kalktım ve bir an durup telefonumdaki saate baktım. Saat daha öğleden sonra beşti. Aslında, balet ekibinden kimseyle karşılaşmamak için bilerek oyalanıyordum. Özellikle de baş dansçı olan o pislik Erik.

Maestro eşyalarını toplarken gözlerim onunla buluştu ve içimden inledim. Hepsinin ASL bildiğini bekleyemezdim, ama bu en iyi durumda iletişimi zorlaştırıyor, en kötü durumda ise yorucu hale getiriyordu.

Gözlerimden ne istediğimi okumuş olmalıydı.

"Biraz daha pratik yapmak ister misin?" Yavaşça, kelimeleri açıkça telaffuz ederek konuştu. Benim iyiliğim için yaptığını bildiğimden onu düzeltmeye gücüm yetmedi, ama mırıldanmadığı sürece dudaklarını okuyabiliyordum.

"Evet, teşekkür ederim."

O, beni yalnız bırakarak oditoryumdan çıktı.

Derin bir nefes alıp parmaklarımı tuşlara götürdüm. Pürüzsüz, serin yüzeyi, kalbimi ve ruhumu yatıştırmak için her zaman işe yarayan tek terapiydi. Tekrar çalmaya başladım, her notanın diğer her şeyi bastırmasına izin verdim.

Her şeyi döktüm. Acımı. Pişmanlıklarımı.

Bu dünyada her gün düşündüğüm, koşulsuz sevdiğim bir çocuk yaşıyordu. Pişmanlık beni yiyip bitiriyordu. Daha güçlü, daha cesur, *daha fazlası* olmalıydım. Seviliyorlar mıydı? Neredeydiler, benim çocuğum?

Etrafımdaki dünya kaybolurken parmaklarım gittikçe daha hızlı dans ediyordu. Duyamıyordum ama her şeyi hissediyordum. Titreşimi. Acıyı. Bu mekanda yüzlerce yıldır süren performansların atmosferini. Her köşeden gözlerin bana baktığı sahnenin karanlığını. Burada sonsuz ve güçlü hissediyordum, dünya bana ve acıma boyun eğen geniş bir sahne gibiydi.

Her hücrem canlandı ve gözlerimi kapattım, yumuşak kahverengi buklelerim omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Kendimi çok özgür hissettim. Belki umutlu bile.

O ve bebeğimizin bana ait olduğu, bana ait oldukları bir karahindiba tarlasında bulunuyordum. Tanrım, bu hayallerden asla uyanmak istemedim. *O beni hatırlamıyor; ben onu unutamıyorum. Senden nefret ediyorum; seni seviyorum.*

Anılar zihnimde hızla akıp giderken, gözyaşları gözlerimi yakıyordu, dünyayı boğup, uyanıp dokuz ay boyunca büyüttüğüm küçük hayatın yok olduğunu fark etmenin ne kadar acı verdiğini unutmayı umuyordum.

Onu sevdim; ondan nefret ettim. Gelmedi ve tüm bu günler, haftalar, aylar, yıllar geçmesine rağmen... Beni terk ettiğini anladığım günkü kadar acı veriyordu.

Onunla ilgili düşünceler kafamda dönüp dururken midemde bir korku hissettim. Neden bana bunu yapıyordu? Neden uzak durup beni rahat bırakamıyordu? Zaten iç huzurumu yok etmek için elinden geleni yapıyordu.

Aniden, klavye kapağını kapattım, titreşim cildimde tüylerimi diken diken etti.

Ne yapacaktım ben? O hayatta olduğu sürece asla özgür olamayacaktım ve benden alabileceği çok şey vardı. Akıl sağlığım. Huzurum.

Gözlerimi açtım ve başımı salladım. Ellerim titriyordu, parmaklarımla koyu renkli akçaağaç kapağı okşarken derin nefesler alıyordum.

Dante ile tek bir karşılaşma benim çökmem için yeterliydi ve şimdi bunun yayılmasını engellemek mümkün değildi. Çatlamış deri gibi hissedebiliyordum, tehlike sertleşmiş kabuğumun çatlaklarına sızıyordu.

Onun bakışlarını üzerimde hissettim. Yollarımız tekrar kesiştiğinden beri bunu hissediyordum. Başımı kaldırdım, gözlerim oditoryumdaki boş koltukları dolaştı, sonra balkonlara çıktı. Onu göremedim, ama burada olduğunu biliyordum.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Vücudumun ona bu kadar uyumlu olması beni korkutmalıydı. Bu sağlıklı değildi. Normal değildi. Daha önce bununla mücadele etmeyi hiç düşünmemiştim, ama şimdi düşünecektim.

Ayağa kalktım, telefonumu ve çantamı aldım. Çantayı omzuma attım ve oditoryumdan çıktım. Binanın ön tarafına giden koridor boştu, loş ışık yolumu bulmam için yeterliydi.

Köşeyi döndüğümde birine çarptım.

Telefonum elimden düştü ve onu almak için eğildim, ama morarmış bir çift el ondan önce uzandığında donakaldım. Gözlerimi adamın yüzüne kaldırdım ve içimden inledim. Tam da kaçmaya çalıştığım kişi.

Erik Costa.

Prima donna olarak nitelendirilebilecek bir okul müdürü. Tavırları da buna yakışırdı.

"Özür dilerim." Dudakları kıpırdadı ve ben şaşkınlıkla ona baktım, özrüne şaşırmıştım. Erik'in *kimseye* özür dilemediğini herkes bilirdi. Belki de yüzündeki morlukları yapan kişi ona beyin sarsıntısı da geçirttiği için birdenbire nazikleşmişti.

Neyse.

Ayağa kalktım ve telefonunu elinden aldım. Başımı eğdim ve yanından geçmek için adım attım, ama parmakları kolumu kavradı. *İşte başlıyoruz lan.*

Elimi onun elinden çekmeye başladım, ama yüzündeki ifade beni durdurdu. Gözleri arkama kaydı ve ben de onun bakışını takip ettim. Neye bakıyordu?

Erik ellerini etrafımda salladığında, ellerinde belirgin bir titreme vardı, ben de başımı salladım.

"Her şey için özür dilerim." Yaralı yüzündeki samimi ifade karşısında kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Sana çıkma teklif ettiğimde, reddedilmeyi iyi karşılamadım. Aptal olan benim... Sen değilsin." Acı verici bir şekilde yavaş konuşuyordu ve bu beni her saniye daha da rahatsız ediyordu. "Zorba davrandığım için özür dilerim." Gözleri yine arkama kaydı, ama bu sefer dönmedim. "Ben bir pisliğim, sen ise muhteşemsin. Bir ilham perisin."

Aptal. İlham perisi.

Bu kelimeyi kullanan ve morluklar yapmaya hazır tek bir kişi tanıyordum. Erik'in bu ani aydınlanmasının *onunla* bir ilgisi olabileceğinden şüphelendim.

Telefonumdaki notlar bölümünü açtım ve bir mesaj yazdım.

SORUN YOK. SADECE BENDEN UZAK DUR.

O kadar hızlı başını salladı ki, ona bakmak bile bana hareket hastalığı yaşattı. O hızla uzaklaşırken, ben olduğum yerde kalakaldım ve bekledim. O gözden kaybolduğunda, binadan çıkmaya devam ettim.

Paris yazın kalabalıktı. Sıcak. Güneşin altında idrar kokusu daha da güçleniyor gibiydi. Her sokak, her köşe. Şehrin belirli bölgelerinden geçerken nefesimi tuttum, burnumu kıvırdım ve istemeden boğazıma bir öğürme geldi.

Burası aşk şehriydi, ama ben hiç çekiciliğini ya da romantizmini göremedim. Evet, güzellik ve çok fazla tarih vardı, ama bu şehri benim için tek anlamı acıydı.

Doğum yaptıktan hemen sonra geldiğim yerdı burası, soğuk kış sayesinde vücudumu bol kazaklar ve bol sıcak giysilerle sakladım. Kendimi derslerime gömdüm. Unutmaya çalıştığım ama asla başaramadığım yerdı burası.

Bir köşeyi daha döndüm, sırtımda onun bakışlarının ağırlığı bir çift el gibi hissediliyordu. Onu göremiyor olsam da hissedebiliyordum. Birkaç kez, zengin ahşap ve deri kokusuyla karışık sigara kokusu bile aldım, bu da onun ne kadar yaklaştığını gösteriyordu. O kokuyu her yerde tanırdım.

Bilinçli olarak tüylerim diken diken oldu. Adımlarım birkaç kez sendeledi, sanki bedenim bilinçaltında onun yakınlığını arzuluyormuş gibi. Onun yanına, bir kelebek ışığa uçar gibi gitme dürtüsüyle mücadele ederken, bunun beni ölüme götüreceğini görmezden gelerek, tüylerim diken diken oldu.

Gözümün ucunda gördüğüm ani bir hareket beni durdurdu.

Yavaşça arkamı döndüm ve içim burkuldu. Bir adam kanlı burnuyla yerde yatıyor, kolunu göğsüne bastırıyordu. Dante onun üzerinde duruyordu, yüzünde karanlık bir ifade vardı.

"*Ne oluyor...*" Ona öfkeyle baktım. "*Senin neyin var?*"

Birkaç yaya merakla bize baktı ama kimse durmadı. Ne kadar da nezaketliydiler.

"Sana dokunmamalıydı." Ona orta parmağımı gösterdim, keşke onu kışına sokabilseydim. "Seni elle taciz etmesini mi tercih ederdin?" ASL'yi bu kadar iyi bilmesini nefret ediyordum, ama daha da çok, konuşurken ağzına bakmaktan, gözlerimi ondan ayıramamaktan nefret ediyordum.

"*Senin arkadaşlığından daha çok tercih ederdim,*" diye sinirli bir şekilde işaret dilinde söyledim. "Aww, böyle yapma." Lanet olsun ona.

"*ASL'yi nereden biliyorsun?*" diye sordum.

Omuz silkti. "YouTube videoları izledim." İnanamadan kaşlarımı kaldırdım. "Çok ilginç." Alaycı bir şekilde güldüm. "Bildiğim için minnettar olman gerekmez mi?"

"Seninle hiç konuşmamayı tercih ederim." Orosu çocuğu. Orta parmak haricinde küfür kelimelerini işaret dilinde öğrenmek için daha fazla çaba sarf etmeliydim. Ona harf harf yazmakla yetinmek zorunda kalacağım. *F-U-C-K. Y-O-U.* Bu iki küçük kelimeyi anlayabilir.

"Sen bunu seviyorsun," dedi. "Benim yeteneklerimden etkilenmişsin, itiraf et." *"Hayır, değilim,"* diye tersledim. *"Birincisi, İtalyan İşaret Dilini öğrenmeliydin, ikincisi, dün gece neden odamda duruyordun, sapık?"*

Yüzünde soğuk bir maske vardı, ama gözleri şehvetle parlıyordu. Onun yanında olmak istemiyordum.

"Beni mi hayal ediyordun?"

Ben bir cevap düşünürken, o bana doğru büyük adımlarla yaklaştı ve kolunu omzuma doladı, sanki dudaklarını okuyabileceğimden emin olmak istercesine gözlerime bakarak. "Sana dokunmaya kalkanların kafasını kırıp ellerini keserim." Ağzım kurudu. Kafamda yine kafa karışıklığı hakimdi. Beni tanımıyor gibi davranıyordu, ama şimdi sanki önemsiyormuş gibi davranıyordu.

önemsermiş gibi davranıyordu.

Kalbimle ve onun kurtuluşuna dair her türlü umutla mücadele ederek sertçe nefes aldım.

Onun için hiçbir şans kalmamıştı.

Ondan uzaklaştım, kalbimin göğsümde titremesine öfkelenerek. İçimdeki kargaşadan yararlanarak Dante dirseğimi tuttu ve beni yanında sürüklemeye başladı.

Onun tutuşunu silkip atmaya çalıştım. *"Ne yapıyorsun?"* "Seni eve götürüyorum."

Hareket etmeyi bıraktım ve kolumu kurtardım. *"Hayır, değilsin.*

Sapık." "Seni eve kadar geçireceğim," dedi, tehditkar bir ifadeyle.

"Hayır," içim öfkeyle doluyken sakın bir şekilde cevap verdim. Ne cüretle umursuyormuş gibi davranıyordu? Artık çok geçti. Ona ihtiyacım yoktu.

Dişlerinin arasından nefes aldı, öfkesini gizlemeye bile tenezzül etmedi. "Sormuyordum."

Güçlü eli dirseğimi kavradı, cildimi yakarak. Titrememden nefret ediyordum. Onu bu kadar çok istememden nefret ediyordum. Dokunduğu yerdeki cildim ısındı, ısınma vücudumun geri kalanına yayıldı.

Titremeye başladım.

Şehrin ortasında birbirimize bakarken, nabzım bacaklarımın arasında atıyordu. Dante iri bir adamdı, kıyafetlerinin altında kasları belirgindi ve gerçekten isteseydi beni alt edebilirdi.

Siktir, bu neden bacaklarımın arasındaki acıyı daha da kötüleştiriyordu?

Ondan nefret ediyordum. Onun ihanetinden, deliliğinden, kibirinden nefret ediyordum ve yüzündeki o sırıtışla yalan söylemesinden nefret ediyordum. Ama en çok, onu *bu kadar çok* özlemekten nefret ediyordum.

Onun sevdiğim yanlarının dokunuşumda nasıl hissettirdiğini hala canlı bir şekilde hatırlıyordum. Beni saran kolları, koruyucu ve sıcaktı. Dudakları tenimde ve o dudaklarla söylediği yumuşak sözler.

Kafamı salladım. Hepsi rol yapmaktı. Aslında umursamıyordu.

Dişlerim ağrıyordu ve çenemi gevşettim. Son seferinde dersimi almıştım. Onunla karşılaştığımda zarar görmeden kurtulmak imkansızdı.

"*Arkamda yürüyebilirsin,*" işaret dilinde söyledim. "*Benden uzak dur.*"

ON İKİ

PHOENIX

Sphere'in otoparkı pahalı arabalarla doluydu.

Uber'den indiğimde, giydiğim yüksek topuklu ayakkabılarla dengemi koruyarak restoranın girişine doğru yürüdüm. Fildişi rengi elbisenin yırtmaçları uyluklarımın üst kısmını ortaya çıkararak bakışları üzerime çekiyordu ve Baptiste ile akşam yemeği yemeye karar vermem bir yana, kıyafet seçimimi de sorgulamaya başladım.

Baptiste Leboute benden üç yaş büyüktü ve ben müzik dünyasına yeni girerken, o Avrupa müzisyenleri arasında zaten tanınıyordu. Sarışın saçları, keskin hatları ve mermerden oyulmuş gibi görünen ataerkil burnuyla çok yakışıklı biriydi. Her zaman şık giyinirdi ve servetini hiç saklamazdı.

Bazıları onu gösterişçi buluyordu ve yanılmıyorlardı. Ayrıca, benim için sıraya giren erkekler de yoktu. En azından Baptiste'in sahip olduğu zeka ve çekiciliğe sahip olanlar yoktu.

Onu kapıda beni beklerken gördüm. Sabahki planlarımızı bana hatırlatması şanslı bir tesadüftü. Bana yer ve saati mesajla gönderdiğini iddia etti, ama ben o mesajları almamıştım. Her neyse, planlarımızı uyumlu hale getirebildik ve ben de buna sevindim.

Belli bir takipçiden uzaklaşmam gerekiyordu.

Baptiste'in gözleri beni gördüğünde parladı ve ben ondan bir metre uzakta durdum. Tipik bir Fransız gibi, kişisel alana inanmıyordu, bu yüzden mesafeyi kapatıp beni kendine doğru çekti.

"Harika görünüyorsun." Benim için Fransızca'yı her zaman çok yavaş konuşurdu, ama ben ona bunun gerekli olmadığını söylemiştim.

"*Teşekkür ederim,*" diye işaret dilinde basitçe cevap verdim. Gözlerim onun üzerinde dolaştı. "*Sen de fena görünmüyorsun.*"

Yürümeye başladık.

"Akşam yemeği randevumuzu hatırlattığın iyi oldu," diye konuşmaya devam etti, beni izlerken kapıyı açmaya çalışırken neredeyse kafasını kapıya çarpıyordu. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm, çok sakardım."

Elimi salladım. Baptiste ve ben birkaç dersi birlikte alıyorduk ve birkaç hafta önce Beethoven'ı anmak için düzenlenen bir senfoniye ikimiz de katılmıştık. Birkaç aydır bir araya gelmeyi planlıyorduk ve yaz tatiliyle dersler bittiğinde nihayet zaman bulduk.

Baptiste kapıyı benim için açtı ve ben restorana girdim. Hostes yüzünde kocaman bir gülümsemeye bizi bekliyordu.

"Oh, mon Dieu!" diye haykırdı, ellerini çırparak. "Hoş geldiniz, sizi bekliyorduk."

Bakışlarım, aynı derecede şaşkın görünen Baptiste'e kaydı. Sonra omuz silkti ve bakışlarımla buluştu. "Rezervasyon yaptım."

Etrafa göz gezdirdim. Çok kalabalık görünmüyordu, misafirlerden çok personel koşturuyordu.

Onu takip ederek restoranın içine doğru ilerledik ve masamıza oturdu. İki masa doluydu, ama onların burada çalışıp bardakları parlatıyor muydular, yoksa bardaklarında bir sorun mu bulmuşlardı ve onları silip temizliyorlar mıydı, tam anlayamadım.

Yerime oturdum, elbisenin eteğini çekip, herkesin gözlerinin açıkta kalan bacağıma bakmasını engellemeye çalıştım. Gözlerim tereddütle kendi bardağıma kaydı, bardağın tertemiz görünüyordu.

Diğerlerini görmezden gelerek, iç mekana odaklandım. Sütunlar tavana doğru kıvrılarak başımızın üzerinde kemerler oluşturuyordu. Kristal avize başımızın üzerinde parıldıyordu ve benim dünyam çoğunlukla sessiz olsa da, restoranın uğultusunu hissedebiliyordum. Loş ışık sıcak gölgeler oluşturarak romantik bir atmosfer yaratıyordu.

"Bu ışık altında çok güzelsin," dedi Baptiste ve içimden inledim. Zamanını boşa harcıyordu. Ona daha önce birkaç kez, hiçbir tür ilişkiye ilgi duymadığımı söylemiştim. Tüm dikkatim müzik ve okuldaydı ve o anladığını söyleyerek ısrar edince, sonunda akşam yemeğine evet dedim. Doğrusu, arkadaşlarımdan başka biriyle çıkmak iyi geliyordu.

Ellerimi işaret diliyle konuşmak için kaldırdığımda, etrafımıza rahatsız edici bir gülümsemeyle bakışlarını gezdirmesinden dolayı durakladım. Anladığımda kaşlarımı çattım. Utanmıştı. Ama neden? Ne bekliyordu ki?

Garip bir sessizlik oldu, sonra çantamdan telefonumu çıkarıp açtım. Parmaklarım ekranı biraz fazla sert vurarak yazdım. **Nasıl iletişim kuracağımızı düşünmüştün?**

Baptiste işaret dilinin temellerini biliyordu, görünüşe göre lisesinde seçmeli ders olarak vardı. Ya o ya da ahşap işçiliği vardı ve o "daha kolay" olan dersi seçmişti, bana öyle söylemişti. Telefonumu çevirdim ki sorumu okuyabilsin.

"Konuşabiliriz," dedi, utangaç bir gülümsemeyle. "Yazabiliriz ya da ellerimizi kullanabiliriz."

Ayaklarımızla. Ne olursa olsun."

Yine yazdım. **İmza atmam seni rahatsız etmez, değil mi?**

"Bu konuyu konuşmayalım." Ellerini birleştirip, parlak bir gülümsemeyle "Şimdi, ne yemek istersin? Tavuk, balık... Siz Amerikalılar biftek seviyorsunuz, *değil mi?*" Saçlarını eliyle düzeltti. "*Filet de bœuf veya entrecôte.*"

Gözlerimi devirdim. Bu, tüm Fransızların kurbağa bacağı yediğini varsaymam kadar aşagılایıcı bir şeydi.

Neyse ki, garson bize tadabileceğimiz amuse-bouches ve şaraplar getirdi.

"Bu gecenin spesiyallerini tatmak ister misiniz yoksa sadece dinlemek mi?" diye sordu, parlak bir gülümsemeyle.

İşaret dilinde konuşmaya başladım ve Baptiste yine gülümsemesi dondu, boynunu garip bir şekilde ovuşturdu. İçimde öfke kabardı. Avrupa'dayken insanların işaret dilini, hele ASL'yi bilmesini beklemiyordum, ama bilen birinin bilmiyormuş gibi davranması beni sinirlendiriyordu. Ne anlamı vardı ki?

İç geçirdim ve telefonumdaki Notlar uygulamasına yazdım, sonra garsonun okuyabilmesi için ekranı kaydardım. **Kırmızı şarap ve yanında kalamarlı vejetaryen salata.**

"Örnekleri alacağım," dedi Baptiste. "Ücretsiz mi?"

Bu da herkesin Baptiste hakkında bildiği bir başka şeydi. Parası olmasına rağmen, biraz cimriydi. Garson tepsiyi masaya koydu, sonra yemekleri onun önüne yerleştirdi. Gözleri garsonun dekoltesine takıldı ve ben farkında değilmiş gibi davranarak başka yere baktım.

Onun fahişe gibi davranışlarına gözlerimi devirdim. Bir aşk hikayesi istemiyordum, ama bu davranışı tamamen hayal kırıklığı yaratıcıydı. En azından

akşam yemeğimiz bitene kadar beklemekti.

Aklım Dante ile ilk randevuma gitti.

O, sahil otoyolunda hedefimize doğru sürerken, rahatsızlık hissi içimi kemiriyordu. Nereye gittiğimiz henüz belli değildi.

Dante'nin üstü açık arabasıyla sokaklarda hızla ilerlerken saçlarım rüzgarda savruluyor, elbisem etrafımda dalgalanıyordu. Emin değildim, ama Dante Leone'nin arabalarını gerçekten sevdiğine dair bir hisse kapılmıştım.

Başını çevirince, beni onu izlerken yakaladı. Gözlerimi kaçırmadım. Bakışlarının üzerimde dolaşmasından, cesaretimi beğendiğini de sezmiştim. Sandaletlerim. Çıplak bacaklarım. Isla'nın giymem için ısrar ettiği saçma sapan sarı elbise.

Şort ve basit bir üst giymeyi tercih ederdim, ama en iyi arkadaşım Dante'nin beni dışarı çıkardığını bilmeden, "onu etkileyecek" bir ruh halindeydi. Kimse gizemli adamımı bilmiyordu ve ben de bir süre böyle kalmasını istiyordum. Kız kardeşim bu randevudan hiç haberdar değildi, yoksa bana yapışıp, çıktığım adamla tanışmak için ısrar ederdi. Ama onu biraz daha gizli tutmak istedim.

Çantama uzandım ve biber gazımı aradım. Ne zaman ihtiyacım olacağı belli olmazdı ve birçok kez erkeklerin beni "hayır"ımı ciddiye almayacak kadar aptal sandıkları durumlar yaşamıştım. Ben sağırdım, aptal değildim.

Dante'nin parmakları omzumdan geçti ve ben başımı ona doğru çevirdim tarafa çevirdim.

"İyi misin?" Tanrım, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel dudaklara sahipti. Konuşurken dudaklarına bakmak hiç de zor değildi.

Başımı sallayarak cevap verdim.

Hâlâ neden bu randevuyu istediğini veya Kaliforniya'da ne yaptığını anlamıyordum. Bu, onun niyetinden biraz şüphelenmeme neden oldu. Büyükanmem, soyadımız nedeniyle Papà'nın düşmanlarının bizim de düşmanlarımız olduğunu açıkça belirtmişti. Yeraltı dünyasından uzak durmamızın bir önemi yoktu, varsayılan olarak her zaman onun bir parçası olacaktık.

*Mace'imi çantamda güvenli bir şekilde bırakarak, telefonumu çıkardım ve soru metin-konuşma uygulamasına yazdım. **Kaliforniya'da ne yapıyorsun? İtalya'da yaşamıyor musun?***

Yola bir bakış attı, sonra bana dönüp cevap verdi. "Evet, İtalya'da yaşıyorum. Buradaki bir bağ ile iş anlaşması yapmam gerekiyordu." Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığımda, devam etti: "İtalya'daki kötü kuraklık

İtalya'da yaşanan şiddetli kuraklık mahsulümü mahvetti. Bu nedenle burada birkaç bağım var."

Burun kıvırdım, sonra tekrar yazmaya başladım. **Bir gangster şarap üreticisi mi olmuştun?**

Babamın birkaç yasal işi vardı. Reina'nın kulak misafiri olduğu konuşmalardan, bunun yeraltı dünyasında normal bir şey olduğunu biliyordum, ama şarapçılık tuhaf bir seçim gibi görünüyordu.

Yine yazmaya başladım. **Neden şarapçılık?**

Omuz silkti ve yazmayı bırakıp cevap verene kadar bekledi. **Rahatlatıcı.**

Biyolojik annemin ailesi şarapçılıkla uğraşıyordu ve ben de bu işi miras aldım.

O sürmeye devam ederken kaşlarımı kaldırdım. **Çiftçiler miydiler?**

Gülerek, sesini duyabilmeyi diledim. Leone kardeşlerle işitme yetimi kaybettikten çok sonra tanıştım, bu yüzden kafamda buna bir anı atamak imkansızdı. Kız kardeşim, büyükannem ve babamın işaret diliyle veya dudak hareketleriyle söylediklerini kafamda hala duyabiliyordum.

"Tam olarak değil. Onlar da yeraltı dünyasının bir parçasıydılar." Kaşları çatıldı, gözleri yolda. Dudakları hareket etti, ama ben onları okuyamadım. Bana bakması için kolunu çektim. Gözlerimiz buluştuğunda, "İşaret dilini nasıl öğrenir insan?" diye tekrarladı.

Şaşkınlıkla ona baktım ama bunun üzerinde fazla durmadım. Birçok kişi soruyordu ama aslında öğrenmek için hiç çaba sarf etmiyorlardı. **Uygulamalar var. Dersler var. Hatta YouTube bile var.**

"Bana en iyi uygulamayı ve dersler için bazı öneriler verin" dedi.

Tekrar yazdım, sonra hoparlörden sesin çıkmasını bekledim. **İtalyan İşaret Dili hakkında emin değilim. Muhtemelen evinde birine sorsan daha iyi olur.**

"Kahretsin, bunun evrensel olmadığını bilmiyordum." Omuz silktim. Çoğu insan bilmiyordu. Bir an sessizlik oldu, dikkatini yola verdi, sonra yüzünü bana çevirdi ve "İtalyan İşaret Dili'nde işaret dili biliyor musun?" diye sordu. Kafamı salladım. "ASL?" Kafamı salladım. "Ben onu istiyorum." Midemde kelekler uçmaya başladı ve kalbimde de öyle olduğundan oldukça emindim. Dante Leone'yi asla tatlı bir tip olarak görmezdim. "Dediğim gibi, en iyi uygulama ve ders önerilerini bana mesajla. Sen de bana öğretebilirsin." Sonra, sanki terbiyesini hatırlamış gibi, "Lütfen" diye ekledi.

Başımı salladım, ilk tanışmamızda numarasını gizlice telefonuma kaydederkenki hali aklıma gelince dudaklarım gülümsemeye başladı. Dante kararlı bir adamdı, bana ilk karşılaştığım

Aynı, kırdığım vazoyu üstüne alan çocuk. Onun ve kardeşinin bizim için adalet savaşı oldukları için duyduğum korkuyu hâlâ hatırlıyorum.

Bacağıma dokundu ve ilk karşılaşmamızın anısı silindi. "Nix, o önerilere ihtiyacım var."

Birkaçını telefonuna gönderdim, sonra benimkini kaldırdım.

Etrafıma bakınca nefesim kesildi. Santa Monica'daydık. Belki de planını iptal edip beni Pacific Park'a götürmesini isteyebilirdim? Küçük bir kızken orayı ziyaret etmek istemiştım, ama her zaman bir şeyler ters giderdi ve bu hiç gerçekleşmedi.

Kırmızı ışıkta durdu, sonra bana döndü. "Çılgın bir yolculuğa ne dersin?" Gözlerimi kırptım, yüzümde açıkça şaşkınlık vardı. "Telefonunu hacklediğimde ekran koruyucuyu gördüm. Sen, ben, çılgın gezintiler, Pasifik manzarası. Daha ne olabilir ki?" Yanaklarım ağrıyacak kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsedim. "Ama ekran koruyucunu bizim bir fotoğrafımızla değıştirsene daha iyi olur."

Bana bakışından yanaklarım kızardı. Sahiplenici bir bakıştı. Beni almaya cesaret eden herkesi öldürecekmiş gibi. Ve bu hoşuma gitti. Onun olmak istedim.

Beş dakika sonra arabayı park etti ve bana kapıyı açmak için aceleyle koştu. Damarlarımda adrenalin dalgalarının yayıldığını hissedebiliyordum. Berrak mavi gökyüzü üzerimizde parılıyordu ve bahar sıcaklıkları yazın yaklaştığını haber veriyordu.

Elini uzattı ve ben de parmaklarımı onun sıcak avucuna kaydırdım, gözlerim ise kot pantolon ve siyah James Dean tişörtü giymiş uzun boylu vücudunu taradı. Onda bir kötü çocuk havası vardı. Bu çok çekiciydi.

"Sürüşe hazır mısın, adrenalin bağımlısı?"

Gülümsedim. Hazırdan da öteydim.

Sonraki saatler muhteşemdi ve hayatımın en güzel günlerinden biri olmaya başlamıştı. Her lunapark trenine bindik, ne kadar hızlı olursa o kadar iyiydi. Ne kadar yüksek olursa o kadar iyiydi. Parkın bir ucundan diğere ucuna dans ederek koştuk.

Dante elimi tuttu, ikimiz de nefes nefese West Coaster'a, okyanus kenarındaki çelik roller coaster'a doğru koştuk. Dante Pacific Wheel'in yanında durdu ve bana baktı. "Önce dönme dolaba binmek ister misin?"

Mutlu bir şekilde gülümseyerek burnumu çektim. "Sıkıcı," dedim, onun yanında küçük sesler çıkarmaktan artık rahatsızlık duymuyordum. İnsanlar basit kelimeleri bile söyleyemediğimi sanıyordu, ama söyleyebiliyordum. İşitme yetimi kaybetmeden önce konuşmayı öğrenmişim

ama sesimi herkesin duymasına izin vermekten rahatsızlık duyuyordum. Artık kendi sesimi duyamadığım için bu konuda kendimi rahatsız hissediyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yaramazca güldü, sonra beni heyecan verici yolculuğumuza doğru götürdü.

Ama tam yola çıkmışken, üç kişilik bir grup erkek kıkırdayarak abartılı yüz ifadeleri ve el hareketleri yaptı. Ben bunu görmezden geldim, ama Dante aniden durdu ve yüzü karardı, onlara öfkeyle baktı.

Onların benimle dalga geçtiklerini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu, ama ben bir şey yapamadan veya söyleyemeden her şey bulanıklaştı. Bir saniye önce Dante ve o pislikler birbirlerine dik dik bakıyorlardı, bir saniye sonra Dante onlara saldırdı. Korkmuş, donakalmış olmam gerekirdi, ama öyle olmadım. Bunun yerine, kızaran yanaklarımla önümdeki sahneyi izledim.

Ağzım açık, biraz gururlanmış ya da tahrik olmuş, karar veremedim Dante'nin o aptalları dövmesini izledim. Etrafımızdaki kalabalık büyüüyordu, benim için ayağa kalkan bu muhteşem adamı hayranlıkla ya da kınayarak izliyorlardı.

Dante, karnını tutan adamlardan birine tekme atmak üzereyken, ona yaklaştım ve kolunu çektim. "Polis gelecek," diye fısıldadım.

Bana gergin bir şekilde başını salladı, sonra o pisliği tekrar tekmeledi ve elimi tutup beni oradan uzaklaştırdı.

"Kusura bakma," dedi, bana dönerek. "Hadi bir sonraki yolculuğumuza geçelim." Kafamı salladım ve yüzü düştü. "Seni korkutmak istemedim."

Neredeyse fazla geniş bir gülümsemeyle gülümsedim. Telefonuma uzandım ve hızlıca yazdım. **Korkmadım. Harikaydı ve ihtiyacım olan tüm adrenalin buradaydı. Polisler geldiğinde burada olmak istemiyorum, ama bu randevumuzun bittiği anlamına gelmez.**

Koyu mavi gözleri telefonumdan kalktı ve heyecan verici bir şey ile parladı. Dengesiz bir şey. Çok sevdiğim bir şey...

"Benim dövüşmemi izlemek hoşuna gitti mi?" diye sordu yavaşça. Dudaklarımı yaladım, onun benim için ayağa kalkmasının ne kadar iyi hissettirdiğini ona söyleyebilmeyi diledim. Kız kardeşim ve Isla bunu yapmıştı, ama hiçbir erkek -kendi babam dahil- bunu yapmaya cesaret edememişti. İkimiz de durduk, birbirimize bakarak, karanlığımız ve yalnızlığımız birbirimizi çevreliyordu. "Hoşuna gitti mi?" diye tekrarladı, ellerimi tutup başının üzerine kaldırarak boynuna doladı.

Vücudum ona doğru eğildi, onun her şeyine aç bir şekilde.

Ben başımı salladım ve o başını eğdi, burnunu boynumun uzunluğu boyunca gezdirdi ve sonra tekrar gözlerime baktı. O, benim eksik bir parçam gibi hissettiriyordu ve bunun saçma geldiğini biliyordum, ama neredeyse yerine oturduğunu duyabiliyordum.

"Bence sen biraz vahşi birisin," dedi, tembel gülümsemesi içimde herhangi bir genç kız için tehlikeli olabilecek şeyler yaratıyordu.

Ona en masum gülümsememi gösterirken kirpiklerimi kırıştırdım. Aramıza biraz mesafe koyup telefonuma uzandım, sonra cesaretimi kaybetmeden hızlıca yazdım. **Külot giymemek vahşi olmak değil mi?**

O mesajı okurken, ben gözlerine bakarak yakışıklı yüzünde gülümsemenin daha da genişlediğini izledim. "Vay vay vay. Phoenix Romero, sen yaramaz bir şeysin." O bana yaklaşıırken, ben alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, nefesi kulak kepçemi okşadı.

Sonra beni arabasına götürdü ve yolcu koltuğuna oturmamda yardımcı oldu. Yanağımı avuçladı ve "Başka kimseye yaramazlık yapmasan iyi olur" dedi. Direksiyona geçtiğinde, birine mesaj attı ve arabayı çalıştırdı. Sonraki bir saat boyunca sessizce yol aldık. Güneş batmış, yerini parlak bir ay almıştı.

Uzakta, gece esintisiyle sallanan uzun otlar, ağaçlar ve karahindiba dolu bir tarlanın önünde durdu. Gözümlün ucuyla, uzaklaşan bir kamyon gördüm.

Dante'ye merakla baktığımda, "Bu bir sürpriz" diye açıkladı. "O kimdi?"

Elini salladı. "Cesar, sağ kolum. Ama merak etme, ilham perim. Seni görmedi."

Rahat bir nefes aldım. Bunu bizim küçük sırrımız olarak saklamamız en iyisiydi. En azından şimdilik.

Beni arabadan indirdi, sonra kolunu omzuma doladı. Kalbim göğsümde çarparken yumuşak çimlerin üzerinde yürüdük. Hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Hiç bu kadar doğru hissetmemiştim. Hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

Durduk ve o, onlarca kişiyi doyurabilecek gibi görünen bir battaniye ve piknik sepetinin düzenlendiği yeri gösterdi. Ayakkabılarımı çıkardım ve dolunay üzerimizde parıldarken battaniyenin üzerine oturduk.

Esinti üzerimize çöktü ve ay ışığı üzerinde dans ederken karahindibaları okşadı. Sanki doğanın flört etmesini izliyor gibiydim. Bana da aynı şeyi mi yapıyordu?

Gözlerine baktım, korkumu yuttum ve cesaretimi topladım.

Konuşmak için ağzımı açtığımda, o benden önce davrandı. "Senden hoşlanıyorum. Çok."

Birkaç saniye boyunca, tek hissettiğim kalbimin güm güm atışıydı. Yüzümün onunkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim. "Ben de senden hoşlanıyorum," diye mırıldandım.

O tembel bir gülümseme attı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. Ondan tamamen hoşlanıyordum. Körü körüne. O, aradığım kişi gibi geliyordu. Bunu anlayamayacak kadar genç miydik? On sekizinci yaş günüm yaklaşıyordu ve Dante benden neredeyse dört yaş büyüktü, ama nedense yaşlarımız önemsiz geliyordu.

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi, beni kaldırdı ve sessizlik ve esintinin içinde yumuşakça sallanarak dans ettik. Ayaklarım onun ayakkabılarının üzerindeydi, beni vahşi bir zarafetle yönlendirdi, hiç tereddüt etmedi. Güçlü bir esinti geldi ve karahindiba tüyleri rüzgarda uçtu, o anda ruhumu yansıtıyordu.

Hafif. Yükten kurtulmuş. Mutlu.

Onunla ilgili her şeyi seviyordum, kokusunu ve beni tutuşunu. Onun görüntüsü beni büyülemişti. Yüzüne dokunmak için uzandım, cildi parmak uçlarımı yakıyordu. O öfkeli mizacıyla sıcakkanlı olması gayet mantıklıydı.

Bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim, ikimiz çayırda dönüyorduk, yukarıdaki yıldızlar ve ay bize kutsamalarını veriyordu. Dansımız yavaşladı ve orada durduk, birbirimize sarıldık. Çenesini başıma dayadı, saçlarımı okşadı, parmakları boynumun çıplak derisini okşadı.

Eli enseme kaydı ve yüzünü görebilmem için beni geri çekti. "Seni öpmek istiyorum."

Elimi göğsüne koydum. "Öyleyse öp." Yüzüm kızardı. Dante bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü dudakları önce bir yanağımı, sonra diğer yanağımı okşadı. Dudakları benimkine değdi, yumuşak ve sıcaktı. Sanki her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istercesine biraz geri çekildi. Sonra beni tekrar öptü, daha şiddetli ve daha istekli bir şekilde.

Ellerimi boynuna doladım, onu kendime çekip kaslı vücuduna sıkıca sarıldım. Boynumu ve yanaklarımı öptü, sonra tekrar ağzıma döndü.

Bu sefer, sıcak diliyle ağzımı işgal ederek onu ele geçirdi. Derin, baş döndürücü bir öpücüğe daldık, her bir duyuyu emerek. Tadı çok güzeldi, çikolata ve günah gibi. Vücudu sertti, dudakları yumuşaktı. Onu daha fazla istediğim için saçlarını çektim, o ise ellerini kalçalarımın altına koyarak beni kaldırdı.

Bacaklarım onu sardı ve o kalçalarını yukarı doğru itti, benden bir inilti kopardı. Bu beni sarhoş edici bir acı ile titretmişti.

Ona sürtündüm, orama dokunmasını umarak. Beni her yerimden ateşli ve istekli hale getiriyordu. Ağzına inleyerek, vücuduma sürtündüm.

Ağzıma homurdandı ve ben donup kaldım, geri çekildim. "İyi misin?" Gözleri dudaklarıma kilitlenmişti.

"Beni tekrar öpmezsen iyi olmayacağım." Gülümsedim, ama onu tekrar öpmeden önce, "Yavaş olalım. Tamam mı?" dedi.

*Tanrım, o her kızın hayaliydi ve **beni** istiyordu. Beni!*

Sanırım sana aşık oluyorum. Bu sözler ağzımdan çıkmadı, ama zihnimde çılgılık atıyordu. Beni korkutması gereken bir çaresizlikle ona özlem duyuyordum, ama korkmuyordum.

"Yavaş," diye sessizce tekrarladım.

Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattı, büyük elini saçlarımla arkasına koydu ve başımı daha derin bir öpücük için eğdi. Derin ve kapsamlı, telaşsız ama yoğun. Dili dudaklarımı ayırdı, beni yutarken dilime dokundu. Elleri her yerime dokundu, benim her santimini keşfetmek istediğim kadar o da beni hissetmek istiyordu.

Hayatımın en mutlu anıydı. Saf mutluluk dolu bir an. Tüm kusurlarıma rağmen beni isteyen birini bulmuştum ve o tamamen benimdi.

Ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki yalnız kalana kadar. Tık. Tık. Tık.

Masanın titreşimi hafızamı paramparça etti. Kafamı kaldırdım ve Baptiste'in yüzünün lekelerle kaplı olduğunu, öksürdüğünü ve göğsüne vururken diğer elini masaya tekrar tekrar vurduğunu gördüm.

"Bunun içinde ne var lan?" diye boğuk bir sesle sordu.

Bir el masaya kondu. Kafamı kaldırdım ve Dante'nin üzerimizde durduğunu görünce şoktan dilim tutuldu.

"Bu bizim özel tarifimiz, üzerine biraz acı biber serpilmiş morina balığı," dedi Dante soğuk bir gülümsemeyle. Onun karanlık varlığı beni sarmalarken, o tanıdık koku ciğerlerime sızarken, saçlarımla bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Baptiste'in bir başka öksürük krizi masayı salladı ve dikkatimi tekrar ona çevirdi. Garson ona bir kadeh şarap uzattı ve Baptiste susuzluktan ölen bir adam gibi onu bir dikişte içti.

"Bu yemek *merde*," diye tısladı ve ben ne yapacağımı bilemeden onun bir bardak şarabı daha bir dikişte içmesini izledim.

"Özür dilerim, *monsieur*." Garson, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bir bardak daha uzattı. "Kırmızı biber alerjiniz olduğunu bilmiyorduk."

Baptiste hareketsiz kaldı ve gözlerini ona dikti. "Alerjim olduğunu hiç söylemedim."

Dante'ye öfkeyle baktım ve gözlerinde saf bir tatmin, vahşet ve daha fazla araştırmak istemediğim bir heyecan gördüm. Bu dengesiz canavarın her şeyi ayarladığından emindim.

"İstedığınız gibi bir kadeh kırmızı şarap." Dante bana bir şişe şarap uzattı. Beyaz şaraba göre kırmızı şarabı tercih ettiğimi biliyordu ve aniden, onun gözlerini tırmalayıp ona acı çektirmek istedim. Onun bana acı verdiği gibi. Hayatın zor olduğunu hep biliyordum. Bunu annemin gözlerinde görmüştüm. Annem öldüğünde babamın gözlerinde de görmüştüm. Hayat uzun zaman önce kalbimi kırmıştı, ama Dante Leone... onu milyonlarca parçaya ayırdı.

"*Defol git*," diye işaret ettim, onun beni bu kadar kolay etkilemesine kızarak. Gözleri parladı. "Korkarım birine ders verilmesi gerekiyor."

Elini uzattı ve ben şaşkınlıkla ona bakarken, 1949 Richebourg Grand Cru şarabını şişeden dökmeye başladı. Ama şarabı bardağa dökmek yerine, kucağıma döküyordu.

Sandalyeyi geri çekerek sıçradım, ama çok geçti. Güzel elbisemin alt kısmı geri dönülmez bir şekilde sıırılsıklam olmuştu. Öfke içimi kapladı ve Dante'nin yüzüne baktım.

"Oops, bardağı ıskaladım." Şişeyi dikkatlice masanın üzerine koydu, Baptiste'e öfkeyle bakarken parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Sonra dikkatini bana çevirdi. "Bir daha seni bir erkekle gördüğümde, onun ölüm fermanını imzalamış olacaksın," dedi, Baptiste'in de duyması için yüksek sesle söylerken mükemmel ASL ile işaret diliyle ifade etti.

"*Delirdin* mi?" diye işaret diliyle söyledim, tüm vücudum titriyordu. Bu aptalca bir soruydu. O deliydi ve buna hiç şüphe yoktu. "*Burada ne işin var ki?*"

Ellerini ceplerine soktu ve rahatça gülümsedi. "Bu restoranın sahibiyim."

"Bu imkansız," diye kekeleydi Baptiste, yüzü soldu. "Burası Fransızların restoranı."

Dante ona soğuk bir gülümseme attı. "Artık değil." Bakışları ikimiz arasında gidip geldi, gözlerinde tehditkar bir ışıltı vardı. "Artık bir İtalyan restoranı."

Baptiste kaşlarını çatarak başını salladı. "Adını da değiştirecek misin?"

Baptiste neden hala onunla konuşuyordu? *O piçi görmezden gel, aptal.* Dante utanmadan masamıza bir sandalye çekti ve bir garsonu çağırarak meze tabağı istedi. "Adını Dandelion koymayı düşünüyorum." Sanki bana tokat atmış gibi irkildim. "Ne dersin, Nix?"

Bakışlar öldürebilseydi, şu anda ayak parmağında bir etiketle morgda yatıyor olurdu. *"Bana öyle demeyi kes."*

Duygusuz ifadesi ve dudaklarının alaycı kıvrımı beni rahatsız etti. Gizemli ve acımasızdı. Zeki ve şeytani. Benim olmadığım her şeydi. Özellikle de şu anda. Ona çok kızgındım.

Garson, popüler yemeklerinden örnekler getirip masaya koydu. Baptiste Dante'ye, ben de tepsiye bakıyordum. İlk randevumuzda bize servis edilen tepsiye tıpatıp benziyordu, ay ışığı ve piknik battaniyesi hariç.

"Senden nefret ediyorum," diye işaret dilinde söyledim, çenem titriyordu.

Dante, neredeyse alaycı bir şekilde gözlerimi yakaladı, çatalımı kapıp kızılçık, ceviz ve keçi peyniri trüfünü *bıçak gibi* saplayarak bir ısırık aldı. O gecenin nasıl bittiğini hatırlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı ve yanaklarım kızardı.

Bir daha asla. O zamanlar çok genç ve çok naiftim, onun kötü çocuk cazibesinin tehlikelerini göremeyecek kadar. Artık değil.

"Neden?"

"Elbisemi mahvettin," dişlerimi sıkarak işaret dilinde söyledim.

"Ben onu güzelleştirdim derim." Çatalını gözle görülür bir güçle bırakarak kollarını kavuşturdu. "Kırmızı sana yakışıyor."

Burada görünüşümüz çok gülünçtü. Üçümüz küçük, keten örtülü masanın etrafına sıkışmıştık, Baptiste şaşkın bir ifadeyle konuşmamızı takip ediyordu, muhtemelen az önce boğazından aşağı döktüğü şaraptan sarhoş olmuştu. Ben mahvolmuş kıyafetimle, Dante ise Athena'nın müstehcen kitaplarından çıkmış gibi görünüyordu.

Ancak önemli bir fark vardı: bu adam ürkütücü bir kötü adamdı.

"Kırmızı da sana yakışır," diye tersledim. *"Kan rengi olduğu sürece."* Baptiste masanın diğer ucunda boğazını temizledi, hala solgun ve olan bitene açıkça şaşkın bir haldeydi. Dante'nin tam da bunu istediğini hissetmeseydim, bu akşamı kısa kesmemizi talep ederdim. Her ne olursa olsun,

ona bu zevki tattırmaktansa bütün gece devam etmeyi tercih ederdim.

"Affedersiniz. Tuvalete gitmem gerekiyor."

Anılarım peşimden deli gibi koşarken oradan hızla çıktım.

ON ÜÇ

DANTE

Bu restoranı, onların randevusunu tamamen kontrol edebilmek için mi satın aldım?

Evet, aldım.

Ve bu durum bir an önce sona ermezse, bu lanet yeri yakıp kül edecektim. Onun için Tanrı'yla bile savaşırdım, bu salak umurumda bile değildi. Hâlâ masada oturmuş kafası karışık bir şekilde duran Baptiste'e

döndüm. Ona karşı hissettiğim küçümseme

O anda ona karşı hissettiğim küçümseme, buradan defolup gitmezse kolayca tam anlamıyla "seni öldüreceğim" moduna dönüşebilirdi. Onun etrafındaki *kimseyi* sevmiyordum.

İlk darbe ona karşıydı.

Yüzünde rahatsızlık belirgindi, ama kesinlikle onun için ayağa kalkmıyordu.

İkinci darbe ona karşıydı.

Ve sonra ona gülümseme şekli vardı. Bana hiç öyle gülümsememişti ve ben bundan nefret ediyordum. Ondan aldığım tek şey, bana öfke dolu bakışlar ve benden nefret ettiği hissiydi.

Bu da ona karşı üçüncü darbe oldu.

Phoenix tuvalete girdikten sonra, Baptiste ile göz göze geldim. "İşler şöyle yürüyecek," diye başladım. "Ayağa kalkıp gideceksin. Bir daha ona çıkma teklif etmeyeceksin. Ondan uzak duracaksın. Ona bakmayacaksın bile. Onun hayatından tamamen çıkacaksın. Çalmak için yeni bir senfoni bul. Onunla aynı şehirde görürsem, seni ölümüne döverim."

"A-ama..."

"Ama yok. Beni zorlarsan seni öldürür ve cesedini Seine Nehri'ne atarım, balıklar yapsın. *Anladın mı?*"

Ayağa fırladı, gözleri yuvalarından fırladı, sonra restorandan çıkıp aptal gibi sendeleyerek koştu. Buradan canlı çıkabildiği için ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi.

O gözden kaybolduğunda, ayağa kalktım ve restoran müdürüne mekanı boşaltması için işaret ettim. Tüm personele yıl sonuna kadar maaşları ödenmişti. Phoenix'in davranışlarına bağlı olarak, burayı ya tutacaktım ya da yok edecektim.

Ne olacağını bilmemek heyecan vericiydi. Onunla birlikteyken, asla bilemezdim.

Gölgelere yapışarak tuvalete doğru ilerledim. Oraya vardığımda, duvara yaslandım ve içeride hareket ettiğini, muhtemelen beni öldürmeyi düşündüğünü dinledim. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Hadi bakalım, karahindiba.

Banyodan çıktı ve beni görünce durdu. Karanlık koridorda bile, öfkeyle parlayan gözlerini görebiliyordum, o mavi alevler beni cezbediyordu. Ona en çekici gülümsememi sundum.

"Seni bekliyordum."

Çenesi sıkıldı. *"Defol git, Dante. Gitmezsen, Baptiste ve ben başka bir yere gideriz. Senin yanında yemek yemektense metroda yerden yemek yemeyi tercih ederim,"* diye öfkeyle işaret diliyle konuştu.

Ellerimi ceplerime soktum, sonra yavaşça onun etrafından dolaşım. 1,90 boyumla ondan en az bir baş uzundum, ama duruşu onu daha uzun gösteriyordu.

Karşısına geldiğimde durdum. "Randevun gitti."

Sinirli bir nefes verdi ve yumuşak bir sesle mırıldandığını duydum.

"Aptal."

Kız bunu çok net bir şekilde mırıldanabilirdi. Gözlerimi kırmızı lekelerle kaplı fildişi rengi elbisesine, benimle saklambaç oynayan uyluğuna gezdirdim. Lanet olsun, çok güzeldi. "Üzgünüm, randevunu mahvettim mi?" diye yavaşça dudaklarımla söyledim.

"Evet."

Gülümsedim, sonra işaret diliyle, "Telafi edeyim." dedim.

Bana evrensel dilde orta parmağını gösterdi. Harika, beni *gerçekten* beni seviyor olmalı.

"O masada oturup senin güzel yüzüne bakmaktansa çivi yemeyi tercih ederim," diye sert bir ifadeyle işaret dilinde konuştu.

Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı ve ona yaklaşıarak kokusunu ciğerlerime derinlemesine çekerek içime çektim. "Bana ve güzel yüzüme karşı koyamayacağını biliyordum, karahindiba." Sinirli bir nefes verdi, ama bir şey işaret etmeden önce devam ettim. "Benden hoşlanıyorsun, Nix. Ben de senden hoşlanıyorum. Bütün bunları atlayıp resmiyete dökelim, olur mu?"

"*Sen delisin,*" diye işaret diliyle cevap verdi, yüzündeki narin çizgilerde öfke parladı. "*Baptiste'e mesaj atıp onunla eve gideceğim.*"

Bir sonraki nefeste parmaklarım bileğini sardı. "O elbiseyle... Hayır, sanmıyorum." Bana karışık duygularla dolu bir bakış attı. "O elbise 'beni becer' diyor."

Gözlerini elbisesine indirdi, sonra bir kaşını kaldırarak bana geri döndü. "*Bu şık.*"

Çenemi sıktım. "Belki, ama yine de 'beni becer' diyor. Ve sana parmağını bile sürerse, onu ortadan kaldırıyorum." Sonra beni anladığından emin olmak için ekledim, "Ve tatlım, ben mecazi konuşmam."

"*Tanrım, senden nefret ediyorum.*"

"Kendine bunu söylemeye devam et, karahindiba. Ayrıca, bu beni tahrik ediyor. Şimdi, hadi çıkalım." Ona kadınların genellikle bayıldığı en çekici gülümsememi gösterdim. Yüzünde bir ifade değişti ve aniden gülümsemeye başladı.

Siktir!

Gerçekten işe yaradı!

Parmaklarımla çenesini tuttum, başparmağım ve işaret parmağımın altında cildi yumuşaktı. Bana doğru eğildi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı, doğrudan sikime doğru.

Koyu kirpiklerini kırıştıtırırken yanakları kızardı. Öpülesi dudakları açıldı ve başını hareket ettirerek parmağımın ucunu dudaklarının arasına aldı. Bir an nefesimi tuttum, dili parmağımı yalamak için dışarı fırladı ve beynim aşırı hızda çalışmaya başladı.

Lanet olsun.

Vücudum sıcaklıkla titredi ve kokusu beni en tanıdık şekilde sardı. Sanki bir zamanlar çıplak vücudunu kendime yaslamışım gibi.

Sonra parmağımı ısırıldı ve lanet olsun, bunu vahşice yaptı. Dişleri derimi sıyırdı ve penisim acı verici bir şekilde seğirdi.

"Lanet olsun, şimdi seni daha da çok istiyorum."

Gözleri büyüdü, sanki ben onun lanetiymişim gibi bana baktı. Ya da kabuslarındaki canavar.

"Sapık," diye işaret etti, başını sallayıp uzaklaşarak.

Neden hep onun benden uzaklaşmasını izliyordum?

ON DÖRT

PHOENIX

Hayal kırıklığım kendi başına bir şekil aldı ve milyonlarca "ya eğer" sorusuyla beni alay etti.

Onun günahkar vaatleri ne kadar çekici olursa olsun, bir daha kendimi kandırmaya izin vermeyecektim.

Restorandan koşarak çıktım ve sadece yirmi metre uzaklaşmışım ki karanlık gökyüzü aydınlandı. Topuklarımın üzerinde dönerek restoranın alevler içinde kaldığını gördüm.

Donakaldım, şok içinde nefes nefese kaldım, gözlerime inanamıyordum. Dante, arkasında alevler yanarken, elleri cebinde, rahatça bana doğru yürüdü. Cehennemden rahatça yürüyen Hades'e benziyordu.

Bu adam... Onun için psikopat kelimesinin bile doğru olduğunu düşünmüyordum. Ona ne olmuştu böyle?

Nabzım damarlarımdan atıyordu ve her adımında kaçmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Ama kaçarsam peşime düşeceği kesindi, *bunu* merak etmeme gerek yoktu. Kedi fare oyunundan ne kadar zevk aldığını hala hatırlıyordum. Anıları uzak tutmak için çabalarken omurgamdan bir titreme geçti.

"Çok genç. Çok aptal. Çok kör." Bunlar, büyükannemin avazı çıktığı kadar bağırdığı sözlerdi.

Onun yanıldığını kanıtlamaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Douglas köknarları ve cam gibi berrak akuamarin sularla çevrili Dante'nin Lake Tahoe'daki kulübesi bizim sığınağımızdı. Orada ona bekaretimi kaybettim, orada her zaman birbirimizin vücutlarını keşfetmeye ve zevkte kaybolmaya gelirdik.

Bu gece kanlı ayın altında daha da nefes kesici görünüyordu. Neredeyse büyüdü. Nemli orman zemininin yosunlu kokusu duyularımı sardı ve beni sarhoş bir hale getirdi. Yine de, Dante'nin kokusuna verdiğim tepkiyle kıyaslanamazdı.

"Hiçbir şey beni senden uzak tutamaz," dedi, bana hayranlıkla bakarak. "Sen ve bebeğimiz." Büyük eli karnımın altına kondurdu. "Üçümüz birlikte hayatın dansını süreceğiz. Benim için tek sensin, karahindiba. Babamı siktir et, tüm dünyayı siktir et. Kimse yolumuza çıkamaz. Sen ve bebeğimiz benim önceliğim."

Mutluluğuma inanamıyordum. Hamileliğim haberi, korkutucu bir şeyden, başıma gelen en güzel şeye dönüşmüştü. Bu beni çok duygusal hale getirmişti ve onun sözleri, kısa kesmezsem beni ağlayan bir enkaza dönüştürecek.

"Ya kaçarsam?" diye işaret dilinde işaret ettim ve o, karnımı, gıdıklayan kaburgalarımın tehlikeli bir şekilde yakın bir yerde sıkıca tuttuğunda dudaklarımı dişlerimin arasına çekti. Onunla dalga geçtiğimi bilmesi gerekiyordu, hiçbir şey ve hiç kimse beni ondan uzak tutamazdı. Genç olabilirdik, ama bunu başarabilirdik.

Beni yiyip bitirmeye hazırmış gibi bana bakarken, bir dakikalık sessizlik bizi sardı. Gözleri koyu mavi havuzlar gibiydi, şehvet ve ham duygularla açtı.

Böyle bir aidiyet duygusunu, bana bu kadar saygı duyulmasını hiç hayal etmemiştim.

"Seni dünyanın sonuna kadar takip ederim," diye yemin etti, sonra yüzünü boğazımın yanına dayadı ve boynumun ortasından aşağıya doğru sıcak bir çizgi çizerek yaladı. Beni göğsüne doğru çekti, vücudum onun vücuduna çarptı ve göğüslerim ezildi.

Sert penisi karnıma bastırırken, beni sahiplenmek için dudaklarımı öptü. Hayvani ve yoğun bir öpücüktü. Dili benimkiyle savaşıyordu. Dişlerim onun dişlerine çarpıyordu.

Sadece birkaç ayın bizi bu noktaya getirmesi çılgınca bir şeydi. Bu duygusal bağa eşlik eden ateşli fiziksel çekim.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı, aramızda sadece bir santimlik boşluk bırakarak bizi.

"Her deliğini sahipleneceğim, karahindiba. Senin her deliğin Benim. Amin. Ağzın. Kıçın. Her birisi. Ben penis konusunda uzman değildim, ama o çok iyi donanımlıydı. Onu kaçırma almamın imkanı yoktu.

kıçıma alabilmem imkansızdı. Parmaklarını saçlarıma geçirdi, başımı eğerek bakışlarımızı buluşturdu. "Beni reddetmeyi mi düşünüyorsun?"

Tanrım, dudaklarını seviyordum. Bazen konuştuğunda, tek istediğim onu öpmekken, söylediği kelimelere odaklanmak zor oluyordu. Tekrar tekrar.

"Öyle mi, karahindiba?" diye tekrar sordu ve ben titredim, kalbim gerginlikten titriyordu.

Başımı salladım ve aramıza mesafe koydum. Parmakları saçlarımdan ayrıldı, ikimiz de aşık iki aptal gibi sırtıyorduk.

"Önce beni yakalaman gerek," diye yavaşça dudaklarımla söyledim, çünkü o ASL bilmiyordu, sonra kabinin diğer ucuna koştum.

Açıklanamayan bir enerji içimi kaplarken kapıyı açtım. Takip edilmenin heyecanıydı bu. Sırtımda onun bakışlarını hissedebiliyordum. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettim ve aramızdaki mesafeyi kapatırken yüzündeki yırtıcı gülümsemeyi gördüm.

Ona olan mutlak güvenime ve bana zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen, uzuvlarımdan kasılmasını önlemek için mücadele etmek zorunda kaldım. Daha hızlı koştum, onun yaklaştığını hissettim, ta ki beni kasten yakalamayı geciktirdiğini anlayana kadar. Sanırım bu, kovalamacanın heyecanıydı.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Hemen arkamdaydı ve yakında beni yakalayacağını tahmin ederek gülümsedim. Arkanı döndüm ve hızlandım.

Sert nefesim ciğerlerimi yakıyordu. Koşmayı sevmezdim. Yoga benim zehirimdir ve bunu da sadece küçük kız kardeşim yüzünden yapıyorum.

Göğüs kafesime vuran güm, güm, güm sesleri hızlandı ve ben arkamı döndüm, adımlarım kısaldı. O ortalıkta yoktu.

Gözlerim etrafı taradı, bekledim. Onu gördüğümde boğazımı yuttum. Önümdeki ağaca yaslanmış, bacaklarını çaprazlamış ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle duruyordu.

"Nasıl önüme geçtin?" diye işaret dilinde sordum, nefes nefese.

Gözleri karanlıkla parlıyordu, derinliklerinde çarpık ve heyecan verici bir şey vardı. "Her zaman senin önünde olacağım," dedi, yavaşça bana doğru ilerlerken. "Sonuçta, kadınıma yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmam gerek."

Tanrım, bu hali beni çok heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyordu. Muhteşem bir canavar.

"Burada etrafımızda bin dönüm arazin var," diye hatırlattım ona, kendimi kaybetmemek için çaba sarf ederek. "Kimse buraya girmeye cesaret edemez."

"Ah, karahindiba. Bunu yapacak pek çok kişi var. Seni yumuşak orman zemini üzerinde yakalayıp tahrip ettiğimi görmek isteyecekler. Kimsenin bizi izlemesini istemezsin, değil mi?"  ılgınca başımı salladım. "Doğru,        seni çıplak gören herkes k r olacak. Ya da daha iyisi... Ölecek."

Vücudumu titreme kapladı, bacaklarımın arasındaki gerginlik her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu. Artık onu yeterince tanıyordum, şaka yapmadığını biliyordum. Dante istediğinde korkutucu olabilirdi, ama vücudum onun için canlanıyordu.

"şu anda benim için ıslak mısın?"  zerimde dikiliyordu, kovalamacanın heyecanı yüzüne hafış  çılgın bir ifade veriyordu. "Seni burada alırken k     vücudun benim altında kıvranacak mı?"

Heyecandan ağzım kuruyarak başımı salladım. Bende bir sorun mu vardı? Hayır, oraya gitmeyecektim. Hiç şüphe yoktu. Utanç yoktu. Sadece ikimiz vardı, yakında    olacaktık.

"Benim için iyi bir kız olacaksın, değil mi? En iyi kızım?"

Dudaklarımı yaladım, bakışlarım onun pantolonuna indi. Pantolonundaki şişkinlik, bunun hoşuna gittiğini gösteriyordu - hem de çok. "Evet."

O bir avcıydı, ama benim avcıydı. Ona hayatımı emanet ederdim. Onu anlamadığım bir şekilde çekici buluyordum ve anlamaya çalışmaktan vazge miştim.

Sırtım ağaca çarptı, kolları beni iki yandan sardı. Eli belime dolanırken, ereksiyonu karnıma bastırıyordu.

Soğuk hava gerginlikle çatırdadı, penisi hassas tenime daha da aşağı doğru sürtündü, giysilerimiz sürtünmeyi artırdı.

 st m  başımdan çekip çıkardı ve sütyenimin danteli ortaya  ıktı.

"Kırmızı sana yakışıyor," dedi, sonra eğilip burunlarımızı birbirine değdirdi. Bu onun en sevdiği rengi; ben sadece onun için giyiyordum.

Titrek parmaklarım boynuna dolandı, ensesindeki saçlarını çekiştirdi.

S tyenimin askılarını omuzlarımdan çekti, kendimi ona açtım, parmakları g ğ slerimin üzerinde kaydı. Başparmağı ve işaret parmağı sertçe sıkıp, çevirip çekince meme u larımla arzuyla ağrımaya başladı. Bir zevk dalgası içimi kaplayıp amımda birikince boğazımdan bir inilti  ıktı.

Her iki g ğ s m  de avuçladı, damarlı büyük elleriyle onları kapattı. Sanki vücudumun her parçası ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Onun büyük vücudu benim k     vücuduma. Onun g     elleri benim göğüslerime. Onun ağzı benim ağzıma.

Bir meme ucumu  imdiklede ve ben ağacın kabuğuna yaslanarak onun dokunuşuna kendimi bıraktım.

Göğüslerimin her santimini okşayarak başını eğdi ve bir meme ucumu dişlerinin arasına aldı. Dudaklarından cildime ve doğrudan kalbime bir titreşim yayıldı.

Dişleriyle meme uçlarımı acımasızca çekiştirdi, sonra acıyı dindirmek için yaladı. O şefkatli ve yoğun bir sevgili, talepkar bir partnerdi. Dişleri meme ucumu sıyırdı ve ben nefesimi tuttum, bu hareket beni sersemletti ve bacaklarım titremeye başladı.

Elini şortumun içine soktu, eli iç çamaşırama doğru ilerledi. Parmakları klitorisime dokunduğunda dudaklarımı ısırđım, omurgamdan bir titreme geçti. Sonra parmaklarını içime soktu ve iç duvarlarım onu açgözlülükle kavradı. Sırılsıklam olmuştum, beni alması için hazırdım.

Giysilerimi çıkarmak hiç zaman almadı. Sütyenimi vücudumdan tamamen çıkardı, şortum ve külotum da onu takip etti, orman zeminine dikkatsizce atıldı.

Parmaklarını ve ereksiyonunu amıma sürttü. Saçlarını çekerek ağzını göğüslerimden uzaklaştırdım ve gözlerimiz buluştu. Kalbim göğsümde hızlı ve güçlü bir şekilde atıyordu. "İçimde olmanı istiyorum," diye fısıldadım.

Boynumu tutuşu hafifçe sıkıştı, oksijeni kesmeyecek kadar, ama kontrolünü gösterecek kadar. Dizini bacaklarımın arasına soktu, bacaklarımı ayırdı ve uyluğunu benim merkezime doğru itti. Oksijen eksikliği başımı döndürdü, duyularımı daha önce hiç hissetmediğim bir dereceye kadar keskinleştirdi.

Gözlerim kapandı. Derin ormanların, derinin ve çamların kokusu etrafımızı sardı. Dante Leone, tüm hayranlığımın kaynağıydı.

Ellerim, ulaşabildiğim her yerine yapıştı. Parmaklarımın ucunda onun tenini hissetmem gerekiyordu.

Ağzı boynumdaydı, vahşi bir hayvanın vahşiliğiyle titreyen nabzımı emiyordu.

Fırtınalı mavi gözleri bir ton daha koyulaştı ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Beni yere atıp her an becerebilirdi. Serbest eliyle her yerime dokundu - göğüslerime, boynuma, ağzıma - ardında zevk bırakarak.

Başını eğdi, dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar yaklaştı, güzel gözlerinde yansımam bana bakıyordu.

Parmaklarına damladım, kalçalarımı ona doğru sallayarak zevkimi kovaladım.

Dante durdu, gömleğini başından çıkardı ve dokunmaya bağımlı olduğum sert karın kaslarını ve karnını ortaya çıkardı. Ön tarafında dövme yoktu, ama sırtında tek bir dövme vardı. Omertà dövmesi.

Benim amım heyecandan ıslanırken, o rahatça kot pantolonunu ve boxerini çıkardı.

Bir panterin zarafetiyle bana doğru adım attı. Titrek bir elimi göğsüne koydum, parmaklarımı karnı ve heykel gibi kasları üzerinde gezdirdim.

Yine meme uçlarımı okşuyordu, bana acıdan çok zevk veriyordu. Sonra, tek bir hareketle beni yukarı çekti, bacağıma daha yükseğe kaldırdı ve acımasızca içime girdi.

Ayak bileklerimi arkasına doladığımda nefesim kesildi. Onu sapkın bir şehvetle istiyordum ve şimdi aynı duygunun bana da yansıdığını gördüm.

"Bu benim amım." İtme. "Benim malım." İtme. "Siktiğimin malı." Boğazımdan boğuk bir inilti döküldü, içim boşalmaya doğru eğildi. Parmakları çenemi kavradı ve beni bakışlarına bakmaya zorladı. "Seni sikerken gözlerin bende olsun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onun gözleriyle çarpıştı.

"Siktir," diye homurdandı. En yoğun zevk bacaklarımın arasında birikirken gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

İkimiz de bakışlarımızı indirdik, o bana girip çıkarken, heyecanla kaplı sikiğinin içeri girip çıkmasını izledik. Her geçen saniye yoğunluğu artıyordu. Gücü beni titretmişti, her itişinde kalçalarının sallanışı daha da sertleşiyordu.

Bana o kadar baskın bir şekilde dokundu ki, yapabileceğim tek şey, yapmak istediğim tek şey ona teslim olmaktı. Her zaman yaptığım gibi.

Her itişte daha derine, daha sert giriyordu. Erotik sürtünme gittikçe artıyordu. Sonra gizli bir noktaya bir, iki kez vurdu. Dünya başıma yıkılmadan önce ağzım sessiz bir çığlık attı.

O, orgazmım boyunca içime girip çıkarken, duvarlarım onun penisini sıkıca kavradı. Kalbim hızla atmaya başladı. Nefes nefese, onun ritmine ayak uydurmaya çalıştım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, dudaklarım onun dudaklarına değdi. Dudaklarının bu kadar yumuşak olması beni her zaman şaşırtırdı. Dudakları benimkini yakaladı, emdi ve morarttı. Kalçaları sarsılırken homurdandı, sonra penisi seğirmeye başladı ve içimde boşaldı.

Başım geriye düştü. Dünya kayboldu. Esinti, ısınmış tenimi okşadı, bizi görünmez bir kucaklamayla sardı. Geleceği dört gözle bekleyen iki sevgili.

Beni kulübesine taşıdı, kapıyı kapattı ve benim için banyoyu hazırladı. Vücudumdaki spermi yıkadı, sonra saçlarımı yıkadı. İşini bitirdiğinde, ben daha fazlasını isteyene kadar su fiskeyesinin altında beni öptü.

Her şeyden daha fazlasını.

Bu, beni terk etmeden önce onu son gördüğüm andı.

Omuzlarıma dokunan elleri beni irkitti. "Hazır mısın?"

Gözlerimi kapatarak irkildim. Teninin tenime değmesi yanıyordu, ondan yayılan ham güç içimi düğümler halinde bağladı.

İtfaiye araçlarının yanımdan geçmesini izledim, son varış noktaları, alevlere bakılırsa kurtarılamayacak olan restoranın şiddetli cehennemi idi.

"İyi misin?" diye sordu, parmakları hala dirseğimi kavırıyordu. Onun neden olduğu felaketten sonra kim iyi olabilir ki? Kimse olamaz.

Onun dokunuşunu vebalıymış gibi silkeledim ve ondan uzaklaştım. Saniyeler geçiyordu ve nabzım daha da hızlanmaya başladı, sırtımda ter damlaları parlıyordu. Paris'in yaz sıcaklığını suçlayabilirdim, ama bunun her zaman orada olan adamla daha çok ilgisi olduğunu düşünüyordum.

Beni yakaladı. Büyük eli elimi tuttu ve ben gözlerimi kapatıp yavaşça nefes aldım. Tanrım, elimi tuttuğunda onu ne kadar seviyordum. *Oraya gitme*, dedim kendime ve elimi onun elinden çekip çıkardım.

Duvarlarımı güçlendirmeliydim, yoksa bu psikopat sadist, ne kadar yakışıklı olursa olsun, bir dahaki sefere beni mahvedecekti. Dante, kadınlarla oynamayı ve sonra onları yüzüstü bırakmayı seven bir canavardı.

Belki de sadisttir ve benimle alay etmekten hoşlanıyordur, diye fısıldadı zihnim. Tabii ki öyleydi. Sonuçta ben onun için o kadar önemsiz bir parçaydım ki, iki yıl önce birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlamak bile istemiyordum.

Ve ben hala onu istiyordum. Bu ne kadar aşılayıcıydı?

O acımasız, zalim ve muhtemelen deliydi. Onun için gözyaşı dökmeyi bırakmıştım. Artık tüm özlemim, dünyanın bir yerlerinde olan minik bir insana aitti. Bebeğimi bulmam gerekiyordu. Çocuğumun mutlu olup olmadığını bilmeden yaşayamazdım. Büyükanнем bana hiçbir şey söylemeyi reddetti. Bunun gizli bilgi olduğunu ve bir anlaşma imzaladığını, bilmediğine yemin ettiğini söyledi.

Siktir et.

Bu artık benimle ya da onunla, benim ailemle ya da onun ailesiyle ilgili değildi. Bu, çocuğumu bulmak için ne gerekiyorsa yapmakla ilgiliydi. Bebeğimi korumak benim görevimdi ve ben başarısız olmuşum.

Bir gölge bana yaklaştı ve ben irkildim, hala arkamdan gelen Dante'yi tamamen unuttum.

"*Ne istiyorsun?*" diye işaret dilinde sordum, midemin kelebekler uçuşması beni sinirlendirmişti. Üç parçalı takım elbisesinin altında kaslı vücudu neredeyse görünmüyordu. Sofistike bir görünümü vardı, ama yüzeyin altında gizlenen ham gücü ve tehlikeyi görmezden gelmek aptallık olurdu.

"Burada olduğumu unuttun mu?" diye işaret diliyle sordu, sanki bu onu kırmış gibi inanamayan bir şekilde başını salladı. *Tanrım!* Onun küstah tavrına inanamıyordum. Beni hamileyken terk etmişti ve şimdi burada, duygularıyla oynuyor, gecemi mahvediyor, *bir restoranı yakıyordu*. Ve tüm bu süre boyunca, ortak geçmişimizden bahsetmeye bile cesaret edemedi.

Onunla yüzleşebilirdim, ama bunun ne faydası olacaktı? Çaresizliğimi, kanayan, acınası kalbimi mi gösterecektim? Hayır, bu konuyu açmamak en iyisiydi. O buna değmezdi.

Yürümeye devam ettim, adımları benimkilerle aynıydı. Bir sigara çıkardı, görünüşe göre son iki yılda edindiği bir alışkanlıktı. Sigara ağzında olsa da, sakallı çenesi etkileyiciydi, bu alışkanlığı iğrenç bulmama rağmen.

"*Sigara içmemelisin,*" diye işaret diliyle konuştum. "*Yavaş bir ölümdür.*"

Umurumda değil, kendimi ikna etmeye çalıştım. Aslında, ondan kurtulmak bu dünyadan bir canavar eksiltmek olurdu.

"Demek umursuyorsun," dedi, yüzünde tembel bir gülümsemeyle.

Omzumun üzerinden itfaiyecilerin söndürmeye çalıştığı alevlere bir bakış attım, sonra başımı salladım.

"*Kendini övme.*"

Yürümeye devam ettim, ta ki onun bir sonraki sorusu neredeyse adımımı kaçırmama neden olana kadar. "Benim neyim var senin?"

Bunu sorduğuna kızmalı mıydım, yoksa öfkelenmeli miydim, bilemedim. diye sordum.

"Bütün bunları konuşacak vaktimiz yok."

"Tanrım." Diğer elini saçlarına geçirip

"Sen ve kız kardeşin annemin vazosunu kırdığınızda seni kurtardığım için bana karşı taraflı olacağını düşünmüştüm."

Gözlerimi devirdim. *"Sanki babam bize bir şey olmasına izin verirdi de bize bir şey olmasına izin vermezdi."*

Bazen merak ediyordum. Bizi büyükanneimin bakımına bırakmıştı. O nadiren ortalıkta olurdu. Ne zaman ona ihtiyacımız olsa, ortada yoktu.

Kaşlarını kaldırdı ve ağzındaki sigara titredi. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Hayır, öyle düşünmüyordum, ama bunu ona itiraf etmeyecektim

Bir süre sessizce yürümeye devam ettik. Güçlü parmakları, sürekli olarak uyluklarına vuruyordu, sanki içinde o kadar çok enerji vardı ki, her an patlayacakmış gibi.

"Bana karahindibaları hatırlatıyorsun." Bu sefer ayağım takıldı ve parmakları dirseğimi kavrayıp beni tutmak için etime batmasaydı yüzüstü düşecektim. "Sakıncalı davranmayı bırak," dedi, yüzünde açıkça görülen bir rahatsızlıkla.

Aniden durdum, ona dönmek için döndüm ve onunla çarpıştım. Elimi karnına dayadım ve beyaz gömleğinden sıcaklığı hissettim. Tanrım, karın kasları kaya gibi sağlam olmalıydı. Parmaklarım istemeden kaslarına dolandı ve bir an için onu kendime çekeceğimden korktum.

"Bana ne dedin?" Ellerim titriyordu ve öfkem kaynıyordu, ama aklım galip geldi ve geri adım attım. Ya bunu görecektim kadar kördü ya da umursamıyordu. Muhtemelen ikincisi.

Gözleri kısılırken yavaşça etrafımda dolaştı, değerlendirici bakışları ardında karıncalanma hissi bırakıyordu.

"Karahindiba," diye işaret etti. "Bu çiçek dayanıklıdır, hayatta kalmayı ve isyanı sembolize eder." Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Seninle sevişmek istiyorum." Yüzüm kızardı, kendi duygularım beni sarsmıştı. İçimde aşırı derecede uygunsuz bir çarpıntı hissettim, o bir sonraki kelimeleri işaret ettiği anda bacaklarımı sıkıca kapattım. "Senin için iyi olmasını sağlayacağım."

Elini benimkine daha sıkı tuttu, beni kendine doğru çekince kalbim hızla çarpmaya başladı. Göğüslerim ona değdi ve içimi bir titreme kapladı.

Başını eğdi, sonra yüzünü boynumda yukarı aşağı gezdirdi.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselerek boynuna burnumu sürttüm, dudaklarım cildini okşadı ve kokusunu derinlemesine içime çektim. Ne yaptığımı fark etmeden, dudaklarım boynunda dolaşmaya başladı, öpücüklerle, yalamalara, sonra da şah damarını emmeye.

Bu, mideme yumruk yemiş gibi tanıdık bir duyguydu, ama bu benim ahlaksız arzularıyla ilgili değildi. Bu, sınırlar koymakla ilgiliydi. Bu yüzden, mesajı iletmek için gerekli olanı yapacaktım.

Çantamdaki biber gazını çıkardım. Endorfinler vücudumda dolaşmaya başladı, ama onları görmezden geldim. Başparmağımla düğmeye bastım, sonra tek bir hareketle, elleri hala üzerimdeyken, gözlerimi kapattım ve yüzüne biber gazı sıktım.

"Ne oluyor lan..." Elleri vücudumdan düştü.

Ondan uzaklaşmak için üç adım attım. Çenesi sıkıldı. Gözleri hızla kırmızıya dönüyordu.

Sonra, vakit kaybetmeden, arkamı döndüm ve karanlıkta kayboldum.

ON BEŞ

DANTE

Bu kadın.

Ya benim en büyük aşkım ya da en büyük düşüşüm olacaktı. Arada bir şey yoktu. Phoenix Romero söz konusu olduğunda yoktu.

O bana dokunduğunda, neredeyse kendimi kaybedecektim. Aylardır —yıllar—bir şey hissetmemiştim, ama ağzı boynuma değdiğinde acı eridi. Onun yerine huzur, sıcaklık... adını koyamadığım tanıdık bir şey geldi.

Dizlerim neredeyse çöküyordu, dizlerimin üzerine çöküp bana öpmesini, dokunmasını, *her şeyi yapmasını* yalvarmak için duyduğum ihtiyaç o kadar güçlüydü ki.

Beni terk etmediği sürece.

Orada, gözlerim biber gazıyla kör olmuş, bana karşı olan acımasızlığını anlayamadan duruyordum. Onu diğer insanlarla görmüştüm, ben de bir sapık gibi onu takip ediyordum. Diğerlerine karşı tamamen tatlı ve gülümserdi.

Yine de beni öptü, diye zaferle düşündüm. Boynumdaki dudakları beni tahrik etmeye yetiyorsa, çıplak vücudunun benimkine değmesinin ne kadar iyi hissettireceğini hayal bile edemezdim.

Yüzümdeki yanma hissi, sıcak gecenin daha da sıcak hissettirmesine neden oluyordu. Ağrı eşiğim normal denilebilecek düzeyde değildi. İki yıl önce beynimde bir şey ters gitmişti ve yakalandığımı hatırlamasam da, ağrı eşiğimin artık eskisi gibi olmadığını biliyordum. Ne yazık ki, gözlerim biber gazının etkisinden kurtulamıyordu.

Gözlerimi kırdım ve tek gördüğüm bulanıklık oldu.

Şehrin gürültüsü her tarafımı sarmıştı. Daireme gitmeyi göze alabilirdim, ama muhtemelen bir Parisli tarafından ezilirdim.

Telefonumu çıkardım. "Cesar'ı ara," diye homurdandım.

Bu lanet olası yangın sönene kadar burada durmayacağımdan eminim. "Patron."

"Beni Champs-Élysées'de, Place de la Concorde'dan bir sokak ötede al. Arabayla gel, yalnız başına." Bunu Amon'a açıklamama gerek yoktu. O, sarışın kız kardeşe tamamen kapılmıştı ve muhtemelen Phoenix'i takip ederek onu üzmememi isteyecekti. *Eh, yapamam.*

Telefonu kapattım, sonra Siri'ye şehirdeki en iyi kruvasanlarıyla ünlü bir fırını aramasını söyledim. Körü körüne burada dururken kendimi işe yarar hale getirebilirdim.

Bana cehennemî yaşatıyor olabilir, ama ona çikolatalı kruvasanlar götürürsem, bir dahaki sefere bana daha nazik davranır belki. *İhtimal yok.* Ama ben inatçı biriyimdir.

Beş dakika sonra, yarın sabah için bir teslimat ayarladım ve Cesar arabasını park ederken telefonu kapattım.

"Berbat görünüyorsun," dedi ciddi bir ifadeyle, ama kapının açılıp kapandığını duymadığım için hala arabada olmalıydı.

"Yine de senden daha iyi görünüyorum," dedim. "Şimdi, ellerimi havada dolaşmamak için kapıyı açar mısın?"

Buradan onun burnunu çekişini duyabiliyordum. "Tabii ki, prenses. Hemen geliyorum."

Silahımı çekip onu burada vurmak çok mu pervasızca olurdu? Bunu geçici bir delilik nöbetine bağlayabilirdim. Babam çılgına dönerdi, bu da ek bir bonus olurdu. Amon sinirlenirdi. İç geçirdim.

Görünüşe göre Amon'un hatırı için Cesar'ı bağışlayacaktım.

Kapı açıldı ve arabayı dolaşırken kaldırımda ağır botlarının sesini duyabiliyordum.

"Elini tutup sana yardım etmemi ister misin?" Sesinde alaycı bir ton vardı ve ona gözlerimi devretmem gerekmedi. Yolcu kapısı açıldı ve ben kendimi kapının üzerine dayadım, sonra dikkatlice koltuğa kaydurdım.

O direksiyon başına geçtiğinde, meraklı gözlerinin

"Ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Hayır," diye dişlerimi sıktım. "Ama kimseye bir şey söyleme, yoksa cenazen olur." cenazen olur."

Alaycı bir nefes verdi. "Tamam, patron. Ama sana söylemeliyim ki, o kadın... kim olursa olsun... seni sevmiyor. Kahretsin, seni

seni istemiyor bile."

Bu beni biber gazı sıkılmasından daha da sinirlendirdi.

"Göreceğiz bakalım," diye mırıldandım.

Onu istemekten vazgeçemedim ve bir kadının reddi benim için yeni bir şey olsa da, bunun meydan okumayla ilgisi olmadığını, tamamen *onunla* ilgili olduğunu düşündüm. İçimdeki şeytanları sakinleştiriyor, uzak tutuyordu.

Onda benimkine benzeyen bir karanlık vardı. Benimkine benzeyen bir acı. Güzeldi ama kırılmıştı. Birlikte kırılmak için yaratıldığımıza emindim.

Onu sahiplenmeye ve tamamen kendime saklamaya kararlıyım.

Mutfakta durup, bir şeyleri duvara fırlatmamak için ellerimi tezgahın üzerine koydum. Babam ve üvey annemin tartıştığını duyabiliyordum. Bu yeni bir şey değildi, ama yine de beni rahatsız ediyordu.

Öfkeden deliye dönmüştüm. O kadar kızgındım ki kaslarım kurşun gibi ağırlaşmış, sırtımı aşağı çekiordu. Belki de ağır yüklerin omuzlarda taşındığı söylenirken haklıydılar. Babamı bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırma dürtüsüyle mücadele ettim. Belki de onu hayattayken iki metre derine gömerdim. Solucanlar onu yesin. Daha iyisini hak etmiyordu.

Ama annemin bunu hoş karşılamayacağını biliyordum. Omertà da böylesine açık bir güç gaspını onaylamazdı. Gerçi benim durumumda, babamı öldürmekle gücün hiçbir ilgisi yoktu, tamamen nefretle ilgiliydi.

Güm.

Bu *kadarı yeterdi*. Mutfaktan çıkıp, sanki bir kasırga her şeyi yerle bir etmiş gibi görünen oturma odasına girdim. Odadaki enerji anında değişti, roller coaster'dan daha hızlı bir şekilde düştü.

Annemin gözlerine baktım. Gözlerinde hala ateş vardı, ama morluklar oluşmaya başlamıştı. Alnında ter damlaları parlıyordu ve vücudu titremeye başlamıştı. Lanet olsun ona!

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi sert ve duygusuzdu.

"Burası benim evim," dedim rahat bir şekilde odanın içine doğru ilerlerken, kırık camlar botlarımın altında çıtırdıyordu. Keşke onlar onun kemikleri olsaydı. Bundan alacağım iğrenç tatmini neredeyse tadabiliyordum.

Bir gün, kendimi sakinleştirdim.

Ona bir bakış attım, gözlerinde parlayan öfkeyi fark ettim. O kadar derin bir nefret ki, DNA'sının bir parçası olmuştu.

Beni neden bu kadar çok nefret ettiğini hiç anlamadım. Bir oğlu olsun istiyordu ve iki tane oldu, ama tek yaptığı bizi dövmektir. Bazen beni Amon'dan daha çok nefret ettiğine yemin ederdim.

Belki de benim onun kopyası olmamı, daha büyük ve daha güçlü olmama rağmen. Ya da belki de benim, onun benim öz annemle evlenmek zorunda kaldığını hatırlatan canlı bir hatıra olmamı. Hayatının her alanında kontrolünü kaybetmekten nefret ediyordu, ama bunun bedelini en ağır şekilde ödeyen benim öz annemdi. Angelo Leone dikkatini bir kadına verdiğinde, hiçbir kadın bu durumdan zarar görmeden kurtulamazdı. "Burası henüz senin evin değil," diye tükürdü. Bazen bu adamın Bizi kızdırmak için yüz yaşına kadar yaşayacağım. "Ben ölene kadar senin olmayacak." "Bu ayarlanabilir," dedim, ona alışılmış bir kayıtsızlık bakışıyla bakarak

. Bu, tüm hayallerimi gerçekleştirecek, ihtiyar.

Üst dudağı dişlerinin üzerine acımasızca çekildi, önüme geldi ve eli boğazıma uzandı.

Hadi ama, ihtiyar. Meşru müdafaa bahanesiyle kurtulabilirdim. Onu biraz daha zorlamam gerekiyordu. Ellerimi yanlarımda esnettiğim ve boynumu sağa sola çevirdiğimde, kulaklarından buhar çıkıyor gibi görünüyordu. *İşte, yemi yuttu.*

"Kesin şunu," diye tısladı annem, aniden aramıza girerek. "İkiniz de."

Birkaç saniye boyunca babam hareketsiz durdu, muhtemelen ikimizi nasıl alt edeceğini düşünüyordu. Ama yapamadı. Artık küçük bir çocuk değildim. Hafızamı kaybetmiş olabilirdim, ama savaşma isteğimi kaybetmemiştim. Aslında, o isteğim on katına çıkmıştı.

Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle, topuklarını döndü ve odadan çıktı. Onun duyamayacağı bir mesafeye geldiğinden emin olduktan sonra, annemi yumuşak bir sesle azarladım. "Neden aramıza girdin? Bırakın sinirleri bozulsun, böylece ondan bir kez ve sonsuza kadar kurtulayım."

Annem elini salladı ve dilini şaklattı. "Her zaman şiddete başvurmaya çok hızlısın."

Kaşlarımı kaldırarak ona bir bakış attım. "Onu neden hayatta tutmak istiyorsun ki? O adam bir pislik. Şiddet uygulayan. Kötü. Zayıfları avlıyor."

O benim biyolojik annem olmayabilir, ama bana her zaman öyle davrandı. Onun sevgisinden hiç mahrum kalmadım. Ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar olacağım, bu da onun otomatik olarak benim korumam altında olduğu anlamına geliyor.

"Onun seni alt etmesine izin verme," dedi yumuşak bir sesle.

"O bunu hak etti," diye sertçe karşılık verdim. "Sonuçta, yirmi yıl geçti ve o pislik hala bu dünyada dolaşıyor. Sabrım taşmak üzere."

Amon ve benim bildiğimiz tek sevgi, annemin sevgisiydi. Kendi annem beni doğururken öldü, en azından bana öyle söylendi. Büyürken duyduğum fısıltılar, onun intihar ettiği yönündeydi. Anneme sorduğumda, beni başından savdı ve ölümlerden bahsetmenin akıllıca olmadığını söyledi. Annemin Amon ve bana davranışında tek bir değişiklik vardı: Ona daha sert davranıyordu ve gayri meşru çocuk olduğu için daha büyük engelleri aşması gerektiğini söylüyordu.

"Biliyorum, ama onu öldürmek çözüm değil," dedi annem, yanağımı nazikçe okşayarak. Annem dışında, dokunuşundan tiksinimediğim tek bir kadın daha vardı. Aslında, onun dokunuşunu arzuluyordum, ki bu alışılmadık bir durumdu. Ama görünüşe göre o benden tiksiniyordu. Ne ironik. "Bu sadece ruhunu lekeler."

Alaycı bir şekilde güldüm, sonra denize bakan pencereye doğru yürüdüm. Trieste'deki bu kale, o pislik ölseydi, bir sığınak olabilirdi —anahtar kelime "*olabilirdi*"— . Onu sevmemin tek nedeni, beni doğuran kadına ait olmasıydı. Annemin paylaştığı az sayıdaki detay dışında onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Görünüşe göre, beni doğurup vefat etmeden önceki son iki yılında hastalıklı ve çoğunlukla yatalak bir hayat sürmüştü.

"Sence ruhum zaten lekelenmiş değil mi, anne?"

Yumuşak adımları yaklaştı, kendi dehşetinin kanıtları ayaklarının altında çıkırdıyordu. "Hayır, Dante. Değil. Bir şey hatırladın mı?" Kafamı salladım. "Amon'la Tomaso konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?"

Kafamı salladım ve annemin aramamızı istediği lanet olası belgeyi unuttuğum için anında suçluluk duydum. Romero'nun en büyük kızıyla karşılaştığımdan beri aklıma bir kez bile gelmemişti.

Tüm dikkatim *ona* odaklanmıştı. Ona yakın olmak için Paris'te normalden daha uzun süre kaldım, onun yakınlığında teselli buldum. Onu izlemek

onu izlemek en sevdiğim şey olmuştu. Koyu saçlarının yaz güneşi altında kestane, kızıl ve kahverenginin farklı tonlarını yansıtmaması. Nadiren gözlerine yansıyan ve onları sıvı maviye çeviren bu ışık, nefesimi kesiyordu.

"Dante, beni duydun mu?" Annemin sesi,

"Üzgünüm anne. Dikkatim dağıldı. Ne demiştin?" "Bir süre kalacak mısın?"

"Hayır, Paris'e dönmem gerek. Ve ondan uzak durmayı tercih ederim," dedi.

Burada hiç rahat hissetmedim. Peki, sonunda babamın öfkesinden kurtulmak için yeşil ışık yakılısaydı? O zaman durum farklı olurdu. Etrafıma baktım. Önümde uçsuz bucaksız mavi deniz, arkamda ise engebeli, kayalık tepelerden başka bir şey yoktu. Her zaman mavi ufku seyretmeyi tercih ederdim. Yıllar önce Phoenix Romero ile tanıştığımda bunu yapmaya başlamıştım. O sekiz, ben on iki yaşıdaydım. Onun kristal mavisi gözleri benimkilerle buluştuğunda, burayı asla terk etmeyeceğime karar verdim. Bir gün onu kaleme getirip anahtarı atacağımı düşündüğümü çok net hatırlıyorum.

Tabii ki, yollarımız tekrar kesişene kadar bunu tamamen unutmuştum. Son günlerdeki acınası hayatımın hikayesi de böyleydi.

"Neden bu kadar dalgınsın?"

Phoenix Romero. Son zamanlarda tek düşündüğüm oydu. İstesem bile onu kafamdan atamıyordum. Korkutucu olan ise, istemememdi.

Ama nedense, Romero kızından ona bahsetmek istemiyordum. Annemin Tomaso Romero'ya olan nefreti, onunla ilişkili her şeye uzanıyordu, bu yüzden doğal olarak kızları da onun gözünde iyi durumda değildi.

"Bunu dert etme." Hatta ona gülümsemeyi bile başardım.

"Başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığını bana hiç cevap vermedin," dedi.

Kafamı salladım, son zamanlarda tüm düşüncelerimi kaplayan koyu saçlı bir kadını kafamdan silmeye çalıştım.

"Neyi hatırlayayım?" diye sordum.

"Esaretin sırasında olanları." Bu konuyu her açtığında, yüzünde acı ve korku belirliyordu. Onun acı çekmesinden ve endişelenmesinden nefret ediyordum. Hiçbir şey hatırlamıyordum ve kabuslar beni rahatsız ettiğinde bile, bunlar hiçbir zaman belirgin değildi. Sadece gölgeler vardı.

Gözlerimi kalenin ötesindeki mavi ufka çevirdim. "Hayır.
Hiçbir şey."

Eli sırtımda durdu. "Bir gün hatırlayacaksın." Doğrusu,
hatırlamak istediğimden emin değildim.

ON ALTI

DANTE

Phoenix ile son görüşmemden bu yana **bir** hafta daha geçmişti. Niyetimi tüm dünyaya açıkça belirtmiştim: Phoenix Romero'ya dokunmayın.

Ama sonra o benimle uğraşmaya başladı.

Sigarayı ağzıma götürdüm ve bir nefes çektim. Tadı dilime çarptı, ciğerlerimi doldurdu ve hemen rahatlayarak dumanı dışarı üfledim.

Parisliler evlerine, randevularına veya gece hayatına koşarken yanımdan geçiyorlardı. Ben ise Phoenix'in dairesinin önünde durmuş, yatak odasında dolaşan gölgesini izliyordum.

Her zamanki gibi onu takip ediyordum, dairesinden provalarına gidip gelirken. Her hareketini takip etmek ve karanlıkta gizlenmek benim için ikinci bir doğa gibiydi, ama artık benim varlığımın farkında olduğunu biliyordum. Daha da iyi. İzlerimi saklamak umurumda bile değildi.

Beni izlemeye alışsa iyi olur, çünkü o benim olacak. *Eninde sonunda.* Beni neden bu kadar büyülediğini hiç bilmiyordum. Belki de gözlerindeki hüznün ya da kimse izlemediğini sandığında yüzünü kaplayan acıydı. Bu kadın, maskesini sağlam tutmakta ustaydı.

Ve sonra aramızdaki bu çekim konusunda ısrarla sürdürdüğü inatçılığı vardı. Beni kızdırmayı ve daha fazla randevuya çıkmayı tercih ediyordu. Çoğu erkek ilk tehdidimi duyduğu anda kaçardı, ama bu sonuncusu... ya da daha doğrusu ilki... geri dönmüştü. Lanet olası Baptiste.

Sadece kendisine ait olmayan bir şeye dokunmakla kalmadı, aynı zamanda benim uyarılarımı da açıkça görmezden geldi ve onunla ikinci bir randevuya çıktı.

Onunla hesaplaşacaktım.

Sigaranın dumanını üfleyip külleri silkeledim, ama ağzımı kurutan külleri silkelemek imkansızdı.

Bisikletime yaslanarak, penceresini izledim, onun silüetinin görünmesini bekledim. Saklanmaya ya da gizli bir yer bulmaya bile zahmet etmedim. Beni takip ettiğimi biliyordu ve benimle alay etmeye devam etti.

Flört hayatıyla. Grubundaki erkeklere aniden bahşettiği gülümsemelerle. Tanrım, tüm orkestrayı öldürmek istedim.

Phoenix, kısa şort ve tişört giymiş olarak pencereye çıktı. Islak saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu. Gözleri caddeye kaydı ve beni mi arıyor diye merak ettim.

Sphere'de olanlardan sonra dersini almış olacağını düşünürdün, ama hayır. Beni sınamak zorundaydı. Bu gece randevusuyla masanın karşısında oturup ona bakışlarını diktiğini hatırlayınca, öfke damarlarımdan yeniden akmaya başladı. Sanki o, *filet de boeuf* kelimesini söyleyen en ilginç pislikmiş gibi, herkesi, tüm lanet dünyayı görmezden geliyordu.

Ve ayrıldıklarında, o pislik herif kışına dokundu.

Dokundu. Kışına.

Onlara yaklaşıp, onun boğazını kesip, sonra da onun kanı içinde onu sikmek üzereydim. Ama ben harekete geçmeden önce, o adamı bırakıp eve gitti. Planımı iptal edip, onun yerine kadını eve kadar takip etmeye karar verdim.

Ama önemli değil, yine de ona ödetirdim. Phoenix'in güvenli ve rahat bir şekilde yatağına yattığından emin olduktan hemen sonra.

Yumruklarımı sıkarak, sesler bana onun ikimize de reddettiği şeyi tam olarak göstermemi istiyordu. Kime ait olduğunu. O benimdi, her zaman benim olmuştu ve her zaman benim olacaktı.

Vücudunun silüeti değişti ve ben onu takip ettim. Gözleri beni buldu ve nefesim kesildi. Hareketsiz duruyordu, benden çok uzaktaydı. Aramızdaki mesafeye rağmen, cızırtılı bir çekim hissedebiliyordum, ama aynı zamanda benden ne kadar nefret ettiğini de hissedebiliyordum. *Neden?* Neden benden bu kadar nefret ediyordu?

Azı dişlerimi sıktım ve kaskımı caddenin karşısına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Onu kulüpte gördüğüm ilk geceden beri onunla yatmak istiyordum. Benim izlediğimi bilerek yaptığı küçük öz bakım hareketi ile işi bitirmişti. Ama bundan daha fazlası vardı.

O da beni istiyordu. İçten içe bunu biliyordum. Keşke o da aynı sonuca varıp bana karşı gelseydi. Mümkünse bir an önce.

Dürtülerimi ne kadar süre daha kontrol altında tutabileceğimi bilmiyordum. Sonra odasındaki ışıklar söndü ve ben motosikletimin motorunu çalıştırdım. Damarlarımda dolaşan enerjiyi boşaltmak üzereydim.

Ne yazık ki, bu Phoenix'in bacakları arasında olmayacaktı, ama bana dilencilerin seçici olamayacağı söylenmişti.

Baptiste'in biraz nüfuzu olan bir korkak olduğu ortaya çıktı. Sanki bunun bir önemi varmış gibi.

Yumruklarımı salladım, sinirlerimi bağlayan huzursuzluğu gevşettim.

"Malikanesinin dışında beş adamı var." Cesar'ın sesi kulaklığımdan geldi. "İçeride üç muhafız var." Bu çocuk oyuncağı olmalıydı. Boynumu kırdırdım, kemiklerimin çıkardığı sesi dinledim. Gerginlik azaldı ve omuzlarım gevşedi. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Alaycı bir şekilde güldüm. *Akıllıca mı?* O pislik Phoenix'in vücuduna elini koyduğunda akıllıca olmanın ne faydası vardı ki? Kıçına. Tabii ki, Phoenix onun elini itti ve ifadesine bakılırsa ona çok kızmıştı. *Muhtemelen mahvolan randevularının bir sonucu olarak*, kendi kendime kıkırdadım. O, onu ve beni suçladı.

"Önce dışarıdaki muhafızları halledelim," dedim. Malikanenin karşı tarafındaki gölgelerde saklanarak her iki açıyı da kontrol altına aldık. İkimiz de keskin nişancı atışları için mükemmel bir görüş açısına sahiptik.

Baptiste'in hatası, beni kendi oyunumda yenebileceğini ve beni alt edebileceğini düşünerek, kendisini korumak için muhafızlarına güvenmesiydi. *Bir daha düşün, orospu çocuğu.*

Hiç vakit kaybetmedim. Tek tek hepsini ortadan kaldırdık. Bu neredeyse çok kolaydı.

Ön girişe doğru sürünerek, duvara yakın durdum, adımlarım zeminde sessizdi. Kapıya ulaştığımda, kilidi açtım - yine çocuk oyuncağıydı.

Kolu çevirdim ve dar açıklıktan içeri süzıldüm. Ağır maun kapı arkamda kapandı. Anlayabildiğim kadarıyla

konak çok genişti. İçeride biraz ileride büyük bir avize asılıydı ve loş bir alana açılıyordu.

Aynı zamanda... bir üst kattaki yatakta uyuyan lanet herif gibi gösteriliyordu. Altın heykeller. Mermer zeminler. Duvarları süsleyen bronz aplikler. Birkaç yüzyıl öncesine ait tablolar. Ev, acemi birinin giremeyeceği en son teknolojiyle donatılmıştı.

Benim gibiler için değil, orospu çocuğu. Çok geç olana kadar benim geldiğimi fark etmeyecekti.

Phoenix'e karşı hissettiğim bu güçlü duygular yeni ama bir şekilde tanıdık. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyordum ama Phoenix'i kendime saklamaya niyetliydim ve bu adam yoluma çıkmayacaktı.

O henüz bilmiyordu, ama beni seçecekti. Bu kaçınılmazdı, yağmur ve güneş gibi. Ticaret rüzgarları ve kasırgalar gibi.

Uzun bir nefes verdim. Bir şeyi yere vurup parçalamak istiyordum. *Yakında.* O zaman ona bana itaatsizlik etmenin ne demek olduğunu gösterecektim.

Onu bulmak hiç zaman almadı, yüzündeki mutlak şok ifadesi beklemeye değdi. Üç muhafızı onu çevreliyordu ve onlar bile bana büyük bir şaşkınlıkla bakıyorlardı. Hepsinin Baptiste'in yatak odasının ön salonunda toplanmış olmaları gülünçtü. Sanki bir seks partisi başlatmak üzereymiş gibiydiler — Baptiste pijamalarıyla, muhafızları ise Fabio reklamında modellik yapıyormuş gibi gömlekleri yarı açık.

"Dışarıdaki korumaları nasıl geçtin?" diye sordu Baptiste. "Hiçbir şey duymadık."

"Ne? Hayal kırıklığına uğradığını söyleme," diye alay ettim. "Ben ise Phoenix konusunda yaptığın kötü seçimlerden çok hayal kırıklığına uğradım."

Cesar hemen arkamdaydı ve muhafızlardan birini boğazından yakaladı. "Şu anda kalan tek muhafız bu."

Sağ kolum onu duvara itti, dişleri bu kuvvetle takırdadı. Sonra gözlerinin arasına yumruk attı ve yüzünü grotesk bir şekilde alay konusu yaptı. Direnmeye çalıştı ama nafileydi.

Ve Baptiste'in gözlerinin kafasından fırlayıp sonunda anlamla dolmasını izlemek çok *hoşuma gitti*.

"Merak etme, Cesar. Burada oynayabileceğimiz birkaç kişi daha var." Çenemi, kalan muhafızların durduğu Baptiste'in yönüne doğru uzattım. "Beyler, sizi arkadaşım Cesar ile tanıştırmadım." Kafamı

ona doğru eğdim. "Onun benden daha sinir bozucu olup olmadığına dair karar henüz verilmedi."

Baptiste ona baktı, sonra bana dönüp, "Bunu konuşabilir miyiz?" diye patladı.

Cesar saldırı moduna geçti ve ben bu aptala odaklanırken muhafızlarla ilgilendi. Ceketimi çıkardım ve titizlikle katlayıp yakındaki bir sandalyeye bıraktım, sonra ona doğru yavaşça yürüdüm. "İlk denemem konuşmaktı. O da geçti gitti. Şimdi," ince bir gülümsemeyle, bileklerimi kaldırıp kelepçelerimi açarken, "sözümü yerine getireceğim."

Yani, onu geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar dövecektim, Phoenix'i unutmamasını sağlayacaktım. Sonsuza kadar.

Yumruğumu yüzüne indirdim, kan yüzüne sıçradı ve ağzından fışkırdı. Soğukkanlılıkla geri çekildim ve ona soğuk bir bakış attım.

"Hatırlat bana, seni son gördüğümde ne demiştin?"

"Siktir git," diye homurdandı.

"Yanlış cevap." Onu tekrar yumrukladım, diğer yanağına daha da sertçe. Keçi gibi bağırarak yüzüne uzandı. Ayakta kalan son gardiyan ona yardım etmeye çalıştı, ama Cesar onun ayağına ateş etti.

Bu pisliğin etrafına topladığı işe yaramaz gardiyanların sonuncusunun sendeleyip düşmesini izledim. Aşağılık herif. Gerçekten güvende olduğunu mu sanıyordu? Düşen gardiyanlardan biri kapıya doğru sürünerek gitti, ama Cesar onu karnına tekmeledi ve ağzından çıkan tek şey acı dolu bir homurtuydu.

"Tekrar deneyelim," dedim, hissetmediğim bir sakinlikle. "Sana ne demiştin?"

Baptiste bir kez, iki kez yuttu, sonra dudaklarını yaladı ve "Beni ölümün eşiğine getireceğini" dedi.

İçimde şu anda ona cezasını vermek için kaynayan yıkıcı enerjiye rağmen gülümsedim. Onu yakasından yakaladım ve havaya kaldırdım.

"Phoenix Romero bana ait." Baptiste'in gözleri sınırsız bir korkuyla parlıyordu. Sonunda. Büyük bir hata yaptı ve yanlış kişiyle uğraştı. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Başını yukarı aşağı salladı, gözlerinde umut parladı. Ona acı çektirecektim, ama onu öldürmeyecektim.

Şiddetten zevk almıyordum, ama içimde biriken öfkeyi boşaltmak için buna ihtiyacım vardı. Şiddet benim arınma yöntemimdi ve onu değiştirecek başka bir yöntem aramıştım. Daha barışçıl bir yöntem.

Phoenix ile sevişmek gibi. İğgüdülerim, onun tüm şeytanlarımı yatıştırmaya yeteceğini söyledi, ya da belki de uyardı.

"Şöyle yapacağız," dedim. İki hata yapmıştı ve üçüncü bir hata yapma şansı olmayacaktı. Benimle dalga geçmek, peki. Kızımınla yatarsan, öldün demektir. "Phoenix'e yaklaşmaya cüret ettiğin ve kışına dokunma cesaretini gösterdiğin için seni cezalandıracağım. Artık piyano çalmayacaksın." Zaten o kadar da iyi değildi. Orkestrada olmasının tek nedeni, ağabeyinin okula yaptığı cömert bağıştı. O yerini satın almıştı, benim kızım ise hak etmişti.

Ve ben de onu fena halde dövdüm. Sonraki yarım saat boyunca parmaklarını tek tek kırdım, sonra da bileklerini. Çığlık attı ve küfretti, bu yüzden su işkencesine dayanacak kadar enerjisi olduğunu düşündüm.

"Ben sözlerimi her zaman tutarım," diye mırıldandım, ağlayan yüzünün üzerine bir kova su tutarken.

SEVENTEEN

PHOENIX

Birdenbire uyandım, etrafımda tanıdık bir koku vardı.

Dante Leone, o ürkütücü sapık, *yine* benim odamdaydı! Her kapıyı ve pencereyi kilitledim ama yine de her sabah odamda onun kokusunu alıyordum.

Bu beni çok korkutuyordu. Onunla ilgili bir sorun olduğu *çok* yanlış olduğu konusunda hiç şüphe yoktu.

Yataktan kayarak indim, komodini kontrol etme dürtüsüyle neredeyse mücadele ediyordum. Yavaşça döndüm ve notu ve tek bir sarı karahindiba görünce irkildim.

Sessizce küfürler ederken gözlerim odanın içinde dolaştı. Notu ve çiçeği sanki asitle kaplıymış gibi baktım.

Yumruklarımı sıkarak titrek bir nefes verdim. Baptiste ile ilk felaket randevumdan bu yana bir hafta geçmişti. O deli adamı gördüğüm ve affedilmez gözlerine biber gazı sıktığımdan bu yana bir hafta geçmişti. Ama psikopat takipçi hala beni izliyordu. Nereye gidersem gideyim o gözleri üzerimde hissediyordum.

Ancak, aptalın teki olduğum için, onu kızdırmaya dayanamadım. Bu yüzden, geçen hafta beş randevuya çıktım. Yorgundum ve bu sabah uyandığımda bulduğum aşk notuna bakılırsa, Dante Leone çok kızgındı.

Çiçeği ve notu komodinden aldım, avucumda sıkıca tutup okudum:

Seni uyarmıştım, karahindiba. Senin için başka erkek yok. Umarım Baptiste'e bağlanmamışsındır, çünkü o artık yok.

Öfkeyle onu parçaladım, onu küçük parçalara ayırdığımı hayal ederek, karahindibayı boğazına tıktırdım.

Telefonuma uzandım ve Baptiste'e bir mesaj attım.

İyi olduğunu bana haber verir misin?

Dante onu öldürmezdi. Değil mi?

O lanet olası pisliğin küstahlığı. Belki Dante başından beri sapık ve dengesizdi, ama ben bunu görecektim kadar saf ve kördüm.

Daha yeni kalkmıştım ve yorgunluk kalbimi ağırlaştırıyordu. Ve hepsi onun suçuydu.

İç çekerek odadan çıkıp mutfığa gittim ve arkadaşlarımı buldum. Bar taburesine çöktüm ve onların meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Onları gece yarısı gelen davetsiz misafirim konusunda endişelendirmek istemedim, bu yüzden o benim sırrım olarak kalacaktı.

İki yıl önce olduğu gibi.

Göğsümdeki sönük ağrı alevlendi, ama onu çabucak bastırdım.

Isla ellerini çırttı. "Bugün büyük gün. Reina'yı uyandıralım ve planımızla ona sürpriz yapalım."

"Eve geç geldi," dedi Raven işaret diliyle. "Onu uyandırmak zor olacak." "Çok geç," diye ekledi Athena.

"Küçük kızımız büyüyor." Isla gülümsedi. "Gece yarısı reşit olacağına inanamıyorum." Sonra gözleri bana takıldı. "Son zamanlarda çok uyuyorsun," dedi Isla, işaret diliyle konuşarak ve bana merakla bakarak.

Athena omzunun üzerinden bana göz kırparak baktı. Tanrım, umarım hiçbir şey bilmiyordur. Kızlar arasında sır saklamak zordu ve hepsinin bana soru yağmuruna tutmasını istemedim.

"Piyano çalışmaları normalden uzun sürüyor," diye işaret diliyle söyledi, elindeki tahta kaşık her yeri kirletiyordu. Reina bunu görse çılgına dönerdi.

Çünkü her gün bir takipçiyi atlatmak için uğraşıyordum, eve giderken karanlık sokaklardan ve bilmediğim yollardan dolambaçlı yolları kullanıyordum.

"Bir de sürekli çıktığı randevular var," diye ekledi Raven, kahvesini yudumlarken sırtarak.

Athena tezgahın arkasında, kaşlarını çatarak bir tarif okuyor ve bir kasedeki malzemeleri karıştırıyordu. Nedense, bu sanatı öğrenmeye kararlı olduğu için yemek yapmayı bırakmayı reddediyordu.

"Ne yapıyor?" diye işaret dilinde sordum.

"Boeuf bourguignon." Isla dudaklarını sıkıştırarak yüzünü buruşturdu. Fransız usulü dana yahnisi. "Onu yememeliyiz. Hastalanmayı göze alamayız."

Sanki arkasında yaptığımız konuşmayı hissetmiş gibi, Athena hızla dönerek gözlerini bize dikti. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu, tahta kaşığı bize doğrultarak.

Raven, kahverengimsi sıvının yere damladığını görünce inledi. "Ne yapıyorsun, Athena? Reina yaptığın pisliği görmeden önce o kaşığı kaseye geri koy."

"Lütfen," diye yalvardı Isla. "Onun temizlik krizlerine bir daha dayanamam."

Temiz bir kupa alıp kendime bir fincan kahve doldurdum. Uzun bir yudum aldım, aklım unutmak istediğim adamdaydı.

"*Hadi onu uyandıralım,*" diye işaret dilinde işaret ettim sonunda. "*Tren bizi beklemeyecek ve hala onun eşyalarını toplamamız gerekiyor.*"

"Diğerleri hazır mı?" diye sordu Isla ve hepimiz başımızı salladık.

Sonraki otuz dakika boyunca, Reina'yı hazırlamak için aptallar gibi koşturduk ve odasını sanki bir kasırga geçip gitmiş gibi bıraktık. Odanın bu kadar dağınık kalmasının onu çok üzdüğünü biliyordum.

Mutfağa geri döndüğümüzde, Reina kendi kahvesini hazırlarken ben kahvemi bitirdim.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordu Reina.

İkimiz her zaman yakın olmuştuk. Birlikte yoga yapar, film izler ve alışveriş yapardık, gerçi ben alışverişi pek sevmezdim. Ne yazık ki Reina severdi. Champs-Élysées yakınlarında saatlerce kumaş, ipelik ve giysi alışverişi yapabiliirdi. Ben ise gündelik kıyafetlerle gayet mutluydum.

Aslında, sahip olduğum tüm elbiseler kız kardeşim sayesindeydi. O, kadınsı kıyafetler giymem konusunda ısrarcıydı.

Her zaman bu kadar yakın olmamız çok önemliydi, ama bazen can sıkıcı olabiliyordu. Özellikle de ondan bir şeyler saklamaya çalıştığım.

Elimi rahatça salladım. "*Hiçbir şey. Sadece bir konseri düşünüyordum.*"

Ya da iki yıl önce beni aldatıp, büyükannemle ve çocuğumuzun doğumuyla baş başa bırakan o koyu saçlı adamı.

Kızlar aynı anda konuşmaya ve işaret dilini kullanmaya devam ettiler, ama ben artık dikkatimi vermiyordum. Anılarım, hamile olduğumu öğrendiğim güne geri döndü.

Parmaklarımı kıvrarak mide bulantısının yükseldiğini hissettim. Bunun hamilelikten mi yoksa büyükanneme söylemek zorunda olmamdan mı kaynaklandığından emin olamıyordum.

Yedi yetmiş iki yaşında olmasına rağmen en az yirmi yaş daha genç görünen, beyaz, uçuşan elbisesiyle bahçede dolaşıyordu.

Buraya habersiz geldiğimde, onun bir beyefendiyi ağırladığını beklemiyordum. Glasgow Dükü. İkisi birbirlerinden çok etkilenmiş görünüyor ve büyükannem kırılğan bir İngiliz gülü rolünü iyi oynuyordu.

Bu kadar üzgün olmasaydım, izlemek komik olurdu.

Dük, gerçek bir beyefendi gibi, Malibu'daki evinin bahçesinde dolaşırken beş adım arkamıza kalıyordu. Onunla yalnız konuşmam gerektiğini ima eden ince ipuçları vermeye devam ettim, ama o bunların hiçbirini anlamadı.

"Kız kardeşler aynı bahçedeki farklı çiçeklerdir." Lanet olası çiçekler hakkında durmadan konuşup durdu. Sanki umurumda mıymış gibi. Dante'nin bana taktığı lakap daha uygun olamazdı. Ben güçlü ve dirençli bir yabani otum. O beni olduğum gibi görüyordu, ama ailem benim korunmaya ihtiyacım olduğunu ısrarla söylüyordu. "Sen ve kız kardeşin bu dünyanın gördüğü en parlak çiçekler olacaksınız. Çiçek açmanızı görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi devirmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Sadece beni dinlemesini ve destek olmasını istiyordum. Dante yarın gelecekti ve ona bebekten bahsedecektim. İlk erkek arkadaşına bu haberi vermeden önce, bana güç verecek bir güvenceye ihtiyacım vardı. Büyükannemin benim ve bebeğim için yanımda olacağını bilmem gerekiyordu.

Büyükannem bir sütuna yaslanarak, sanki film için poz veriyormuş gibi duruyordu, bu arada sinirlerim arkamızdaki rüzgarda sallanan gül çalıları gibi titriyordu. Gözleri başımın üstüne kaydı ve ben de onun bakışını takip ederek dükü gördüm. İçimden bir inilti çıkardım. Bir şey bana, büyükannemin o adamı ağlarına düşürmeye çalışacağını ve başka bir düğün olacağını söylüyordu.

Kaç tane büyükbabamın gelip geçtiğinden bıkmış ve usanmıştım.

Gözleri bana döndü. "Phoenix, canım," diye işaret etti, dudakları hareket etmiyordu, bu alışılmadık bir durumdu. Genelde işaret dilini kullanırken aynı anda konuşurdu. "Bana sarı bir gül getirebilir misin?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım, sonra güllere, sonra tekrar ona. "Neden?"

"Torunumun ne kadar düşünceli olduğunu dük'e göstermek istiyorum" diye işaret diliyle söyledi.

Vazgeçerek iç geçirdim, ona gül vermenin onu etkilemeyeceğini belirtmeye bile tenezzül etmedim. Eğer birazcık bile aklı varsa

ve bunun sahte olduğunu anlasa, onu etkilemezdi.

Sağduyuma rağmen, dizlerimin üzerine çöktüm ve dikenlerini umursamadan bahçeden bir gül kopardım ve ona uzattım.

Gerçek bir aktris gibi, şaşırmış gibi yaptı. Hatta elini yanağına götürdü ve ağlayacakmış gibi yaparken dudağını titretti.

Bana konuşma fırsatı vermezse, ikimiz de yakında ağlıyor olacaktık.

Büyükannem sütundan ayrıldı, sonra elimi tutup beni yakındaki bankın yanına götürdü. Taze yasemin kokulu parfümü hiç sevmezdim, ama bugün midemi bulandırdı. Yine de, iyi bir torun olarak oturdum ve gülümsedim.

Biraz sık bir insandı, ama koruyucuydu ve beni ve kız kardeşimi çok sevdiğini biliyordum.

"Şimdi seninle konuşabilir miyim?" diye işaret dilinde sordum. "Yoksa dükü etkilemek için başka bir şey yapmamız mı gerekiyor?"

Büyükannem gözlerimin içine bakarak elini yanağıma koydu. "Seni rahatsız eden ne, Phoenix?"

Derin bir nefes aldım ve sonra nefesimi verdim. Bu konuyu açmanın kolay bir yolu yoktu.

"Hamileyim," diye işaret dilinde söyledim. Donakaldı ve saniyeler, dakikalar boyunca öyle kaldı. Hatta belki saatlerce. "Büyükanne, ben..."

Yanağıma bıraktı. "Ellerinle işaret et. Dudaklarını yanlış anladım."

Harika. İşler iyi başlıyordu. Yanlış anlamadığını söylemek istedim, ama bunun yerine "Hamileyim" diye işaret dilinde söyledim.

"Hamileysen nasıl çiçek açacaksın?" diye işaret diliyle söyledi, yüzünü ifadesiz tutmaya çalışırken gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunu sana kim yaptı?"

Tamam, o böyle davrandığında, sanki cinayet işlemek istiyormuş gibi — kalbimi çalan çocuğun adını ona vermem imkansızdı.

"Yargına değil, yardımına ihtiyacım var. Bir ay sonra liseden mezun olacağım, ama üniversiteye devam etmek için bir dadiya ihtiyacım olacak."

"Ben senin dadın değilim." Aslında bu kelimeleri ağzıyla söyledi, hatta belki de bağırdı. Gözümün ucuyla, dükün bize yaklaştığını gördüm, ama büyükannem elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı ve dük anında durdu. "Ver

torunumla biraz vakit geçirmek istiyorum. Sen içeri gir, ben sonra gelirim.

Oh, lanet olsun! Bu hiç iyi gelmedi.

Adam eve girince, kızın öfkeli bakışları bana çevrildi. "Seni daha akıllı sanıyordum. Sana güvenli seks hakkında bir şey öğretmedim mi?"

İnanamayan bir nefes vererek, öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Hayır, öğretmedin. Beni bir kadın doğum uzmanına bile götürmedin."

"Günümüzde internetin varlığıyla siz çocukların daha akıllı olacağını düşünmüştüm." Kusursuz topuzunu çekiştirdi. "Ayrıca, bir erkeğin..."

Keskin bir nefes aldım. Bir erkeğin, herhangi bir erkeğin beni isteyeceğini düşünmemiştii. Tamam, bu canımı yaktı. Sağırılığım benim zayıflığımdı, evet, ama asıl engelinden dolayı değil. Bunun, dünyanın bunu nasıl gördüğüyle ilgisi vardı.

"Eh, beni isteyen biri var." Umarım bunu öğrendiğinde hala şimdiki zamanda olur.

"Duyan ya da duymayan, her erkek bir bebekle karşılaştığında kaçır."

Gözlerimi devirdim ama yorum yapmadım. Onun sözünü çürüten pek çok kanıt vardı.

"Senin benim dadım olmanı istemiyorum, ama bir dadı tutacak paraya ihtiyacım var. Mirasımın bir kısmını istiyorum, böylece bebeği ve kendimi geçindirebileyim ve gündüzleri ben okuldayken bizimle yaşayıp bebeğe bakacak bir dadı tutabileyim."

Ağzı açık bir şekilde bana baktı. Büyükanne hiç bu halde görmemiştii. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemedim.

"Sen deli misin?" Elleri öfkeden titriyordu. "Medya beni parçalamazsa, baban parçalar. Sonra da seni ve bebeği öldürür."

Ayağa fırladı ve odada volta atmaya başladı. Bu sadece bir şoktu. Öyle olmalıydı. Sonuçta, büyükanne annemi hamile bıraktığında henüz on sekiz yaşındaydı. Ben bu bebeği doğurmadan önce reşit olacağım.

Durdu. "Çok gençsin. Çok aptalsın. Çok körsün." Sonra başını salladı. "Ona söylediğinde çocuk ne yaptı?"

"Henüz söylemedim."

"Ona, babamın öğrendiği anda onu vuracağını söyleyen daha iyi."

Endiše göğsümü kapladı, ama onu çabucak bastırdım. Dante, babamla birkaç kez iş yapmıştı. Anlaşabilir ve bu konuyu kapatabilirlerdi. Ayrıca, Dante'nin babama karşı kendini savunabileceğinden emindim.

Büyükannemin gözleri yüzümde dolaştı. "Sen çok safsın. Çok güveniyorsun."

Gözlerim evinin arkasındaki okyanusa kaydı. Belki de haklıydı, belki de ben safdım, ama Dante güvenilirli.

"D..." Neredeyse adını ağzımdan kaçırıyordum, ama tam zamanında kendimi durdurdum. "O başaracak."

"Gelmeyecek." Sesindeki kesinlik beni rahatsız etti. "Bebeği doğuramazsın."

Keskin bir nefes dudaklarımdan çıkarken, göğsümde keskin bir acı yayıldı. "K-kürtaj mı?"

"Phoenix, daha on sekiz yaşında bile değilsin," diye mantıklı bir açıklama yaptı.

"Yakında olacağım," işaret dilinde söyledim. "Ayrıca, neredeyse dört aylık hamileyim," yalan söyledim.

Bana şüpheyle baktı. "Hiç belli olmuyor."

Omuz silktim. Başarılı bir yalan söylemek için kısa tutmam gerektiğini öğrenmişim. Aksi takdirde, kendimi daha da zor bir duruma sokardım.

"Ona bebekten bahset," dedi, sonunda konuşmamızı sonlandırarak. "Başka kimseye söyleme. O ortadan kaybolduğunda, sonraki adımları konuşuruz."

Sandalyenin döşeme tahtalarına sürtünmesinin titreşimi, beni şimdiki zamana geri döndürürken göğsümü sıkıştırdı. Reina odasının kapısını kapatıp arkasında kayboluyordu, muhtemelen hızlıca temizlik yapmaya çalışıyordu.

"Tren ne zaman kalkıyor?" diye kızlara sordum.

"Bir saat sonra."

"Hemen yola çıkmalısınız," diye işaret dilinde söyledim.

"Biliyorsun, ben bizi götürebilirim, böylece tren saatini dert etmemiz gerekmez," dedi Raven.

"Trenle gideceğiz," dedi Isla, gözlerinde panikle. "O metal yığını sürekli bozuluyor."

Athena, son kalan pisliği temizlerken omzunun üzerinden bana baktı.

"Kek yapayım mı?" diye sordu Athena. "Basit bir kek yapabilirim. Karmaşık bir şey değil."

"Bir saatten az bir sürede mi?" diye işaret dilinde sordum. "Bu mümkün mü ki?"

"Lütfen bir şey pişirme," diye homurdandı Raven. "Onun doğum gününü sağ salim atlatmak istiyorum."

"Doğru. Reina'nın on sekizinci doğum gününü sağ salim atlatmasını istiyoruz," diye ekledi Isla alaycı bir ifadeyle.

Reina elinde telefonla geri döndü, gözleri telefona kilitliydi ve bu konuyla ilgili tüm konuşmalarımız kesildi. Kendi kendine mırıldanmaya devam ediyordu, ama ne dediğini anlayamadım.

Tezgahı hafifçe vurarak Isla'nın dikkatini çektim. "Ne diyor?" Isla gülümsedi. "Sanırım aşık olmuş."

Kaşlarımı çattım, gözlerim ona kaydı ve Raven'ın gözlerini devirdiğini gördüm. "Gece gündüz her saat başı telefonunu yenileyip, yakışıklı erkeğinden mesaj beklediğini hissediyorum."

Amon Leone.

Lanet olsun. Bu hoşuma gitmedi.

Amon'u kardeşinin günahlarıyla yargılamak yanlıştı, ama Reina'nın romantik ruhunu kendi ruhum gibi tanıyordum. Onun benim yaşadığım acıyı yaşamasını istemedim.

Biz konuşurken Reina'nın dikkati tamamen telefonundaydı. Athena yemek yapmayı bıraktı ve tencere taşı. Isla onu azarladı, ocağı kapattı ve yemek yapmayı bırakmasını istedi. Tabii ki Athena bunu yapmayacaktı, ama hepimiz onun yemek yapmaktan çok müstehcen yazılar yazmakta daha iyi olduğunu biliyorduk ve muhtemelen bu hep böyle olacaktı.

Reina dalgın dalgın dururken omzuna hafifçe vurdum. "Sürekli telefonuna bakman sağlıklı değil."

Bana garip bir gülümseme attı. "Biliyorum. Onu çok seviyorum."

Kız kardeşim Amon'a olan duygularını itiraf etmekten çekinmiyordu. Dante'yi kimseye anlatmamıştım, onu kalbimde saklı tutuyordum. Reina ise farklıydı. Mümkün olsa, Eyfel Kulesi'nin tepesinden aşkını haykırırdı. Neyse ki, kulenin tepesine çıkmasına izin verilmiyordu.

Ayağa fırladım. "Hadi gidelim, yoksa treni kaçıracağız."

Belki hayaletlerimden ve ürkütücü takipçilerimden kaçabilirdim.

ON SEKİZ

PHOENIX

Doğum günü kutlaması hızla ters gitti.

Bir pislilik kışımı ellediği ve Reina ona deli gibi saldırdığı için hapse atıldık. Ona milyonlarca kez kendimi koruyabileceğimi söyledim, ama o çok koruyucuydu. O hep böyleydi ve bu, Dante ile çıkarken onu ona hiç tanıtmamamın kısmen sebebiydi.

Tabii, bir de bencilce onu tek başıma keyfini çıkarmak istemem de vardı. Kız kardeşimden veya arkadaşlarımızdan kıskançlık duymuyordum, ama itiraf etmeliyim ki, bazen sağırlığımdan dolayı eksiklik hissediyordum. Bunu görmezden gelmek için çok uğraştım, ama bu his hala oradaydı.

Reina beni kurtardı. Amon, onun parlak zırhlı şövalyesi, onu kurtarmaya geldi. Belki de Amon Leone, küçük kız kardeşim için yardım edecekti.

Tık. Tık. Tık.

Göğsümde tanıdık bir ağrı hissettim, onun tarafından terk edilip yapayalnız kaldığım hissi hatırladım. Bana ve bebeğimize destek olacağına söz verdikten sonra.

Kafamı salladım, anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Amon'un yatının kenarına oturdum. Gece yarısı çoktan geçmişti ve herkes uyuyordu. Sıcak yaz havası, gümüş ay ışığı ve yatıştırıcı dalgalar, karanlık suyun üzerinde parıldayan ayın yansımasını izlerken tek arkadaşlarımdı.

Saint-Tropez'de demirlemiştik.

Yat ve Amon umurumda değildi, ama Dante umurumdaydı. Ne zaman arkamı dönsem, orada durmuş, beni hesaplı bir şekilde izliyordu.

Bir saniye bir saniye sonra dengesizleşiyordu. Sanki benimle ilgili seçeneklerini tartıyormuş gibi.

Kabul etmek gerekir ki, ona biber gazı sıktığım gerçeği benim rahatsızlığımın bir ilgisi olabilir. Onun intikamını bekliyordum. Ancak bir hafta geçmişti ve hala intikamını almamıştı.

Her gece odama gizlice girerek mahremiyetimi açıkça hiçe sayması ve mülkümü ihlal etmesi bir yana.

Havada hafif bir kargaşa vardı. Sert adımların titreşimleri. Dik oturdum, sırtımı kabine dayadım ama bakmaktan kendimi alamadım.

Tanıdık karanlık gölge, yanında bir başkasıyla birlikte ortaya çıktı. Leone kardeşleri her yerde tanırdım.

Nefesimi tuttum, bir zamanlar istediğim ve ihtiyacım olan her şey olan adama bakarak. Evim olacağını sandığım o tanıdık yüz. Beni bir kez kandırmıştı. İkinci kez kandıramazdı.

Gece hırsızları gibi yata gizlice girdiler. Ay ışığının onun gölgesini takip etmesini izledim. Ay bile onu seviyordu. O, ham bir güzelliğe sahipti. Tehlikeli bir şekilde nefes kesiciydi.

Güverte üzerinde ilerlerken, Dante loş ışığın içinde kaldı. Nefesim kesildi. Kanlar içindeydi ve korktuğum gibi vahşi bir canavara dönüşmüştü. Her zaman görünüşünün arkasında gizlenen bu hali midemi bulandırdı.

Eskiden benim yanımda olduğu halinden farklı görünüyordu. O anda, tüm varlığı karanlıkla lekelenmişti ve acımasızlığını ikinci bir deri gibi giyiyordu. Canlı bir kabus gibi görünüyordu.

Dante durdu ve omzunun üzerinden bana baktı ama ben yata gövdesine yapışarak onun beni görmemesi için kendimi zorladım. Ancak, karanlık bakışları bana doğru geldi.

"Sen git, ben sigara içeceğim." Amon'la konuşurken ağzının hareketlerini izledim, sonra Amon içeri girdi. Nefesimi tuttum, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kaburgalarımı incitiyordu. Ayağa kalkıp yatak odasına koşmalı ve kapıyı kilitlemeliydim. Kızlar oradaydı ve Dante'nin tanık olmasını istemeyeceğini tahmin ediyordum.

Sigara yakarken, yanan izmarit yakışıklı ve sert yüzünü aydınlattı. Üç zarif adım attı ve önümde durdu, o kadar

O kadar yakındı ki, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. O kadar yakındı ki, onun ham kokusunu alabiliyordum.

Görüşüm bulanıklaştı, boğazımda korku yükseldi.

"Merhaba, Nix. Beni mi bekliyordun?" Yüzündeki alaycı bakış çok açıktı.

Korku ciğerlerimi sıktı, nefesimi kesip titremelere neden oldu.

"*Neden kanlar içindeydin?*" İşaret dilinde titrek ellerim, onun sakın ve soğukkanlı hareketleriyle tezat oluşturunuyordu. Gecenin karanlığında bile vahşi görünüyordu ve hiçbir uyarı olmadan ayağa kalkıp koşmaya başladım. Nereye? Hiçbir fikrim yoktu, ama çok uzağa gitmeden güçlü kollar beni arkadan yakaladı.

Dante'nin eli ağzımı kapattı, sıcak nefesi enseme değdi. Omurgamdan titreme geçti. Bakır kokusu onun kokusuyla karışmıştı. Onu sevdiğim kadar nefret de ediyordum. Bana ne oluyordu? Cesaretim nereye gitmişti? Onun üzerimdeki etkisinin, ondan uzak durma kararlılığımı bozmasına izin veremezdim.

Yavaşça beni döndürdü, eli hala ağzımı kapatıyordu. "Çılgılık atma." Bir kez, iki kez gözlerimi kırptım. "Söz veriyorum."

Tereddütle başımı salladım ve elini ağzımdan çektiği anda derin bir nefes aldım.

"*Neden kanlar içindeydin?*" diye tekrar sordum, bu sefer yenilenmiş bir güçle, ellerim ve sesim artık titriyor değildi.

Yüzüme bir duman bulutu üflerken ona baktım. Sonra bir tane daha çekti ve daha uzun bir nefes vererek başını eğdi, sanki beni incelemek istercesine.

"Birine ders vermem gerekti."

Kaşlarımı çattım. "*Bu kadar kanın nedenini açıklıyor mu?*"

Vahşice gülümsedi.

"Kendisine ait olmayan bir şeye dokunduğunda, evet." Elini ağzına götürdü ve bir nefes daha çekti. "Ve tahmin et neye dokundu, karahindiba?" Dudaklarım sıkı kaldı. Keşke bana öyle seslenmeyi bıraksa. Bu sadece acı hatıraları geri getiriyordu. "Sana." Sonra sigarayı suya attı ve burnum tiksinti ile buruştu. "Ne? Seni iğrendiriyor muyum?"

İç geçirdim ve gözlerimi devirdim. *"Sonunda anlıyorsun,"* diye işaret ettim. *"O zaman kabinine git ve duş al. Beni rahat bırak."*

Aramızda biraz mesafe bırakmam gerekiyordu. Ne zaman onun yanına yaklaşısam, tüm soğukkanlılığımı ve kontrolümü kaybediyordum. İtirafından sonra bile kalbim titriyor, göğsümden fırlayıp ona atlamak istiyordu.

Yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Neden?" Ona şaşkın bir bakış attığımda, "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?" diye ekledi.

Kalbim yeni bir acı ve keder dalgasıyla sızladı ve duygularımın fırtınası beni paramparça etti. Ama bunu dünyanın, bu adamın görmesine izin vermedim. Bir an için gözlerimi kapattım ve yüzümü karanlık gökyüzüne doğru çevirdim. Beni *terk etti*. Bunu affedebilirdim, ama bebeğimizi geride bırakmasını affedemezdim. *"Çılgılık attım."* Titreme şiddetle geri döndü.

"Boğazım kanayana kadar çılgılık attım. Sen orada değildin." Beni en çok korkutan şey, tıpkı eskisi gibi, kalbimi ve ruhumu ona teslim etmek istememdi.

hepsini almasını istedim. *"Neredeydin?"*

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı ve gözleri karardı, gölgeler gözlerinde parıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" Midem kurşun gibi ağırlaştı ve göğsümde bir titreme başladı. Öfkeli. Acı. *Kızgın*. Onun bariz cehaletini görünce kusacakmışım gibi hissettim.

Birbirimize baktık ve havayı neredeyse boğucu bir gerginlik kapladı. İçimde kaynayan bu öfkeyi görmezden gelmek istedim.

Yutkundum ve ellerimi sabit tutmaya çalışarak işaret dilinde *"Unut gitsin"*.

Karanlık bir şey gözlerinde belirdi, o da arkasına yaslanarak "Hayır, sanmıyorum. Şimdi, ayrıntılı olarak anlat."

Aniden tüylerim diken diken oldu. Hareket etmek istedim, ama geniş omuzları yolumu kapattı. Ağır ve hissedilir varlığı, etrafı doldururken, değişken bir öfke ondan fişkırıyordu. Bu... o... çok korkutucuydu.

"Bu konuşmayı bitiriyorum."

Öfkeden titriyordum. Havada yoğun bir şey dolaşıyordu - tahminimce onun gerginliği ile benim sinirim birleşmişti.

"Beni tekrar ettirme."

Aynı anda hem korkmak hem de kızmak mümkün müydü? Tek istediğim bu konuşmayı burada ve şimdi bitirmektir, ama o bir cevap alana kadar beni bırakmayacağını açıkça belli etti.

Ve *ona* bir açıklama yapmak zorunda olmam ne kadar da komikti. Bana bir açıklama ve lanet bir özür borçluydu. Doğumdan sonra *aylarca* ağlayarak uyudum. Her gün yüzümde bir gülümseme tutmanın, normale döndüğüm ve hastaneden çıktığım için heyecanlanmış gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyordu, oysa tek düşündüğüm bebeğimdi. Hiç kucağıma alamadığım bebeğim.

Ama gururum öfkeden daha güçlüydü.

"*Neden hep etrafımda dolanıyorsun?*" diye sordum onun yerine.

Gözleri dudaklarıma indi ve orada gördüğüm günahkar bir şey kalbimin atışını hızlandırdı.

"Kalbimi daha hızlı attırıyorsun. Bu yüzden," diye cevapladı. En tatlı sözler, yüzündeki en kayıtsız ifadeyle söylenmişti. "Ve sikim seni istiyor. Kelimenin tam anlamıyla."

Hayal kırıklığı beni yıpratıyor, derimi yıpratıyordu. Kendime. Ona. Onun yaralarımı yeniden açtığını görmek, kalbimin ayaklarının dibinde kanamasını görmek, her şeyden daha çok canımı yakıyordu.

Ellerimi sıktım, parmak eklemlerimin acısı göğsümün içinde hissettiğim acıdan daha katlanılabilirdi. Yıllardır acımda boğuluyordum ve o *tam buradaydı*.

"*Beni takip etmeyi bırak.*"

Tembelce gülümsedi. "Hayır." Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Bana çelişkili davranıyordu. "Sen sadece ben seni takip ettiğimde benimle konuşuyorsun."

Alaycı bir şekilde güldüm. "*Bu sana bir şey anlatmalı.*"

"Evet, öyle. Bizim durumumuzu kabullenmen için ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar bekleyeceğim, ama sen benim olacaksın, Phoenix Romero." Onun acımasızlığı, sessizlik beni sararken nefesimi kesti ve beni uyardı. Bunlar daha önce de bana söylediği sözlerdi, ama şimdi kalbimi heyecanla çarptırmıyorlardı. Beni acı ile dolduruyorlardı. "Sözlerimi unutma. Sen. Benim. Olacaksın."

Dante Leone uyuşturucu gibiydi. İyi hissettirebilirdi, ama benim için tamamen yanılttı. Kalbimi ona direnmek için eğitecektim. Her nefesimde ve her düşüncemde onu arzulamayı bırakmak için.

Küçük bir kızken işitme yeteneğimi kaybetmişim, ama kendi acımın davul sesini gün gibi açık bir şekilde duyuyordum, beni yeniden paramparça ediyordu.

Kulakları sağır eden sessizlik beni ezdi. Kanayan kalbimin kanıyla lekelenmiş gibi, görünmez mürekkep gibi etrafımda biriken bu sessizliğin içinde boğuluyordum.

Bu duygu fırtınası ve ona olan arzum beni zayıflattı.
Savunmasız. Aptal.

Bu yüzden gururumun galip gelmesini sağladım. *Bir daha asla*. Beni bir daha *asla* incitemeyecekti, çünkü buna izin vermeyecektim.

"Asla senin olmayacağım. Senden nefret ediyorum."

Topuklarımı döndüm ve onu terk ettim. Tıpkı iki yıl önce *bizi* terk ettiği gibi.

ON DOKUZ

PHOENIX

Güneş mavi suyun dalgalarından yansıyor, beyaz güverte güneş gözlüğü takmış olmama rağmen o kadar parlaktı ki gözlerimi korumak zorunda kaldım.

Raven ve Isla serin suların tadını çıkarırken, ben küçük güverte havuzunun yanındaki şezlongda Athena'nın yanında uzandım. Athena'nın son kitabına odaklanmaya çalıştım. Kitap, Venüs ve Eros'un hikayesinin modern bir yeniden anlatımıydı ve o kadar ateşliydi ki, o anda eriyip gitmem gerekirdi. Ama Dante'nin varlığını ve bana bakan gözlerini hissettiğim için kitaba odaklanamıyordum.

Daha doğrusu, giydiğim beyaz ipli bikiniye diktiği gözleri. O lanet şey kadınlık organlarımı zar zor örtüyordu, ama sudan çıktığımda mutlaka örtüşümü giyiyordum.

Amon ve Reina kendi küçük dünyalarında olduğundan, Dante sabahın çoğunu kendine sakladı. Ta ki şimdiye kadar. Aviator gözlükleri yüzünün çoğunu gizliyordu ve altın rengi teni ağzımın suyunu akıtıyordu, tıpkı hayal gücüne pek yer bırakmayan beyaz mayosu gibi. Bu haliyle, ya tipik bir milyarder playboy ya da iyi eğitilmiş bir gangster olarak geçebilirdi. Seçim sizin.

Kendinden emin ve bir panteri utandıracak kadar zarif hareket ediyordu. Tişörtünün altından kilometrelerce uzaktan karın kaslarını görebiliyordum ve onlara dokunduğumu hatırlayınca yanaklarım kızardı. Kafamı salladım.

Lanet olsun. Ona. Lanet olsun onun mükemmel vücuduna.

Bu çok fazlaydı. Kitaba dalmış gibi davrandım, ama gerçekte henüz tek bir sayfa bile okumamıştım. Güneşle ilgisi olmayan bir sıcaklık dalgası hissederek şezlongumda yer değiştirdim.

Beni selamladı ama ben onu görmemiş gibi davrandım. Lanet olası şeytan, sonra da yüzüme doğru büyük elini sallayarak çılgınca gülümsedi. Tanrım, ona bağışlamak istedim. Onu yatağın dışına itip... tam olarak boğulmasını değil ama en azından biraz zorlanmasını istedim.

Athena'nın meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Zorla gülümsemeye çalışarak her şeyin yolunda olduğunu göstermeye çalıştım, ama Dante'nin bakışları vücuduma kayıp göğüslerimde takıldığında, cehennemde duruyormuşum gibi hissettim, alevler beni yutuyordu ve o da onları körüklüyordu.

Athena bana dokunarak gözlerimi ona çevirdi ve kendimi o kadar sıcak hissettiğim için onu yakmadığım için şaşırdım. "Havuzda serinleyeceğim. Geliyor musun?" Dante'ye bir bakış attıktan sonra sadece işaretlerle devam etti. "Burada sözsüz bir porno filmi çekiliyor gibi hissediyorum."

Dante boğuldu, sonra elini göğsüne vurmaya çalıştı. Kahretsin, şeytanın ASL'yi akıcı bir şekilde bildiğini bilmesinin imkanı yoktu. Artık onu uyarmak için çok geçti.

Sandalyemde kıpırdadım ve Athena yatağın kenarına gidip suya dalarken Dante'nin gitmesini diledim. Kızların havuzdan çıkıp ona katılmaları tam olarak altmış saniye sürdü ve beni Dante ile baş başa bıraktılar.

Yutkundum ve onun varlığını görmezden gelerek kitaba odaklandım. Güney Fransa'da güzel bir gemideydim ve bu aptal bunu mahvetmeyecekti.

Sonunda, kitabın benim için umutsuz bir vaka olduğunu anladım, bu yüzden onu biraz sertçe kapattım, yüzümü güneşe çevirdim ve gözlerimi kapattım. Onun varlığını engellemeye çalıştım ama vücudumdaki her kıl onun farkında olduğu için bu kolay olmadı.

Omzuma dokundu. Onu görmezden geldim. Tekrar yaptı. Yine görmezden geldim. Sonra beni hafifçe salladı.

Güneş gözlüklerimi kaldırıp ona sinirli bir bakış attım. "Ne var?"

O, o kötü, yaramaz gülümsemesiyle gülümsüyordu. "Vücuduna losyon sürmemi ister misin?"

"Senin bana bir şey sürmene izin vermektense küle dönmeyi tercih ederim."

Masumca gözlerini kırptı. "Losyon dışında sana başka ne sürebilirim ki?" Lanet olsun. Ses tonu pek çok müstehcen şeyi ima ediyordu. "Spermimi mi?"

İşte oradaydı. Küçük bir alay, bir zamanlar ona bunu yapmasına nasıl izin verdiğimi hatırlatıyordu. İçimdeki her şey ona bağırarak ve ona bir şeyler fırlatmak, onu incitmek istiyordu, ama bu hiçbir işe yaramazdı. Bu yüzden güneş gözlüğümü tekrar yerine koydum ve gözlerimi kapattım.

Tabii ki, gözlerimi uzun süre kapalı tutamadım. Güneş gözlüklerim siyahtı, ama yine de kirpiklerimin altından ona baktım. Dikkatini ufka ve önümüzde uzanan kilometrelerce derin mavi denize çevirdi. Kendimi onu izlerken buldum, bardağı dudaklarına götürdüğü ve kenarındaki altın rengi sıvıyı yaladığı her yumuşak hareketi izledim.

Tanrım, bu adam hiç çaba sarf etmeden bile çok seksiyd

Cildim elektrikli bir tel gibi parladı, mayomun kumaşı birden ağırlaşmış gibi geldi ve denizden esen rüzgar bana dokundu. Athena'nın daha önce oturduğu şezlonga oturdu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

Ona bakmayı bırakmam gerekiyordu. Sağlığım için iyi değildi. Gözlerimi sıkıca kapattım, adama bakma dürtüsüyle mücadele ettim.

Omzuma bir kez daha dokundu.

Parmaklarımla yumruk yaptım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Onu görmezden gelmek faydasızdı, çünkü gitmeyi reddediyordu. Ona şiddetle döndüm, neredeyse dengemi kaybedip sandalyeden düşüyordum.

"Neden kendi gömleğini çıkarıp, güneş kremi dilediğin kadar sürmüyorsun?"

Yüzü karardı ve vücudu hareketsiz kaldı. "Belki de utangaçımdır." Burun kıvırdım. Adam utangaç olmaktan çok uzaktı.

Ona bekaretimi verdiğim gece kıyafetlerini ne kadar hevesle çıkardığını hala hatırlıyordum.

Kalplerimiz bir olarak atıyordu, onunki göğsüme, benimki ise onun eline.

O kadar güzeldi ki, ona bakmak bile acı veriyordu. Arzu cildime işliyordu. Bacaklarımla arasında sıcaklık birikiyordu. Ama basit pamuklu sütyen ve külotumla dururken, danteli değil pamuğu tercih ettiğim için pişmanlık duyarak, zihnim şüphelerle doldu.

"Ne oldu, benim karahindibam?" Endişemi fark etmesine şaşırmadım. O her zaman duyularımı hissederdi.

"Senin kadar güzel değilim." Bu sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz inledim. Kendimi güvensiz hissetmekten nefret ediyordum — müziğim, vücudum, değerim, her şey hakkında.

"Haklısın." Onun sözleri ile kalbim sıkıştı. Bu kadar kolay kabul edeceğimi beklemiyordum. Yüzümü avuçları ile kavradı ve ruhumun derinliklerine bakarak, "Sen daha da güzelsin," dedi.

Ve işte böylece, her şeyi yoluna koydu.

Onu daha sıkı sarıldım, alnı alnıma değiyordu. Amım zonkluyordu. O benim için çok önemliydi. O benim her şeyimde ilk olan kişiydi. Açık pencerelerden esinti giriyordu, ama vücudu bir fırından daha sıcaktı.

Vücudumu çevirip sütyenimi çıkarmak istedim, ama o beni durdurdu. "Bu benim işim."

Ağır göğüslerim serbest kaldığında, ciğerlerimden titrek bir nefes çıktı. Keskin bir nefes aldı, gözleri derin okyanus havuzları gibi karardı. Avuçlarımı göğsüne götürdüm, güçlü ve düzenli kalp atışlarını hissettim.

Parmakları külotumun kenarına takıldı ama durakladı ve ben gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. Gözlerinde bir şey parladı, belki tereddüt.

Yutkundum. "Her şey yolunda mı?"

Birkaç saniye beni izledi. "Benim de ilk seferim."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Olamazdı; onu yanlış anlamış olmalıyım. Uzman elleriyle bana dokunması ve oynasırken bana zevk vermesi, deneyimli olduğunu gösteriyordu.

"Anlamadım," diye yavaşça mırıldandım. "Tekrar eder misin?" "Bu benim de ilk seferim," diye tekrarladı.

"Oh." Ne yapacağına karar verememiş gibi bekledi. "Nasıl yapıldığını gösteren bir video izleyelim mi?"

Göğsü kahkahayla titredi ve gözlerinde o tanıdık kurt bakışı geri döndü. "Ne yapmam gerektiğini bilmediğimi söylemedim. Bol bol eğitim aldım. Sadece babam için çalışan kadınlarla yapmak istemedim."

Başımı salladım. Duyduğum kadarıyla, babası acımasız bir piçti. Belki de benim babamın yokluğu iyi bir şeydi.

"Peki, onu nereye koyacağını biliyorsan sorun yok," dedim, şişkin ereksiyonuna bakarak.

Beni kaldırdı, karnı bacaklarımın arasına sıkıştı. Elleri kıcımlı kavradığında ağzına karşı inledim. Parmaklarımı boynunun arkasına geçirdim, arzuyla acıyarak ve içimden inleyerek.

Beni yatağa yatırırken midem gerildi. O benim külotumu tutup yırtarken, ben ona ağır bir bakışla baktım, kumaş gerildi ve vücudumdan koparıldı.

Çıplak ve çıplak kaldım, tüm dikkatinin odağıydım.

Dante tam bir muammaydı, her zaman ne düşündüğünü merak etmeme neden oluyordu. Yüzünde açıkça görebildiğim tek şey varsa, o da bana olan takıntısı, saplantısıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye yavaşça mırıldandı. "Durmamı istiyorsan, söyle yeter."

Onun durması, istediğim son şeydi. "Bana dokunmanı istiyorum."

Ayak bileğimi yakaladı ve beni kendine çekti, sonra bacaklarımı açtı ve başını eğdi. Uzun, zevkli bir yalama ile beni tadarken, boynum, yanaklarım ve kulaklarım ısındı. O bana parıldayan gözlerle bakarken, ben bu hisse kapılıp kalçalarımı salladım.

Beni ters çevirip dizlerimin üzerine çekerek nefesimi kestiğinde midem ters döndü. Arkamdan beni yakalayıp belime kolunu dolayarak kaldırdığında göğsüm sığ nefeslerle pompalandı.

Başım omzuna yaslandı, kaslı göğsü sırtıma sıcak sıcak değiyordu. Sert elleri vücudumun her yerine dokunuyor, her santimini okşayarak izler bırakıyordu. Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu ve o da bunun farkındaydı.

Bu, sadece ikimizin var olduğu ve başka hiç kimsenin önemi olmadığı küçük dünyamızdı. Soğuk hava meme uçlarımı okşarken, elleri göğüslerimi yoğuruyordu.

Nefesim kesildi, içimi kaplayan zevkten gözlerim kapandı. Sonra dişleri boynuma battı ve ben çığlık attım, acı ve zevk karışarak kalçalarım sallandı, onu içimde istedim. Ağzının ve dokunuşunun sıcaklığı cildimi beklentiyle titretti. Cildimi aşırı duyarlı hale getirdi, daha fazlasını istemeye çaresiz bıraktı, kalbim roller coaster gibi hızla atıyordu.

Arkamdan uzanıp yüzüne dokundum, ona ağzımı sunabilmek için yüzümü ona çevirdim. Saçımı kavradı, başımı geriye doğru çekip ağzımı tutkuyla öptü. Alt dudağımı ısırды, sonra dilini acıyan yere sürttü. Dilini benimkine değdirdi, denedi, keşfetti ve yaladı. Nefesi sert çıkıyordu, sanki kendini tutuyormuş gibi.

Nefes alamıyordum. Vücudumdaki her hücre onun melodisine uyum sağlıyordu. Dizlerimi daha da açtı, kalçalarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti, sert penisi bana bastırıyordu. Bir inilti kaçtı ve iç uyluklarım uyarılmamdan dolayı ıslanmıştı.

Onun sert, kalın penisini tutup, başını benim girişime doğru ittiğini izledim.

İçimden bir inilti kaçtı ve o bir şey yapmadan önce gözleri benimkilere kilitlendi. Ben başımı sallayınca, kendini içime derinlemesine gömdü, bana o kadar güçlü bir acı ve zevk verdi ki dizlerim titredi.

Bir an için bu müdahaleye sertçe tepki vererek inledim, ama aynı anda bir zevk dalgası vücudumun geri kalanını kapladı, her yerim karıncalanmaya ve titremeye başladı.

Sırtımda onun zorlu nefeslerini hissettim. Ben onun boyutuna alışmam için bekledi. Hazır olduğumu belirtmek için kıcımlı ona doğru salladım ve o da buna boyun eğdi. Parmakları kalçalarımın gömüldü ve sert ve hızlı bir şekilde pompalamaya başladı.

Ellerim beyaz çarşafı kavradı, dizlerimin üzerinde kalmaya çalışırken, vücudum ileri doğru itildi, o sert ve hızlı bir şekilde içime girerken G noktası vuruyordu. Bu adam nazik davranmıyordu, ama onun saf vahşiliği ve acımasızlığı tam da benim arzuladığım şeydi.

Benden çekildi, ama hemen tekrar içeri girdi. Tanrım, çok iyi geliyordu. Vücudum sarsıldı ve o beni daha sert ve daha hızlı sikti.

Nefes nefeseydim, dudaklarımı yaladım. Ona dokunmak, göğsünü göğsüme hissetmek için dönmek istedim, ama o ne kadar derine girerse, orgazmım o kadar hızlı geliyordu. Karnım titredi ve cildim gerildi, patlamadan önce içimde derin bir ateş patladı.

Zevkin doruğunda kaybolmuşken, saçımı kavradı ve başımı geriye doğru çekti, şiddetle içime girerken ağzımı aldı. Ateş daha da kızıştı, arzu daha da güçlendi. Orgazmım güçlü bir akıntı gibi içimi titretirken, zihnime, engellemelerime ve görüş alanımın köşelerine bir sis çöktü.

Onun inlemelerini yuttum ve o birkaç kez daha içime girip çıktı, son bir hamleyle içime boşaldı.

İkimiz de zor nefes alıyorduk, o hala içimde, bitkin ve ter içinde yatarken, parmakları saçlarıma dolanmış, yüzünü boynuma gömmüştü. Dudakları cildimin üzerinde dolaştı ve kulak kepçemin üzerinde bir çizgi yaladı.

İçimden çıktı ve spermalarının iç uyluklarımdan aşağı aktığını hissettim, beni müstehcen bir hale getiriyordu. Serbest elinin titreyen bacaklarımdan arasına uzandığını hissettim, parmağı aşağı damlayan ıslaklığı yakaladı. Parmağını yukarı doğru kaydırды, onu tekrar içime itti ve benden bir titreme daha kopardı.

Parmağını ağzıma götürdü ve düşünmeden dudaklarımı açıp onu emdim, kendi tadımı aldım.

"Artık benimsin," dedi, göğsü benimkine sürtünerek.

Beni kollarına aldı ve duşa taşıdı, vücudumu sabunladı, ağrıyan kaslarımı masaj yaptı ve aşk dilinde sözler fısıldadı.

Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Kaşlarımı çattım, görüntüleri ve anıları kafamdan silmeye çalıştım ve Dante'nin bana eğri bir gülümsemeyle baktığını fark ettim.

"Nereye gittin?" diye sordu ve ben kaşlarımı çatınca, "Aklında, nereye gittin?" diye ekledi.

"Seni ilgilendirmez." Utançtan yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. O, hayatıma girdiğim tek erkekti. Başkalarına da yakınlaşmaya çalıştım, ama vücudum başka hiçbir erkeğe karşı işbirliği yapmayı ya da çalışmayı reddetti. Beni öptüklerinde Dante'yi hayal etmeye bile çalıştım. Hiçbir şey. Hiçbir şey. En ufak bir his bile yoktu.

Bu çok utanç vericiydi. Onu kirli küçük sırrım olarak saklamamın nedeni buydu. O benim her şeyimdi ve tek yaptığı beni kırmaktı. Beni başkası için mahvetmekti.

"Dün gece hakkında," diye işaret diliyle konuştu, hareketleri tereddütlüydü.

"Üzgünüm."

Nefesim kesildi. Damarlarımda tehditkar bir enerji kaynıyordu, gözeneklerimden sızıyordu. Bakışlarım onun sert gözleriyle buluştu. Onu kışkırtmak, kızdırmak istedim. Bana yaşattığı acının bir parçasını hissetmesini istedim.

"Özür dileycek bir şey yok," işaret diliyle söyledim. "Denizde bolca balık var. İsteddiğim zaman yeni bir erkek bulabilirim." Yalan. Ayrıca, onları kovmaya devam ederse, başka seçeneğim kalmazdı. *"Mükemmel olanı karşımıza çıkacaktır."*

Çenesini çalıştırırken boynu kalın bir şekilde şişti. İyi. Bırakın kızsın. Buna hakkı yoktu ama.

Bir an önce oturdum, bir an sonra beni koltuğun arkasına yapıştırmış, boynumu sıkıyordu.

"Sana söyledim Phoenix. Başka erkekler yok. Senin için." Bu sözleri yavaşça, tehditkar bir şekilde ve bu yatı ateşe verecek kadar bastırılmış bir gerginlikle söyledi. Gücü ve vahşiliği beni ezdi. Aniden, tek algılayabildiğim şey onun kokusuydu.

Tüm gücümle ona ittim, ama onu zar zor yerinden oynatabildim. *"Yanılıyorsun Dante. Benim için birçok erkek var."*

"Sen benim için teksin."

Alaycı bir şekilde güldüm. *"Siktir git. Dünyadaki son erkek olsan bile seni istemezdim."*

Gülümsemesi *vahşiydi*. Şeytaniydi. "Sana yaklaşan her sikini keserim. Sikilmek istersen, söyle yeter. Senin isteğin benim emrimdir."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dante Leone deliydi. Tam bir manyaktı. Adrenalin damarlarımdan akıp kulaklarımdan dışarı fişkırıyordu.

Sağlıksız bir şekilde, gözlerindeki tam bir sahiplenme bakışı bacaklarımin arasında bir sıcaklık dalgası yarattı. Gözlerimdeki arzuyu okumuş olmalıydı.

Omuzları gevşedi ve ağzı çekici bir gülümsemeye dönüştü. Davranışındaki değişiklikler rahatsız ediciydi, dişlerimi gıcırdatıyordu.

"Biz..." Bir sonraki sözlerini en iyi şekilde ifade etmek için derin düşüncelere dalmış gibi parmaklarını çenesine vurdu. "Biz bir... anlaşma yapabiliriz."

Onu şüpheyle süzdüm, beni yutmaya hazırmış gibi bakışları yüzünden ağzım birden kurudu. *"Anlaşma mı?"*

"Sen ve ben," diye işaret etti. "Aramızda bir çekim var. Sen de hissedebiliyorsun, ben de. Sevişiriz ve içimizden atarız."

Görüntüler zihnimde canlandı. İkimiz, hayal edilebilecek her pozisyonda. Ağzı en hassas yerlerimde. Teninin tenime değmesi. Teninin tenime çarpmasının hissi.

Tüylerim diken diken oldu. *"Hayır."*

"Dudakların hayır diyor ama vücudun evet diyor." Ona sert bir bakış attım, başımı salladım ve o gülümsedi. "Yanına her yaklaştığımda nabzın hızlanıyor. Bana baktığında dudaklarını ıslatıyorsun. Beni istiyorsun ve ben de bacaklarını açıp amını tatmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Gözlerim onun kasıklarına kayd ve penisinin titrediğini görünce bacaklarımin arasındaki zonklama şiddetlendi. Göğsümde bir şey çarpıyordu. Patlamak üzere olan, karşılanmamış bir ihtiyaç. Avuç içlerim terlemeye başladı.

Yutkundum ve gözlerimi tekrar yukarı çevirdim. *"Neden?"* Neden beni tekrar istediğini bilmem gerekiyordu. Bunca zaman sonra.

"Sikim seni istiyor ve bu alışılmadık bir durum." Garip ve uygunsuz bir cevaptı.

"Kişisel bir sorun gibi geliyor."

Gölümsedi ve tüm cazibesini bana yöneltti. "Çözmeme yardım et." Dişlerini sıktım. "*Sen bir pisliksin.*"

Gölümsedi. "Seni benim adımı haykırtan bir pisliğim."

Onun soğuk ve duyarsız kibri, tam da ihtiyacım olan gerçeklik dozuydu.

"*Hayır.*" Her şeyi mahvetti. Asla aynı fikirde olmayacağımız belliydi.

"*Beni rahat bırak.*"

Bir fahişe mi istiyordu? Ben onun için fahişe olmayı reddettim. Sessizliğin dikenleri bedenimin her santimetresine saplandı, beni savunmasız ve kanayan bir halde bıraktı.

Eli yüzüme doğru uzandı ve ben irkildim, başparmağı dudağımı ve çenemi okşadığında nefesim kesildi.

"Hızır olduğunda, ki olacaksın, beni bul."

Benden uzaklaştı ve beni yalnız bıraktı. Tıpkı iki yıl önce olduğu gibi. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Teknenin kenarına gittim ve soğuk denize atladım.

YİRMİ

PHOENIX

Gözlerim birden açıldı ve düzensiz bir nefes verdim.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve yine kız kardeşim bizimle birlikte değildi. İki gün önce yatı terk etmiştik ve Reina hâlâ Amon'un yanındaydı. Bu durum hoşuma gitmiyordu.

Yatağımdan kalktım ve odamda volta atmaya başladım. Gözlerimi her kapattığımda, Dante'nin sözleri zihnimde yankılanıyor ve kokusu ruhumu ele geçiriyordu.

Uyandığımda odanın boş olduğunu gördüm. Onun takipçiliği beni yıpratmaya başlamıştı, huzursuz enerjisiyle bedenimi yıpratıyordu. Açık perdelerden içeri giren ay ışığı - çünkü adam odama girmenin bir yolunu bulmaya devam ediyorsa perdeleri kapatmanın bir anlamı yoktu - kırılğan iradem üzerinde sihrini gösteriyordu.

Keşke daha güçlü olsaydım, onu istemesem, ama fantezilerim ve cinsel arzularım ortalığı kasıp kavuruyor, Dante'nin sözünü tutmamı istiyordu. Uyluklarım arasındaki inatçı ağrı dayanılmazdı. Zihnim, Dante'nin önerisinin neden kötü bir fikir olduğunu gösteren tüm nedenleri sıralayarak uyarılar fısıldıyordu.

Ama bedenim pazarlık yapıyordu. Bu sefer onu sevmeyecektim. Bu sefer onu terk eden ben olacaktım.

Hayal kırıklığına uğramış kalbim içime bir enerji patlaması gönderdi. Pencereye doğru yürüdüm, pencereyi açtım ve geceye adım attım.

Arkamda karanlık bir gölge belirdi ve ben irkildim, hızla döndüm. Neredeyse dengemi kaybediyordum, ama güçlü bir el bileğimi kavradı ve beni tuttu. Göğsüm onun göğsüne bastırdı ve onun sıcaklığı, beni nefesimi kesen ezici kokusuyla birlikte içime sızdı.

"Yakaladım," dedi, yüzünde karanlık ve korkutucu bir ifadeyle. Bileğimi onun sıkı tutuşundan kurtarmaya çalıştım, ama imkansızdı.

Tanıdık bir his içimi kapladı. *Arzu.*

Doğal olarak, kasıklarına dizimi vurmaya çalıştım. Hareketimi tahmin eden adam, bacağımı yakaladı ve daha yükseğe kaldırarak kalçasına doladı. Ağzım açık kalmış, nefes nefese kalmıştım. Köşeye sıkışmış olmama rağmen, parmakları dizimin arkasındaki deriyi okşarken şaşırtıcı derecede nazikti.

Sert penisi girişime bastırıyordu, çok yakındı ama yeterince yakın değildi. Bacaklarımın arasına diz çöktü ve birdenbire bir bıçak çıkardı. Uyarı yapmadan, şortumun ve külotumun ipeksi kumaşını kesti. Hava girişime çarptığında titredim. Parmağını amımın üzerinde gezdirdi ve onu ay ışığı altında kaldırdığında titredim. Parlak parmağını ağzına götürdüğünü büyülenmiş bir şekilde izledim.

Nefesim dudaklarımdan hırıltılı bir şekilde çıkıyordu ve bacaklarımın arasındaki zonklama her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu. Ben belden aşağısı tamamen çıplaktım, o ise tamamen giyinikti, dizlerinin üzerinde, ağzı amımın birkaç santim uzağındaydı.

Gözlerini kaldırdı. "Teklifimi düşündün mü?" Tek düşünebildiğim buydu, ama bunu asla itiraf etmezdim. Bunun yerine, başımı salladım. "Belki seni ikna edebilirim," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, ama gözleri sertleşmişti. *Tehlikeli.*

Cevabımı beklemedi. Bunun yerine, ağzını klitorisime koydu ve emmeye başladı. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve aynı parmağın amıma girip beni genişlettiğini hissettim.

Boğazımdaki titreşimleri hissederek inledim ve elimi ağzıma götürdüm, çıkan sesi bastırmak için. Bu tepki bana bir parmak daha ve klitorisimin uzun bir emilmesini kazandırdı. Elim saclarına soktum, o beni açgözlülükle yalarken saçlarını kavradım. Kalçalarım yüzüne doğru sallandı, orgazmım karnımda yükselirken boşalmak için çaresizce.

O, parmaklarını amıma sokarken klitorisimi bir şampiyon gibi çalıştırdı. Onun güçlü vücudunun içime girmesinin nasıl bir his olduğunu hatırladım ve bu, beni doruğa ulaştırmak için ihtiyacım olan tek şeydi. Duvarlarım onun parmaklarının etrafında kasılırken, uzuvlarım titreyerek avucumu ısırdım.

Parmaklarım onun kafa derisine kıvrıldı, o benim can simidimmiş gibi ona tutundum, daha önce hiç olmadığı kadar yoğun bir coşku beni sardı. Dante'nin ağzı nazikleşti ama durmadı, ben ise gevşek bir şekilde ona yaslandım.

Girişimdeki ıslaklığı yaladı. Sanki beni tadını çıkarır gibi gözleri kapalıydı ve ben onun ifadesinden gözlerimi ayıramıyordum.

Titriyordum, düşecek yeri olmayan bir yaprak gibi. Koruyacağına yemin ettiği, ama parçalara ayırdığı bir yaprak. Gümür gümür atan kalbim yavaşça sakinleşti ve onun kendini beğenmiş sırtışı odak noktasıma geldi.

Elimi saçlarından çekip aldım ve aklımdan binlerce hakaret geçti. Onlara karşı, vücudumun diğer erkeklere *hiç* tepki vermezken ona bu kadar çabuk ve kolay tepki vermesinden nefret ettiğim için, hepsini ona haykırmak istedim.

Bunun için onu suçladım.

Dante ayağa kalktı, üzerimde yükseldi, sonra dudaklarımız arasında bir santimden az mesafe kalana kadar yaklaştı. Neyi beklediğini bilmiyordum.

Tek bildiğim, çok ileri gittiğimdi. Ne yaptığımı fark edince göğsüm titredi ve elim titredi.

"Birlikte iyi olabiliriz," diye işaret etti. "Çok iyi."

Gözleri benimkilerle buluştu, içinde kayan gölgelerden daha karanlık bir şey vardı. Belki de benim gibi onun da hayaletleri vardı. Sessizlik havayı kapladı, ciğerlerime baskı uyguladı.

Nefes almaya çalışırken, onun heykel gibi göğsünü ittim.

"İlgilenmiyorum. Teşekkürler. İsteğimi yerine getirdin. Artık gidebilirsin."

"Daha yeni eve döndün," diye işaret diliyle kız kardeşimi azarladım.

Reina, birkaç sokak ötedeki Amon'un dairesinde günlerini geçirmişti ve şimdi ona geri dönüyordu. Onun büyüüne bu kadar kapılmış olması beni çok korkutuyordu. Bu işin sonu iyi bitemezdi.

Kızlarla birlikte onu birkaç gün evde kalmaya ikna etmeye çalıştık, ama başaramadık. Amon'a geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Amon onun kalbini kırdığında küçük kız kardeşimin ruhsal durumundan endişe ediyordum. *Ne zaman olacağı değil, olacağı kesin.* Artık mutlu sonlara inanmayan tarafım bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordu.

Pembeyle çevrili yatağına oturdum. Tavırları bile baştan aşağı pembeydi. Neşeli, mutlu, umutsuzca pembe.

"Benim için mutlu ol, Phoenix."

İç geçirdim. "*Mutluyum, ama sen yokken burası çok sıkıcı.*"

Bana inanmaz bir bakış attı. "Raven evdeyken mi? Ve Isla?

Sanmıyorum."

Gözlerimi devirdim. "*Onlar sen değiller.*"

"Sadece birkaç sokak ötedeyim," dedi sakın bir şekilde. "Geri döneceğim. Okul başladığında her şey eskisi gibi olacak."

Nedense ona inanmadım, ama konuyu kapattım. "*Sadece dikkatli ol,*" işaret dilinde söyledim. "*Ve Tanrı aşkına, haftada en az beş gece evde uyu. Seks o kadar iyi olamaz.*"

Yanakları pembeye döndü, kucağımdaki yastık ve çevremdeki hemen hemen her şeyle aynı renge büründü. Alnımda bir L harfi oluşturdum, ama o sadece gülüp geçti. "Kıskanma, Phoenix."

"*Neyi kıskanayım?*"

"Benim yakışıklı seks tanrımdan." Gözlerinde o rüya gibi bakış olmasaydı komik olurdu.

Esniyormuş gibi yaptım. "*Kardeşim, gözlük takman lazım.*" Orta parmağını kaldırdı ve burnunu kaşıdı. Sonra ikimiz de kahkahaya boğulduk.

Beni sıkıca kucakladı, sonra geri çekilip bir sonraki sözlerini söyledi. "İyi bir kardeş olduğun için teşekkür ederim, ama endişelenmeyi bana bırak."

Ona sert bir bakış attım. "*Ben ablanım. Endişelenmek benim işim.*"

Gülümsedi ve beni tekrar kucakladı. "Birbirimiz için endişeleneceğiz."

YİRMİ BİR

DANTE

"*Burada ne yapıyorsun?*" diye işaret diliyle sordu, dengesiz bir şekilde bakarak. Kaşları neredeyse saç çizgisine degecek kadar kalktı. Benim sorumu unutmuş olamazdı.

Unutmuş olabilir miydi? Lanet olsun!

Balkonda onu yaladıktan sonra, bana gelmesi için ona bir ay süre vermiştim - uzun bir ay. Bu kadar uzun süre beklememin tek nedeni kardeşimdi. Reina ile ani ayrılığı planlarımı bozdu.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi, Nix?" Bisikletime yaslanarak, gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Şort ve "Ben daha iyisini yapabilirim" yazan bir tişört giymişti ve bu beni gülümsetti. Okula elbise giymemesini sevdim. Sınıfındaki tüm erkekleri öldürmek zor olurdu.

"*Hayır, memnun değilim.*" Bisiklete bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. "*Şimdi defol git.*"

Topuklarını döndü ve benden uzaklaşarak uzaklaştı.

"O kadar hızlı olma, Nix." Bisikletten indim ve üç büyük adımla aramızdaki mesafeyi kapattım. O gün, sınıfının ders programı kız kardeşi ve arkadaşlarınıninkiyle uyuşmuyordu. Onu kaçırmak için bir hafta daha bekleyemezdim.

Elini tuttum ve onu bisikletime doğru yönlendirdim. "Seni gezmeye götüreceğim." Bana sert bir bakış attı, belli ki sözlerimi yanlış yorumlamıştı. Benim niyetim masumdu. "Birin aklı pisliklerle dolu," diye alay ettim.

Yanakları kızardı ve bu hali çok hoşuma gitti. O kadar yakındı ki burnundaki küçük çillerini ve gözlerinin farklı mavi tonlarını görebiliyordum. Kokısını içime çekecek kadar yakındı. *Bahar yağmuru.*

Bu kadının her şeyi beni büyülemişti, her sözü ve bakışı derimin altına o kadar derin kazınmıştı ki, onu silmek imkansızdı. Kendimi kesip kanımı akıtmadıkça.

Cesar, Phoenix'in yine biber gazı sıkması ihtimaline karşı beni takip etmekte ısrar ettiği için, iki park yeri ötedeki kendi motosikletinde oturuyordu. Geçerli ama gereksiz bir endişeydi.

Bisikletimin önünde durduk. "Atla," diye emrettim.

Bana sinir bozucu bir bakış attı, hayali bıçaklar fırlatarak. "*Motosikletleri sevmem.*"

"Hiç binmiş miydin?"

Bu onu daha da sinirlendirdi. Açıkçası, başka bir adamla motosiklete bindiğini hayal etmek beni de sinirlendirdi.

"Bisiklete bin yoksa olacaktan hoşlanmayacaksın."

Tereddüt etti, muhtemelen seçeneklerini değerlendiriyordu. Hiçbir seçeneğin olmadığını, en azından çevremizdekiler için iyi sonuçlanacak bir seçeneğin olmadığını anladığı anı tam olarak gördüm. Ondan yayılan düşmanlığı hissedebiliyordum, etrafımızda dolaşüyor ve beni yolumdan saptırmaya çalışıyordu.

Ama bunun olmasına izin vermeden önce, yedek kaskı çıkarıp kafasına taktım ve çenesinin altına bağladım. Kendi kaskımı takıp motosiklete bindim. Muhtemelen son anda kurtarılmayı umarak okula son bir kez baktı.

Sonra motosiklete bindi ve ben motoru çalıştırırken omuzlarıma tutundu. Ben ilerlemeye başladığımda vücudu bana çarptı, sonra ellerini belime doladı ve sıkıca tuttu.

Göğüsleri sırtıma çarptı, kıvrımlı vücudu kaslarıma yapıştı ve ben bunu çok sevdim. Uylukları benimkilere bastırarak titriyordu. Sabit bir hızda devam ettim, ama ne zaman aramızda mesafe açmaya çalışsa hızlandım, bu da onun beni daha sıkı tutmasına neden oldu.

Böylece tüm kıtayı boydan boya geçebilirdim. Hayatımın en güzel yolculuğu olurdu.

Cesar hemen arkamdaydı ve onu tanıyorsam, rüzgarı ve hedefimize giden uzun yolu seviyordu.

Şehrin hemen dışında, kilometrelerce uzanan bir karahindiba tarlası vardı. Motoru park ettiğim anda, kaskını çıkardı, atladı ve ellerini beline koydu.

"Bu ne?"

"Piknik," diye açıkladım. Cesar büyük kırmızı bir battaniye, sepet, bir şişe şarap ve onun en sevdiği kruvasanları yerleştirmeye başladı. Yüzü soldu ve gözleri çılgınca etrafta dolaşmaya başladı. Bu kızın nesi vardı? Romantik olmaya çalıştım ve o sinirlendi. "Randevumuz var," diye ekledim, belki anlamamış olabilir diye.

"Bu akşam ödevim var. Bu saçmalıklar için vaktim yok."

Cesar arkamda durdu ve "Yüzünde cinayet işleyen bir ifade var. Biber gazı zamanı mı?" diye mırıldandı.

Ukala herif.

Cesar'a baktı. *"Beni hemen geri götür,"* diye işaret diliyle ve dudaklarını okuyabilmesi için yavaşça söyledi.

Omuzları gerildi. "İsteseydim, bayan, ama o beni vururdu," diye açıkça cevapladı.

"Eğer yapmazsan, ben seni vururum."

Cesar aslında gülümsedi. "Bunu yapabileceğine inanıyorum. Üzerinde silah var mı?"

Cevabı, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş ve başını sallamasıydı.

Çenesini tutup dikkatini bana çevirdim. "Ben buradayken Cesar'la konuşma. Beni vurmakla ilgili konuşmak istersen benimle konuş."

Başparmağım, boynundaki atan nabzı okşadı. Kahretsin, cildi çok yumuşaktı. Titreyerek parmak uçlarına yükseldi, ama sonra kendini hatırlamış gibi, benim ulaşamayacağım bir mesafeye çekildi.

"Mantıksız davranmayı

bırak." "Yoksa ne

olur?"

Boğazımın derinliklerinden bir inilti çıkardım, onu akşam yemeği olarak yemek için can atıyordum. "Yoksa seni kucağıma yatırıp poponu şaplaklayacağım."

Öpülesi dudakları, her zamanki gibi, alışılmadık bir şey söylediğimde olduğu gibi, hafifçe aralandı. Ya da belki tamamen yanlış bir şey söylemişim.

Siktir, umarım ASL'ye doğru çevirmişimdir. Bu derslerde öğrettikleri şey tam olarak bu değildi. Esaretimden sonra, öfkem ve kabuslarım sık sık tekrarlamaya başladı, bu da beni konuşamayacak ve kendimi ifade edemeyecek hale getirdi.

Neyse ki terapistim ASL'yi önerdi. Denedim, ama kimseye söylemedim. Bu lanet şey öfke anlarında iletişimimi kolaylaştırmadı, ama Phoenix ile iletişimimde kesinlikle yardımcı oldu.

Sonra, sanki kendini topladıktan sonra, ellerini kaldırıp işaret dilinde konuştu. "*Randevu istemiyorum. Eve gitmek istiyorum. Kardeşinin mahvettiği kız kardeşimin yanına.*"

İnatçı çenesini inceledim. "Sence de bizim ilişkimize odaklanmalı ve o ikisinin kendi sorunlarını kendileri çözmesine izin vermeli miyiz?"

Phoenix hakkında öğrenecek çok şey vardı ve ben her zamankinden daha hevesliydim. Onun eşyalarını karıştırmak beni ancak bu kadar ileri götürdü. Onun benimle paylaşacaklarını duymak istiyordum.

Belki de benim içimdeki küçük, iyi parçayı ortaya çıkarıyordu. Ama bir şekilde her şeyi mahvedeceğim hissi vardı içimde.

Ya da belki de annem ve Amon'un Tomaso Romero'dan ihtiyaç duyduğu belgeyi geri almalarına yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadığım için vicdan azabı duyuyordum. Ama o benim için daha önemliydi. Odaklanabildiğim tek şey oydu, mektup canı cehenneme.

"*Biz diye bir şey yok.*"

Elimi beline koyup ona doğru ittim. "Var ve sen de bunu biliyorsun."

Avuçlarını göğsüme dayadı ama hareket ettirmedi. "*Neden Reina'dan bu kadar ani bir şekilde ayrıldı?*"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Ayrıldıklarından beri değişmişti. Daha öfkeli, daha karamsar, benden bile daha çabuk sinirlenir olmuştu. "Bu konuyu konuşmak istemiyor. Tek bildiğim, dünyaya kızgın olduğu."

Bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışır gibi bana baktı. Bu doğrudu, ama kardeşim ve kız kardeşi hakkında konuşmak istediğim son şeydi.

"Sen ve ben, Nix," diye başladım, konuşmayı tekrar bize çevirmeye çalışarak. "Havai fişekleri ateşleyebiliriz. Siktir, biz havai *fişekiz*."

Bir an için bana boş bir ifadeyle baktı ve havai fişek için yanlış işaret kullandığımdan endişelendim. Ama sonra gözlerini devirdi. "*Sadece düşündüğümde orgazm olduğum için...*"

Sözünü kesti ve yanakları kıpkırmızı oldu. Onu gece boyunca kendini tatmin ederken izlediğim tüm anları düşündüm ve içimde gizli bir şüphe uyandı. Neden bir klasöründe

Orgazmlar için bir klasörü olsun ki, onu gölgelerden izlediğimde gayet iyi orgazm oluyor gibi görünüyordu?

"Kendine dokunduğunda beni düşünüyor musun?" diye sordum, memnuniyetimi gizleyemeden. Çenesini sıktı, bana cevap verme niyetinde olmadığını açıkça belli etti. "Sana daha fazlasını verebilirim," dedim.

Başını sallarken titreyerek nefes aldı, ama gözleri onu ele verdi. Karanlık bir arzu ile parıldıyorlardı. Benim hissettiğim gibi. Belki de ikimizin bu kadar uyumlu olmasının sebebi buydu.

Cevap vermedi, ama etrafındaki duvarların yavaş yavaş yıkıldığını hissettim. "Hayatı birlikte dans ederek geçireceğiz. Benim için tek sensin, karahindiba."

Arzusu, okyanus mavisini gözlerinden kayboldu. Bir adım geri attı ve pikniğe bir göz attıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi.

İlk kelimeyi işaret etmeden önce gözlerinde reddedilme hissini gördüm. *"Seninle piknik yapmak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. Senin yanında olmak istemiyorum. Sen ve ailen benden ve ailemden uzak durmalısınız."*

Bu, benim hayal ettiğim gibi değildi. Ayağa kalkıp onun uzaklaşmasını izlerken kalbim acı bir şekilde burkuldu, düşüncelerim karmakarışık hale geldi. Dudaklarımı sertçe ısırdım, huzursuz hissediyordum, derimin altında sürekli bir akım gibi vızıldayan bir his, şiddetli bir öfkeyi tetiklemeye hazırды.

Ancak, onu gözümün önünde tuttuğum sürece öfkem yüzeye çıkmayı reddetti.

Onu sahiplenme, ona sahip olma ve asla benden ayrılmasına izin vermeme ihtiyacımı açıklayamazdım, bunun için bir uzvumu feda etmem gerekse bile. Bu yüzden benden nefret etse bile.

O, yüzeyin altında saklanan ve zihnimde dolaşan canavarı sakinleştirdi. O, kaotik dünyada benim sükunetimdi.

Topuklarını döndü ve beni sırtına bakarken bıraktı. Yine sikişiyorlar! Bu bir déjà vu gibiydi.

Sonunda Cesar ile randevuya çıktım. Güzellik ve mizah konusunda büyük bir eksikliği vardı.

Yüzüne bakarken, tek yapabildiğim bir bardak şarabı diğerinin ardından içmekti. Kaç şişe içtiğimizi bilmiyordum, ama birkaç saat sonra bir Uber bizi aldı. Kendimi kardeşimin dairesinde, kapıyı açmak için anahtarımınla uğraşırken buldum.

Sonra, sihirli bir şekilde kapı açıldı. "Ne oluyor Dante?"

Dik durdum ve kardeşimle göz göze geldim. "Selam, huysuz." "Siktir, sarhoş musun?" Gözleri arkaya, Cesar'ın merdivenden düşmemek için korkuluğa yaslanmıştı. "Yine mi?"

Cesar, "Sarhoş değiliz," derken ben elimi salladım.

"Nix'i elde etmek zor," diye mırıldandım, nefes nefese. Kahretsin, göğsüm ağrıyordu. "O oynamıyor bile."

"Ha?"

"Kırık bir kalp kalp krizine neden olabilir mi?" diye sordum kardeşim, o da bana sanki iki kafam varmış gibi baktı. Aslında, çok kafası olan oydu ve hepsi şu anda gözümün önünde dans ediyordu.

"Ne içtin sen?"

"Şarap," diye cevapladı Cesar. "Pahalı ve iğrençti."

"Öyleydi," diye onayladım.

"O kadar çok mu içtin ki sarhoş oldun...?" Amon kuru bir şekilde sordu, sonra kenara çekildi. "İkiniz içeri girebilecek misiniz, yoksa sizi taşımam mı gerekiyor?"

Cesar bir şey söyledi ve ikimiz güldük, ama ne dediğini tam olarak anlamadım. Üzüm ve üzerinde duran fil ile ilgili bir şeydi.

Amon'un dairesine girip tökezledikten sonra, bize birer şişe su verdi. "Hepsini için," diye emretti.

"Çok otoritersin," diye mırıldandım.

"Ne oldu sana?" diye dişlerini gıcırdatarak sordu.

"Sen," dedim, işaret parmağımla onu gösterip itmeye çalışarak. O ise bir milim bile kıpırdamadı. "Neden Reina'yla ilişkinizi bitirdin?" *Ve Nix'le olan şansımı mahvettin*, demedim. Her zamanki gibi, onun adı geçtiğinde yüzü karardı. "Ona orgazm sorunlarında yardımcı olabilirdim."

Zaten kanepeye uzanmış olan Cesar'a bir göz attı. "Sorma. Son bir saattir tuhaf şeyler anlatıp duruyor."

Cesar'ın yanındaki kanepeye uzandım, telefonumu çıkardım ve bir makale gözüme çarpana kadar internette gezinmeye başladım. Seks oyuncakları. Losyonlar. Başım döndü ve bir an için gözlerimi kapattım.

Yıllardır sarhoş olmamıştım. Kaçırılmamdan beri. Aklımı Nix'e geri döndürdüm ve yavaşlayan düşüncelerimden bir fikir süzüldü.

"Ona oyuncaklar sipariş edeceğim," diye zaferle haykırdım.

Cesar bir gözünü açarak beni yorgun bir şekilde izledi. Amon bana şüpheyle baktı. İkisini de görmezden gelerek piyasada bulunan tüm seks oyuncaklarını ve losyonları aradım ve *satın al, satın al, satın al düğmesine* bastım.

Phoenix'in dairesine gönderilecek her bir ürünün kargo onayı geldiğinde içim huzurla doldu.

YİRMİ İKİ

PHOENIX

Gözlerim mutfak tezgahındaki açık pakete odaklandı, *içindekiler* bana bakıyordu. Üstünde imzası olmayan gizemli bir not vardı.

Klitoral vibratörlerinizi ve oyuncaklarınızı keyifle kullanın. Memnuniyetiniz garantidir. Yardım için çekinmeden arayın. Lütfen yorum bırakın.

Gözlerim kısıldı. Bu, normal bir müşteri hizmetleri numarası gibi görünmüyordu.

"Bu da ne lan?" Isla, kutuya gözlerini dikip işaret diliyle sordu. Kapağı kapattım ve sanki kamera tarafından yakalanmışım gibi etrafa bakındım.

"Hiçbir şey."

Bana baktı. "Bu kadar çok mu ihtiyacın var?"

Gözlerimi kırptım, birdenbire terledim. *"Onlar benim değil."*

Kaşları alnına kadar çekildi. "Faturada senin adın yazıyor."

İnledim. Kimin gönderdiğini tahmin ediyordum. Bana kruvasan gönderen aynı sapık. Her randevumu mahveden aynı takipçi. Her zaman yanlış zamanda etrafımda dolaşan sapık.

Gözlerim telefon numarasına kaydı. Dante'nin numarası mıydı? Bana daha önce verdiği numara değildi, ama numaralar sık sık değişirdi. Yeraltı dünyası muhtemelen tek başına kullan-at telefon şirketlerini ayakta tutuyordu.

"Bu bir hata," diye işaret dilinde yazdım. *"Geri gönderiyorum."*

O boğuk bir kakhaha attı. "Eğer öyleyse, bana bir tane bırak, ama ben olsam onları saklardım. Bunlar binlerce dolar değerinde." Kutuyu kapatmak üzereyken parmaklarımı itip

ve kutuyu kapatmak üzereydim, kutuyu açıp onları çıkardı. "Tanrım, bunların hepsi gerçekten çok kaliteli."

Yanan yüzümü kapattım, aniden ateşim çıkmış gibi hissettim. Dante, hayatımda ihtiyacım olmayan lanet bir baş belasıydı, ama onu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Hiçbirimizin Leone ailesiyle gelen boktan şeylere ihtiyacı yoktu. Reina bunun yaşayan, nefes alan kanıtıydı. Benim geçmişim de öyle.

"Utanacak bir şey yok, Phoenix."

Kafamı salladım. "*Utanmıyorum.*" Sadece cinayet işlemeyi düşünüyorum. Belki biraz sinirliyim. Ve Dante Leone'nin orgazm sorunu olduğunu nasıl bildiğini merak ediyorum. Rahatlamak için onu düşünmek zorunda kalmak beni öldürüyor. Her seferinde bir ihanet gibi geliyor.

Isla'nın yüzündeki ifade bana inanmadığını gösteriyordu. "Sen öyle diyorsan."

Kutuyu ona doğru ittim. "Hepsini alabilirsin. Ve onlara bir yorum yaz, olur mu?"

Isla'nın çenesi yere düştü ve ben arkamı dönüp Reina'nın odasına gittim, onu kontrol etmek için. Onun bu kadar acı çektiğini görmek, ihtiyacım olan tüm doğrulamaydı.

Dante Leone benim geçmişimdi. O benim geleceğim olamazdı, olamazdı.

Son iki aydır Reina'nın acısını izliyorduk. Her gün kabuğuna daha da çekiliyordu. Neredeyse hiç yemek yemiyordu, ten rengi solgundu ve gözlerindeki uzak bakış çok tanıdıktı.

Amon'a kendini tamamen adamıştı ve Amon onu incitmişti. Onun yanında olmak ve ona yardım etmek istedim, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu beni çaresiz hissettirdi. Onu korumam gerekiyordu, ama başaramamıştım.

Kız kardeşimi göğsüme sıkıca sarıp, parmaklarımı onun buklelerine geçirdim. Kilo kaybetmişti ve onu bu kadar umutsuz görmek kalbimi parçaladı. Gözlerim yaşlarla doldu ve nefes alamadım. Her zaman çok yakındık, ben kendi kalp kırıklığımı yaşarken bile. Dante'den ona hiç bahsetmedim, ama o bir şeyin, ya *da* birinin beni değiştirdiğini hissetmişti. Büyükanнем hastalığımla ilgili ayrıntılı bir hikaye uydurduğunda, o da bunu olduğu gibi kabul etti, ben de ona uydum. On altı yaşındaki kız kardeşime, beni hamile bırakan ve hamile olduğumu öğrendiği gece beni terk eden bir çocuğa aşık olduğum için kör ve aptal olduğumu söylemeye utanıyordum.

kız kardeşime kör ve aptal olduğumu, beni hamile bırakan ve hamile olduğumu öğrendiği gece beni terk eden bir çocuğa aşık olduğumu söylemeye utanıyordum. Beni iyice becerdikten sonra.

Ama şimdi ona söylemeli miydim diye merak ediyorum. Belki ona daha dikkatli olmayı öğretirdi.

İşaret diliyle konuşabilmek için biraz yer değiştirdim. "Aç mısın?" "Hayır."

"Ödevlerinde yardıma ihtiyacın var mı?" Son zamanlarda yeni tasarımlar çizmediğini fark ettim, bu onun için alışılmadık bir durumdu. Odası tertemizdi, ama hobilerinin olağan işaretleri yoktu. Sanki hepsini kendisiyle birlikte bir dolaba tıkmış ve kapıyı kilitlemiş gibiydi.

"Hayır, teşekkürler."

Keşke zamanda geriye gidip onu Amon Leone'den uzak tutabilseydim, böylece ona bu acıyı yaşatmazdım. Cesur görünmeye çalışıyor ve diğerlerini iyi olduğunu düşünmeleri için kandırıyordu, ama ben gerçeği biliyordum. Arkadaşlarımız da gerçeği biliyordu.

O artık eskisi gibi olmayacaktı.

Korku kalbimi parçaladı. Reina'nın cildinde kesikler olduğunu fark etmeye başlamıştım. Yüzeysel kesiklerdi, ama sağlıklı değildi. Kendini çok derinden kesip ciddi şekilde yaralanabilirdi.

"Sen çok güçlüsün. Bunu biliyorsun, değil mi?" Reina tanıdığım en inatçı insandı. Bir şeye kafasını taktığında, hiçbir şey onu durduramazdı. Mesela, liseyi erken bitirip üniversiteyi birlikte okuyabilmemiz için. Ya da işitme engelim olmasına rağmen müzik yapabileceğimi öğretmenlerime ikna etmek gibi. Ya da üniversite başvurusunda, ben de kabul edilmezsem okula gitmeyeceğini açıkça belirtmek gibi. Benim onun benim için ne kadar çok şey yaptığını bilmediğimi sanıyordu, ama ben biliyordum. Yani, Amon'un buna değmediğine karar verirse, hayatına devam eder ve daha iyi olurdu. Neyse ki, benim gibi hamile kalmamıştı.

"Sen çok daha güçlüsün, Phoenix."

"O seni hak etmiyordu."

Alt dudağı titredi, ama sessiz kaldı. Bu benim kalbimi parçaladı. Dante'ye zarar vermek istediğim gibi, ona da zarar vermek istedim. Papà ile daha iyi bir ilişkimiz olmasını dilerdim, ama o her zaman mesafeli davranmıştı. Eğer onun devreye gireceğini düşünseydim, Amon ile olanları ona anlatır ve onu cezalandırmasını isterdim. Aslında, Leone kardeşlerin ikisinin de cezalandırılmasını görmekten çekinmezdim.

Öfke içimi parçaladı. Onların bize verdiği acıyı onlara vermek istedim.
Bize çektirdikleri acıyı onlara çektirmek istedim.

Bu yüzden, hak ettikleri cezayı vermek için bir plan yapmaya başladım.
İkisi birden olmasa bile, en azından biri.

YİRMİ ÜÇ

DANTE

Üç ay.

Phoenix üç aydır benden kaçıyordu. Amon, Reina'dan ayrıldığından beri. Tabii ki, kardeşimin günahları benim de günahlarımdı, bu yüzden istemedim de olsa benim sikimi çalıştıran tek kadından beni uzaklaştırmıştı.

Lanet olası Amon ve onun ayrılığı.

Bara yaslanıp, smokinli erkeklerin ve balo elbiseli kadınların kaynaşmasını izleyerek Amon'un son oyununu keyifle seyrettim. Önemli olan herkes oradaydı. Henüz başlamış olmasına rağmen, şimdiden büyük bir başarıydı.

Garsonların cin tonik, şampanya ve şarap dolu bardaklarla dolaşmasını izlerken bir kez daha esnememi bastırdım. Babam terasın karşı tarafındaydı ve ben ondan uzak durmaya niyetliydim. O pisliğin ensemde nefes almasına ihtiyacım yoktu.

Arkamda altın rengi detaylara sahip siyah lake bir bar vardı ve ben dönüp barmeni gördüm. Onu çağırdım ve bir bira daha sipariş ettim.

Kaşlarını çattı. "Emin misiniz efendim? Bizde..."

"Evet, eminim," diye sözünü kestim. "Hangi hafif bira olursa olsun." Adam, daha güçlü alkollü içkilerin bana ne yaptığını bilseydi, bana asla ikram etmezdi.

Elimde taze bir bira ile dikkatimi partiye geri verdim. İnsanlar gülüyor, içiyor ve dans pistini çevreleyen lüks koltuklarda uzanıyorlardı.

Gökyüzüne baktım ve kanlı ay gördüğümde kaşlarımı çattım. Farklı bir kanlı ayın görüntüleri zihnimde belirdi, ama bulanıktı.

Koyu kahverengi bukleler koşarken zıplıyordu, Nix'inkine benzeyen gözleriyle omzunun üzerinden bakıyordu. Yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu, her zamanki gibi meydan okurcasına. O gerçek bir karanlık tanrıçasıydı.

Hızımı artırdım, aramızdaki mesafeyi kapattım. Neredeyse oradaydım...

Ve birdenbire, terasta, balo elbiseli kadınlarla çevriliydim ve parmaklarımın altında içkimin buğusu vardı.

Bir an nefes almayı kestim, ağzım birden kurudu. Nadiren anılarım geri gelirdi, ama Phoenix'in etrafında sürekli geri geliyorlardı.

Neredeydin? Bana sorduğu soru buydu. Onu tanıyor muydum? Ona bir şey mi yapmıştım? Bu, bana olan nefretini açıklardı. Ama Amon'a sordum ve o, Malibu'da babalarını ziyaret ettiğimizden beri Romero kızlarıyla karşılaşmadığımızı söyledi.

Belki Lake Tahoe'daki kulübemi veya Kaliforniya'daki bağlarımı ziyaret ederken ona rastlamıştım. *Ama ona rastlasaydın, Amon'a söyledin.*

Belki de bir rüyaydı, ama yerdeki çam iğnelerinin kokusunu neredeyse alabiliyordum. Ormanda da Tahoe'daki arazimdeki ormana çok benziyordu.

Orada onunla balayı yapmanın nasıl olacağını hayal ederken dudaklarım seğirdi. Muhtemelen beni öldürür ve cesedimi kimsenin bulamayacağı bir yere gömerdi.

O anda, Nix sonunda mantıklı davranıp pes ettiğinde onu oraya götürmeye karar verdim. Muhtemelen yataktan hiç çıkmazdık. Ama şikayet etmem. O bana karşı direnmeyi bıraksa, bize karşı direnmeyi bıraksa, çünkü kesinlikle *bir "biz"* vardı, ben tamamen hazırdım.

Neredeydin? Bu sözler beni rahatsız ediyordu. Üç basit kelime ve gözlerindeki çaresizlik bakışı beni rahatsız ediyordu. *Boğazım kanayana kadar bağırdım. Orada değildin.*

Dişlerimi sıkarak kafamdan çıkmaya çalıştım. Nix ile ilgili neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmiyordum, ama sözleri midemi bulandırıyor. Kahretsin, aklımı kaçıırıyordum. Nix'e olan bu takıntım zihnimi mahvediyordu, ki zaten başlangıçta da hasarlıydı.

Bir kargaşa beni rüyamdan uyandırdı ve Reina'yı gördüm. "Ne oluyor lan?" diye mırıldandım.

O, babam ve annemle konuşuyordu ve babam, onu bir sonraki yemeğini yemeye hazır bir kurt gibi izliyordu. Hiçbir kadın

babamın dikkatinden zarar görmeden kurtulmamıştı. Reina canavarlardan uzak durması gerektiğini bilmiyor muydu?

Oraya koşup onu oradan çekip almak üzereydim ki, Reina onlardan bir adım uzaklaştı. Sonra bir adım daha. Reina'nın gözleri, dans pistinin diğer ucunda bir mankenle dans eden Amon'a odaklanmıştı.

Siktir, adı neydi?

Önemli değildi. Önemli olan, Amon'un işleri daha da batırması halinde, Nix ile olan şansımın kül olup uçup gideceğiydi. Kalabalığın içinden ilerlerken, o topuklarını döndü ve pembe elbisesi havada uçuşarak çıkışa doğru koştu.

Illias Konstantin'e çarptı, birkaç kelime konuştu ve sonra tekrar koşmaya başladı.

"Dante, nasılsın?" Konstantin beni durdurdu.

"İyiyim." Gözlerim, şaşırtıcı bir çeviklik ve hızla hareket eden küçük sarışın kadına takılmıştı.

"Sakin gidiyorsun deme?"

Gözlerim ona kaydı. "Belki. İzinle."

Onu geçip kalabalığın içinden geçmeye başladım. "Reina."

Arkasını dönmedi. Beni duymadığını düşündüm. Mekanın dışına çıktım, onu görene kadar gözlerimi sağa sola çevirdim. Yağmur yağıyordu ve giysileri sırlıslam olmuştu, ince vücuduna yapışmıştı. Kahretsin, neden birini takip etmek gerektiğinde hep yağmur yağırdı? Tam köşeyi dönüp gözden kaybolduğu anda peşinden gittim. Bir blok bile gitmeden onu caddeyi geçerken gördüm.

Gözümün ucuyla, dar yolda hızla gelen bir kamyon gördüm. Reina düşüncelere dalmış gibiydi, yüzünü öfkeyle silerek, kamyonun endişe verici bir hızla ona yaklaştığını görmüyordu. Koşmaya başladım, ama çok geçti. Metalin metale sürtünme sesi.

Bir dakika önce ayaktaydı, bir dakika sonra vücudu kamyon ve daha küçük bir araç arasında ezilmişti. Her şey yavaş çekimde ama aynı zamanda çok hızlıydı. İmkansız bir hızla koştum, sonra onun hareketsiz vücudunun yanına çöktüm ve "Ambulans çağırın!" diye bağırdım.

Araçların kapıları açıldı ve her iki sürücü de kaçtı. Kahretsin, peşlerinden gitmeliydim, ama Reina'yı yalnız bırakamazdım. Onun durumunda, uzuvları doğal olmayan yönlerde yayılmış haldeyken.

Kanlı bedenini kollarımın arasına aldım ve uzun zamandır hissetmediğim bir korku göğsümü sıktı. O ölürse, onunla olan tüm şansım da ölürdü.

kız kardeşim. Yine de, Reina'yı hayatta tutmak kadar önemli bir şey yoktu.

"Sakın ölme lanet olası." Onu göğsüme yatırıp karnına baskı uyguladım. O kadar çok kan vardı ki, nereden geldiğini bilmiyordum. Bir an için öldüğünden emin oldum ve içimi korku kapladı. "Reina, nefes almaya devam et yoksa sert önlemler almak zorunda kalacağım," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Kızıl lekelerle çevrili yüzü ölümcül bir solgunluktaydı.

"Ambulans," diye bağırdı Amon, yüzü de başındaki sokak lambasının ışığında bembeyazdı. "Biri ambulans çağırsın."

"Yolda," diye cevapladı biri.

Başımı kaldırdığımda, onun baygın bedeninin diğer tarafında dizlerinin üzerine çökmüş olduğunu gördüm. "Ne oldu?" Ellerini titreyerek onu nazikçe kollarımdan çekti. Amon'un elleri asla titremezdi. "Darius nerede *lan*? Onu izlemesi gerekiyordu."

Dişlerimi sıktım. Amon, üniversitedeki bazı kızların Reina'ya zorbalık yaptığını öğrendiğinden beri onu gözetim altında tutuyordu. Şahsen ben onlara bir ders verirdim, ama o Darius'u bu işe koymanın daha iyi olacağını düşündü.

"Kian'ın durum raporlarını okusaydın, Darius'un yurtdışında görevde olduğunu bilirdin. Kian, yerine başka birini ister misin diye sordu. Sen o lanet e-postaya cevap vermedin."

Çılgına dönmüş gibiydi. Reina'dan ayrılması mantıklı değildi. Belli ki hâlâ ona değer veriyordu. "Her şeyi mahvettin kardeşim," dedim. Onun kalbini kırmamalıydı. Düşüncesiz olan ben değildim, oydu.

"Bana ne olduğunu anlat." Amon sinirlerinin sınırındaydı, muhtemelen kendini kaybetmek üzereydi. "Yoksa yemin ederim ki..."

"İki araba ona çarptı," dedim, gözlerimi Reina'nın solgun yüzünden ayırmadan ve kanlı parmaklarıma dikkat ederek. "En çok nereden kanadığını anlayamıyorum. Baskı uygulamamız gerekiyor, ama onu hareket ettirmek istemiyorum."

Elleri, yaraları aramak için vücudunda dolaştı. Dürüst olmak gerekirse, o kadar hareketsizdi ki nefes alıp almadığından bile emin değildim. Sonra, sanki aynı şeyi düşünmüş gibi, bileğini eline aldı ve parmaklarını iç tarafına bastırdı. Nefesini tuttu, her nefes alışında omuzlarındaki gerginlik artıyordu. Sonunda ciğerlerindeki havayı dışarı verdi.

"Burada ne oldu lan?" Kahretsin. Bu bir Omertà sirki haline geliyordu. Konstantin'in de bu işe karışmasına gerek yoktu. Ama o oradaydı.

Öyleydi. Gözleri Reina'nın kanlı bedenine kayd ı ve yüzü karardı.

"Nabz ı zayıfl ıyor." Amon'un sesinde çaresizlik vardı. "Zayıfl ıyor."

Haklıyd ı. Durumu her saniye daha da kötüye gidiyordu. Ambulans nerede kalmıştı?

"Arabam burada," dedi Konstantin, arkasına işaret ederek. "Onu hastaneye götüreceğ im." Ayağ a kalkıp arabasına koştuk. "Partine geri dönmen gerekmez mi?" diye sordu Konstantin Amon'a. Ne de olsa ev sahibi oydu.

Amon, kad ını göğ süne yaslayarak arabanın arka koltuğ una oturdu. "Partiyi siktir et. Beni hastaneye götür."

"Onu ben götürmeliyim," dedim. Tabii aralarındaki sorunu çözmeye hazır değ ilse. Reina uyand ığında Amon'un elini tuttuğ unu görürse durumun daha da kötüleş eceğ ini düşünüyordum.

"Hayır."

Öfke içimi yakıp kavurdu. Kızı böyle sarsmak doğru değ ildi. Onu tekrar incitecekti. "Bunu sen yapt ın," dedim hayal kırıkl ıyla. Konstantin'in önünde çok fazla şey aç ığ a vurmamamız önemliydi.

Amon beni görmezden geldi ve Konstantin'e sert bir bakış att ı. "Ş oförüne tüm trafik cezalarını ödeyeceğ imi söyle. Bizi hastaneye götür."

"Ben de geliyorum," diye tıslad ım ve yanına kayarak arabaya bindim.

Amon'un diğ er Romero kız kardeş imle olan tüm şanslarımı mahvetmemesini sağlamalıyd ım.

YİRMİ DÖRT

PHOENIX

İşler kötüden daha kötüye gitti. Kalp kırıklığından ölümün eşiğine.

Kızlarla birlikte günlerce Reina'yı aradık ve sonunda onu bulduk. Hastanedeydi. Morluklar içinde. Kırılgan ve solgun.

Umutsuzluğun beni ele geçirmesine engel olmak zordu. Yatağının yanına girip ona sarılmak, onu güvende tutmak istedim. Tıpkı çocukken kabuslarından uyanıp annemizi çağırdığı zamanlarda yaptığım gibi.

Hemşire ve doktor birkaç kez gelip onu kontrol ettiler. Durumu kritikti ama ölümcül değildi. Kurtulacaktı ama iyi görünmüyordu. Çürükler, yaralar, kırık kemikler ve hala uyanmamış olması, endişelenecek bir durum olduğunu gösteriyordu. Karın yarası derindi ve dikiş atılması gerekiyordu ama neyse ki iç organları zarar görmemişti.

Ama hala gözlerini açmadığı gerçeği değişmemişti. Benim varlığımı hissetmiş olsa da, bunu belli etmemişti.

"Atlatacak," dedi Isla, gözleri şişmiş halde.

"Doktor bize iyi olacağını söyledi," diye ekledi Athena. "Sadece bol bol dinlenmesi gerekiyor."

"Ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi Raven, elleri titreyerek işaret diliyle. "Amon'u görmeye gitti ve sonra hastanede buldu kendini."

Isla sert bir bakış attı. "Spekülasyonlarına başlama," diye uyardı.

Ben de anlayamıyordum. Gözlerim yaşlarla doldu, kendimi başarısız hissediyordum. Onunla gitmeliydim, yanında olmalıydım. Tabii ki, o sürekli reddediyordu, ama ben yeterince ısrar etmemiştim. Bencilce, Dante'yi görmekten kaçınmak istiyordum, ki bu hiç mantıklı değildi, çünkü o iğrenç adam hala beni takip ediyordu.

Bazen sağ kolu Cesar'ı gönderip bu görevi ona yaptıırıyordu ve o adam varlığını gizlemeye *bile* tenezzül etmiyordu.

Geçen haftaya kadar.

İkisi de ortalarda yoktu. Belki Dante sonunda benden vazgeçmişti. Sonuçta, o ve kardeşi neredeyse kız kardeşimi kaybetmeme neden olmuştu.

Isla beni kucakladı. "Hadi kahve içmeye gidelim."

Kafamı salladım. Gözlerini açıp iyileşeceğinden emin olana kadar onu bırakamazdım.

"*Siz üçünüz gidin. Onunla biraz yalnız kalmak istiyorum.*" Bir kalp atışı geçti, ama onlar yerlerinden kıpırdamadılar. "*Bana bir fınan kahve getirin lütfen.*"

Bu onları harekete geçirdi. Oradan çıkıp gider gitmez, boğazımdan çaresiz bir hıçkırık koparak beni derinden sarsmıştı. İlk hıçkırık çıktıktan sonra, bir diğeri daha geldi. Titriyordum, kendi hayaletlerim ve kız kardeşim için duyduğum korku, onu koruyamadığım için duyduğum suçluluk duygusuyla iç içe geçmişti.

İçten içe, Amon'un onun kalbini kıracağını başından beri biliyordum ve bunun olmasına izin verdim. Kalbim de onunkiyle birlikte kırıldı.

Onun soğuk elini elimde tutup nazikçe sıktım.

"*Çok üzgünüm, Reina.*" Dudaklarımı sessizce hareket ettirdim. Nefes aldıkça boğazımdaki düğüm büyüyordu. "*Lütfen uyan. Bunu atlatacaksın ve o... Umarım cehennemde çürür.*"

O anda, bunu içtenlikle söylüyordum. Dante Leone beni geri dönölmez bir şekilde incitmişti. Amon Leone Reina'yı neredeyse yok etmişti. Büyükanmem bazen çok sinir bozucu olabilirdi, ama yeraltı dünyasının erkeklerinin sadece acı getirdiğini söylediğinde haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Aşk nasıl bu kadar umutsuzluk getirebilirdi? Aşk, dünyadaki en güzel duygu olmalıydı, bıçakla hassas etini parçalayan çaresizlik gibi olmamalıydı. Göğsüm sıkıştı, nefesim kesik kesik oldu.

Hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım. Reina'nın şu anda benim gücüme ihtiyacı vardı, acıma değil. Ağlamama değil.

Hayatımda ikinci kez, kendimi tamamen güçsüz hissettim. Hayatımda ikinci kez, bir Leone'nin neden olduğu acıya tanık oldum.

Ve bu sefer, sadece kenarda durup bir mucize beklemekle yetinmeyecektim. Bebeğimi korumak istediğimde mucize gelmemiştir, şimdi de gelmeyecekti.

Bu sefer Leone ailesine bedelini ödetecektim. Kız kardeşimi kimseye kaptırmayacaktım.

Çocuğumu kaybetmenin o boşluk hissini hala hatırlıyordum. Hala taze gibiydi ve bundan kurtulmanın imkansız olduğunu biliyordum.

Boşluk hissiyle uyandım.

Bebeği doğurduktan iki hafta geçmişti ve her gün daha da kötü hissediyordum. Vücudum iyileşiyordu, ama acım daha da artıyordu. Suçluluk duygum büyüyordu. Başarısızlığımın tadı acıydı.

Sözler tutulmamıştı. Kalpler çalınmıştı. Hayatlar sonsuza dek değişmişti.

Bu dünyanın çirkinliği başını göstermişti ve onu görmezden gelmek zorlaşmıştı.

Şiddetli bir doğum sonrası kanama nedeniyle yatakta yatarken uyandığımda, büyükanmem "Ne olursa olsun" dedi. Çok hızlı bir şekilde çok fazla kan kaybettim, bu da kan basıncımın düşmesine ve vücudumun şoka girmesine neden oldu. Neredeyse hayatıma mal olacaktı.

Yine de, doğum yaptığım günkü aynı beyaz manzaraya bakarken, sanki ölmüşüm gibi hissettim. Yarattığım küçük hayat benden koparıldı ve veda etme şansım bile olmadı.

Bunun benim için ne kadar yıkıcı olduğu önemli değildi. Zamanı geri alıp bebeğimi bulamazdım. Geçmişini değiştiremezdim ve artık yaşamak için bir isteğim kalmamıştı.

Büyükanmem terapistleri çoktan ayarlamıştı. Onlar, kederin aşamalar halinde geçtiğini söylüyorlardı. İnkâr, öfke, pazarlık, depresyon, kabullenme.

Ben hala yaşadığım acının inkâr aşamasındaydım. Bu durum bana çok ağır geliyordu, nefes almamı zorlaştırıyor, tünelin sonundaki ışığı görmemi engelliyordu. Terapist, sonunda kabullenme aşamasına geleceğimi söyledi.

Özel klinikte duyulan bebeklerin yumuşak ağlamaları iyileşme sürecime yardımcı olmuyordu. Bu, bana acı bir hatırlatmaydı.

"Phoenix..."

Ciğerlerim sıkıştı ve vücudum soğudu.

"O... erkek miydi, kız mı?" Büyükanmem bana bakmaktan kaçınırken onu izledim. "Bunu bilmeye hakkım var."

"Bilmiyorum."

Acı ve keder benim yoldaşlarım oldu. Benim bir parçam haline geldi, her zaman oradaydı ama yoktu. Doğurduğum çocuk gibi. Bebeğim bu dünyada dolaşacaktı ama asla hayatımın bir parçası olmayacaktı.

"Bana biraz yalnız kalmam için zaman verir misin?" Ağzımı açamadan işaret dilinde konuştum.

"Reina seni bekliyor." Tırnaklarım avuç içlerime battı.

"Git hadi."

Yumuşak bir tıklama sesiyle ortadan kayboldu ve ben çağrı cihazına uzandım. Hemşire, ameliyat için aceleyle götürüldükten sonra onu standın üzerine koymuş olmalıydı. Elimde çevirdim, küçük cihaz avucuma tam oturuyordu.

Acı bir duygu beni sardı.

Hayatım nasıl sadece dokuz ayda bu kadar çabuk değişebilirdi?

Keşke ona bir şans vermeseydim... Keşke aşık olmasaydım... Keşke kimseye söylemeseydim ve kendim halletseydim.

Elim o kadar titriyordu ki, küçük cihaz avucumda sağa sola, yukarı aşağı yuvarlanıyordu.

Bir daha asla ona basmayacaktım. Artık beni kurtarabileceği hiçbir şey yoktu.

Ona ya da başka birine bir daha asla ihtiyacım olmayacaktı.

Ama şu anda kız kardeşime ihtiyacım vardı. Bebeğimi kaybettiğim gibi onu da kaybetmeyi reddediyordum. Herkes Reina ve benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyordu, ama tek yaptıkları bizi geride bırakmaktı.

Bizi terk edip intihar etmeyi seçen annem gibi.

Bizi defalarca hayal kırıklığına uğratan babam gibi.

Bizimle değil, bizim adımıza kararlar alan büyükannem gibi.

Artık dünyaya bizden uzak durmasını öğretmeninin zamanı gelmişti. Dante Leone ile başlayarak.

YİRMİ BEŞ

PHOENIX

Aynadaki yansımama baktım.

Aynı yüz bana bakıyordu, ama nedense benim yüzüm değildi. Reina İngiltere'deydi. Kızlar senfoni konserindeydiler, bu da bu gece her şeyin yeniden başladığı kulübe gitmek için mükemmel bir zaman olduğunu gösteriyordu. Reina'nın uyuşturulduğu gece. Onunla iki yıllık sessizliğin ardından yollarımızın yeniden kesiştiği gece.

Amon ve Dante'ye ait olan kulüp.

Dante'yi baştan çıkaracak, sonra kulübü tam olarak gezmek için ondan izin isteyecektim. O restorana ve o zamandan beri çıktığım tüm randevulara yaptığı gibi, kulübü de yok edecektim. Kardeşinin kız kardeşimi yok ettiği gibi. Kötü niyetli gülümsemem aynada parladı ve gerçek Phoenix'i gösterdi. Benim olduğumu bildiğim kadın.

İntikam almaya hazırdım. Sonunda onlara kendi ilaçlarını tattıracaktım. Kız kardeşime ve bana zarar verdikleri için pişman olacaklardı.

Yirmi dakika sonra taksi durdu ve ben kapı görevlisine doğru yürüdüm.

Ona en çekici gülümsememi gösterdim, sonra telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdım. "**Ben Dante ve Amon'un arkadaşıyım.**" *Hayatta olmaz.*

Umarım buradaydılar. Sadece Amon olsa bile, ona acı çektirecek bir yol bulurdum. Onu baştan çıkarmayacaktım. Amon'u baştan çıkarmak düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Çantamda bir İsviçre çakısı vardı. Onu bıçaklayabilirdim. *Harika bir plan*, diye alay etti mantığım. Dante daha kolay ve daha mantıklı bir hedefti.

Kapı görevlisi bana baktı, sonra bir kağıdı kontrol etti. "Adın," dedi yavaşça.

Yazdım. "**Phoenix Romero.**"

Hızla kenara çekildi ve ben şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

Amon ve Dante Leone'ye ait kulübe, en seksi kıyafetimle girdim: kıvrımlarımı saran ve uyluklarımın ortasına kadar uzanan sırtı açık kırmızı bir elbise. Koridorun karşısında, Cesar'ın başını salladığını gördüm, sonra ortadan kayboldu. Cesar'ı tanırıyorsa, Dante'ye benim geldiğimi haber verecekti. Tabii o pislik, beni zaten uydu ile izlemiyor ve her hareketimi takip etmiyorsa.

Her halükarda, beni aramaya geleceğini biliyordum.

Kıçımı sallamaya daha yeni başlamıştım ki iki adam beni çevreledi. Biri önde, diğeri arkada. Neden kadınların her zaman sandviç olmak istediklerini varsayarlar ki?

Önümdeki adam kalçamı, diğeri belimi kavradı ve dokunuşları vücudumu isyan ettirdi. Ellerini çekmesi için dirsek atmak üzereydim ki, önümdeki adamın omzuna büyük bir el kondu ve onu güçlü bir şekilde geriye çekti. Adam geriye doğru sendeledi ve yoluna çıkan birkaç kişiyi yere devirdi.

Arkamdaki adam hızla uzaklaştı ve ben Dante ile göz göze geldim. Kaslarını ve saf seksapelinin zar zor gizleyen siyah üç parçalı bir takım elbise giyiyordu. Saçları gece yarısı gökyüzünden daha koyu renkteydi ve kırmızı, sarı, yeşil yanıp sönen stroboskop ışıklarını yansıtıyordu.

Bu, ailesinin benim aileme yaşattığı acıyı hatırlatan bir uyarıydı.

Onu istiyordum. Düzeltme, bedenim onu istiyordu, ama onu affetmeyecektim. Beni yine neredeyse kandırıyordu. Neyse ki, bir kez daha kalp kırıklığı yaşamaktan kurtuldum, ama kardeşim o kadar şanslı değildi.

Bu yüzden, bildiğim tek yolla ona mesajımı iletmeye karar verdim. Yine de, av olduğum hissini bir türlü atamadım. Beni izliyordu, bakışlarının derinliklerinde ruhumu ulaşan bir şey vardı.

Bana elini sürmeye çalışan adam ayağa kalktı, ama Dante onunla işini bitirmemişti. Onu bez bebek gibi kaldırdı, ona bakmadan sıkıca tuttu.

Adam hırladı ve Dante'ye tırnaklarını geçirdi, ama Dante gözünü bile kırpmadı. Yumruğunu adamın yüzüne indirdi ve onu havaya uçurdu. Peki benim hain amcığım ne yaptı? Titredi. Lanet olası *titredi*.

Birkaç kişi onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için koştu ve bize korku dolu bakışlar attı. Dante onlara bakmadı bile, tüm dikkati bendeydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye işaret diliyle sordu.

Onun sorusunu görmezden gelerek, ben de kendi sorumu sordum: "*Neden ASL öğrendin?*"

Yüzeyin altında çok güçlü ve ham bir duygu kaynıyordu. Ama öfke ve intikamın özelliği de budur, insanı kör eder.

"Seni etkilemek için," diye işaret diliyle cevap verdi sonunda, omuzlarını silkiyordu. "İletişim kurabilmek istiyorum. Senin isteklerini, arzularını, sevdiklerini ve sevmediklerini öğrenmek istiyorum." *Çok geç.*

O bir adım öne çıktı, aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben cesurca kendimi onun vücuduna ittim, göğüslerim onun göğsüne değdi. Kalbim çarpıyordu, parmaklarım titriyordu, vücudumdaki her hücre ondan etkilenmişti.

Aramızda iki, üç saniye sessizlik oldu.

"*Teklifini düşündüm. Seninle seks yapmak istiyorum,*" diye işaret dilinde ifade ettim, cesaretim kırılmadan önce. Yanaklarım yanıyordu ve kulübün loş ışıkları altında bunu görememesini umuyordum.

Gözlerinde şaşkınlık belirdi, ama beni şok eden bir sonraki hareketi oldu. Dirseklerimden tuttu ve beni de yanında sürükleyerek dans pistinden çıktı. Aç bir hayvan gibi davranıyordu. *Ya da zaptedilemeyen bir canavar,* diye uyardı zihnim.

Topuklarım ve onun uzun adımları uyuşmuyordu ve o da bunu fark etmiş olmalıydı çünkü aniden beni kucakladı ve kollarımı boynuna doladım.

Çok yakın, diye uyardı zihnim. *Çok tehlikeli.*

Yeterince yakın değil, vücudum haykırıyordu. *Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.*

Tanrım, planım büyük bir fiyasko ile sonuçlanmadan önce kendimi toparlamalıydım. Ya da belki de o gemi çoktan yola çıkmıştı?

Ama bundan sonra olacakları durdurmak imkansızdı. Öfkem. Onun ihaneti. Arzumuz. Hepsi felakete davetiye çıkaran unsurlar.

Koridorda fırtına gibi ilerledi ve buraya geldiğim ilk geceden tanıdığım odanın önünde durdu. Amon'un Reina'yı uyuşturulduğunda götürdüğü ofisti. Hâlâ siyah takım elbisesini giyen Cesar odayı koruyordu ve bizi görünce Dante'ye başını salladı, sonra çivili siyah deri kapıyı açtı.

Müziğin bas titreşimleri kayboldu ve geriye sadece yoğun bir sessizlik kaldı. Ağır nefeslerim. Gümbür gümbür atan kalbim. Ve bacaklarımın arasında zonklayan his. Gözlerimi ondan ayırıp odanın dekoruna odaklandım. Ortada cam sehpa ile zarif bir deri kanepe duruyordu.

Başka bir şey fark edemedi, Dante'nin elleri belime dolandı ve sırtım duvara çarptı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi, eli uyluklarıma kaydı ve kumaşı avuçladı. Sonra elbiseyi tek seferde yukarı çekti ve beni külotum ve straplez sütyenimle bıraktı.

Nefesim kesildi, tüylerim diken diken oldu ve kendimi örtme içgüdüsüyle mücadele ettim. *Sonuna kadar git, Phoenix.*

"Başka birinin sana dokunmasını görmekten hoşlanmıyorum." Elleri beni okşamakla meşgulken dudaklarını okuyabileyim diye yavaşça konuştu. "Sen benimsin." Çenesini sıkıştırdığını fark ettim. "Bu amcık." Amımı avuçladı. "Bu göt." Kalçalarımı avuçladı. "Bu memeler."

Başını eğdi, dişleriyle sütyenimin üzerinden gergin meme uçlarını ısırdı. Sütyenimin kopçalarını açtı, onu dikkatsizce yere attı ve sıcak ağzı tenime değdiği anda boğazımdan bir inilti çıktı.

İç çamaşırımı yırttı, kumaş yere düşerken parmakları derime gömüldü ve beni kendine çekti. Ağızlarımız çarpıştı. Takım elbisesinin kumaşı, zonklayan kalbime sürtünerek sürtünme yarattı.

Dudaklarım onun sert öpücüğü altında titredi. Duygular ve arzuların saldırısı üzerime çöktü. Onun, herhangi bir erkeğin bana dokunmasının üzerinden yıllar geçmişti ve bu çok iyi hissettiriyordu. Çok iyi.

Ellerimi ensesine doladım, onu kendime doğru çektim, saçlarını kavradım ve vahşi homurtusunun dudaklarımın üzerinde titreştiğini hissettim.

Hızlı bir hareketle, penisini serbest bıraktı ve başını klitorisime bastırdı. Başım duvara yaslanırken, her santimim yanıyordu. Bunu intikam için yapıyor olabilirdim, ama bedenim onu istiyordu. Heyecanımın kanıtı uyluklarımın arasına damlıyordu.

Penisini girişime doğru itti. Bir kez. İki kez. Sonra, hiçbir uyarı olmadan, içime girdi ve beni sonuna kadar doldurdu. Sırtım duvardan kalktı ve güçlü bir titreme beni sardı.

Bacaklarımı onun heykel gibi beline doladım, ona daha iyi bir açı sağladım ve o da derin, sert vuruşlarla içime girdi. Kalçalarımın birini bıraktı ve çenemi tutup bana bakmamı sağladı.

"Sen benimsin." Tanrım, onun penisi üzerinde zıplarken dünya eksenini üzerinde dönüyordu, her saniyesi en tatlı günah gibi geliyordu. "Hissediyor musun?" Eli göğüslerime indi, onları yoğurdu, okşadı, meme uçlarını çekti. "Amin benim penisini iyi bir kız gibi sağlıyor."

O deli gibi içime girerken ben ritmi tutturamıyordum. Tamamen dışarı çıkardı, sonra tekrar içeri girerek G noktamı vurup beni inlettirdi. Dudakları homurdanıp konuşuyormuş gibi hareket ediyordu, ama o yenilenen bir coşkuyla içime girerken artık onlara odaklanamıyordum.

Sonra durdu ve ben şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, o ise elini göğüslerimin üzerinden kaydırıp boğazımı sıktı. Gözlerim onun gözleriyle buluştu, her ikisi de derin bir şehvet ve vahşi bir şeyin yansımasıydı.

"Bir daha söyle."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım, dilimi çıkarıp dudaklarımı yaladım. Kalçaları hafif bir hareketle ileri doğru itti. Ve bir kez daha. *Aman Tanrım! Evet, evet, evet.* Kapalı gözlerle beni sikmeye devam ederken onu izledim, ama sonra yine durdu ve ben hayal kırıklığıyla inledim.

"Tekrar söyle," diye emretti.

"Ne?" diye mırıldandım, bir elim hala ensesindeki saçlarını tutuyordu.

"Adımı. Söyle." Bana sertçe girdi ve adı dudaklarımdan dudaklarımdan çıktı, boğazım konuşmaya alışkın olmadığı için titredi. "Aferin kızım. Seni kim siktiğini unutma."

Sonra tekrar tekrar içime girdi, adı dudaklarımda bir ilahi gibi yankılanıyordu. Ne kadar çok seslenirsem, o kadar hızlı ve sert sikiyordu, beni unutulmaya gönderiyordu. Ve ben bunu seviyordum.

Elini boynuma doladı, içime girerken oksijen kaynağım azaldı. İki yıl önce olduğu gibi, benim her santimimin sahibi oydu. Nefes aldığım hava azaldıkça, onun sikini daha sıkı sıkıyordum. İnemeleri içimde titreşiyordu, acımasız ritmi hiç yavaşlamıyordu.

İnledim, dudaklarım onun adını mırıldanıyordu. İçim sıkıştı ve o benim gizli noktamı tekrar vurduğunda, o kadar sert boşaldım ki, gözümün önü karardı ve bayılacağım gibi hissettim.

Ama bayılmadım.

Bunun yerine, bu adamın beni acımasızca becerdiğini izledim. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi. Sanki ben ona aittim ve bu korkutucuydu. Durmasını istemeliydim, ama yapamadım. Bu kulüpte bulunma amacımı hatırlamaya çalıştım, ama tüm düşüncelerim onun bacaklarımin arasında kayma hissiyle silindi.

Ona gelince bir bağımlı gibiydim. Ondan daha fazlasını almak, ona her şeyi vermek istedim. Boynundaki damarlar atıyordu ve ben öne eğildim

ileri eğildim, cildini yaladım ve tadına baktım. Beni sikmeye devam etti, zevkimi bir kez daha uyandırdı.

Tam boşalmak üzere olduğunu düşündüğüm anda pozisyon değiştirdi. Beni kanepenin üzerine eğdi, kıcıımı havaya kaldırdı ve içime girmeye devam etti. Şehvet içimi kapladı, ellerim canımı kurtarmak için kol dayanağına tutunurken bacaklarım ona açılmıştı.

Gözlerimi kaldırdım ve kanepenin karşısındaki büyük aynada yansımamızı gördüm. Aradaki fark gözümünden kaçmadı. Ben çıplaktım ve açığa çıkmıştım, ama o değildi. Saçlarım dağınıktı. Yanaklarım kızarmıştı. Dudaklarım şişmişti ve göğüslerim ağır ve dolgun duruyordu. Ama nefesimi kesen, arkamdaki Dante'nin görüntüsüydü.

Bana bakarken yüzünde ham bir şehvet vardı. Bana sertçe çarptı ve kanepeyi öne doğru itti. İtmeleri acı verici bir ritme dönüştü, kalçalarım kol dayanağına yaslandı. Yüzümü yastıklara gömdüm, o beni acımasızca sikerken meme uçlarım kumaşa sürtünüyordu. Ama sonra güçlü parmakları saçlarımı kavradı, saçımı yumrukladı ve başımı geriye doğru çekerek beni yarı dik pozisyona getirdi. Başımı yana çevirdim ve dudaklarıyla buluştum.

Diğer eli boğazımı sıktı. Beni acımasızca becerdi, kanepe zeminde gıcırdayarak bana vuruyordu. Her vahşi itiş beni daha da yukarı itiyor, yasak ve ilkel bir zevk çıkarıyordu. Ağzı ağzımın üzerinde, birlikte orgazm olduk, sıcak tohumu içime fişkırdı. Ben titrerken o sırtımda titredi ve sonra kolları beni sardı, her zamanki gibi sahiplenici bir şekilde.

Benden çıkmasını bekledim, ama çıkmadı. Bunun yerine, beni kucaklayarak sardı, dudakları enseme okşarken, her öpücük beni bir kez daha titretti.

Ve tüm bu süre boyunca milyonlarca düşünce beynimden geçti. En gürültülü olanı benimle alay ediyordu. *Hâlâ ona aşıksın.*

Ben de kendimi toparlamak için onu ittim. Dante içimden çıktı ve ben hareket etmek istedim, ama o "Yapma" işareti yaptı.

Donakaldım, sonra o mendil alıp uyluklarımı temizlerken onu izledim, dokunuşu acı verecek kadar nazikti. Mendilleri dikkatsizce atıp beni döndürdü, böylece yüz yüze geldik.

O hala giyinikti. Ben ise topuklu ayakkabılarım dışında tamamen çıplaktım. O gizlenmişti, ben ise açığa çıkmıştım. Dayanıklı ve savunmasız.

Atılmış sütyen ve elbiseyi uzanıp aldı ve giymeme yardım etti. Dante kalın, damarlı parmaklarıyla saçlarımı tararken ben de elbiseyi düzelttim. Onu görmezden geldiğimde, başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kaldırdı, gözlerini kısarak çenesini sıktı.

"Ne oldu?"

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Senden nefret ediyorum; seni seviyorum. Beni kullandın; beni mahvettin. Hâlâ sana ihtiyacım var. Ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Neden hayatıma devam edemiyordum?

Gözlerinin karanlığında bir şey parladı, belki de yumuşadı. Belki pişmanlık duyuyordu. Belki artık rol yapmayı bırakacaktı. İki yıl önce olanları konuşabilir ve...

Ne olduğunu bilmiyordum, ama bilmem gerekiyordu.

"İnsanları ortadan kaybolmak gibi bir alışkanlığın mı var?" Parmaklarım titreyerek işaret dilinde konuştum, ama bu basit soru barajı açtı ve tüm duyularımı su basmış gibi hissettim. *"Ve neden hala giyinikisin? Bu bir güç gösterisi mi yoksa başka bir şey mi?"*

Dante'nin yüzündeki ifade boş ve düpedüz korkutucu bir hal aldı. "Ne dedin sen lan?" Sesi buz gibi soğuktu, beni boynumu kavradı ve beni duvara çarptı.

Dişlerim takırdadı, zevk aniden korkuya dönüştü. Ellerim göğsüne uzandı, tırnaklarım gömleğine saplandı, kalbini söküp parçalamak istedim. Tıpkı onun benim kalbimi söküp parçaladığı gibi.

"Bırak beni." Dudaklarım kıpırdadı, ama sanki görmemiş gibiydi. Ya da belki gerçekten umursamıyordu. Çılgın ve vahşi, kaos, acı ve ceza için susamış bir yabani köpek gibiydi.

Hayatımda ikinci kez bu kadar savunmasız hissediyordum. Dante'nin gözleri duygusuzdu, hayattan yoksundu, okunması zordu. Beni psikopatlarla özgü bir ilgisizlikle inceliyordu.

Donakaldım. Onun bu kadar çabuk tutkulu birinden böyle birine dönüşmesine inanamayıp şaşkına dönmüştüm. Zalim bir canavar. Karşımdaki bu adam tanınmaz hale gelmişti.

Oksijen eksikliği ve bu anın imkansızlığı nedeniyle görüşüm bulanıklaşıyordu. Sanki kendi bedenimden kopmuş, olanları izliyormuşum gibi hissediyordum. Tıpkı hastanedeyken ona yalvarıp durduğum gibi.

Tık. Tık. Tık.

Ruhumda son bir çatlak hissettim. Ya da belki de kalbimdeydi. Vücudum, göğsüme kadar yayılan bir acı ile titriyordu. Varlığımın her zerresinde hissettim

hissettim.

Artık yeter. Bir daha asla.

Ona yumruk atmaya çalıştım, ama kolumu kolayca yakaladı ve onun tutuşunda kolumun gevşediğini hissettim. Yüzüne son bir kez baktım ve böyle öleceğimi anladım, bir zamanlar tanıdığım, kırılgan kalbimi verdiğim adam tarafından boğularak ölecektim. Çünkü hayatım pahasına, gözlerinde parlayan soğuk, acı öfkenin arkasında Dante'yi bulamıyordum.

Ceketinin cebindeki gümüş parıltısı dikkatimi çekti. Düşünmeden ceketine uzandım ve elim silahının metal kabzasına dolandı. Göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar belirmeye başladığında, silahı çıkardım, emniyet kilidini açtım — tıpkı babamın yaptığı gibi — ve körü körüne tetiği çektim.

Silahın gücü ve kuvveti etkileyiciydi, sesi o kadar yüksekti ki ben bile duyabiliyordum. Yankıları kulaklarımı deldi ve vücudumda titreşimler yarattı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve artık duygusuz değillerdi. Bir dizi duygu gözlerinde dans ediyordu. Şok. Dehşet. *Pişmanlık*.

Gözlerini kapattı ve alnını alnıma yasladı. Çok yavaşça başını salladı, sonra başını eğdi, burnu benim burnuma değdi, ben ise donakalmıştım.

Ne olduğunu hiç anlamadım. Beni öldürmek istemekten... beni öpmek istemeye nasıl geçtiğini.

Onu ittim ve dizleri yere çarptı. Bakışlarım onun yan tarafına kilitlendi, bembeyaz gömleğinden kan sızıyor ve yavaşça yayılıyordu.

Aman Tanrım, birini vurdum. *Dante'yi vurdum*.

"Beni vurdun." Başımı salladım, olması gerektiği kadar kendini beğenmiş ve mutlu değildim. "Neden yaptın bunu?" Dudaklarını okudum çünkü yarasını tutuyor, kanamayı durdurmak için baskı uyguluyordu.

"*Seni uyarmıştım.*" Ellerim titriyordu, dudaklarım kelimeleri söylemek için zar zor hareket ediyordu. "*Bizi rahat bırakmazsan seni vuracağımı söylemiştim. Hesabı kapatmaya geldim ve planımdan farklı bir şekilde sonuçlansa da, Leone ailesinin hepimiz için bir tehlike olduğunu artık açıkça görebiliyorum.*"

"Bir kurşun beni durdurmaz."

"*Tekrar yaparım.*" Belki dudaklarımı doğru okumamıştı, bu yüzden işaret diliyle konuştum. "*Seni tekrar vururum.*"

"O zaman beni öldürsen iyi olur." Kan kaybından dolayı hafifçe sallandı.
"Bu sefer kalbimi hedef al. Zaten senin zaten."

Yutkundum. Adam deliydi. "*Seni öldürecekim.*"

"Beni öldürürsen, hayalet olarak geri dönecekim ve ruhuna yapışacağım."
Tanrım, o gerçekten deliydi. "Sana ulaşmak için cehennemin ateşlerinden sürünerek geçecekim."

Silahı düşürdüm ve yüzümden gözyaşları akarken, dudaklarımdan çaresiz bir hıçkırık çıkarken oradan kaçtım.

YİRMİ ALTI

DANTE

Beni vurdu.

Ama en kötüsü bu değildi. Asıl kötüsü, bayılmış olmamdı. Onun önünde! Şimdiye kadar, benim içimdeki şeytanları yatıştırıyordu, uyandırmıyordu. Kendime geldiğimde, onun gözlerindeki korkuyu gördüğümde hissettiğim dehşet. Bu beni mahvetti. O bakış, hayatımın geri kalanında benimle kalacaktı.

"Ne yaptım ben?" diye hırıltılı bir sesle sordum, vücudum hızla güçsüzleşiyordu. Bu soru zaten anlamsızdı. Cevabı zaten biliyordum. Mahvolmuştum. Sonuçta, Dr. Freud anılarımla yüzleşmememin sonuçları konusunda beni uyarmıştı.

Bu sözlerin anlamını kavramam için, hüzünlü mavi gözlü kızın beni vurması gerekti. Sonucun böyle olmasına şaşırırmamam gerekirdi. Sonuçta, bana biber gazı sıkılmış ve her fırsatta benimle kavga etmişti. Ve beni uyarmıştı.

Ama onu elde etmek bu dünyada yaşayacağım son şey olsaydı, o zaman siktir et, buna değdi. Sıkı duvarları ve benim sikimi emişi. Hayatımda yaşadığım en iyi duyguydu. O benim için doğru kişiydi. Bundan emindim.

Yere diz çökmüş, onun kapıdan koşarak çıkmasını izledim, tadı hala dilimde tazeydi, bahar yağmurunun kokusu bakırla karışıyordu.

Onu yanlış mı anlamıştım?

Hayır, olamazdı. Beni istemişti, ne kadar kısa süreli olursa olsun. İnlemiş, bana karşı kıvranmıştı. Beni benim onu istediğim kadar istemişti ve birlikte muhteşemdik.

Siktir! Kan kaybederken ereksiyon olmak mümkün müydü?

"Ne oldu lan?" Cesar nefes nefese kapıda belirdiğinde gözlerine baktım. "Peşinden gitsem mi?"

Kan kaybından başım dönüyordu. "Hayır, bırak gitsin."

En azından şimdilik. "Ne olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sordu ve ben ona sertçe baktığımda ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Anlıyorum, bu *'kimseye bir şey söyleme yoksa kafam kopar'* türünden bir durum, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diye dişlerimi sıkarak hareket etmeye çalıştım. "Beni yukarı kaldır ve yaraya baskı uygula. Mermi hiçbir şeyi kırmamış ya da parçalamamış." *Umarım.*

Cesar bir an için hiçbir şey söylemedi. "Bu kız seni öldürecek. Onu bırakmalısın."

Gözlerimi kısa bir süre kapattım ve nefes almaya çalıştım. Phoenix'i seviyordum, ama Cesar'ın haklı olduğunu bilecek kadar akıllıydım. Tabii bunu ona itiraf etmeyecektim. "Kalbimi ıskaladı. Beni öldürmek isteseydi, kurşunu kalbime sıkardı."

"Seni bu ıstıraptan kurtarıp kalbine bir kurşun sıkmalıyım," diye mırıldandı Cesar, çok ciddi bir ifadeyle. Sonra başını salladı, umarım beni vurma düşüncesini kafasından atmıştır. "Bence bunu atlatacaksın patron. Hâlâ emir yağdırmak için enerjin var." Sesi, tüm enerjimi emen kan kadar kalındı. "İyi olduğunu görmek güzel."

"Kıçımı kurtarmazsan iyi olamazsın."

"Elbette," dedi, hiç endişelenmeden. "Senin deli kıçını kurtarmak benim önceliğim."

Tanrım, umarım şaka yapmıyordur.

"Bizi gizli tutmak için rüşvet verebileceğimiz bir hastane bul." Sonra bir şey hatırladım. "Reina Romero'nun bulunduğu hastane olmasın." O hastanede Illias Konstantin'e rapor veren doktorlar vardı.

Sonra bilinç kaybı beni dibe çekti.

Uyandığımda, cildim soğuk ve nemliydi ve nefes almak bile büyük bir çaba gerektiriyordu. Dönmek istedim ama dünya sallanınca neredeyse kusacaktım. Beni saran acıya dişlerimi sıktım.

"Sonunda uyandın." Görüşüm netleşti ve Cesar'ın yatağımın yanında oturduğunu gördüm. "Çok uzun sürdü."

"Neredeyiz?" diye sormayı başardım.

"Özel bir klinikte." Endişeli bakışlarıyla karşılaştım ama hiçbir şey söylemedim. "Kimsenin bilmesini istemedin... Değil mi?"

İç geçirdim. "Doğru," diye onayladım, hafifçe hareket ederken yüzümü buruşturarak. "Neler kaçırdım?"

"Bir kız tarafından vurulman dışında mı?" Cesar ve alaycı tavırları. Keşke bu kadar sadık olmasaydı, onu vurabilirdim. "Hiçbir şey. Amon hâlâ öfkeli. Reina'nın vur-kaç olayına karışmış olabilecek herkesi takip ediyor." Kafamı salladım. Kızıdan bu kadar hoşlanıyorsa, neden onunla ayrıldı ki? Sadece kendi şansını mahvetmekle kalmadı, Phoenix'le olan ilişkiyi de mahvetti.

"Onu takip ediyor musun?" Bana soğuk bir bakış attı. "Ee, takip ediyor musun?"

Sanki rahatlamak istercesine sandalyesine yaslandı. "Ben senin gibi ürkütücü bir takipçi değilim."

"Cesar, yemin ederim, ben..."

Beni keserek sözümü bitirdi. "Evet, ona göz kulak oldum. Ama dürüst olmak gerekirse, her seferinde beni yakaladı ve beni de vurmakla tehdit etti." Derin bir nefes aldı, sonra abartılı bir iç çekişle nefesini bıraktı. "Bu yüzden onu *vurmak* zorunda kaldım."

Acıyı hiçe sayarak birden doğruldum.

"Ne yaptın?" diye bağırdım. Beni vurmuş olması önemli değildi. Ya o ya da tüm insanlık yok olacaksa, hiç düşünmeden yine onu seçerdim. "Silahım nerede? Ben..."

"Neler oluyor burada?" O anda bir hemşire odaya girdi ve ben ona sert bir bakış attım.

"Çık dışarı," diye homurdandım. "Ama efendim..."

"*Hemen* çık." O odadan çıktı ve ben de aptal gibi sırttan Cesar'a dönüp sert bir bakış attım. "Seni lanet olası..."

"Harika adam," diye sözümü tamamlamaya çalıştı. "Onu ben vurmadım." Gözlerini devirerek kıkırdadı. "Sen yokken sağlıklı takip alışkanlıklarına devam ettiğin için bir teşekkür etsen iyi olur."

Küçük bir nefes aldım ve terli alnımı titrek bir el hareketiyle sildim. "O nasıl? Uykusuz mu kalıyor? O kadar

Cesar'ın bakışları pencereye kaydı, yüzünde rahatsızlık belirgindi. "Ne?"

Bana masumca baktı. "Ne?" "Ben önce

sordum," diye tersledim.

Omuz silkti. "Sorunu anlamadım," diye İtalyanca cevap verdi.

Bu lanet olası pislik.

"Gözlerinin arasına bir kurşun deliği ister misin?" diye alaycı bir şekilde güldü. "Bir şey söyle," diye dişlerimi sıktım. "Şimdi söyle, yoksa öğrendiğimde dilini keseceğim." Benim dramatik tavrıma gözlerini devirdi. "Bana gözlerini devirme. Yapabileceğimi biliyorsun."

Tanrım, belki de kan kaybı beni biraz eksantrik yapmıştı.

"Tabii, insanlara Saw filmindeki gibi davrandığını gördüm. Ama dilimi kesmeyeceksin." Kendinden bu kadar emin olması hoşuma gitmedi. "Senin güzellik uykunu uyurken, sana seni öldürmeye çalışan kişinin" —ellerini kaldırıp havada tırnak işaretleri yaptı—"geçen hafta ne yaptığını söylememi mi istiyorsun?"

"En azından çirkin değilim," diye mırıldandım, aniden yorgun hissederek. "Şimdi söyle." Bu talep ağzımdan çıkar çıkmaz, farklı bir yaklaşım benimsemeye karar verdim. "Neredeyse ölen bir adama merhamet et."

Alaycı bir şekilde güldü. "Her neyse. Seni öldürmek için bir kurşundan çok daha fazlası gerekir, Dante."

"Doğru."

Elini salladı. "Tamam, ama unutma, ben sadece haberciyim." Haberleri duymak için sabırsızlanarak başımı salladım. "Kız kardeşi ziyaret etti ve okula gitti. Ve kız sanki ölmüş gibi uyuyor." Kaşlarımı çattım. Vicdan azabı yok. Uykusuz geceler yok.

Cesar'ın yüzüne baktım. Bana söylemediği başka bir şey vardı. "Başka ne var?"

Sesimin tonu temkinli ve ihtiyatlıydı.

"Bir randevuya çıktı." Boğazını temizledi, gözlerim kırmızıya büründü.

"Tamam, zorla söyleyeyim, üç randevusu vardı. En fazla."

Bana yardım etmek için hareket etti ama ben kolunu tuttum. "Aynı erkekle mi?" "Evet."

"Adı." Omuz silkti. "Bilmiyor musun yoksa söylemiyor musun?" "Her ikisi de, sanırım."

"Onu yakalayın," dedim, sesim artık titriyordu. "Onu benim için hayatta tutun."

Cesar bana onaylamayan bir bakış attı. "Birlikte yemek yediler. Restoranda bile değildi. Okuldan sonraydı."

"Umurumda değil." Gözlerini sabit bir şekilde baktım. "Diğer tarafa koşmalıydı." "Dante..."

"Sorun yok," dedim, parmaklarımı birleştirip çeneme kaldırarak. "İstedیği kadar randevuya çıkabilir. Biz de daha fazla kürek alıp hepsini tek tek gömeceğiz."

"Sana söylemeliyim Dante. Sırtım o kadar cesedi kaldıramaz."

Ağrıyı görmezden gelerek elimi salladım. Hayatım boyunca ağrıyı hissetmiyormuş gibi davranmaya alışmıştım.

"O oynamak istiyorsa, oynayalım."

"Belki de randevulardan hoşlanıyordur," diye *yardımsaver bir şekilde* önerdi Cesar. *Hayatta olmaz.* Randevu istiyorsa bana gelmeliydi.

Mantıklı davranmam gerektiğini düşünebilirsin. Herkes öyle yapardı. Ama bu sözleri duymak sadece kafamdaki çarkları döndürdü ve onu ağa çekip ona verebileceğim tüm zararları görmek gibi cazip bir olasılığın içine daldım.

"Dante, kız açıkça seni öldürmeyi planlıyor."

Sikiştikten sonra yaptığımız konuşmayı hatırlayarak neredeyse gülecektim. Lanet olsun. Bunu düşününce yine sertleşiyordum. Bana bir rahat verin. Evet, amcığı muhteşemdi, ama şu anda beynime ihtiyacım vardı.

Konuşmaya geri dönelim... Beni tanıdığını söyledi. Ama belli ki tanıımıyormuş, çünkü ben zorluklardan beslenirdim.

"Yapma," diye uyardı Cesar, bana ihtiyatla bakarak. "O ifadeyi tanıyorum."

Onun sözleri beni daha da cesaretlendirdi ve planımı daha da çekici hale getirdi. Phoenix beni tanıdığını iddia ediyordu. Eğer gerçekten söylediği gibi beni tanıyorsa, hiçbir şeyin beni durduramayacağını bilirdi.

Sonra aklıma bir düşünce geldi ve acımasızca sııttım. "O benim ölmemi istemiyor."

"Seni vurdu. İnan bana, senin ölmeni istiyor." Cesar inanımıyormuş gibi başını salladı. "Sen hayal görüyorsun."

Yüzümdeki gülümsemeyi silemedim. "Hayır, o sadece beni yaralamak istedi yaralamak istedi."

Cesar gözlerini kırptı. "Kalbine çok yaklaşmıştı."

"Evet, Cupid'in okuyla, ama kurşunla değil." Ellerimi ovuşturdum, kovalamacanın heyecanı dışında pek bir şey hissetmiyordum. "Bu sadece daha uzun bir ön sevişme."

O başka bir şey daha söyledi, ama ben artık dinlemiyordum, kendi ölümümü planlıyordum. Ve onun ölümünü.

Yeter ki birlikte gidelim.

YİRMİ YEDİ

DANTE

Trieste'ye geri dönmüştüm. Miramare Kalesi.

Phoenix'in bana açtığı kurşun yarası güzelce iyileşmişti. Bunu bir dövmeyle anmak istemiştım, ama derim hala çok hassastı. *Yakında*. Ve bunun için aklımda bir tasarım vardı.

Yarın Noel'di ve kardeşimin bu çılgınlığı sona erdirmeye niyeti olmadığı belliydi. Hiç gelmezdim, ama annemin bizi beklediğini biliyordum ve onu Noel Günü *o* adamla yalnız bırakamazdım.

Kaleye girdiğim anda, pembe kimonosunu giymiş annemi gördüm.

Gülümsedi, kısa adımlarla bana doğru geldi ve bana sarıldığında, küçük bedeni göğsüme zar zor ulaşıyordu.

"Noel için eve geldiğine çok sevindim." Gözleri arkama kaydı ama gördüğü tek kişi Cesar'dı. "Kardeşin nerede?"

Kahretsin, herkesin üzüntüsüne katlanabilirdim ama onunkine katlanamazdım. "Gelmeyecek galiba."

"Neden?"

Çünkü o, benim büyük Romero kızına takıntılı olduğum gibi, küçük Romero kızına takıntılı.

Bu iyi bir cevap olmadığı için, en yakın gerçeği söyledim. "Meşgul."

"Noel'de mi?"

"Yeraltı dünyası asla dinlenmez. Kötüler için tatil yoktur."

Koyu renkli gözlerinde bir şey parladı, ama sorarsam cevap alamayacağımı biliyordum. "Belki de biz ona gitmeliyiz. Gelir misin?"

"Tabii, senin için her şeyi yaparım."

Gülümsedi, sonra koridorda sürünerek yürüdü, muhtemelen aşçıya ve hizmetçilere Noel kutlaması yapmayacağımızı söylemek için — en azından burada.

"Buraya gel, evlat."

Dişlerimi sıktım, silahımı çekip babamın sesinin geldiği yöne ateş etmeye başlama dürtüsüyle mücadele ettim. Lanet olsun, o adamdan nefret ediyordum.

Nerede olduğunu tahmin etmeye gerek yoktu. Fahişelerinden biriyle birlikte olmadığı veya annemi dövmediği sürece, her zaman ofisindeydi.

Kapı aralıktı ve içeri girince arkamdan kapattım. Ne tür iğrenç bir şey yapacağını asla bilemezdin ve annemin bugün buna ihtiyacı yoktu.

Babamın oturduğu sandalyeye yaklaştım. Kötü, hasta bir kral gibi, karanlık masallara ait bir kalenin duvarlarının arkasında saklanıyordu. Bu evin içindeki tek şey kabuslardı. En azından onun hüküm sürdüğü süre boyunca.

Gözleri bana kilitlendi, içkisini yudumlarken beni süzdü. "Senin ve Amon'un bugün geleceğini düşünmemiştim."

"Gelmedi," dedim soğuk bir sesle. "Ama sen buradasın," dedi yavaşça.

"Tabii ki." Tanrım, beni ne kadar sinirlendiriyordu. Ondan nefret ediyordum ve kafasını masasına vurmak istiyordum. Sigara içip, beyninin kulaklarından akıp masaya dökülmesini izlerdim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

Öne doğru adım attım ve masasının önünde durdum. Oturmamayı tercih ettim, onun üzerinde dikilmeyi tercih ettim.

"Sen. Öleceksin." Sesim alçaktı ama ölümcül olduğu kadar keskin.

O sadece güldü ve içkisini yudumladı. Onun yüzündeki o sırıtışı silmekten daha mutlu olabileceğim bir şey yoktu.

"Hâlâ annen gibi küçük bir pisliksin."

Öyleydi. Annemden hiç bahsetmezdi. Hiçbir zaman. Bana onun adını bile söylememişti. Beni büyüten kadın olan Hana'dan zorla öğrenmiştim. *Francesca D'Agostino.*

Doğum annem hakkında tek bildiğim buydu. Ve ailesinin İtalya'nın her yerinde geniş bağları vardı, ki ben de onları devralmışım. On iki yaşında çalışmaya başladım ve on altı yaşında işletmeye başladım. Hayatımdaki tek normal şey buydu.

"Francesca da senin hakkında aynı şeyi söylemiş olabilirdi."

Çocukken bizi dövdiğünde ondan korkardım. Artık öyle değildi. Ona, parasına ya da korumasına ihtiyacım yoktu. Sadece gitmesini istiyordum.

Ve kasabadan gitmesini kastetmiyordum. Onun iki metre derinlikte olmasını istiyordum.

Arkasındaki berrak mavi deniz ve parlak gökyüzü pencerelerin ötesinde kilometrelerce uzanıyordu. Sandalyede oturan adam dışında, resim gibi mükemmel bir andı. Uzanıp boynunu kırmak ve onu öldürmek çok kolay olurdu. Bu, iyi bir hayat ve güvenli bir yuva anlamına gelirdi. Ama Omertà'nın ataerkillik konusunda katı kuralları vardı. Babamı öldürmek, Leones'in bu koltuğa hak iddia etmesini ortadan kaldırıacaktı.

Bakışlarımız kilitlendi, gerginlik havayı doldururken, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Beni öldürebileceğini sanıyorsun," diye alaycı bir şekilde güldü. "Öldüremezsin. Sen de *onun* gibi zayıfsın."

O. Doğum annemi mi, yoksa beni büyüten annemi mi kastetti? Önemli değildi. En azından ben onun gibi değildim. En azından onun kabul ettiği kadarıyla. Gerçi bazen merak ediyordum. İşkenceden aldığım zevk. Phoenix'i siktiğim şekil. *Siktir*. Kendimi onunla karşılaştıramazdım, yoksa gerçekten aklımı kaçıırırdım.

"O kadar emin olmazdım," dedim, onun acısını hayal edip çığlıklarını duyuyordum. Oh, mükemmel olurdu. Ne kadar yüksek sesli olursa o kadar iyi.

Gözlerini bana dikti ve başını eğdi, sanki onu öldürdüğüm senaryoyu düşünüyormuş gibi. Ama bir şey ters gidiyordu. Endişe yerine, gözlerinde eğlence belirmişti.

"Sen her zaman zayıf olan oldun," diye karşılık verdi. "Annenin istediği gibi bir kadın olarak doğmalıydın. Onun için yeterince iyi değildin ve benim için de kesinlikle yeterince iyi değilsin." Öfke midemde düğümlendi. Beni hiçbir zaman yeterince iyi bulmamıştı ve ben de uzun zaman önce denemeyi bırakmıştım. "Aslında bu biraz ironik," diye devam etti, yüzünde iğrenç bir sırıtış yayılırken.

"Ne ironik?" Sormamalıydım.

"Annen kendini öldürdü." Gözlerimi kapattım, kalbim çarpıyordu. Bir puro yaktı, dumanlar havada dönüyordu. "Doğumdan hemen sonra. Sana bir kez baktı ve kendi şah damarını kesti."

Dişlerimi gıcırdattım. "Yalan söylüyorsun."

"Keşke öyle olsaydı," dedi, hala gülümsüyordu. Her saniyesinden zevk alıyordu. "Gerçekten çok yazık oldu. Gelinimle güzelce vakit geçirmeyi seviyordum."

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Kadınlara zorla sahip olmaktan, onları ağlatıp çığlık attırmaktan, hıçkırıklarının havada yankılanmasını duymaktan hoşlanıyordu. Sadist herif, bundan zevk alıyordu.

"Ona tecavüz ettin," diye hırıldadım.

Uzun ve sert bir kahkaha attı. "Ne dersen de, evlat. O benim karımdı. Amcığı bana aitti ve bana bir varis borçluydu." Nefes alamıyordum, görüşüm kırmızıya dönüyordu ve kulaklarımda çınlayan ses sağır edici hale gelmişti. "Ama doğurması çok uzun sürdü."

Ona öfkeyle baktım, nefret damarlarımdan zehir gibi akıyordu.

Babam dokunduğu herkesi mahvetti ve yok etti.

"Uysal ve tatlı Francesca, sen doğduğunda hızla kuduz bir hayvana dönüştü," diye devam etti. "Senin kız olmadığını anladığında seni öldürmeye çalıştı. Başaramayınca intihar etti. Oğlumu görmektense ölmeyi tercih etti. Sana şeytanın reenkarnasyonu dedi. Aptal sürtük."

Benden nefret etmesine şaşmamalı. Anlaşılan annem de öyleymiş.

Görünmez duvarlar üzerime çöküyordu ve ellerim yumruk haline gelerek parmak eklemlerim beyazladı. Kafamda kaybolmaya başladım.

Annem, babam gibi olacağımı öngörmüştü. Farklı bir hayatım olabilirdi, ama o beni terk etti. Onu nefret etti. Beni nefret etti.

Boğazım düğümlendi, kulaklarım çınladı.

"Francesca geleceği öngörebiliyormuş," dedi. "Sen değersizsin. Bu yüzden fidyeyi ödemeyi reddettim. Düşmanımın kızını sikmek."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, ne halt ettiğini merak ederek. Ayağa kalktı, dudaklarının köşesi tiksinti ile kıvrıldı. Duruşunda bir meydan okuma, gözlerinde nefret vardı.

"Onun dışında kimseye ilgi duymuyordun." Koyu kahverengi saçlı... Bazen vizyonlarımda bana gelen kadın. Bahsettiği kişi o muydu? "Bildiğimi sanmıyordun, değil mi?" Yüzümü ifadesiz bir maske gibi tuttum, dişlerimi gıcırdattım. "Her şeyi biliyorum, evlat."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, ihtiyar. Sen zayıfları avlıyorsun." Ses tonum kötücül ve kışkırtıcı bir hal aldı. "Kendi boyunda birini seç, sonra benimle konuş."

O kıkırdadı. "Cesur falan ama yine de aileni sikiyorsun." Ne dediğini hiç anlamadım. Muhtemelen çaresizce bir şey söylemeye çalışıyordu. "Beni iğrendiriyorsun. Ben bile o kadar ileri gitmezdim."

Bu konuşma omuzlarıma ve göğsüme bir ton tuğla düşmüş gibi hissettirdi, nefes almamı imkansız hale getirdi.

"Annenin bana söylediği son sözleri bilmek ister misin?" Beni işkence etmeye devam etti ve cevap beklemeden devam etti. "Bir kızı için kalırdı. Ama sen... Seni ilk gördüğü anda nefret etti. Dokunduğun her şeyi mahvedeceğini öngördü."

Öne atıldım, elim boynuna dolandı. "Seni lanet olası piç," diye hırıldadım, çenemi sıkarak. Yumruğum havada uçtu ve göğsüne çarptı. Sonra tekrar yaptım. "Dokunduğun her şeyi mahveden *sensin*, ben değil," diye homurdandım.

Arkamdan bir çığlık geldi, ama zar zor duyabiliyordum. Ona tekrar vurdum, ağzı ses çıkarmadan açılıp kapandı. Kan damarlarımdan akıyordu, öfkem şiddeti besliyordu.

Tecavüzün çocuğu. Yumruk.

Annen senden nefret ediyordu. Yumruk.

Şeytanın reenkarnasyonu. Onu öldürecektim. Babamın cesedi masasının üzerine yayılmıştı. Darbenin şiddetiyle kaburgalarının kırıldığını hissedebiliyordum. Parmak eklemlerimin altında kemiklerinin hissini zevkle tadıyordum.

Ona tekrar yumruk atmaya hazırlanırken, küçük bir el sırtıma dokundu.

"Dante." Ses, fısıltıdan biraz daha yüksekti, gözlerim babamın yüzüne kilitlenmişti. Morluklar ve yarık bir dudak gerekiyordu. Tıpkı o kadınlara yaptığı gibi. Sonra onu biraz boğazlayıp, nefes almak için benimle savaşılabileceğini düşünmesini sağlayacaktım. "Yapma," diye yalvardı annemin sesi. Parmaklarımı yumruk yapıp açtım. Yapmak istiyordum. Sonu benim elimdeydi. Öfkem beni teşvik ediyordu. "Güven bana, *musuko*."

Hareketsiz kaldım. Annem bana hiç Japonca olarak *oğlum* dememişti. Bu kelimeyi Amon'a saklıyordu.

Onu masanın üzerinden ittiğimde, sandalyesine geri düştü.

"Yarın Amon'da görüşürüz. Mutlu Noeller, baba."

YİRMİ SEKİZ

DANTE

Bu fırsat, Yeni Yıl'dan iki hafta sonra adeta kucağıma düştü.

Babam ölmüştü, cehennemde çürüsün, ve beni en çok sinirlendiren şey, onu öldürenin ben olmamamdı. Onun çılgınlıklarını duymak, acısını ve ıstırabını hissetmek istedim.

Zihnim kendi acılarını hatırlamayı reddediyordu, ama bedenim hatırlıyordu. Bunun kanıtı gövdemde her yerinde, yara izleri ve yanıklarla dolu bir harita gibiydi. Bunun sonucu, dokunulmaktan tiksiniyordum. Ya da belki de kimsenin böyle yara izlerini görmek ya da dokunmak istemeyeceğini bilen bir savunma mekanizmasıydı.

"Artık Leone ailesinin Omertà'sının başısın," dedi Amon.

Ne yapacağımı bilemeden başımı salladım. Umursamıyor gibi görünüyordum, ama Amon gerçek duygularını gizlemekte ustaydı.

İkimiz de Trieste'deki castello'muzdaydık ve tüm Omertà ailelerinin katılacağı bir toplantı için kapıdan çıkmak üzereydik. Babamın ofisinde oyalanıyorduk, ben de onun tüm sırlarını ortaya çıkarmak için ofisi didik didik aramaya başlamıştım.

Kardeşıme meraklı bir bakış attım. "Olmayı tercih eder miydin?"

"Hayır."

Ona inandım.

Reina'dan ayrıldığından beri aynı değildi. Anlamaya çalıştım, ama başaramadım. Onu uzaklaştıran oydu, ama sanki *Reina* onu terk etmiş gibi kendini acındırıyordu. Annemle ilişkisi de

ve ben şüphelenmeden edemedim. Belki de annem Reina'yı onaylamıyordu, ama kardeşim kimseye ne yapması gerektiğini söylemesine izin verecek biri değildi.

"Ona ne olduğunu araştırarak mısın?" diye sordum, birkaç gün önce onu gördüğümüzde ne kadar morluklar içinde olduğunu hatırlayarak. Doğal olarak, o gece Phoenix'i kontrol ettim. Üzerinde morluk ya da iz yoktu, ama kız kardeşinin odasında uyuyordu.

Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu. Bu beni rahatsız ediyordu. Saatlerce onu izleyebilmem için kendi yatağında olmalıydı, beni rüyasında görüp görmediğini merak ediyordum. Ya da daha iyisi, ona aldığım oyuncaklardan birini kullanmalıydı. Onu kullanırken görmemiştim, ama onu izlediğimi bilmesi bununla bir ilgisi olabilir.

Cesar bunun sağlıklı olduğunu söylüyordu. Ben aynı fikirde değildim. Bu, kalan akıl sağlığımı korumama yardımcı oluyordu. Aksi takdirde, kardeşim gibi çılgına dönerdim ve ne Paris ne de dünya, cinayet şölenine çıkan iki çılgın Leone kardeşine ihtiyaç duymazdı.

Beni vurduktan sonra dersimi aldığımı düşünebilirsiniz. Hayır, almadım. Yine de, bana gerçekten zarar vermek istediğini düşünmüyordum.

Sonuç: benden hoşlanıyordu.

"Zaten yaptım," diye cevapladı. "Bu konuda hiçbir bilgi alamadım. Kızlar Yılbaşı gecesi dışarı çıkmışlar."

"Sence yılbaşı kutlaması sırasında biri ona saldırmış olabilir mi?"

Başını salladı. "Onlarla gitmedi."

Ben de başımı salladım. "İngiltere'den yeni dönmüştü, o yüzden buna hazır değildi."

Gözleri odayı sessizce dolaşarak dağınıklığı inceledi. Babamın kayıtlarını, kitaplarını, hatta sakladığı iğrenç fotoğrafları bile inceledim. O iğrenç bir piçti.

"Yeniden dekorasyon mu yapıyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Beğendin mi?"

Aylardır ilk kez dudaklarının köşesi seğirdi. "Babamın yaptığı her şeyden iyidir."

Elimi yüzüme sürdüm. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama bu hafıza kaybı bazı konularda biraz işime yarıyor."

Sanki zihnim, kaldıramadığı şeyleri silmiş gibiydi. Babamdan nefret ettiğimi biliyordum, ama kardeşim gibi onun dayaklarının ayrıntılarını net olarak hatırlamıyordum. Evet, anılarım bir şekilde geri gelmişti, ama bulanık kalmışlardı. Babamın annemin hayatını cehenneme çevirdiğini hatırlıyordum, ama yine de

Amon kadar ayrıntılı hatırlamıyordum. Yine de, annemin acı çektiğini bilecek kadar hatırlıyordum. Hepimiz acı çekmiştik.

Kaçırıldığım haftalarda ve ondan önceki birkaç ayda neler olduğunu hatırlamıyordum. Amon söylediği için Kaliforniya'da zaman geçirdiğimi biliyordum. Amon söylediği için üzüm mahsulünü güvence altına almam gerektiğini biliyordum. Yine de, bazı şeyleri kaçırdığımı hissettiğim zamanlar oluyordu. Önemli şeyler.

"Geri dönecek," dedi kuru bir sesle. "Eninde sonunda."

İçim burkuldu. Bunun olmasını istediğimden emin değildim. İçgüdüsel olarak, hafızamın gölgelerinde hoş olmayan şeyler olduğunu biliyordum. Bazı geceler, bu güçlerin zihnimi işkence ettiğini hissediyordum. Onlarla savaştım, kendimi bunların gerçek olmadığına ikna ettim.

Zihnim hayaletleri reddettiğinde hayat daha katlanılabilir hale geliyordu. Kafamı hafifçe salladım. *Tanrım*. Sanki bir korkak gibi konuşuyordum. Kalemimi masaya vurdum, arkama yaslandım ve kardeşimin gözlerine baktım.

"O lanet olası anıları bırak gelsinler," dedim, dişlerimi sıkarak. "Ben de onları ezip geçerim."

Kravatını düzeltti, ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Bana ihtiyacın olduğunda söyle yeter." Başımı salladım. Kardeşimi seviyordum. Kendi sorunlarına rağmen benim için burada olduğunu bilmek benim için çok önemliydi ve bu iyiliğini karşılığında bir şey yapabilmeyi dilerdim. "Hazır mısın, Leone-Omertà patronu?"

Ayağa kalktım ve ceketimin düğmelerini ilikledim. "Hazırım. Ama önce uğramam gereken bir yer var."

Üç saat sonra, Amon ve ben Marchetti'nin genellikle toplantılarını yaptığı Roma dışındaki restoranın önünde duruyorduk. *Rosa Spinosa*, yani Dikenli Gül, Enrico Marchetti'ye aitti.

"Lanet olası bir karahindiba dövmesi yaptırdığınıza inanamıyorum," dedi Amon beşinci kez.

Cildim hala yanıyordu, iğnenin vızıltısından hassaslaşmıştı. Dövme salonuna uğramıştık ve adamıma Nix'in kurşun yarasının bıraktığı yara izinin üzerine ve çevresine mürekkep sürmesini istemiştik. Nix ve benim ilişkimizin bir sonraki aşamasına geçmemizi anmak için

Nix ve benim ilişkimizin bir sonraki aşamasına geçmemizi anmak için rüzgârla uçan pappuslu bir karahindiba dövmesinden daha iyi bir dövme düşünemedim.

O günü hatırlamaktaki kasıtlı hafıza kaybımı görmezden gelerek, içimi keskin bir suçluluk duygusu kapladı. Aklım başıma geldiğinde gözlerindeki bakış. Onun ince boynunu kavrayışım. Soluk teninde gördüğüm parmak izleri karşısında duyduğum dehşet. *Lanet olası parmak izlerim.*

O günden beri suçluluk ve utanç duygusuyla boğuşuyordum. Artık bir kadına zarar vermediğimi söyleyemezdim. Bu, beni babamdan ayıran şeydi - şimdiye kadar.

Söylediği sözler kulaklarımda çınlıyordu. *Şeytanın reenkarnasyonu.* Belki de öz annem haklıydı. Ama *Nix'e* asla zarar vermek istemedim. Onu acıdan kurtarmak için binlerce kez dövülmeyi ve kaçırılmayı göze alırdım.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Amon'un sesi kendinden nefret etmemi kesintiye uğrattı. "Dövmeyi pişman olduğunu söyleme sakın."

Suçluluk duygusunu şimdilik kafamdan atarak, kardeşimin gözlerine baktım ve gülümsedim. "Beğendin, değil mi?"

Omuz silkti. "Sadece çok tuhaf olduğunu düşünüyorum."

Ben güldüm. "Sen mi söylüyorsun bunu? Senin bu yin ve yang saçmalığıyla ne alakan var?"

"Ben daha havalı olduğum için kıskanma," diye mırıldandı Amon, eli refleks olarak plastik sargı ve bandajın altında duran yeni dövmesine dokunmak için hareket etti.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanları çok sevdim," dedim alaycı bir tonla. "Bir gün çocuklarımıza anlatabileceğimiz bir şey."

"Hmmm."

Soğuk Ocak gecesini geride bırakarak restorana girdik.

Omertà yemini ömür boyu bir taahhüttü ve ben de kendi yeminimi etmek üzereydim. Örgüt son birkaç on yılda gelişmişti. Babalarımız insan ticareti yapıyordu, biz yapmıyorduk. Marchetti'nin babası gibi, bizim babalarımız da seks ticareti ile büyük bir servet biriktirmişti, ama Amon ve ben, Omertà'nın geri kalanı gibi, bundan uzak durmuştuk. Neyse ki, diğer üyeler de öyle yapmıştı. Romero hariç, onun bağlantılarını kullanarak, bölgemizde hala gizlice faaliyet gösteren hücreleri ortadan kaldırıyorduk.

Dışarıda birkaç asker sokaklarda devriye geziyordu. Bunlar çoğunlukla Marchetti'nin adamlarıydı. Babam bu toplantılara asla adamlarını getirmezdi, kardeşim ve ben de şimdi başlamayacaktık. Amon ve ben genellikle Omertà'nın işlerini birlikte hallettiğimiz için, Phoenix'e göz kulak olması için Cesar'ı bırakmıştım.

Üç çift göz üzerimize dikildi: Marchetti, Romero ve Giovanni Agosti.

"Geç kaldınız," dedi Romero sinirli bir şekilde.

"Meşguldük," dedim soğukkanlılıkla.

"Ne yapacağım? Roma'nın yarısını katletmek mi?" Benden hoşlanmıyordu. Neyse. Evlendiğimizde, karahindiba ve ben onun babasından uzak dururduk. "Hala hayatta olduğun sürece tabii ki olmaz, çünkü öldürdüğüm yarıda kesinlikle olurdun."

öldüreceğim yarısında olurdun."

"Tamam, hepimiz sakın olalım." Amon. Her zaman barışçıdır. "Herkes burada mı?"

Marchetti başını salladı. "Luca DiMauro hariç. Onun yerine Aiden Callahan'ı gönderdi. Ve kardeşlerini de getirdi."

Ah evet, ikizler. Tyran ve Kyran. Büyük kardeşlerinin aksine, pervasız olan vahşi İrlandalı gangsterler. Söylentilere göre, benim anladığım kadarıyla, sadece DNA'larını paylaşmakla kalmıyorlardı.

Luca DiMauro'yu görmek için muhtemelen biraz zaman geçmesi gerekecekti, özellikle de Enrico ile aralarının bozulmasından sonra. Burada olmaması en iyisiydi. Örgüt içinde de savaşa ihtiyacımız yoktu ve hem Luca hem de Enrico bunu anlıyordu.

"Tamam, o zaman başlayalım," dedi Amon. "Kumarhanelerimden birine gitmem gerekiyor."

Yeraltı dünyasındaki herkes, yasal işlerinin yanı sıra yasadışı işler de yürütüyordu. Bu, parayı kendimiz aklamamıza olanak tanıyordu. Ve aklayamayacak kadar çok para olduğunda, Luciano Vitale'yi kullanıyorduk. Enrico Marchetti, suç imparatorluğunun yanı sıra moda imparatorluğunu da yönetiyordu. Giovanni Agosti, İtalya'da amcasının işini yürütüyordu ve Sorrento ve Amalfi sahilindeki mülkleri miras alacaktı. Bir de Venedik ve çevresini elinde tutan Romero vardı. DiMauro Sicilya topraklarına sahipti, ben de Trieste ve çevresine. Amon, gayri meşru olduğu için hiçbir toprak miras alamazdı, ama her zaman benimle birlikte hüküm sürecekti.

Hepimiz silahlarımızı kapının yanındaki sepete koyarken gözüm Konstantin'e takıldı. Giriş alanının ötesinde ateşli silah yoktu. Yine de hepimizin üzerinde bir tür silah taşıdığımızdan şüpheleniyordum. Benim bıçağım vardı. Amon'un da üzerinde bir bıçak vardı.

Ana salona girdiğimizde oturduğumuz yerlere geçtik.

Neredeyse arka planda bir davul sesi duyulmasını bekliyordum.

"Şu anda uğraştığımız son sorun Sofia Volkov," dedi Marchetti, tartışmayı başlatarak. "Söylentiye göre, elinde yeraltı dünyasının güçlü adamlarının gayri meşru çocuklarının bir listesi var. Bunların bazıları bugün bu masada oturuyor."

"Birisi evlilik dışı ilişkiler mi yaşıyor?" diye sordu Tyran, gözleri masadaki herkesi tarayarak.

Aiden küçük kardeşine öldürücü bir bakış atarken ben kıkırdadım. "Bu masada oturan her evli erkeğin sadakatsizlik sorunları yaşadığından eminim. Hepimiz babamın yaşadığını biliyoruz." Dikkatimi Romero'ya çevirdim. "Şu anda burada oturan tek yaşlı adam sensin, dul olsan da. Söyle bize Romero, bu dünyada dolaşan gayri meşru çocuğun var mı?"

Yüzü kızardı, elleri masanın üzerinde yumruk haline geldi. Bana yumruk atmak istediği belliydi.

"Gayri meşru çocukların yanı sıra," diye araya girdi Konstantin, "Sofia Volkov, Omertà'nın her üyesinin kimliğini bildiğini iddia ediyor. Bu yüzden, tartışmak yerine, bu kadını ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmalıyız."

Ancak Sofia Volkov'u yakalamak her zaman zor olmuştu. O, bir yılan balığı kadar kaygandı.

"Peki plan ne? Bir planımız var mı ki?"

"Amon'un Yakuza ile bağlantısı var," dedi Konstantin ciddi bir ifadeyle. Bakışları yanımda oturan Amon'a kaydı. "Kuzeninle görüşüp görüşmeyeceğini ve ne zaman görüşeceğini biliyor muyuz?"

"Hayır." Amon genelde konuşkan biri değildi. Reina'dan ayrıldığından beri daha da az konuşur olmuştu.

Uzun süren tartışmalardan sonra, sonunda toplantımızı sonlandırdık. Ve sürpriz, sürpriz, benim aile reisi olarak yemin etmem dışında hiçbir şey başaramadık.

Romero çıkarken beni durdurdu ve içimden inledim. "Dante, babanın işlerini hallettin mi?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz."

O başını salladı. "Hazır olduğunda benimle konuşman gerek."

Cevap vermeden önce kardeşimle kısa bir bakışlaştık. "Tamam, seninle iletişime geçeceğim."

Milyon yıl geçse de, konunun ne olduğunu tahmin edemezdim.

YİRMİ DOKUZ

DANTE

Saat tik tak ediyordu. Buz, bardakta tıkırdadı. Pencereleer buğulanmıştı.

Trieste'de sıcaklıklar geçen hafta dūřmūřtı, Ocak ayı İtalya'nın son on yılda grdūęu en sert aylarından biriydi.

Romero'nun telefonundan bir hafta geçmişti ve şimdi masamın karşısında oturuyor, önündeki sandalyeyi işgal ederken puro dumanı havada asılı kalıyordu. Babamın zamansız ölümü ikisinin de planlarını bozmuştu. Görünüşe göre ikisi birkaç yıl önce benim kadınımla Amon arasında bir evlilik ayarlamışlardı. *Benim kadınımla!* Onu benden başka birine söz verme cesaretini nasıl gösterirler?

Neyse ki bir şey oldu ve anlaşmada bir değişiklik yapıldı, anlaşmadaki isim Reina olarak değiştirildi.

Amon ve Reina iyi olurdu. Phoenix ve ben daha da iyi olurduk.

Romero'dan belli bir hoşnutsuzluk yayılıyordu. O pislik benden hoşlanmıyordu

ve bu his karşılıklıydı. Onu sevmememin tek bir nedeni yoktu, birçok şeyin birleşimiydi: zayıflığı, beceriksizliği, beni büyüten kadına ihaneti, çocukken babamı vurmaması. Liste uzayıp gidiyordu.

Evet, kinim devam ediyordu.

Uzun zaman önce, kızları o aptal partide eski vazoyu kırdığında babamı öldürebilirdi, ama bunun yerine, doğru olanı yaptı. Pislik! Bizi on yıl daha Angelo Leone'nin zulmüne maruz bırakmıştı.

Bir dirseğimi kol dayama yerine dayayarak arkama yaslandım ve onun konuşmasını bekledim. Omert toplantısından bu yana iki kez bana ulaşmıştı ve artık onun endişesinin nedenini biliyordum. Aslında, bunun iki olası nedeni olabilirdi.

Birincisi, evlilik anlaşması. İkincisi, kızlarının babamı hayatta gören son insanlar olma ihtimali. Neden bizi ziyaret ettiği ya da o gecenin video klipleriyle beni kim taciz ettiği hiç mantıklı gelmiyordu.

İkimiz de oturduktan sonra bir süre sessizlik sürdü, gerilim arttı ve ben bundan büyük keyif aldım. Patlasın gitsin. Doğrusu, bu atmosferi çok sevdim. Bu yüzden bekledim ve onun terlemesine izin verdim.

"Anlaşmanın geçerli olmasını sağlamak istiyorum." Ah, işte buradaydı.

Dumanın içinden Romero'nun bakışlarını yakaladım. "Anlaşma mı?"

Alaycı bir nefes verip başını salladı. "Saçmalamayı kes, Dante. Neden bahsettiğimi biliyorsun ve bunun ailen için faydalı olacağını biliyorsun."

Çenemi sıktım ama kendimi tutmaya çalıştım. Bana ve aileme neyin iyi olduğunu söylemelerinden neredeyse kadar, yaptıklarımın dolaylı azarlanmaktan da nefret ediyordum. Bu pislik annemi mahvetmemiş olsaydı, bu anlaşma faydalı olabilirdi, ama ona bunu söylediğimi duydun mu? Hayır, tabii ki.

"Ailem için neyin iyi olduğuna senin söz hakkın olduğunu sanmıyorum, Romero. Biraz risk alıp, bunun Leone ailesinden daha çok sana gerekli olduğunu söyleyeceğim."

Sonuçta, oğlu olmayan oydu. Kızlarını korumaya ihtiyacı olan oydu.

"Yani beni mahvedecek misin?" Teknik olarak, babam anlaşmayı değiştirerek onu mahvetti ve o da kabul ederek kendini mahvetti. Nedenini bilmem gerekiyordu. Bir şey imzalamadan önce nedenini öğrenecektim.

"Bu senin sözlerin, benim değil," dedim ciddi bir ifadeyle.

Romero, düşünceli bir ifadeyle purosunu son bir kez daha içtikten sonra söndürdü. "Baban, ismi Phoenix'ten Reina'ya değiştirmek istedi. Ben kabul ettim ve birbirimize kanla yemin ettik. Ama konu gündeme geldiğinde, avukatım tatil nedeniyle anlaşmayı resmi olarak değiştiremedi."

"Neden değiştirmek istedi?"

Omuz silkti. "Daha uygun olduğunu söyledi ve Phoenix'i sevmediğini..." Gözleri bana takılınca sözünü kesip sustu. Puroyu küllüğe saplayışından, söylemek istediği şeyi söylemek istemediğini anladım. "Onun engelini sevmedi."

Göğsüm tiksinti ile dolarken, ona kayıtsızca baktım. Eğer o anda bana, onu bu yüzden vurduğunu söyleseydi, elini sıkıp değişikliği onaylardım. Ama söylemedi. Kendi kızını göz ardı etti.

Tabii, beni vuran da aynı kızdı. Önemsiz bir ayrıntı. Beni sevecekti... eninde sonunda.

"Phoenix'i tekrar masaya yatırdık..."

Cümlemi bitirmeden sözümü kesti. "Phoenix'i anlamaya geri koymayacağım," dedi, gözlerinde bir parça memnuniyetle.

"Neden? Başlangıçta onu anlamaya dahil etmiştin."

Romero'dan istediğimi elde etmenin yollarını düşünürken kafam karışmıştı. Phoenix'i istiyordum. O benim zaafımdı. Zorluklardan beslenirdim, ama bu farklıydı.

"Onun yeraltı dünyasının sertliğine karşı çok savunmasız olduğunu anlamaya başlıyorum. Revize edilen anlamada Reina var ve o da anlamada kalıyor. Aksi takdirde hiçbir anlaşma olmayacak." Onu dikkatle izledim. Sözlerinde ciddiye.

Kardeşıme yardım edip anlamayı olduğu gibi bırakabilirdim. Bana bencil, deli, pislik deyin, fark etmez. Her şeye rağmen Reina Amon'u seviyordu ve Amon ona ateş etmeyecekti. Bir şekilde Reina'yı etkileyecekti. Ben ise Nix konusunda elimden gelen tüm mühimmatı kullanmam gerekiyordu. Romero onu bana vermeyi reddettiği için dolaylı yoldan yaklaşacaktım.

"Amon'un adını benimkiyle değiştiriyoruz," dedim ciddi bir ifadeyle. "Reina ve ben evleneceğiz."

Bu aceleyle yapılmış bir plandı. Ben sadece uzun vadeli planları düşünüyordum. Phoenix ve ben bir ara verecektik, ama sonunda onu elde edecektim. Bunu nereden mi biliyordum? Çünkü kardeşimi tanıyordum.

Reina Romero'yu bana vermemeyi reddedecekti. Her ne sebeple olursa olsun onu istemiyor olabilirdi, ama başkalarının da ona sahip olmasına izin vermezdi, özellikle de benim.

Reina'nın gözlerindeki ona olan sevgiyi düşünürsek, ya benimle evlenmeyi reddedecek ya da Amon'un kollarına geri dönecekti. Her iki durumda da, anlaşma bozulacak ve Phoenix benim olacaktı. Yedek bir gelin, ama sonuçta doğru gelin.

Ayrıca, Reina o videolarda yer alıyordu ve bu bana nedenini öğrenme fırsatı verecekti. Bir taşla iki kuş.

"Neden?" diye şüpheyile sordu.

"Bunu kabul etmemin tek yolu bu," dedim sakın bir şekilde, ama o rahat bir nefes almadan önce devam ettim. "Belge, babamın ölümünden önceki tarihe geriye dönük olarak düzenlenecek ve ben onun imzasını taklit edeceğim."

Bu boktan durum ortaya çıktığında Amon'u incitmek istemedim.

Romero dik oturdu, yüzünde kararlılık vardı. "Ve Reina'ya özgürlüğünün tadını çıkarmak için üç yıl daha vermek istiyorum." Lanet olsun. Kahrolası üç yıl. Kızın özgürlüğe ihtiyacı yoktu. Amon'a ihtiyacı vardı, benim de Nix'e.

Şiddetli bir şey iç organlarımda iç donma gibi yayıldı. Mantıksız tarafım benim adıma konuşmaya başladı. "Üç yıl çok uzun bir süre. Ph'yi istiyorum..." Kahretsin, yanlış isim. "Şimdi resmi hale getirmek istiyorum."

O başını salladı, ben de gözlerimi ona dikip baktım. Beni kızdırmanın kendisine zarar vereceğini biliyordu. Tam onu tekrar reddetmek üzereyken, "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Reina on sekiz yaşında ve hala okulu bitirmeye çalışıyor" diye ekledi.

Kahretsin, onun on sekiz yaşına girdiğini unutmuşum.

Birbirimize baktık ve soğukluk göğsümü sıktı. Çok fazla zorlarsam, planın suya düşme riski vardı. Asıl soru, üç lanet yılı bekleyip bekleyemeyeceğimdi.

Siktir, Romero'nun oyununa uymak zorundaydım. Onu reddedersem, yaşlı adam, içinde sapkın bir can sıkıntısı ve ruhunda kötü bir leke olan, ahlaksız bir pislik bulabilirdi. Romero kardeşlerin hiçbirinin başına böyle bir şeyin gelmesine izin veremezdim.

Ayağa kalktım ve ceketimin düğmelerini ilikledim.

"Bunu resmileştirelim," dedim ve dışarı çıktım. Cesar'a, hazırda bekleyen avukatı çağırması için işaret ettim.

Bu Romero kızının benden kaçmasına izin veremezdim. Bu sadece lanet olası bir prensip meselesiydi.

Üç Yıl Sonra

OTUZ

DANTE

26 YAŞ

Boks ringinde Cesar'ı bekliyordum, ama o keyfine bakıyordu.

Üç yıl önce babamın vefatından bu yana, kaleye bazı iyileştirmeler yapmıştım. Bu spor salonu en son projemdi. Amacım babamın izlerini silmekti ve bu, hiç aklımdan çıkmayan anlaşmanın şartlarını beklerken dikkatimi başka yöne çekmemi sağladı.

Bodrum, kalenin en sevmediğim kısmıydı ve bunun nedeni mide bulandırıcı olması değildi. Buraya indiğimde beni rahatsız eden anılar yüzündendi.

Onları uzak tutmaya çalıştım, ama yine de içime girip durdular.

Kulakları sağır eden bir sessizlik beni sarmıştı, sadece sürekli damlama sesi bu sessizliği bozuyordu. Damla. Damla. Damla.

Soğuk ter cildimi kapladı ve cildimde kesik izlerine baktım. Nemli bodrumun köşesinde durdum, yorgunluk kemiklerime işlemişti. Sadece uzanıp uyumak istedim. Kabuslarım beni ele geçirmeden önce unutulmayı bulmak istedim.

Ama uykuya daldığım anda sıçanların geleceğini biliyordum.

"Baba," diye bağırdım, kırık kükremem bodrumda yankılandı. Hayır, burası bodrum değildi. Burası bir zindandı. Kendi kişisel işkence odam.

"Sorun yok." Amon'un sesi yakınlardan geliyordu, ama zifiri karanlıkta onu göremiyordum. Bu, babamızın karakter geliştirme yönteminde benimle birlikte acı çektiğini hatırlattı. "Buradayım. Sadece sesimi dinle, kardeşim."

Ayaklarım zorlukla hareket ediyordu, her adım bir öncekinden daha ağırdı. Onu gördüğümde bizi ayıran demir parmaklıklara ulaşmıştım. Amon bir ipe asılıydı, bilekleri başının üstünde bağlıydı.

"Sana ne yaptı?" Dizlerimin üzerine çökerken sesimin titrediğini duydum.

Amon'un gözleri göğsüme kilitlendi. "Ben iyiyim. Seni ne kadar kötü dövdü?"

"Yaşayacağım," diye boğuk bir sesle söyledim ve gülümsemeye çalıştım, ama bu ağzımda yanıcı bir acı uyandırdı. "O yaşamayacak ama. Bir gün bize yaptıklarının hepsini ona geri ödeyeceğim."

Göğsümdeki nefret, hatırlayabildiğim kadarıyla bükülüp büyüdü, ama hiçbir zaman o anda olduğu kadar büyük olmamıştı. On iki yaşındaki iki kardeş, evleri olarak adlandırdıkları kalenin derinliklerindeki nemli zindanda birbirlerine bakıyorlardı.

Hepsi, onun öfkesinden iki kızı kurtardığımız için.

"Burada durup birbirimize bakmaya devam mı edeceğiz, ne yapacağız?" Cesar'ın alaycı sesi beni geri gerçekliğe çekti. Gözlerimi kırıştıtarak, beni rahatsız eden görüntüleri silmeye çalıştım. Anılar intikamla geri geliyordu. Daha net. Daha acı verici. "Merhaba? Dante, dünyaya dön," diye seslendi.

Kollarını yanlarına sarkıtmış, sanki bu kavgaya hiç niyeti yokmuş gibi duruyordu. Eh, çok yazık. Fazla enerji içimde kaynıyordu, bir çıkış yolu arıyordu. Ya bu ya da bir cinayet serisi.

Ona saldırdım, ama Cesar iki koluyla saldırımı engelledi ve sonra kaburgalarımın bir yumruk attı. Ama bu, benim istediğim kadar sert değildi. Sıra bendeydi, böbreklerine yumruk attım.

Nefes nefese kaldı ama bu onu yavaşlatmadı ve bana birkaç yumruk attı. Sonunda sağlam bir ritim bulduk. Cesar iyi bir antrenman partneriydi, bu yüzden bu kadar keyif aldım.

Kısa sürede fazla enerjim tükendi.

Sonunda, boks ringini çevreleyen iplere yaslanarak terlerimizi silip su içtik.

"Beni dövdüğün için şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Şişeyi indirdim ve Cesar'ın gözlerine baktım. "Buna seni dövmek denmez."

O burun kıvırdı. "Bunu kaburgalarımın söyle."

Dudaklarım gülümsemeye çekildi, ama cevap veremedim telefonum çaldı. İpi geçip platformdan indim ve telefonu aldım.

Numara: Bilinmiyor.

Dişlerimi sıktım, yine gizemli bir mesajla karşılaşmaya hazırlandım. Omertà'nın liderleri yıllardır bu tür mesajlar alıyordu. Hiç havamda değildim.

Yine de mesajı açtım ve ağzım açık kaldı. Lanet *olsun*.

Tanidik altın rengi bukleleri görünce öfkem kabardı. Babamın cesedi yere yığılmıştı. Bir sonraki görüntüde ceset, katakomplara benzeyen bir yere taşınıyordu. Kırpılmış görüntülerden bütün resmi görmek zordu, ama solunda ve sağındaki gölgeler onun yalnız olmadığını gösteriyordu.

Her şey yerine oturmaya başladığında nefesim düzensizleşmişti. Phoenix öldürmek için mi ateş etmişti? Üç yıl önceki o gecenin sahnesini, silahıma uzanıp beni vurduğu görüntüleri tekrar tekrar gözümün önüne getirdim. Başından beri beni öldürmek mi niyetindeydi?

Hayır, olamaz. Öyle olsaydı kendi silahını getirirdi. Değil mi?

Kırmızı bir sis görüşümü bulanıklaştırdı. Gözlerimi kapatıp birkaç kez sakinleştirici nefes alıp vermek zorunda kaldım. Aklım farklı olasılıklarla doluydu ve hepsi de ağzımda kötü bir tat bırakıyordu.

Phoenix benden nefret ettiğini açıkça belirtmişti. Kafamdaki kötü ses, ona inanmam gerektiğini söyledi. Ama çenemdeki kaslar çalışmaya başlayınca onu hemen susturdum.

Telefon elimde çatırdadı, sıkı tutuşuma tepki gösterdi ve video çoktan kaybolmuştu.

Evlilik sözleşmesini uygulamaya koyma zamanı gelmişti. O kızların neyin peşinde olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Bu işi sonuna kadar araştırmadan asla vazgeçmeyecektim.

.

Yıllar önce her şeyin başladığı Kaliforniya'daki malikanenin önünde durdum. Burası eski Hollywood'du, Romero kardeşlerin tanındığı yer. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş birkaç kamera vardı

aralıklarla yerleştirilmiş, kırmızı renkte yanıp sönen birkaç kamera vardı. Çit, davetsiz misafirleri uzak tutmak için yüksekti. Ancak Reina ve Phoenix'i *içeride* tutamıyordu.

Büyükanneleri onları halktan koruyor, mükemmel bir balonun içinde tutuyordu. Ama hepsi yalandı. Mükemmel bir hayat diye bir şey yoktu. Mükemmel bir gerçeklik. Ya da tam bir gerçek.

"Neden buradayız?" diye sordu Cesar. Sakin kalmaya çalışsam da sinirleniyordum. Cesar'ın soruları hiç yardımcı olmuyordu.

Amon'a ulaşmaya çalıştım ama başaramadım. Muhtemelen en iyisi buydu. Reina onun zayıf noktasıydı ve Romero ailesinin bir planı varsa, o bunu göremezdi.

Sen de öyle, aptal, diye fısıldadı mantığım, ama onu görmezden geldim. Şimdi onu dinlemeye başlamak mantıklı olmazdı.

Tutarsız anılar ve görüntü parçaları beni rahatsız etmeye başlamıştı, hem de her zamankinden daha sık. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir anlam veremiyordum. Ama her çarpık anı ve rüya beni Kaliforniya'ya geri götürüyordu. Beklenmedik bir ismin anısı vardı.

Diana Bergman. Phoenix Romero'nun büyükannesi.

Anılarımın peşinden gitmenin bana bir faydası olmayacağına ikna olmuşum, ama şimdi onlar beni rahatsız etmeye başlamıştı. Hayaletlerin fısıltıları ve tutarsız görüntüler.

Kendimi, karahindiba dolu bir tarlada bir gölgeyle dururken gördüm. Dudakları tatlı bir ölüm gibi tadı olan yüzü olmayan bir kadın. Beni seviyordu; bunu her hücreimde hissedebiliyordum ve *o* duyguyu özlüyordum. Lanet olsun!

"Tamam, Dante. Beni korkutuyorsun." Onun kaşlarını çatarak beni izlediğini fark ettim. "Neden bu çirkin malikaneye bakıyoruz?"

"Bu tarafta bir şey satın almayı düşünüyorum," diye mırıldandım.

Cesar yavaşça başını salladı, şaşkın görünüyordu. Açıkça benim hikayeme inanmıyordu. "Bir planın var ve bu emlak değil," dedi ciddi bir ifadeyle.

Her zaman bir amacı olan insanlar vardır. Omertà üyeleri de dahil. Ben de bir istisna değildim. Phoenix ve Reina da öyle. Ben savaş istiyordum, Reina ise barış. Ben kazanmak istiyordum, o ise kız kardeşini korumak. Kardeşine bağlı olan bu Romero kız kardeşi, benim geldiğimi asla fark etmeyecekti.

Ama kazanmak için, onların planlarının özünü anlamam gerekiyordu.

"Bunun seni öldürmek isteyen kadınla bir ilgisi var mı?" diye şüpheli bir tonla sordu. "Phoenix Romero mu?"

"Evet."

"Seni tekrar öldürmeye mi çalıştı?"

Ondan ayrı geçirdiğim her gün yavaş bir ölüm gibiydi, ama bunu ona söylersem ya gülmekten ölecek ya da Phoenix'i öldürecekti. Bu yüzden başımı salladım. *Benden* başka kimse ona dokunamazdı.

"O zaman neden buradayız?" diye sordu Cesar.

"Güvenlik sisteminin elektriğini kes de içeri girebilelim," diye cevap verdim. "Sorularınla beni rahatsız etmeyi bırak."

Boğazını temizledi. "Kız... Phoenix... Onu bırakmayacaksın. Onu bırakmaya hiç niyetin yoktu, değil mi?"

"Güvenliği sen mi sağlıyorsun, yoksa seni vurup kendim mi halletmeliyim?"

Gözlerini devirdi ve kayboldu, güvenlik paneline doğru ilerlerken gölgelere yapıştı.

Cesar haklıydı; onu bırakmaya niyetim yoktu. Son üç yıl sadece geçici bir gecikmeydi. Karşılaştığımızdan sonra sadece iki ay dayanabildim, sonra göğsümdeki ve kafamdaki baskı dayanılmaz hale geldi. Onu görmek zorundaydım, bu yüzden onu tekrar takip etmeye başladım. Sadece onu görebilmek için, böylece işlerimi yapabilecektim. Onu görmek beni sakinleştiriyordu, bu da tüm yeraltı dünyasını havaya uçurmadan Omertà işlerine odaklanmamı sağlıyordu.

Sonunda Cesar geri geldi ve beni patlamak üzere olan bir bomba gibi süzdü. Haksız da değildi. Koyu saçlı bir kadın kafatasımdaki her beyin hücrelerini işgal etmiş, kulaklarımda kanın daha hızlı akmasına neden oluyordu.

"Her şey yolunda mı?"

diye sordum. "Her şey yolunda."

Phoenix ve kız kardeşi yıllar önce evden kaçarken yaptıkları gibi, çiti atlayarak mülkün içine girdik. Ön kapıya ulaşana kadar gölgelerin ve çalılarının arasında saklandık.

Oraya vardığımızda Cesar kilidi açtı ve bir dakika içinde içeri girdik. Hatırladığım gibiydi. Abartılı. Gösterişli. Şık.

Evin derinliklerine doğru ilerledim, mermer zeminde sadece ayaklarımın sesi yankılanıyordu. Durup omzumun üzerinden arkama baktım. "Davet edilmeyi mi bekliyorsun?"

"Burada ne yaptığımızı bilmek istiyorum."

İnatçı herif. "Bir şey hatırladım ve Romero'nun kayınvalidesinin odasını kontrol etmek istiyorum."

Kafasını hafifçe salladı ama beni merdivenlerden yukarı takip etti. En üst kata çıktığımızda, kat planını belli belirsiz hatırlayarak çift kanatlı maun kapılara yöneldim. Burası ana yatak odası olmalıydı.

Kapıları iterek açtım ve geniş odaya adım attım. Diana'nın Glasgow ile yıllardır evli olduğunu düşünürsek, oda sandığım kadar boş değildi. Büyük dört direkli yatak yapılmıştı, havada hala taze çarşafların kokusu vardı. Vazoda taze çiçekler. Yarı açık mücevher kutusu.

Ama odayı domine eden şey, bir seks partisi sahnesini gösteren devasa bir tablo idi. Çok tuhaftı. Ben bile o kadar tuhaf değildim.

"Diana Bergman'ın İngiltere'de yaşadığını sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum. Belki sık sık ziyaret ediyordur." Ona bir bakış attım. "Duvarda gömme kasa var mı bak."

Yatak odasını dolaştık. Duvarların, kitap raflarının, dolapların her santimini kontrol ettik...

"Buldum."

Ona doğru koştum ve o devasa tabloya uzanırken ona yetiştim. Yüzlerimiz orgazm yağlı boya tablosuna yaslanmış, onu yere indirdik ve başlarımızı salladık.

"Bir büyükanne neden odasında böyle bir şey bulundurur ki?" diye sordu Cesar. "Benim büyükanneemin yatak odasında bir haç ve Meryem Ana tablosu vardı."

"Sanırım bu büyükanne daha ilerici," dedim kuru bir şekilde. "Sonuçta, beş kez falan evlenmiş."

Cesar daha fazla uzatmadan kasayı açmaya başladı. Bu tür şeyleri açmak konusunda Cesar'dan daha iyisi yoktu. Kasayı açması beş dakikadan az sürdü.

"Bir sürü nakit para ve mücevher var gibi görünüyor," dedi ben her şeyi karıştırmaya başladığımda. Yüz dolarlık banknot yığınları. Fotoğraflar. Elmaslar. Sertifikalar... Sahte pasaportlar.

"Bu garip," diye mırıldandım. "Neden sahte pasaportları olsun ki?"

"Belki Romero acil durumlar için ona almıştır," diye mantıklı bir açıklama yaptı. "Sonuçta kızlar onun bakımında."

Hepsini tek tek inceledim ve kaşlarımı çattım. "Hepsi onun için," dedim.

"Bu hiç mantıklı değil," diye benim düşüncelerimi tekrarladı.

Onları bir kenara atıp kasayı kapatmak üzereydim ki, arkadaki bir yığın belge gözüme çarptı. Onlara uzandım ve açmaya başladım. Mektuplara benziyorlardı... Hayır, Diana Bergman ile tuhaf bir profil adı olan biri arasındaki e-postalardı. *Geçmişten Gelen Patlama*. Tuhaf. Yanındaki sembol daha da tuhaftı. Dr. Freud'un boynunda gördüğüm sembolün aynısıydı.

Bu sembol ne anlama geliyordu? Kafamı salladım ve onları atmak üzereydim ki bir isim dikkatimi çekti. Angelo Leone. *Babamın adı*.

Her kelimeyi dikkatle okudum, tüm vücudum yüksek alarmdaydı. Son e-posta babam ve Diana Bergman arasındaydı. Şifreliydi ve hiç mantıklı gelmiyordu.

Alıcı: Angelo Leone

*Sen benim ailemle
uğraşırsan, ben de
seninkiyle uğraşırım.*

D

Tarihi beş yıldan biraz fazlaydı. Tanıdık gelen tarihe odaklandım.

"Bu ne anlama geliyor?" diye bağırdı Cesar. "Bu, senin kaçırılmandan hemen önce."

Kırmızı bir sis görüşümü bulanıklaştırdı, bulmaca parçaları yer değiştirdi ve enerjinin dağılması için gözlerimi kısa bir süre kapatmak zorunda kaldım. Gözlerimi açtığımda, sağ kolumun bakışlarıyla karşılaştım. "Beş yıl önce kaçırılmamın arkasında Diana Bergman'ın olduğunu düşünüyorum."

Cesar bir an şaşkın göründü. "Bu imkansız."

"Neden? Kadın olduğu için mi? Romero da bu işin içinde olabilir."

"Doğru." Sonra bakışlarında bir farkındalık belirdi. "Sence Phoenix seni büyükannesinin emriyle mi vurdu?"

Bu olasılık ağzımda kötü bir tat bırakırken, zihnimde farklı olası açıklamalar dolaşmaya başladı. Bu kadınların uzun vadeli bir plan yapmış olabileceği düşüncesi içime sinmedi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. Çok fazla tesadüf vardı ve bu hiç iyiye işaret değildi.

O aile, özellikle de Diana, beni son kez hafife almıştı. Onu parçalayıp kemiklerini kıracak ve yaralarından kanın akmasını izleyecektim. Ve sonra, yine de Phoenix'i alacaktım.

Derin mavi gözler, onaylamayan bir bakışla zihnimde parladı. Onun üzerimde kurduğu hakimiyeti hem nefret ediyor hem de seviyordum. Sessiz kız kardeş. Sağır kız kardeş. İlk öpüşmemizden beri beni peşini bırakmayan, dolgun dudaklı ve sıcak dokunuşlu kız kardeş.

Sorunu ortadan kaldıracaktım — büyükannesini, babasını, kim olursa olsun. Sadece onu değil.

"Eğer büyükannesini öldürürsen, o kadın seni asla affetmeyebilir," dedi Cesar, niyetimi okuyarak.

Burada bu tür duygulara yer yoktu. Kalbimi ve ruhumu sertleştirmiştim. Romero ve Diana, hatta Reina bile bir suç işlemişlerdi ve bunun başlarına bela olacağını bilmeleri gerekirdi. Bu dünyada zamanlarının sınırlı olduğunu biliyorlardı. Sırlarını çok uzun süre sakladılar. Ama benden değil. *Asla* benden değil.

Leone soyu bu dünyadan silinirse, Romero'nunki de silinecekti.

Onlara acı çektirme zamanı gelmişti. Onlara bedelini ödetme zamanı gelmişti. Benim için önemli olan tek Romero, Phoenix'ti.

O benim olacaktı. Ne pahasına
olursa olsun. Bu benim
intikamımdı.

OTUZ BİR

DANTE

Rüya her zaman aynı şekilde başlıyordu.

Elimde telefonumla karanlık otoparkta yürüyordum, hiç olmadığım kadar mutlu ve gülümsüyordum. Kız arkadaşım ve ben... çok geçmeden gün batımına doğru yola çıkacaktık.

Ama kızı hiç hatırlayamıyordum.

Düşüncelere dalmıştım, takip edildiğimi fark etmemiştim. Aniden, bir kol boynuma dolandı ve telefonumu düşürdüm.

"Leone bize borçlu," diye fısıldayan bir ses duyduğumda, kaburgalarımın hemen altında bir acı hissettim. Bir bıçak derimi deldiğini fark ettim. "Sen olursun."

Sıcak sıvının gövdemden aşağı aktığını hissederek homurdandım. Acı derimi yakarken, kavrayan eli iterek bağırarak direndim.

"Seninle uğraşmak eğlenceli olacak," dedi başka bir ses.

İki maskeli adam etrafımı sardığında, dişlerimle tırnaklarımla mücadele ederek öfkelen dim. Biri dizini karnıma vurdu, beni ikiye katlayıp öksürmeye başladı. Ağzıma bir şey tıkadı. Lastiklerin çığlık sesi kulaklarıma ulaştı ve omzumun üzerinden bakışlarımı çevirdim, bir çift karanlık gözle karşılaştım.

Göz kapaklarımla arkasında her şey karardı ve hızla bilinçsizliğe gömüldüm.

Damla. Damla. Damla.

Karanlık bir yerde uyandım, uzaktan su damlama sesi geliyordu. Bu durumda ne kadar süredir bulunduğumu bilmiyordum.

Vücudumdaki ağrı, Amon ve benim genç olduğumuz ve babamın bizi sertleştirmek istediği günleri hatırlattı. O buna eğitim diyordu; biz ise işkence olarak biliyorduk. Bizi dövüyor ya da muhafızlarından biriyle eşleştiriyordu, çünkü

Siktir, eğer bu babamın bana ders vermek için bulduğu fikirlerden biri ise, boğazını kulaktan kulağa keseceğim. Siktir et Omertà'yı.

Siktir, eğer bu babamın bana ders vermek için bulduğu fikirlerden biri ise, boğazını kulaktan kulağa keserdim. Omertà'yı siktir et.

Damla. Damla. Damla.

Gözlerimi açtım ve karanlığa alışmak için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Hareket etmek istedim ama kollarım ve bacaklarım zincirleri salladı. O zaman bileğim ve ayak bileklerimde soğuk metalin varlığını fark ettim.

Yatağın yayları altımda gıcırdadığında, "Ne oluyor lan?" diye mırıldandım.

Metal kilitte bir anahtar döndü, sesi kafatasımı deldi. Sessizlik oldu, ama kısa süre sonra ayak sesleri bu sessizliği bozdu. Gözlerimi sola çevirdim ve karanlık bir gölgenin silüetini zar zor seçebildim.

"İmparatorluğuma hoş geldiniz, Bay Leone." Bir aksan fark ettim.

İspanyolca mı? "Sen de kimsin lan?"

Bu, sanki yüzyılın şakasını yapmışım gibi onu kahkahalara boğdu. Güldü, güldü, sonra aniden durdu. Hiçbiri komik gelmiyordu.

Cebine uzandı. "Eğer sikini çıkarırsan, ciddi bir sorunumuz olur," dedim, boşuna olduğunu bilsem de zincirlere karşı direnerek.

Neyse ki, puroydu. Gözleri zincirlenmiş bedenimde dolaşırken, puroyu rahatça yaktı. Sonra, bir sonraki nefesimi almadan önce, puronun ucunu kaburgalarımın hissettim.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Nefesim kesildi.

Bu son değildi. Sadece başlangıçtı.

Yatağımda birdenbire uyandım, tüm vücudum acı içinde çılgılık atıyor ve terden sıırıslam olmuştu. Siktir. Kabusların geleceğini bilmek, etkilerini hafifletmiyordu. Beni zayıf hissettiriyorlardı ve ben zayıflığı nefret ediyordum.

Telefonum çaldı ve kim olduğunu kontrol etmeden mesajı açtım. Tanıdık video oynamaya başladı, piç kurusu babamın Romero kardeşlerin dairesine girmesini gösteriyordu. Sonra Reina onu vuruyordu. Onun cesedinin yanında duran Reina'nın görüntüleri.

Sonra puf. Tüm video kayboldu. Her zaman aynıydı.

Kalbim bile sızlamadı. O piç kurusu on yıllar önce ölmüş olmalıydı. Şimdi tek yapmam gereken, planımın işe yarayacağından emin olmaktı.

Yatak odamın penceresinden dışarı bakarak, güneşin ufukta yükselmesini izledim.

Yirmi dört saat boyunca tekrar uykuya dalamayacaktım, ama en azından sabırsızlıkla beklediğim bir şey vardı.

Bu gece Phoenix Romero'yu görecektim.

Bana dayak at. Bana işkence et. Bana moda şovu yapma.

Oda konuklar, müzik ve moda tasarımlarıyla doluydu. Reina bu lanet yerde kendini bulmuştu ve benim tek istediğim burayı yakıp kül etmektir. Güzel kız kardeşi bu binada olmasaydı, bunu yapabilirdim.

Benim Nix'im.

Ondan uzak durmak istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Sonunda onu fethedecektim, tıpkı beni rahatsız eden bu şeytanları öldüreceğim gibi. Ona olan çekim, soğuk, ölü kalbimin onun etrafında atmasını engelleyecek kadar güçlüydü. Onu izlememek imkansızdı.

Boş bir köşe seçtim, duvara yaslandım, ellerimi ceplerime soktum ve küçük takıntımın kız kardeşinin tasarımlarından birini giyerek podyumda yürüyüşünü izledim.

Nix'in kız kardeşine iyilik yapmak için moda dünyasına adım attığı belliydi, bunu podyumdan çıkıp hemen piyanonun başına koştuğundan anlayabiliyordum. Sahne arkasında çok daha rahattı. *Bazı şeyler hiç değişmemiştir.*

Kardeşim bütün akşam boyunca somurtup bana dik dik bakıyordu, ama harekete geçmeyi reddediyordu. Onu harekete geçirmek için kıcına tekme atmam gerekebilir. Cebimdeki yüzüğü Reina için almadım, kız kardeşi için aldım. Üç yıl önce.

Esmer kızı taciz etmeyi bıraktım, ama onu takip etmeyi hiç bırakmadım. Bunu yaptığımda, dünya ve benim ruh sağlığım için daha iyiydi. Yani, teknik olarak, herkese bir iyilik yapıyordum.

Ne kadar da azizim, diye kendi kendime kıkırdadım.

Küçük orkestra çalmaya başladığında, Reina genç bir çocukla birlikte podyuma çıktı, ama ilgimi çekmedi. Bunun yerine, gözlerim sürekli arka köşeye kayıyordu, kız kardeşi orada yüzünde saf mutluluk ifadesiyle piyano çalıyordu.

Onun mutlu olduğu yer orasıydı. Müzik. Duyamadığı ama zarif parmaklarıyla güzelce bestelediği melodiler.

aniden kaşınmaya başladı. Beni kendine ait olarak işaretlemişti. Artık onu kendime ait olarak işaretleme zamanım gelmişti.

Sabırsızlanıyordum.

Odaya bir göz attım ve Amon'un Aiden Callahan ile konuştuğunu gördüm. Neden Reina ile konuşmuyordu? Callahanlar ve diğerleri canı cehenneme. Tanrım, o onlarla evlenemezdi ve ben de pembe giysiler içinde her zaman havalı havalı yürüyen o sarışın güneş ışığıyla evlenemezdim.

Belki de biraz sorun çıkarmalıyım?

Sanki işaret almış gibi, pembe bir parıltı dikkatimi çekti ve Reina'yı gördüm.

Elimi uzattım ve bileğini tuttum. "O kadar acele etme," dedim. Gözümün ucuyla Amon'un fırtınalı bir ifadeyle bize doğru geldiğini gördüm. "Baban bizimle konuşmak istiyor."

Bileğini elimden çekmeye çalıştı ama ben bırakmadım.

"Onunla sonra görüşürüm." Bana zehirli bir gülümseme attı, sonra hiçbir şey olmamış gibi kalabalığı taradı.

Reina benden nefret ediyordu. Neredeyse kız kardeşi kadar. "Şimdi," diye dişlerimi sıktım.

"Dante." Kardeşimin sesinde alaycı bir uyarı vardı. Reina'nın gözleri ona kaydı ve bir an için ikisi de benim burada olduğumu unutmuş gibiydiler. Çok geçmeden gözleri soğuk bir küçümsemeyle parladı.

Gülümsedim. Sonunda bir yerlere varıyorduk. "İşte buradasın kardeşim," dedim yavaşça. "Sen de katılabilirsin. Büyük bir haberimiz var."

Amon evlilik anlaşmasından haberdar değildi ve umarım öğrendiğinde daha hızlı hareket ederdi. Üç yıl daha bekleyemezdim.

Reina bileğini elimden çekip çıkardı ve bu sefer ona izin verdim.

"Şu an benim için uygun bir zaman değil, Dante," diye mırıldandı, ama bir adım atamadan babası ortaya çıktı.

"Ah, buradasın Reina." Küçük bir iç çekişle gülümsemesini korudu. Gülümsemesi son derece sahteydi, ama Romero bunu görmezden geldi ya da görmezden gelmeyi tercih etti.

"Merhaba, Papà."

Romero'nun bakışları önce kardeşimde, sonra bende durdu. "Dante. Amon. Sanırım ikiniz zaten konuşmuşsunuzdur."

Konuşmamıştık. Ben bunu erteliyordum, onu kışkırtıyordum, sakinliğini kaybetmesi için zorluyordum. Eğer sinirlenip Reina'yı kaçırırsa, istediğim kız kardeşi yine de elde etmiş olacaktım. Her iki taraf da kazançlı çıkacaktı.

"Kenara çekilelim, olur mu?"

"Sonra görüşürüz..." Amon sanki Reina'dan kaçıyormuş gibiydi, ama gitmeden önce Romero onu durdurdu.

"Kal."

Romero tereddüt eden Reina'yı sola itti ve bizi tüm bu kargaşanın ortasından uzaklaştırdı. Müzik hala çalıyordu ve etraf sohbet sesleriyle doluydu.

"Bu ne demek oluyor, Papà?" Bize sırtını dönmüş haldeyken yüzünde hayal kırıklığı belirdi. "Bu etkinlik çok önemli. Kariyerim iyi bir izlenim bırakmaya bağlı."

"Bunu dinleyecek kadar meşgul değilsin."

Amon, Romero'nun ses tonuna tepki olarak ellerini yumruk yaptı ama kıpırdamadı. Ben alaycı bir nefes verdim. Ben de Romero'dan nefret ediyordum ama bu durum çok eğlenceliydi. Umarım Amon onu döver, Reina'yı kaçıtır ve hepimiz mutlu sonla bitiririz.

"Tamam, ne hakkında bu?" Reina babasına döndü, sırtı o kadar dikti ki kırılabilir gibi görünüyordu.

"Sen ve Dante evleneceksiniz."

Şok. Sürpriz. Tiksinti. Tüm bunları onun yüzündeki ifadeden okudum. İronik bir şekilde, Amon'un yüzündeki ifade de aynıydı, tek bir farkla. Öfke. Parmak eklemleri beyazladı ve bir yumruk bekledim.

"Papà, lütfen bunu konuşabilir miyiz?" Reina'nın elleri titriyordu ve ona biraz acımiştim, ama araya girip yardım edecek kadar değil. Sonuçta açıklaması gereken şeyler vardı. "Yalnız."

Dudaklarımın köşesi yukarı kalktı ve daha da büyük bir pislik olup kardeşimi daha da zorlamaya karar verdim. "Gelecekteki kocan olarak," dedim, "benim önümde her şeyi söyleyebilirsin."

Amon'un dişlerini gıcırdattığını duyduğuma yemin edebilirim. Bu benim için müzik gibiydi, çünkü bu, onun tüm bunlara kayıtsız kalmadığını gösteriyordu. Bu düzenlemeyle ilgili bir şeyler yapacaktı.

"Papà, lütfen. Büyükanem asla onaylamaz," diye yalvardı

Reina. "Bu konuda söz hakkı yok."

Reina'yı teselli etmek için ona uzandım, ama Amon bileğimi yakaladı ve *"Ona dokunursan seni öldürürüm"* bakışıyla beni durdurdu. Onun öngörülebilirliğine neredeyse gülecektim.

Ben sadece sııttım, Reina ise ikimize de öfkeyle baktı. "Hayır." Reina omuzlarını dikleştirdi. "Bunu yapmayacağım."

"Reina..."

"Baba, seninle gerçekten konuşmam lazım," diye fısıldadı. "Yalnız başımıza."

İkisi uzaklaşırken, kız omzunun üzerinden bize bakıp orta parmağını gösterdi.

İki kız kardeş sandığımdan daha çok benziyorlardı.

"Ne oynuyorsun Dante?" Kardeşimin sesi buz gibi soğuktu ve kalabalık odayı bir kırbaç gibi kesiyordu.

"Oynamıyorum." *Pek.* "Sadece bazı işleri halletmeye çalışıyorum." *Phoenix ile evlenip Reina'dan cevaplar almaya.*

Plan basitti. Amon'un tek yapması gereken Reina'yı kendine kaptırmaktı.

Ellerimizi ceplerimize sokup duvara yaslanarak, Reina'nın pes etmiş bir ifadeyle geri dönmesini izledik. *Kahretsin.*

Amon ve Reina bu evliliğe karşı gerçekten direnmeyecekler miydi?

Aniden kravatım çok sıkı geldi, sanki boynumda bir ilmek varmış gibi.

"Aklın başına geldi," dedim, panik halim artarken ve soğuk terler dökerken bile alaycı bir tavır takındım. Eğer bu ikisi bir karar vermezlerse, onları buna zorlamam gerekecekti.

Reina boğazından bir hayal kırıklığı sesi çıktı, ama onu bastırdı.

Cevap veren Romero'ydu. "Öyle, Dante." Amon'un karanlık gözlerinde bir kıvılcım parladı, ama sessiz kaldı. "Planları yarın tartışırız."

Planlar umurumda değildi. Bunun yerine Reina'yı inceledim. Onu kışkırtmanın zamanı gelmişti. "Birbirimizi daha iyi tanımak için biraz zaman ayırmalıyız, Reina."

"Tabii." Yüzündeki ifade intikam alacağını gösteriyordu. Muhtemelen cinayet. "Sana asistanımın numarasını vereceğim."

Romero memnuniyetle ellerini ovuşturdu. "Harika, ikiniz halledin. Marchetti'ye haber vereceğim ve tarihi belirleyeceğiz."

O kalabalığın arasından geçerken gözlerimi devirdim. Kızın asistanı yoktu, ama Romero bunu bilmiyordu. Tanrım, bu adam kendi kızları hakkında hiçbir şey bilmiyor muydu?

Bunun üzerinde durmaya vaktim olmadı. Reina bize döndü, Amon ve bana öfkeyle baktı. "Şimdi, rol yapmayı bırakalım. Ne istiyorsun Dante?"

"Seni, tabii ki." *Kız kardeşin.* Gözlerim onun başının üstünde, Phoenix'in bulunduğu yere kaydı, Afrodit gibi beni baştan çıkarıyordu. "Büyük, mutlu bir aile olacağız."

Phoenix ve ben. Reina ve Amon.

"Leone ailesinin 'mutluluk' kavramı bizimkinden çok farklı," diye tısladı, gözlerini bana dikerek.

"Ortada bir noktada buluşabiliriz," dedim, onun pasif-agresif iğnelemesini görmezden gelerek.

"Kim bilir? Belki birbirimize aşık bile oluruz." *Lanet olsun, Amon. Bir şey yap. Bana yumruk at, onu omzuna at ve git.* Ama o kıpırdamadı. Bir heykel gibi durdu, öfkesi büyük bir şehri yerle bir edecek dalgalar halinde yayılıyordu.

"Aşık olmak abartılıyor. Tabii ki bunu deneyimimden konuşmuyorum." Harika, iki inatçı aptal. Bu gidişle hiçbir yere varamayız. *Altar hariç.*

Boynumdaki görünmez ilmek sıkılaştı ve kravatımı tutup hafifçe çektim.

Reina dönüp gitmek istedi ama sonra fikrini değiştirdi. Ben kelepçelerle uğraşırken tokat geldi.

"Kız kardeşime bir daha 'eksik' dersen, bu son söylediğin kelime olur. *Anladın mı?*" Kahretsin. Tomaso Romero'nun ağzının bozuk olduğunu biliyordum.

Reina sırtıttı, sonra gururla uzaklaştı, muhtemelen İtalyanca bir kelime söylediği için kendiyle gurur duyuyordu.

OTUZ İKİ

PHOENIX

Onun gölgelerden beni izlediğini hissettim.

Tüylerim diken diken oldu ve yün paltomu vücuduma daha sıkı sardım. Aralık ayı Paris'te pek hoş geçmezdi, hava sıcaklığı değişkendir. Ya da belki de sadece benim ruh halim böyleydi.

Kız kardeşim, beş yıl önce aşık olduğum çocukla görücü usulü evlenmişti. En çok ihtiyacım olduğu anda kalbimi kırıp beni yalnız bırakan çocuk. Bu, kabul etmesi zor bir durumdu. Önce beni unutmuştu, şimdi de kız kardeşimle evleniyordu.

Ama hala *beni* takip ediyordu.

Onu vurduktan sonra Dante'nin mesajı alacağını düşündüm. O gece kulübünde ciddiydim ve bir daha bir şey denerse onu öldürecektim. Yine de, ısrarcı sapık karanlıkta beni takip etmeye devam etti, nereye gidersem gitsem peşimden geldi. Bazen Cesar bile bu görevi üstlendi.

Her zamanki gibi, onu görmemiş gibi davrandım ve ikisinin de var olmadığını varsaydım. Ama tüm vücudum Dante'ye o kadar alışmıştı ki, sanki varlığımın her zerresi onun bakışlarının ağırlığına alışmıştı.

Neyse ki Dante bana yaklaşmayı bıraktı. Belki de dersini almıştı. Baptiste'den haber alamayınca ve çıktığım birkaç erkek dövülmüş halde ortaya çıkınca, çıkmayı bıraktım.

Flört hayatımın yasını tutmadım tabii.

Gözümün ucuyla onun motosikletini gördüm. Artık onun tüm araçlarını tanıyabiliyordum. Kasklarını bile, ki çok sayıda kaskı vardı. BMW motosikletiyle yanımdan geçti, motosikletin gazı kaldırımları titretti.

Gösteriş meraklısı! Umarım boynunu kırar.

Onun aptallığına başımı salladım. Ona yardım etmek için durmazdım bile. Tam bir aptal olduğu için cesedinin üzerinden atlardım.

Onun var olmadığını varsayarak Rue de Richelieu'ya döndüm. Tek odak noktam varış noktamdı.

Bibliothèque Nationale de France.

Yapmam gereken bazı araştırmalar vardı ve kimsenin bunu izlemesine izin veremezdim. Her şeyi geride bırakıp yola çıktıktan sonra Reina'ya bebeğimden bahsedecektim. Kaçmanın tek çözüm olduğu sonucuna vardık. Papà, büyükanne ve Leone delisi aptalca düzenlemelerini kendileri halletsinler.

Yarın Reina'nın prova yemeği vardı. Biz de kalmaya karar verdik, herkese onun bu aptalca düzenlemeye razı olduğu izlenimini verecek ve sonra ortadan kaybolacaktık.

Muhteşem bina, Paris'in dört ana caddesi olan Rue de Richelieu, Rue des Petits-Champs, Rue Vivienne ve Rue Colbert ile çevrili, bir şehir bloğunun tamamını kaplıyordu. Kütüphanenin girişinde, omzumun üzerinden bakmadan edemedim. Vizörü kaldırılmıştı ve caddenin karşısında park etmiş, vahşi bakışlarını bana dikmişti.

Tüylerim diken diken oldu ve giriş ücretini ödedikten sonra bozuk paralarımı almaya bile uğramadan binaya koştum. Beni binalara kadar takip etmemişti ve bugün de başlamamasını diledim.

Evlat edinme yasaları ve haklarım hakkında bulabildiğim tüm bilgileri araştırmak için kamuya açık bilgisayar kullanmam gerekiyordu ve kimsenin yoluma çıkmasını istemiyordum.

Üç saat sonra, son beş yıldır evim olarak adlandırdığım küçük sığınağımıza, dairemize geri döndüm.

Duş alıp pijamalarımı giydikten sonra Reina'nın odasına gidip kapıyı çaldım. Elbette cevap vermediğini duymadım, bu yüzden kapıyı dikkatlice açtım ve onu yatakta karnı üstü yatarken, bacakları havada, bugün teslim edilen elbiseye bakarken buldum.

Siyah gelinliği.

"*Düğünden önce kaçacaksak neden onu aldın ki?*" Kız kardeşimi tüm kalbimle seviyordum, ama Dante'ye "Evet" dediğini izleme fikri damarlarımda kötü bir his uyandırıyor. Bundan hoşlanmıyordum.

Omuz silkti, sonra oturarak imza atabilecek pozisyona geçti. "Yakalanırsak ve beni zorla mihraba sürüklerlerse diye. Bir kız hazırlıklı olmalı."

Reina'nın siyah gelinlikle koridorda yürümesi kesinlikle bir mesaj verecekti. Benden farklı olarak, o annemle tıpatıp aynıydı. İkisi de aynı sarı buklelere, minik yüz hatlarına ve insanları çeken zarif bir havaya sahipti. Birisi onu kızdırmadıkça her zaman yumuşak başlıydı. Ama kızdırıldığında, dikkate alınması gereken bir güç haline gelirdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu ikimizin de ortak özelliği.

Gözlerini kısarak beni inceledi. "İyi misin?" Başımı salladım ve yanına oturdum. "Kaçmak istemiyorsan sorun değil. Sana kızmam."

Amon ve şimdi de onun kardeşi ile yaşadığı tüm o kötü olayları ondan saklayamadığım gerçeği içimi kemiriyordu. O her zaman benim yanımda

durmak ve beni korumak için elinden geleni yapardı, ama ben onu

koruyamadığım için kendimi başarısız hissediyordum. "*Hazırım,*" diye

kendinden emin bir şekilde işaret dilinde söyledim. "*Bu gece gitmek istiyorsan, ben*

tamamen varım."

Tek sorun, beni sürekli izleyen gölgemdi. Bu, planımızın en büyük sorunuydu. Ancak, Dante'nin son üç yıldır beni takip ettiğini kimseye itiraf edemezdim, yoksa daha fazla soru işareti yaratırdım.

O da başını salladı. "En iyisi yarın yapalım. Prova yemeğinden sonra. Onu vazgeçirmek için son bir deneme yapalım."

Reina ellerini bana dolayarak sarıldı ve başını omzuma yasladı. Benim gibi onun da mücadele etmesi gereken kendi şeytanları olduğunu biliyordum.

Hikayemizin mutlu bir sonu yoktu, ama belki ortadan kaybolduktan ve çocuğumu bulduktan sonra birlikte mutlu bir hayat sürebilirdik. Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki hüznü beni derinden etkiledi. "Anlamıyorum," dedi dudaklarını oynatarak ve ben onun sesini duyabilmeyi çok istedim. "Hiçbirini. Neden bunu yapmak istesin ki, bilerek..."

Onun kardeşini sevdiğini bilerek. "Bir masal gibi başladı ve bir Yunan trajedisi.

Bu, ailemizde bir trend gibi görünüyordu. Annemin sonu. Benim kalp kırıklığım. Reina'nınki. Belki de ailemizdeki kadınlar aşkta şanssızdı. Tabii, büyükannem hariç. O bu konuda herhangi bir sorun yaşamıyor gibiydi.

Reina derin bir nefes aldı ve başını omzuma yasladı.

İkimiz yatakta, kolları bana dolanmışken, anılarım beni kendi masalsı başlangıcına geri götürdü. Ne kadar geçici olursa olsun.

"Dört ay sonra buradan gideceğiz." Isla, aynada kendini kontrol ederken, Stuart Weitzman stiletto'ları ve dizlerine kadar uzanan, sırt dekolteli, parlak siyah bir elbise giymişti. Ben mavi Jimmy Choo topuklu ayakkabılar ve gözlerimi vurgulayan sırt dekolteli mavi bir elbise giydim.

Reina, bizimle gelemediği için hala sinirli bir şekilde ikimize de kızgın bir bakış attı. Diş telleri ve melek gibi yüz ifadesiyle, sahte kimliklerimizde yazan 21 yaşında olduğu gibi, 18 yaşında bile görünmüyordu.

"Keşke ben de gelebilseydim," dedi Reina, bacaklarını çaprazlayarak yatağa oturmuş, tayt ve pembe omuzsuz kazak giymişti. O kız, elinden gelse dünyayı pembeye boyardı. "Yeni kulübün harika olduğunu duydum. Yılbaşı gecesi için bir istisna yapmalılar. Reşit olmayan çocuklar da kutlama yapabilmeli."

"Evet, yatakta," dedi Isla, her zamanki anne tavrıyla onu azarladı. "Ve sen de soğuk algınlığı oldun."

Reina ona kuru bir bakış attı. "Siz ikiniz kışın ortasında o daracık kıyafetlerle soğuk algınlığına yakalanacaksınız."

Isla sadece omuz silkti. "Güzellik için ödenen küçük bir bedel. Ayrıca, ben yarı Rus'um.

Soğuğa dayanabilirim," dedi, derisinde tüyleri diken diken olurken.

Ben burnumu çektim. Üçümüz de Kaliforniya'da büyümüştük. Kış bizim için, iç mekanların sıcaklığında Hallmark filmleri izlemektir. Soğuk, bu yatılı okulda hepimizin tek derdiydi.

"Diş tellerin çıkarılır çıkarılmaz, Kaliforniya eyaletindeki tüm kulüpleri gezeceğiz," onu teselli etmek için işaret diliyle söyledim.

"Söz mü?"

"Kesinlikle."

Küçük kardeşim gülümsedi, sonra göz kırptı. "İyi, sözünüzü tutun. İkiniz de. Siz dışarıdayken, ablamın kışını ellemeye cüret eden pisliğe bir ziyaret yapacağım." Yastığın altından, yatakhaneye gizlice soktuğu havai fişekleri çıkardı. "Jason, havai fişekçi."

Isla'nın gözleri eğlenceden parlıyordu. "Kaydet."

"Bizi belaya sokma," diye uyardım onu, işaret diliyle. "Unutma, büyükannem yatılı okulda kalmanın üniversiteye başlamadan önce bir sınav olduğunu söylemişti."

Reina gözlerini devirdi. "Biz suçlularla akraba sayılırız. Tabii ki yakalanmayacağım. Bana bırak."

Kafamı salladım ama yüzümdeki gülümsemeyi saklayamadım.

Boy aynasındaki yansımalarımıza son bir kez baktıktan sonra, Isla ve ben Reina'ya bir öpücük gönderdik ve yurt odamızı terk ederek otoparkta duran Isla'nın Mini Cooper'ına doğru yola çıktık.

Bir saat sonra, Tahoe City Marina'daki kulübe vardık. Park yeri bulmak için birkaç kez bloğun etrafında dolaşmamız gerekti.

"Şuna bak," dedi Isla mutlu bir şekilde gülümseyerek. "Yıldızlar hizalanmış olmalı, çünkü tam ön tarafta bir yer bulduk."

Park ettikten sonra, oraya aitmişiz gibi havalı havalı yürüyerek girişe doğru yöneldik. İkimiz de kulübün önünden köşeyi dönene kadar uzanan kuyruğa bakma zahmetine girmedik. Bunu birçok kez yapmıştık, nasıl yapılacağını biliyorduk. Yeni bir kulüptü, ama kurallar aynıydı. Yeterince seksi görünürseniz, kapı görevlisi sizi içeri alır.

Saat gibi, kapı görevlisi gözlerini üzerimizde gezdirdi ve başını sallayarak kırmızı ipi çözdü.

Giriş kapısından geçer geçmez durdurulduk ve arandık. Bu ikimiz için de ilk kez olan bir şeydi.

Kulübün derinliklerine girene kadar Isla ve ben heyecanla birbirimize baktık. "Her seferinde işe yaramasına bayılıyorum," diye işaret diliyle ve dudak hareketleriyle söyledi.

"Tılsım gibi," diye işaret diliyle cevap verdim. "Kimliklerimizi bile sormadı. Sence neden bizi aradılar?"

Isla ince omuzlarını silkti. "Belki de kulübün sahibi bir suçlu ve kendi kulübünde birinin onu vurmasını istemiyordur?"

Gözlerimi devirdim, sonra erkeklerin ve kadınların sarhoş olup birbirlerine süründükleri birinci kata çıktığımız anda dikkatim dağıldı.

Müzik o kadar yüksekti ki, vücudumda titreşimler yaratıyor ve içim heyecandan titriyordu. Bir an için normal hissetmemi sağlaması çok hoşuma gitti.

İkimiz bara doğru yürüdük ve iki shot Fireball sipariş ettik. Barmen küçük bardakları bize uzattığında, kadehlerimizi tokuşturduk.

"Yeni yılınız kutlu olsun," diye işaret dilinde söyledim, sonra shotlarımızı içtik ve hemen öksürdük.

Isla elinin tersiyle ağzını sildi, sonra göğsüne vurdu. "Kahretsin, yakıyor."

Bardağı tezgaha geri koyduğum anda, ensemdeki tüyler diken diken oldu ve biri bana bakıyormuş gibi hissettim. Yavaşça başımı çevirip gözlerimi odada gezdirdim ama kimseyi göremedim.

İzlendiğim hissini silkeledikten sonra, Isla ve ben dans pistine doğru yola çıktık. Sonraki bir saat boyunca dans ettik, güldük, biraz daha içtik ve tekrar dans ettik. Müzik damarlarımdan geçerek ayak parmaklarımdan yukarı doğru titreşimler gönderdi.

Isla bir ahmak buldu ve uzak bir köşede onunla öpüşüyordu, ben de ona göz kulak oluyordum. Kuralımız buydu: asla birbirimizin gözünden kaybolmamak.

Kanımda baş döndürücü, sınır tanımayan bir heyecanla dans etmeye devam ettim, loş ışıklar çıplak bacaklarıma ve kollarıma bir parlıltı yansıtıyordu. Dans pistindeki bedenler tek vücut gibi hareket ediyordu, ama ben kendi dünyamdaydım.

Sırtımdan bir damla ter aktı ve birinin ellerini üzerimde hissettiğimde ağır saçlarımı yumruğumla çektim. Döndüm ve koyu renk gözleri ve sarı saçları olan, aptal gibi sırıtan genç bir adam gördüm.

Dudaklarını okudum. "Merhaba, güzelim."

İnledim. Erkekler hep aynıydı. Sana gülümser ve güzel dersin, ayaklarına kapanırsın sanıyorlardı. Onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi olsaydı, ya da en azından bir saniye duraksasaydı, ona bir şans verirdim.

Hiçbir şey olmadı.

Ondan uzaklaşmak için dans ettim, ama o peşimden geldi. İçimden inledim, bu kesintiye sinirlenmişim. Gözlerim kalabalığın üzerinde dolaştı, bu pisliği korkutacak uygun bir kurban arıyordu. Gözlerim mavi bir çiftle karşılaştığında nefesim kesildi.

Dante Leone.

Yetişkin bir adam olmuştu ve siyah üç parçalı bir takım elbise giyyordu, ceketinin altından silahının silueti görünüyordu. Bana öyle geldi ki, içeri girerken üstü aranmamıştı.

Onu hemen tanıdım. Sekiz yaşındayken tanıştığım çocuktı. Onun varlığı karnıma verdiği ezici yoğunlukla tüm duyularım kayboldu. Bu yeni bir şeydi. Farklıydı. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi

. İki yıl önce büyükannemin Malibu'daki evinde ona rastladığımda böyle hissettiğimi hatırlamıyordum.

Biri elimi tuttu ve gözlerim şaşkınlıkla aşağıya indiğinde sarışın adamın bana yapıştığını gördüm. Elimi çekip Dante'ye doğru yürüdüm, ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu.

Üç adım. İki adım. Bir adım.

Ve o tam önümdeydi. Sonraki adımlarımı düşünmedim. Düşünseydim, korkup vazgeçerdim. Bunun yerine, takım elbisesinin ceketini tutup onu kendime doğru çektim. O da uzun boylu vücudunu eğerek bana yardım etti. Göğsüm onun göğsüne değdi, parmaklarım ceketini kavradı ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Onun kolonyasının odunsu kokusu beni sardığında dünya kayboldu. Ağzlarımız birleştiğinde kanım kulaklarımda çınladı. İçimdeki her şey aynı anda durdu ve çılgına döndü.

Dudaklarını hafifçe çektim, ateş gibi yayılan bir sıcaklık içimi kapladı. O da beni öptü, dudaklarını dudaklarımla ayırıp dilini içeri soktu. Saf, katıksız bir arzu içimi kapladı ve aniden aşk ve şehvetin neden savaşları başlatıp bitirebildiğini anladım.

Boynumun arkasını tuttu ve beni daha derin öpebilmek için başımı eğdi. Diğer eliyle belimi kavradı ve beni sert vücuduna doğru çekti.

Sonunda geri çekildiğimde, nefes nefeseydim, yanaklarım yanıyordu, onun mavi alevler gibi yanan bakışlarında sahip olma arzusu ile karşılaştım.

Nabızım bacaklarımda arasında atıyordu ve görünmez, sıcak bir şey aramızda dolanıyordu.

"Artık benimsin, Phoenix Romero."

Beni hatırladı, diye düşündüm ilk olarak. İkinci düşüncem ise, onun da bunu hissetmiş olması gerektiği idi, ama ben bir şey söylemeden, dudakları tekrar benim dudaklarıma yapıştı, beni tadıyor, dilimi emiyor ve alt dudağımı ısırtıyordu.

Sonra biri bana çarptı ve göz açıp kapayıncaya kadar Dante onu itti ve adam kışının üstüne düştü. Onun beni Dante'nin kollarına iten sarışın adam olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Dante büyük elini benimkine kaydırdı ve beni kulübün arkasına doğru götürdü. Hiç sorgulamadan onu takip ettim, kuralımızı tamamen unuttum.

Elimi elinde tutarak, ana dans pistini dolaşır gibi bir koridordan geçtik. Adrenalin vücudumu kapladı, ayaklarımda altındaki titreşimler burada daha az yoğun. Dante'nin elini sıktım ve o da aynı şekilde karşılık verdi.

VIP Only yazan kahverengi deri kapının yanında duran bir adamın yanından geçip odaya girdik. Oda, dairesel dans pistinin hemen üzerinde bulunan, duvarın bir tarafını kaplayan penceresi olan özel bir locaydı. Pencerenin tek yönlü cam olduğunu düşündüm. Karşı tarafta, boş bir özel bar vardı.

Kapıyı kapatmadan önce korumaya bir şey söyledi, elimi hiç bırakmadı ve ben onun ne planladığını merak ettim.

Beni izlediğini fark etti ve yanıma geldi. "Korkuyor musun?"

Garip bir şekilde, korkmuyordum. Telefonuma uzandım ve cevabımı yazdım. **Korkmuyorum, ama arkadaşımı yalnız bırakmak istemiyorum.**

Mesajı okudu ve başını salladı. Bana dönmeden önce eli belime dokundu, böylece dudaklarını okuyabildim. Ne kadar da güzel dudaklardı. Onu tekrar öpmek ve bana yaşattığı tüm hislerin içinde kaybolmak istedim.

"Arkadaşıma ona göz kulak olmasını söyledim," dedi yavaşça, gözleri dudaklarıma kilitlenmiş halde.

"Teşekkürler," diye işaret diliyle işaret ettim ve aynı anda basit kelimeyi seslendirdim, sonra donakaldım. Nadiren kelimeleri seslendirirdim ve asla yabancıların yanında. Utanç beni sardı, ama onun sonraki sözleri onu silip süpürdü.

"Sesin... Çok güzel." Eli sırtımı daha sıkı kavradı, parmakları bastırdı. "Bir gün, o sesle benim adımı haykıracaksın."

Gözlerini karşıladım, kalbim göğsümde hızla atıyordu. "Gerçekten mi?"

O da bana bakarak, o çekici, kötü çocuk gülümsemesiyle gülümsedi. "Evet, Nix, gerçekten." Bana doğru eğildi ve kollarını bana doladı, başını eğerek yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. "Ama o zamana kadar, bana numaranı vereceksin, böylece seni dışarı çıkaran tek kişi ben olacağım."

Bu çok banaldı. Çok hızlı ilerliyordu.

Telefonumu aramıza koydum ve cevabımı yazdım. Uzun cümleler kuramıyordum. Sesleri duyabilmem çok uzun zaman olmuştu, bu yüzden ses tonlamasını ve ağız içindeki ince değişiklikleri mükemmel bir şekilde yapamıyordum. **Telefon numaramı almak için çabalaman gerekecek, Dante Leone.**

Gülümsedi.

"Senden başka bir şey beklemiyordum, Nix." Ağzı benimkine değdi, sanki bana dokunmadan, beni öpmeden, beni hissetmeden duramıyormuş gibi. Onun yakınlığı beni tüm vücudumdan bir titreme sardı. Sonra doğruldu, gülümsemesi geniş bir sırıtışa dönüştü. "Beni hatırlıyorsun, ha?"

Başımı salladım. Onu unutmam mümkün müydü ki? O, gördüğüm en güzel erkekti, ama bundan daha fazlası vardı. Kırılan vazoyu üstüne almıştı ve bu, onu zihnime kalıcı olarak kazımişti. İki yıl önce Reina ile gece dışarıdan gizlice dönerken onu tekrar gördüğümde, bir gün bu noktaya geleceğimizi hiç hayal etmemiştim.

O çocuk bir erkek olmuştu. Birdenbire diğer herkesin yanında sönük kalan bir erkek. Uzun boylu. Geniş, güçlü omuzlar. Her romantik kitabın ve GQ dergisinin kapağına yakışacak bir çene hattına sahip bir yüz.

Hiçbir kadının Dante Leone'yi unutamayacağına tüm duyularımla eminim.

Dans pistinden ve kulübün ötesindeki marinadan gelen ışıklar büyük pencereden içeri sızıyordu, ama burada sadece ikimiz vardık.

Elini yanağıma götürdü ve parmak eklemleriyle tenime dokundu. "Numaranı almak için ne yapmam gerektiğini söyle."

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Öp beni."

Ve öptü. Dudakları benimkilere değdiğinde, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Dillerimiz eski şarkılara eşlik ederek dans etti. Onu ciğerlerime çekerek içime çektim, o anda onun kokusunun kalıcı olacağını fark etmeden.

Sonra öpücük başladı kadar çabuk bitti.

Elini kalçama koydu ve bana daha da yaklaştı, bana bastırdı. Bana sürtündüğünü hissettim ve içimi ham bir arzu kapladı. İlk görüşte şehvetti. Aşka pek inanmazdım, ama bu... bu sarhoş ediciydi.

Dante kollarını belime ve omuzlarıma doladı, beni havaya kaldırdı. Gülümsedi, bizi bara doğru yürüdü ve beni barın üzerine oturttu.

O bacaklarıma arasına girerken, telefonumu yanımdaki barın üstüne koydum. Telefonuma uzandı ve ben kıkırdadım.

Kaşlarını kaldırdı. "Bana telefon numaranı borçlusun, Nix. Anlaşma anlaşmadır."

Gözlerimi devirdim ve telefonu ondan kaptım, titrek parmaklarla cevabımı yazdım. **Tek bir öpücük demedim.**

Gözlerinin meydan okurcasına parıldamasından, kabul edeceğini anladım. Beni sertçe öptü, daha da sertçe dokundu ve ben buna bayıldım. Ama bundan öteye gitmedi.

Daha fazlasını istediğim için hayal kırıklığıyla bir ses çıkardığımda, sadece "Önce seninle çıkacağım" dedi.

Sonra beni biraz daha öptü. Binanın titreşiminde havai fişeklerin patladığını hissettim ve önümüzdeki yılın düşüncesi beni heyecanlandırdı.

Sersemlemiş bir halde, adımı zar zor hatırlayarak ayağa kalktım ve kendimi düzeltmeye çalıştım. Dante'nin telefonuma girip numarasını gizlice kaydettiğinden habersizdim.

Anılar, kırılgan bir genç kızın kalbi gibi paramparça oldu. Keşke ne kadar yanıldığımı bilseydim. O Yeni Yıl ve ondan sonraki her yıl, şimdiye kadarki en zorlu deneyimlerimin başlangıcı oldu.

OTUZ ÜÇ

DANTE

"Benim çağrı üzerine çalışan bir terapist olmadığımı biliyorsun, değil mi?" "Belki."

"Ve ev ziyaretleri yapmıyorum, özellikle de müşterim ülke dışındaysa." Bacaklarını çaprazladı, stiletto'ları ileri geri sallanıyordu. "Başka müşterilerim de var ve çoğu İtalya'da."

Gözlerimi devirdim. "Onlar yaşayacak. Ben yaşayamayabilirim."

Dr. Freud'un dudakları kıvrıldı. "İhtiyacı olanlara yardım etmek için yemin ettim. O yüzden başlayalım. Ve çabuk olun da İtalya'ya dönebileyim."

Paris dışındaki şatomun oturma odasında oturduk, göz alabildiğince uzanan üzüm bağları vardı. Evet, binayı beğenmişim, ama satın almamın sebebi konumu ve mahsulün değeriydi.

Koltuğuma yaslandım, ayak bileğimi dizime dayadım. "Merak etmeyin, uçağım sizi geri götürecektir."

O alaycı bir şekilde, "Öyle olsa iyi olur. Ve seyahat süresini de fatura edeceğim," dedi. "Elbette."

Kalemini çenesine dokundurarak başını eğdi. "Şimdi söyle bana. Bu kadar acil olan ne?"

"Amneziye rağmen rüyalarımın bazı şeyleri hatırlamanın mümkün olup olmadığını bilmek istiyorum."

Benim dosyam yoktu; ona ihtiyacı yoktu. Yıllar boyunca benimle yeterince çalışmıştı, muhtemelen söylediğim her şeyi ezbere biliyordu. Beni çözmek, anlamak için can atıyordu, sanki bitmemiş bir yapboz gibi.

"Elbette, bu mümkün. Uyuduğumuzda, kendimize koyduğumuz bazı engeller kalkar ve daha travmatik olayları yeniden yaşamamıza olanak tanır. Şu anki hafıza kaybınızın kendinize koyduğunuz bir engel olduğunu düşünüyorum. Davranışlarınızın, zorlamalardan çok alışkanlıklar olduğunu düşünüyorum."

olduğuna inanıyorum." Bir süre durakladı, söylemediği sözleri bombanın tik takları gibi havada asılı kaldı. Kararlı bakışlarım ona kilitlendi, devam etmesini teşvik etti. Yutkundu. "Ayrıca kaçırılmanız sırasında

"Kaçırılma hakkında hiçbir şey söylemedim."

Bana karşı çıkmadı ve sakin bir ses tonuyla devam etti. "Sonuçlarla başa çıkamayacak kadar etkilenmiştin. Sonuçlar ne olursa olsun."

Zihinsel teşhisleri her zaman sıkıcı ve kesin olmayan bulmuşumdur, ama bunu bile inkar edemezdim. İçten içe fiziksel temastan nefret etmemin bir nedeni olduğunu biliyordum. Mavi gözlü esmer bir kadını hayal etmedikçe penisim sertleşmiyordu. Tabii ki, başka bir kadınla yatmak söz konusu bile olamazdı. Şey, sonsuza kadar... Sadece bir kadınla yatmıştım: Phoenix Romero. Ve sonra o beni vurdu.

Yirmi altı yıl; tek bir seks. Aynı kadın tarafından vurulmak. Evet, bu benim için işe yaramıyordu.

Bir başka deliye dönmeden önce o yüzüğü Nix'in parmağına takmam gerekiyordu. Sırıttım. "Son teşhisiniz bu mu, Doktor?"

"Şu an için." Bacaklarını çaprazladı ve bir anlığına gözlerini kaçırdı. "Peki, hatırladıklarınızı bana anlatacak mısınız?"

Pencereden dışarı baktım, çenemi okşarken onun düşünceli bakışları yüzüme odaklandı.

"Fazla bir şey yok," dedim sonunda.

"O barda birçok adamın kafasını kırdıktan sonra nasıl sadece psikolojik değerlendirmeye kurtulduğunu hep merak etmişimdir." Birkaç burbon içtikten sonra bayılmış ve çılgına dönmüştüm. Yaptıklarımın gurur duymuyordum ve bayılma düşüncesi hala beni rahatsız ediyordu.

"Şanslıydım galiba." Gözlerim boynundaki tuhaf sembole kaydı. "O sembol ne anlama geliyor?"

Gözlerini kolyesinde asılı duran tılsıma indirdi. "Bilmiyorum. Sadece beğendim ve sakladım." Yalan söylüyordu, ama bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini biliyordum. "Beni buraya beş dakikalık bir konuşma yapmak ya da kolyem hakkında konuşmak için getirmediğini biliyorum. Öyleyse, konunun özüne inelim mi?" Gözlerim onun gözleriyle buluştu, ama sessiz kaldım. "Dur tahmin edeyim. Daha önce bahsettiğin kadın... Senin öfke patlamalarını yatıştırmak için yanında değil."

"O her zaman yanımda." Daha saçma bir yalan söylememiştim. Onu görmemin tek nedeni, onun bir zamanlar beni suçladığı gibi onu takip etmemdi.

"Belki. Ama belki de o istemiyordur." Çenem gerildi. "Bu senin 'kişiliğin'... Sadece en acı verici şeyleri düşünmemek için kafanda kurduğun bir duvar. Kendini anlamana yardımcı olması için ne olduğunu bilmen gerekiyor. Anlaman gerekiyor. Bu, ilerlemene engel oluyor."

"Bana bir sürü saçmalık gibi geliyor."

Dudakları yukarı kalktı. "O zaman neden beni buraya getirdin?" Kalemını tıklattı. "Cevabımın ne olacağını biliyordun."

"Belki de farklı bir çözüme ihtiyacım var," dedim yavaşça.

Kafasını salladı. "Kendi içsel sorunlarını çözmezsen, Dante, kimse onları kontrol edemez. Tahminimce, onu kaybetmekten korkuyorsun."

"İlişki tavsiyesine ihtiyacım yok." Kahretsin, *keşke* tartışacak bir ilişkim olsaydı.

Hüzünle gülümsedi. "Bununla uğraşmana gerek olmadığını, hafızandaki boşlukların zamanla dolacağını söylememi istiyorsun. Dolmayacak. Ve işler daha da kötüye gidecek ve sevdiğin her şeyi kaybetmene neden olacak."

Alaycı bir nefes verdim. "Siz kadınların sonsuza kadar mutlu yaşamaya inandığınızı sanıyordum."

Bu sefer o güldü. "Duymadın mı? Onlar büyük fedakarlıklar gerektirir."

OTUZ DÖRT

DANTE

Prova yemeği.

Daha ok Aralık ayında bir palyaço yemeği gibiydi. Phoenix ve kız kardeşi, arkadaşlarıyla birlikte, gezgin bir hippie sirki gibi görünüyorlardı. Yine de, gözlerim Phoenix'i takip ederken, glmsemenden edemedim.

Phoenix, parlak sarı kolsuz mini elbisesiyle bir karahindiba gibi görünüyordu. Evet, göz kamaştırıcı ve objektif olarak çirkin bir elbiseydi, ama siktir et, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Görünüşe göre, onun yanında soğukkanlı davranmamı imkansız kılan başka bir rahatsızlığım daha vardı.

Ama lanet olsun, zorlukları severdim. Ve bu zorluk, son üç yıldır karşılıksız bir şekilde devam ediyordu.

Reina ise, görmeden ya da konuşmadan da yapabilirdim. O sarhoştu, reşit olmayan erkeklerle flört ediyor ve her fırsatta bana dik dik bakıyordu. Amon'u alay ederek, ince ipuçları veriyordum. Kardeşim kadınıyla ilgili bir şeyler yapsa iyi olurdu çünkü zaman daralıyordu. Kahretsin, ringe çıkmak için sadece bir günü kalmıştı. Reina'dan gerçeği öğrenmek için de aynı kadar zamanım vardı. Ve sonra... yer değiştirme.

Reina Romero hiçbir zaman benim nihai hedefim olmadı. O pozisyon her zaman Phoenix'in oldu. Benim Nix'im. Benim karahindibam. Hepsi bizi birbirimize gtrecekse, gerekirse yüz ömür beklerdim.

İşte buradaydım, biramı yavaşça içerken odayı inceliyordum, bu gece aklımı başımda tutmak istiyordum.

Solumda aynalı bir bar, sağımda ise dans pisti vardı. Her köşede oturma alanları vardı. Sofistike dekor, kızların elbiselerini daha da gln göstermişti. Aslında, beş kadın da sirke gitmek niyetindeymiş gibi görünüyordu, ama yolda kaybolmuşlardı.

Neyse ki, kulübün loş ışığı gözlerimi elbiselerinin korkunç renklerinden kurtardı, aksi takdirde kör olurdum.

Reina ile babamın, Diana ile babamın arasında neler olduğunu ayrıntılı olarak öğrenmem gerekiyordu, böylece bu maskaralığı sona erdirebilir ve Phoenix'i bir kez ve sonsuza kadar ele geçirebilirdim.

Reina'nın geçen bir tepsiden bir kadeh şampanya daha kapmasını izledim, ama onu dudaklarına götürüp daha da sarhoş olmadan önce bileğini tuttum.

"Yeter," diye fısıldadım.

"Elini ondan çek." Amon'un sesi yanımdan geldi, öfkeyle soğuktu. Sonunda. "Hemen."

Eğlenerek nefes verdim. "Yoksa ne olur, kardeşim?"

Reina ve Amon, çalkantılı ve şiddetli bakışlarla birbirlerinin gözlerine daldılar. En azından ikisi de aynı frekansta gibi görünüyordu, beni sadece küçümseyerek izleyen Phoenix'in aksine.

"Bu bakışma ne kadar sürecek?" sıkılmış bir ses tonuyla sordum.

Phoenix kız kardeşinin yanına geldi ve benim için büyük bir mutluluk kaynağı olan bir şey yaptı, beni izliyor ya da en azından dudaklarımı okuyor olmalıydı, çünkü "*Çenenı kapatır mısın lan!*" diye işaret dilinde konuştu.

Bu kadını düşünmeden edemiyordum ve o da sanki beni hiç sevmiyormuş gibi davranıyordu. Onun bana biber gazı sıkıp ateş etmesini affedebiliyorsam, o da bana olan öfkesini kesinlikle aşabilirdi.

"Benim neyim var senin?" diye bağırdım.

Dudaklarından acı bir gülümseme geçti. Gözlerinde öfke parlamış ve sonra, hiçbir uyarı yapmadan, Nix dizini kasıklarına çarptı. Acı içimi kaplarken, inleyerek eğildim. Lanet olsun, benim sikimi tahrik edebilen tek kadın benden nefret ediyordu.

"Onda sorunlar var," diye homurdandım, kambur duruşumdan Phoenix'in sırtına bakarak. Neden hep onun sırtına bakıyordum ki? Reina güldü ve gözlerimi ona dikip baktım. "Ve sen, Reina, berbat bir sarhoşsun."

"Nişanlım" kız kardeşi kadar sinirli bir şekilde bana döndü. Eğer dizini hayalarımaya vurmaya kalkışırsa, birini öldürürdüm.

"Sen... sen..." Kelimeyi arıyor gibiydi. "Tanrı'nın orta parmağı icat etmesinin sebebi sensin, pislik."

"Sen şımarık bir veletsin."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, öfkesi hızla yayıldı. "Sen bir yalancısın, sahtekarsın ve..."

Dik durdum ve ona soğuk bir gülümseme attım. "Sen sarhoşsun, bu yüzden seni affedeceğim."

Kız beni ciddi olarak sinirlendirmeye başlamıştı. Bu lanet olası düğünün asla gerçekleşmeyeceğini görmek için kör olmak gerekirdi. Diana da bize katıldı ve ben, kasasında bulduğum notu hatırlayarak ona gözlerimi kısarak baktım.

Romero sonunda cesaretini toplayıp Amon'dan Reina'yı eve götürmesini isteyene kadar, bağırışlar ve sert bakışlar devam etti. *İşte şimdi konuşabiliriz.* Rahat bir nefes aldım.

Onların ayrılışını izlerken, dikkatimi Nix'e çevirdim, gözlerim içgüdüsel olarak parlak sarı elbiseli, koyu renk bukleli kızı aradı. Tuvalete doğru giderken onu bir an gördüm.

Reina ve kardeşim aklımdan çıkmış, Romero'dan izin isteyerek Nix'in peşinden gittim. İkimizin de bildiği gibi, bir sapık gibi onu kadınlar tuvaletinin dışında köşeye sıkıştırdım. Yüz yüze geldiğimizde aniden durdu ve dudaklarından bir çığlık çıktı. Etrafına bakındı, sanki orada biri olmasını umuyormuş gibi, ama sadece ikimiz vardık.

"Merhaba, Nix. Uzun zaman oldu."

Bana öfkeyle baktı. "*Yeterince uzun değil,*" dedi kesik kesik hareketlerle.

Beni geçmeye çalıştı ama ben önüne geçerek yolunu kestim.

Bu kedi fare oyununu oynamayalı uzun zaman olmuştu.

"Konuşmamız gereken şeyler yok mu sence?"

"Hayır."

"Konuşmamız lazım ve sen, beni hayalarımından tekmeleyerek ailemizi genişletme şansımızı mahvetmeye çalıştığın için özür dilemekle başlayabilirsin."

Başını eğdi, masum davranmaya çalıştı ama beni kandıramadı. Yüzü kızarmıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "*Sen benim ailem değilsin.*"

Aniden bir adım öne atıp onu duvara doğru ittiğimde gülümsemesi kayboldu. Kollarımı kaldırıp ellerimi onun iki yanına dayadım.

Bir nefeslik hava kaçı. Bahar yağmuru kokusu beni hapsetti, oysa köşeye sıkışan oydu.

"*Ne istiyorsun?*" Zarif parmakları titriyordu. Bileğini tutup onu sabit tuttum ve sonra işaret parmağını yavaşça dudaklarıma götürdüm.

Bakışlarım, ön kolumu okşayan saç tutamına takıldı. Penisim anında sertleşti, görünüşe göre onun beni hadım etmeye yönelik önceki girişimi etkisiz kalmıştı.

Hava kıvılcımlandı ve aramızdaki gerilim çatırdarken dudakları açıldı. Dayanamadım, piç kurusu olduğum için avantajımı kullandım. Dudaklarım onun dudaklarını buldu ve çıkardığı küçük ses beni neredeyse öldürdü. Onu öperken yumuşak dudakları benimkilere yapıştı.

Tadı hatırladığım kadar güzeldi. Hayır, *daha da güzeldi*. Alkol bile dilinde tatlı bir pislik gibi tadı vardı. Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi, dokunuşu beni başka hiç kimsede hissedemediğim bir şekilde ateşledi.

Sikim çelik gibi sertleşmiş, onu içime almak için can atarken, bir ses beni ürküttü.

"Üzgünüm, benim hatam." Bir ses ikimizi de ürküttü, ama ikimiz de kıpırdamadık. Konstantin'in sağ kolu Boris, koridorda duruyordu ve yanlış kız kardeşi öptüğümü görünce açıkça şaşkınlık içindeydi.

Phoenix fırsatı değerlendirip eğildi ve Boris'in yanından hızla geçti. Boris bana bir bakış attı ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ne?" diye bağırdım. "Partide olman gerekmiyor mu, *burada...* sikmek için değil mi?"

Lanet olsun. Neredeyse onu elde etmişim. Keşke bu aptal herif, prova yemeğindeki öpücüğümü mahvetmeye niyetli olmasaydı - yanlış kardeşi öpmüş olsam da.

Dudaklarımda onun tadı varken, geri döndüm ve sessiz bir köşe buldum. Amon, Reina'yı daha fazla rezil etmeden eve götürmekle görevlendirildi, böylece Nix'i izlemek için serbest kaldım. Kardeşime diğer Romero kızını idare etmede bol şans.

Phoenix'in neşeli karşılamasına bakılırsa, benim de şansa ihtiyacım olacaktı. Bana diz attığı için hayalarım hala ağrıyordu.

Romero ile ilişkilerimiz geçiciydi ve en büyük kızını ele geçirmeden onu telaşlandırmak istemiyordum. Bu yüzden, öfkemi bir kenara bırakıp buraya gelme amacım olan şeye odaklandım. Bu karmaşadan kurtulmak.

Takım elbise ceketimi çıkardım, gömleğimin kollarını dirseklerimin üstüne kadar sıvadım ve kendimi rahatlamaya zorladım.

Arka planda müzik sürekli uğultu yapıyordu ve gözlerim arkadaşlarıyla çevrili Phoenix'e kilitlendi.

"Luca DiMauro'nun burada olmamasına şaşırdım," dedi Enrico Marchetti, muhtemelen ben sinirlenmeden önce konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu. Nix'in bana hayalarımı tekmelediğini görmüştü ve beni çileden çıkarmak için çok fazla bir şey gerekmediğini biliyordu. Şöhretim benden önce geliyordu.

Marchetti işlerini sıkı bir disiplinle yürütüyordu. Kendi kuralları, kendi iş yapma tarzı vardı ve bunlar benimkilerle her zaman uyuşmuyordu.

Bu yüzden Omertà masası vardı. Orada, önemli ve genellikle hassas konuları özgürce tartışabilir ve oylayabilirdik.

"Neden?" diye sordum. "Onunla çok konuşmuyorum ki."

Luca DiMauro Sicilya'yı yönetiyordu. O ve Marchetti birkaç yıl önce araları açılmıştı ve muhtemelen barışmanın bir yolunu arıyordu. Sandalyesine yaslanarak bana bir bakış attı.

Karanlık bakışları düşmanlarına Tanrı korkusu salıyordu, ama beni korkutmak için bundan çok daha fazlası gerekirdi. Hatırlamasam da, kendi cehennemimi yaşamıştım.

"Omertà üyelerinin hepsini davet ettin, değil mi?" Enrico'nun amcası Manuel sordu. "O adamların reddedilmiş kadınlardan daha kötü olduklarını biliyorsun. Sızlanıp dururlar, sonra davet edilmedikleri için yüzleri morarana kadar şikayet ederler."

Omuz silktim. "Davet listesini Romero'ya verdim."

"Reina halletmedi mi?" diye sordu Manuel şaşkınlıkla, Reina hariç, bir tur daha shot içen kızlara bakarak.

"Sence o halletti mi?" diye mırıldandım. "Sarhoşken söylediği sözler kulaklarımda hala çınlıyor."

Marchetti'nin sadık *soldati'lerinden* birkaçı, Enrico'nun oğullarının ve yeni karısı Isla'nın güvenliğini sağlamak için etrafta dolaşıyordu. Enrico, karısından gözlerini ayırmadığı için onlara ihtiyacı yoktu. Kadın, Enrico fark etmeden hapşırarak bile yapamıyordu.

"Hayır, sanırım öyle," diye cevapladı Manuel. "Geç geldiğinde anlamalıydım." *Geç gelmekten* öte, neredeyse her şeyi kaçırıyorlardı. Phoenix ile geçireceğim zaman azalacağı için umurumda bile olmazdı. "Nerede bu kadın?"

"Romero, Amon'dan onu eve götürmesini istedi. Phoenix ve kızlar seninle ve Marchetti ile eve gidecekler."

Sanki kulakları yanıyormuş gibi, Nix başını kaldırıp gözlerime baktı. Yanakları kızarmıştı, ama o buz gibi bakış hala devam ediyordu. Sonra da bana hemen orta parmağını göstererek son noktayı koydu.

"Müstakbel baldızın seni pek sevmiyor," dedi Enrico kuru bir şekilde. "Hatta, sanki seni öldürmek istiyor gibi."

Manuel güldü. "Onun hayalarına attığı tekmeyle bakılırsa, onu öldürecek *gibi görünüyor*."

"Çok komik."

"Evet, çok acıtmış gibi görünüyordu."

Harika, şimdi de Illias araya giriyordu.

"Eğer ukala davranacaksan, yürümeye devam et, Konstantin," dedim soğukkanlılıkla. "Yoksa belki de küçük kız kardeşinin hikayeleriyle seni eğlendiririm." Isla'nın Pakhan ile olan bağlantısı ancak kısa bir süre önce ortaya çıkmıştı. Enrico Marchetti ile evlendiği sıralarda. "Sence o beş kişi ne kadar belaya bulaştı?"

Onun ve Enrico'nun çenelerinde bir kas gerildi ve ben bir kahkaha attım. Doğrusu, hiçbir o kızların parti yapmaya karar verdiklerinde başlarına ne geldiğini bilmiyordu.

"Dikkatli ol, Leone," dedi Konstantin, sesi ölümcül bir sakinlikteydi ve yüzünde hiçbir duygu yoktu. Ortam birdenbire gerginleşti ve bu, zaten neşeli olmayan bir ortamda önemli bir şeydi.

"Amon seni bu kadar sevmeseydi, suratını dağıtırdım." Açıkçası, Marchetti de benim en büyük hayranım değildi. Ağlayıp sızlanma.

Hepsi Yakuza ile bağlantı kurmak istiyordu ve kardeşim, dünyanın en tehlikeli örgütlerinden birinin prensi olarak onlara yardım etti. Yakuza ile Omertà arasındaki ilişkiler her zaman en iyi ihtimalle gergindi. Amon'un mirası, yeraltı dünyasındaki diğer örgütlere göre bir avantaj sağlıyordu.

"Neden pervasızca bir şey yapmak üzereymişsin gibi hissediyorum?" Manuel, gözlerinde şüpheli bir parıltıyla bana bakarak dedi. O pislik Athena'yı izliyor olmalı ve bir şey fark etmişti. Onu bir sonraki yemeğiymiş gibi izlediği gözümünden kaçmadı.

Konstantin alaycı bir nefes verdi, gözleri bana dikildi. "Nedense haklı olduğunu düşünüyorum, Manuel."

Herkesten iki adım önde olmam gerekiyordu ve planımı gerçekleştirdikten sonra, Romero ile tam anlamıyla bir savaşa girmemek için alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacaktı. Akıllı bir adamın, zamanlama uygun ve başarı kaçınılmaz olana kadar planını asla açıklamadığını söylerler. Eh, benim zamanlamam yaklaşıyordu ve sonra cehennem kopacaktı.

Marchetti ve Illias dadılar hakkında konuşmaya başladılar. Marchetti'nin bir dadı uzmanı tanıdığı söyleniyordu. Gözlerimi devirdim ve onları dinlemeyi bıraktım. Bir yudum bira içtim ve kolumu sandalyenin arkasına attım, yüzümde hiçbir duygu

ya da heves göstermedim. Bu planı hayata geçirmek üzereydim. Sadece Amon'un kışını kaldırıp harekete geçmesi gerekiyordu.

Marchetti içinden ısıklık çaldı. "Risk aldığın şeye dikkat et, Dante."

Sinirimi kontrol etmek için çok uğraştım. Onların lanet vaazlarına ihtiyacım yoktu.

"Muhtemelen çok geç," dedi Boris, kaşlarını oynatarak. Bu herif nereden çıktı? Kafasına bir kurşun sıkıp, daha önce gördüklerini silmek için can atıyordum. Bunun yerine, dişlerimi gıcırdatarak, kafamda on sayana kadar saydım ve bu geceyi bir cinayet mahalline çevirmekten vazgeçtim.

Garson geldi ve bir şişe viski ile bir kova birayı masaya koydu.

Bir kargaşa kulak zarlarıma ulaştı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kadınlar bize yaklaşıyordu, Phoenix de dahil. Siktir, onun koyu renkli buklelerini seviyordum. Sarışınların hepsini siktir et. Bana hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Phoenix Romeo ise tam tersiydi. Gözlerini kırpması bile beni tahrik etmeye yetiyordu.

Yumuşak buklelerini gözlerinden çekmesini izledim. Ona bakarken boynumdaki damar zonkluyordu, her saniye ona daha çok ihtiyaç duyuyordum. O benim kan akışımın kaynağı, damarlarımda dolaşan oksijendi. Onu benim yapmak için sabırsızlanıyordum.

"Gitmeye hazırız," dedi Isla kocasına, hayranlıkla gülümseyerek.

Enrico bir anda ayağa kalktı. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım, dolcezza." Onunla nasıl başa çıkabildiğini hiç anlamıyordum. Enrico onun iki katı yaşındaydı ve iki katı sıkıcıydı.

Enrico ve Manuel sarhoş kadınları buradan çıkarırken, hepsi bana öfkeyle bakarken, ben sabit durmak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Görünüşe göre o grubun popüler konusu bendim.

"Ben de gidiyorum," dedi Konstantin ayağa kalkarak, manşetlerini düzeltti. "Karım hamile ve çok uykuya ihtiyacı var."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Hamile olması, muhtemelen fazla uyumadığının kanıtıdır."

O eğlenerek nefes verdi. "Kendi evliliğinde nasıl başa çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Bundan içtenlikle şüpheliydim, ama bu yorumu kendime sakladım. O ne kadar çabuk ortadan kaybolursa, Phoenix'in peşine o kadar çabuk düşebilirdim.

On dakika sonra, mekandan çıktım ve adımlarım sendeledi.

Olamaz. Hayır.

Kan beynime hücum ederken, arabaya baktım ve doğru gördüğümünden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptım.

Biri arabamı ateşe vermişti ve kimin yaptığını tam olarak bildiğimi sanıyordum.

OTUZ BEŞ

PHOENIX

O benim kız kardeşimle evleniyordu ama gözü benim üzerindeydi.

Bu lanetli prova yemeğine geldiğimiz andan itibaren, gözlerinin beni delip geçtiğini hissettim ve ne kadar içki içsem de onu hafızamdan silemedim.

O ise beni kolayca unuttu. Yine sikişiyordu.

Öfkem o kadar güçlüydü ki, yüzümde bir gülümsemeyle onu olduğu yerde öldürebilirdim. Tamam, bu biraz abartılı olabilir, ama çok kızgındım. Öfke göğsümde yayıldı, patlamak ve öfkemi serbest bırakmakla tehdit ediyordu.

Sanki benim kötü alışkanlığımış gibi, bütün akşam gözlerim onun gözlerine takılı kaldı. Bana attığı her bakış, karanlık ve ateşli, karanlık vaatlerle doluydu. Tanrım, yardım et. Reina'nın evliliğinden kaçma planımız başarısız olursa, hayatımın geri kalanını özlemle ve aynı zamanda kız kardeşimin kocasını *nefret ederek* geçirecektim.

Çenemi kinle öne çıkardım, umarım gözlerimdeki nefreti başka hiçbir şeyden daha fazla görür. Bakışlarımız her buluştuğunda çenesindeki kaslar gerildi ve içimi küçük bir tatmin duygusu kapladı. Belki önemsiz bir şeydi, ama intikamın iyileştirici gücüne tamamen inanıyordum.

Lanet olsun, doğru olanı yapmaya çalışmaya.

Ben reddedilmiş bir kadındım. *Beni* öptü, ama kız kardeşimle evlendi. Sikişmek için yeterince iyiydim, ama başka bir şey için değil. O adamın nesi vardı? Beni alay etmekten ve kendimi bok gibi hissettirmekten zevk alıyor olmalıydı. Kalbim parçalanmıştı. Ateş ve lav akıyordu içimden ve bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu.

Neyse ki Isla'nın kocası harekete geçti, yoksa etrafımda tanıklar varken aptalca bir şey yapabilirdim.

Veda ettik ve mekandan çıkarken onun sarsılmaz bakışlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Gölgelelerden bana bakan gözlerine alışmıştım, ama burada, açık alanda, bu benim için yeni bir şeydi.

Dışarı çıktığımız anda, soğuk Aralık havası kızarmış yanaklarıma çarptı. Beni serinleteceğini düşünmüştüm. Ama serinletmedi. Aksine, ateşimi daha da alevlendirdi.

Manuel, Athena, Isla ve kocası önümüzde yürürken, Raven ve ben biraz geride kaldık, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık.

Şık siyah bir Bugatti gözüme çarptı ve önünde durdum. Plakasında *Leone* yazıyordu ve bunun Amon'a ait olmadığını biliyordum. Dante'nin beni bu gösterişli araçla takip ettiğini o kadar çok kez görmüştüm ki, onu her yerde tanıyabilirdim. İçinde kimin olduğunu gösteren plakası olmasa bile.

Marchetti grubu ve kız arkadaşlarım köşeyi döndü, gözlerim arabaya kilitlendi. Bir yerden bir beyzbol sopası alıp arabanın camlarını kırmayı hayal ettim.

Sarhoş beynime daha iyi bir fikir geldiğinde dudaklarım gülümsemeye başladı.

"Hey, geride kaldın." Raven yanımda durdu ve bakışlarımı takip etti. "Amon'un mu?"

Gülümsedim ve başımı salladım. "*Çakmağın var mı?*"

O küçük çantasını karıştırırken, ben elbisenin büyük bir parçasını yırttım. Bir daha giymeyeceğimi varsaymak güvenliydi.

Raven bana merakla baktı ama başka bir şey söylemeden çakmağı uzattı. Bugatti'ye doğru yürüdüm ve benzin deposunun kapağını açtım.

Raven kaşlarını kaldırdı. "Düşündüğüm şeyi mi yapıyorsun?" Başımı salladım.

Geride kalanın Raven olması iyi olmuştu. Athena beni azarlardı ve Isla, kocasının itibarını düşünerek beni durdurmaya çalışırdı. Raven ise bu durumun her dakikasından zevk alırdı. Kumaşı benzin deposuna soktum ve Raven'a geri çekilmesini söyledim.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

Biliyor muydum? Hayır, tabii ki bilmiyordum. Sadece yapımcıların bu sahneler filmlerde oynatıldığında ne yaptıklarını bildiklerini umuyordum.

"*Geri çekil.*" Beş adım uzaklaştığında çakmağı çaktım ve yırtık kumaşın altına tuttum. Raven beni geri çekene kadar birkaç saniye boyunca ateşin paçavrayı yakmasını izledim.

"Buradan gidelim," diye fısıldadı.

Hiç zaman kaybetmedik. Isla ve kocası arabaya binerken yanlarına vardık.

"*Kocana buradan hemen gitmesini söyle,*" diye işaret ettim, patlama biz çok uzaklaşana kadar gerçekleşmez umuduyla.

Dairemize vardığımızda, Raven ve Athena mutfağa çekildiler. Onlara bir şey söylemeli miyim diye düşünürken, telefonum ışıklandı.

Isla'dan geldiğini görünce kaşlarımı çattım. Bizi bırakıp, artık resmi olarak kocasının lüks Paris evinde yaşamaya başlamıştı.

Mesajı açtım.

Biz ayrıldıktan sonra bir patlama oldu. Bir şey biliyor musun?

Cevabımı yazdım.

Hayır.

Reina'nın yatak odasına koştum, onunla konuşmam gerekiyordu. Planımızı tekrar gözden geçirecektik, ama bunun gerekli olduğunu düşünmüyordum. Bu şehirden ve Leone kardeşlerden uzaklaşmamız gerekiyordu.

Adımlarım onun açık kapısında durdu. *O burada değildi.* Odasındaki her şey, ayrıldığımız zamanki gibi görünüyordu. Ne olup bittiğini merak etmeye başlamadan önce, telefonum tekrar titredi.

Arayan büyükannemdi.

Reina cevap vermiyor. Ona giymesi için bir elbise getirdiğimi söyle. Kendi düğününde siyah giyemez.

Gözlerim söz konusu elbiseye takıldı. Siyah. Zarif. Güzel. Kesinlikle düğün için uygun değildi.

Yine de Reina ortalarda yoktu. Sonra hatırladım.

Amon'la birlikte gitmişti. Midem düğümlendi. Amon onu kaçırdıysa, onu başka bir adamla, üstelik kardeşi ile evlendirmek için buraya getirmezdi. Bütün gece onu nasıl izlediğini gördüm. Barmeni nasıl dövdüğünü gördüm. Kardeşine nasıl baktığını gördüm.

Evet, kardeşinin ona sahip olmasına izin vermeyecekti. Bilmeliydim.

Raven ve Athena'nın TikTok videosuna bakarak kıkırdadıkları mutfağa geri döndüm. Kapı çerçevesine yaslanıp onları izledim, bunun bir veda olacağını bilerek.

Reina ile ya da onsuz kaçmak zorundaydım ve altıncı hissim onsuz olacağını söylüyordu.

Lanet Leone kardeşler her zaman hayatımıza karışıyorlardı, ama kız kardeşimin Amon'la başa çıkabileceğini biliyordum. O kolay lokma değildi. Belki o ve Amon birbirlerine geri dönmenin bir yolunu bile bulurlardı. Onu izleme şekli —sanki odada tek kişi o varmış gibi—bir anlamı olmalıydı. Reina da onu unutamamıştı.

Raven gözlerini ekranından kaldırıp benimkilere baktı. İsmi ona çok yakışıyordu, saçlarının her telinde gece mavisini tonları vardı.

"İyi misin?" diye işaret diliyle sordu.

Zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım ve bakışlarım yıllar boyunca birçok aile yemeğine tanıklık etmiş olan küçük mutfağa kaydı. Ellerimin titrememesine ve gözlerimin beni ele vermemesine güvenemedim, bu yüzden sadece sessizce "*İyi geceler*" dedim.

Sanki bunun bir veda olduğunu hissetmiş gibi, yanıma gelip bana sarıldı. Gözlerim, hala TikTok dünyasında kaybolmuş olan Athena'ya kaydı. Şahsen bu videoların cazibesini anlamıyordum, ama bu konuda azınlıkta olduğumu da biliyordum.

Son bir kez sıkıca sarıldıktan sonra, dönüp yatak odama doğru yürüdüm. Telefonumu aldım ve büyükanneme mesaj attım.

Seni görmem lazım. Bu gece.

Dolabımda, hazırladığım çanta beni bekliyordu. Çantayı çıkarıp içine tuvalet malzemelerimi koymaya başladığımda, telefonum tekrar çaldı. Büyükannemin cevabı gelmişti.

Az önce seni gördüm.

Cevabımı yazarken, damarlarımdan öfke akıyordu.

Beni tekrar göreceksin, yoksa Papà'ya sırrımızı anlatırım.

Sonra, ciddi olduğumu anlaması için bir mesaj daha gönderdim.

Bu gece.

Ekranda baloncukların belirip kaybolmasını izledim. Cevap gelene kadar tekrar tekrar, şaşırtıcı derecede kısa bir cevap geldi.

Tamam.

Kız kardeşimin odasına geri döndüm ve yatağının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Kaçmak için kullandığımız parayı sakladığı bir kutu vardı. Sadece on bin dolardı. Yeterli değildi, ama yine de bir şeydi. Sonra kendi odama döndüm ve çantamı ve sahte pasaportumu aldım. Büyükanнем beni New York'taki kliniğe götürdüğünde, gerçek kimliklerimizle seyahat edemeyeceğimizi ısrarla söylemişti.

Elbisemi değiştirirken, arkadaşlarıma şahsen açıklayamadığım şeyleri anlatan bir not yazdım. Beş yıl önce yaptığım aptalca hata, bana her şeyi vaat eden ama hiçbir şey vermeyen gizemli yabancıyı sevmekti. Başka kimse olmadığını yemin etmişti, ama sonra aynı kişi benim yerime Reina'yı seçmişti. Onun ikinci tercihi olamazdım.

Onlara bebekten bahsedemezdim. Henüz değil.

Notu masamın üzerine, mutlaka görecekları bir yere bıraktım, çantamı omzuma astım, cüzdanımdaki parayı aldım ve koridora baktım. Athena ve Raven yatmışlardı, yani gitme zamanı gelmişti.

İlk durağım, Waldorf Astoria Versailles'da kalan büyükanنemi görmek olacaktı. Onun için sadece en iyisi yeterdi. Kafamı salladım. Artık önemi yoktu. Ondan cevaplar ve daha fazla para almam gerekiyordu. Sonra, çocuğumu bulmak için dünyayı didik didik arayacaktım.

Yanlış düzeltecektim. Bir şekilde bebeğimi bulacaktım.

Otele uğradım ve büyükanنemin lobide ipek bornozuyla, yüzünde sert bir ifadeyle beni beklediğini gördüm.

Zor durumdaydı.

Yaptığı şeyi yapmaya hakkı yoktu. Artık bunu açıkça görebiliyordum.

"Ne oluyor Phoenix?" diye sordu, ellerini beline koyarak.

Omuzlarımı dikleştirip daha uzun ve güçlü görünmeye çalıştım. *"İki milyon dolar istiyorum. Ve bebeğimle ilgili bilgi."*

İşte. Bombayı patlattım ve geri almamın imkanı yoktu. Yapabilsem bile yapmak istemezdim.

Yüzündeki ifade, beni boğmak istediğini gösteriyordu. Bırak da denesin. Artık o korkak kız değildim. Bu sefer kendimi kurtaracaktım. Bu sefer cevapları alacaktım ya da ne kadar acımasız olabileceğimi görecekti.

"Bunun gizli bilgi olduğunu biliyorsun," diye dudaklarını oynattı, ASL ile işaret dilini kullanmaya bile tenezzül etmedi.

"Ve benim evlat edinmeyi asla onaylamadığımı biliyorsun. Ben reşit bir yetişkindim, yani ya benim imzamın sahteciliğini yaptın ya da bağlantılarını kullanarak yasadışı bir evlat edinme işlemi gerçekleştirdin."

Tik. Tak. Tik. Tak. Boom.

"Seni nankör küçük..."

Parmaklarımı bileğine doladım ve sıkıca tuttum, ona buz gibi bir bakış attım. *"Dikkatli ol, büyükanne."*

Canavarlar farklı şekil ve boyutlarda olurlar. Üzerimde beliren canavar, emekli, altmışlı yaşlarında bir Hollywood yıldızıydı. Anneme davranışını hiç affetmemiştim, ama bebeğimi benden aldığı anda tam bir canavara dönüştü.

Onu tolere ediyordum, ama başından beri saldırmak için fırsat kolluyordum, yeterince güçlü olmak için.

Şimdi, öfke ve hayal kırıklığıyla çarpılmış yüzünü gördüğümde, tüm acı hatıralar bir anda geri geldi. Hamilelik sırasında yaşadığım yalnızlık. Bebeğimi kucağıma almaya fırsat bile bulamadan benden alınmasının acısı.

Büyükannem hala güzel bir kadındı, ama tanrım, ne kadar da sıgıdı. Beş yıl önceki kararı beni mahvetti. İşitme yetimi kaybetmek yolumdaki bir engeldi. Dante'nin ihaneti kalbimi kırdı. Ama beni mahveden ve büyükannemi sonsuza kadar nefret etmeme neden olan, bebeğimi kaybetmekti.

Bacaklarım titriyordu ve tüm vücudum sarsılıyordu, ama bunu görmezden geldim. Dante Leone ile savaşılabiliyorsam, bunu da kesinlikle atlatabilirdim.

Onu kanepeye sürükleyip oturtmadan önce, karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Bebeğimin nerede olduğunu bilmek istiyorum," diye işaret dilinde söyledim. *"O zaman mirasımı bana teslim edeceksin."* Çünkü hayatımın geri kalanını çocuğumla geçirmeyi planlıyordum. O yakında beş yaşına girecekti.

Yılbaşı gecesi doğmuştu. Her şey benim için orada başlamış ve orada bitmişti. Yılbaşı gecesi.

Büyükannem elmaslarla süslenmiş ellerini kaldırdı ve işaret dilinde konuşmaya başladı. *"Yirmi beşinci yaş gününe kadar parayı alamazsın ve bebek artık senin değil."*

Kalbim uzun bir süre durdu.

O. Bir yerlerde küçük bir kızım vardı. Derinlerde, uykuda olan bir parçam uyanmış ve umutla şarkı söylemeye başlamıştı. Damarlarımdan akan kanı hissedebiliyordum.

"Bana yalan söyledin." Büyükanmem yakalandığını anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Bebeğimin cinsiyetini bilmediğini söylemişti, ama açıkça biliyordu.

"Senin iyiliğin için yaptım," diye kendini savunmaya başladı. "Erkek mi kız mı olduğunu bilsen ne fark ederdi? Sadece kendini daha fazla işkence ederdin."

Duygular boğazımı sıktı ve nefes almakta zorlandım, ama çabucak kendimi topladım. Ağlamak için daha sonra zaman olacaktı. Şu anda, Dante beni yakalamadan yola çıkmam gerekiyordu. Ama önce, geldiğim şeyi alacaktım.

"Bebeğim olmadan her gün biraz daha ölüyorum. O benim," dedim. *"Onu bulacağım ve onun için savaşacağım. Sen de bana onu kimin aldığını söyleyerek bana yardım edeceksin."*

"Phoenix, bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Ama yaptıklarını tüm dünyaya duyurabilirim." Ellerimin titrememesi beni etkilemişti. Bana ait olanı almaya gidiyordum ve kimse, hiç kimse beni durduramazdı. Düşünceli bir şekilde parmaklarımı çeneme vurdum ve imzalamaya devam ettim. *"Belgeleri tahrif etmekten ne kadar hapis cezası alırsın acaba? Bunu kaçırma olarak değerlendirirler mi? Belki insan kaçakçılığı olarak bile. Ne dersin?"*

"Yapmazsın!"

Omuzlarımı dikleştirdim ve soğuk bir gülümseme attım. Dante Leone kadar korkutucu ve dengesiz görünüyor muyum diye merak ettim, ama sonra bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Bu planın başarılı olması gerektiği için ona yer yoktu. Başarısızlık beni öldürebilirdi.

"Beni sınama."

Büyükanmemin mavi gözleri, gözyaşlarını tutmaya çalışırken parıldamaya başladı. Daha iyi bir insan pes ederdi, ama ben etmedim. O tam anlamıyla bir aktrisdı. Artık kurban olmaktan bıkmıştım.

"Phoenix, lütfen bunu yapma."

"Tüm kozlar senin elinde, büyükanne." Plastik dolgulu elmacık kemiklerinden ilk gözyaşı süzüldü, ama ona acımadım, acıyamadım. *"İstediyimi ver, ben de yoluma gideyim. Bu geceye kadar lazım."*

Belki de sandığımdan daha fazla babamın izlerini taşıyordum, ya da belki de sadece kırılma noktama ulaşmıştım. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey,

kolay bir hedef olamayacağımı biliyordum. Amon Reina'yı kaçıırır ve ikisi evlenirse, ben onun yerine geçecek ve Leone ile Romero'nun sözleşmesinin çapraz ateşı altında kalacaktım.

Beni ilk tercihi olarak almak istemiyordu. Peki. Ben de *onu* ikinci tercihim olarak onu istemiyordum. Böylece döngü devam etti.

"Sana iki milyon verebilirim, ama çekmek için İngiltere'ye gitmen gerekecek."

"*Tamam.*" İki milyon, yirmi beş yaşına gelene kadar kızımı ve beni geçindirecekti, sonra da geri kalanını almaya hak kazanacaktım. "*Onun nerede olduğunu bilmek istiyorum.*"

OTUZ ALTI

DANTE

"Seninki mi?" Darius birdenbire ortaya çıktı, itfaiyecilerin yangını söndürmesini izlerken sesi yumuşaktı. Araba tarihe karışmıştı. "Ne yazık."

"En azından bu sefer hastaneye gitmedi," diye mırıldandı Cesar. Ben ona uyarıcı bir bakış attım ama o bunu anlamadı. "Eminim arabayı sen içindeyken yakmak istemiştir."

Gerçekten ağzını bantlamam gerekiyordu.

"Kim?" Darius'un ilgisi açıkça uyandı. "Reina mı?"

"Reina neden beni ateşe vermek istesin ki?" diye bağırdım, ikisine de sinirlenerek. "Neredeyse hiç konuşmuyoruz."

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Seninle evlenmeye pek hevesli görünmüyor."

"Sanki umurumda mı?" diye mırıldandım. Telefonum titredi ve onu açtım. Marchetti'den bir mesaj gelmişti.

Reina ve Phoenix ortadan kayboldu.

Kalbim çarparken cevabımı yazdım.

Ne zaman? Nereden biliyorsun?

Marchetti'nin cevabı gelmesi bir dakika sürdü.

Raven, Isla'ya mesaj attı. Phoenix'in odasına girmiş ve bir not bulmuş. Ayrıca Reina'nın onlar geldiğinde evde olmadığını düşünüyor. Amon onu eve götürmemiş miydi?

?

Ve böylece başladı. Kardeşimin Reina'yı kaçırdığından şüpheleniyordum, ama Nix'in ortadan kaybolması planlarımı altüst etti. Belki de Reina

kardeşimi kız kardeşini de götürmesi için ikna etmişti. Bu makul bir açıklamaydı.

Amon'u aradım, ama direkt sesli mesaja düştü. Kahretsin! Tekrar denedim, sonra konumunu belirlemeye çalıştım. Ne olursa olsun, her zaman konumlarımızı paylaşırdık. Kaşlarım çatıldı. *Hiçbir şey yoktu.* Bu yanlış görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Darius gergin ifademi fark etmiş olmalıydı.

"Reina eve gelmedi."

Omuzları gerildi. "Brezilyalılar değil, değil mi?" Ne tuhaf bir yorumdu bu. Kafamın karıştığını anlamış olmalı ki, "Spor salonum saldırıya uğradı. Reina da oradaydı. Önceleri önemsemedim, ama adamlardan birini sorguladıktan sonra, onun peşinde oldukları anlaşıldı." dedi.

Dişlerimi sıktım. "Bunu daha önce söylemeyi düşünmedin mi?"

"Şey, bu az önce oldu. O pislik ancak bu öğleden sonra konuştu. Prova yemeğinde Brezilyalıları gündeme getirmek için tuhaf bir zamandı. Bu etkinlik zaten yeterince tuhaftı."

Kafamı salladım. "Ya biz buradayken Brezilyalılar saldırırsa?"

Gözlerini devirdi. "Bu yere ve onun dairesine ekstra güvenlik önlemleri aldım." Tabii ki almıştı. "Sence ona ulaşmışlar mıdır?"

Kafamı salladım. "Hayır, bence Amon onu ele geçirdi."

Eğlenerek nefes verdi. "Ah, bir aşk üçgeni."

Ona orta parmağımı gösterdim. "Siktir git sen ve üçgenlerin. Dairenin güvenlik kamerası kayıtlarının bir kopyasını alabilir miyim?"

Darius bana sırtıttı. "Kibarca istersen."

Dişlerimi sıktım. "Lütfen." Amon'un bu adamı neden öldürmek istediğini anlamaya başlamıştım.

"Tabii, neden olmasın. Bilgimi seninle paylaşmaktan memnuniyet duyarım." Gülümsedi ve telefonuna uzandı. Bir saniye sonra, benim telefonum çaldı ve mesajı açtım, güvenlik kamerası görüntülerini hızlıca ilerlettim. Amon ve Reina daireye hiç gelmemişlerdi, ama Phoenix gelmişti ve kısa bir süre sonra da ayrılmıştı. Yalnız başına.

Cesar'a döndüm. "Tüm tren ve otobüs istasyonlarını, havaalanlarını, her şeyi kontrol et.

Phoenix kaçtı." Sonra annemi aradım.

Çın çın çın.

Cevap yoktu. Bu gece herkesin nesi vardı böyle? Dolunay mı vardı ve ben kaçırdım mı? Onun cihazlarında bulunan izleme cihazını açtım ve gördüm ki

O Paris'te bile değildi. Japonya'daydı.

"Cesar, Amon'un çatı katını kontrol et," dedim, ama onun orada olduğunu sanmıyordum. Reina'yı kaçırdıysa, kaçmış olacaktı. "Phoenix'in büyükannesinin yanında olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Sence Phoenix Amon'la birlikte olabilir mi?" diye sordu Cesar. Hepsi birlikte olsalar daha iyi olurdu, ama onun onlarla birlikte olduğunu hiç sanmıyordum.

Arabamı almaya gittim, ama artık arabam *olmadığını* hatırladım. Kahretsin, Phoenix bunu başından beri planlamış mıydı, böylece onu takip edemeyecektim?

"Cesar, lanet olası bir araca ihtiyacım var," diye bağırdım ve Darius'a bir bakış attım. "Brezilyalıların ikisini de kaçırmadığından emin ol. Ben haberleşirim."

Sonra hızla dönüp Cesar'ın arabasına doğru koştum. "Belki de onu bırakmalısın," diye seslendi Cesar, hemen arkamdan.

"Seni vurdu, gözüne biber gazı sıktı, arabayı ateşe verdi..."

"O başka biri de olabilirdi," diye hırıldadım.

Bana attığı bakış, saçmaladığımı ortaya çıkardı. Haklıydı. "Ona neden bu kadar takıntılısın?" diye mırıldandı.

Keşke *bilseydim*. Nedense onu kafamdan çıkaramıyordum. Ve üç yıl boyunca mesafemi koruduktan sonra, onu daha da çok istiyordum.

Ve şimdi kaçmıştı. Lanet olsun, bir kadının sana aşık olması bu kadar zor olmamalıydı.

OTUZ YEDİ

DANTE

Şoförüm Roma'daki Marchetti'nin restoranı Rosa Spinosa'nın önünde durdu.

Cesar arabadan indi, etrafımızı keskin gözlerle süzdü, sonra kenara çekilip bana kapıyı tuttu. Adam tam anlamıyla paranoyaktı.

Marchetti ve Agosti, kusursuz İtalyan takım elbiseleriyle dışarıda duruyorlardı, beş İtalyan ailesinden birinin başı olmaktan çok iş adamı gibi görünüyorlardı. Romero ve Konstantin restoranın cam kapısının hemen içinde duruyorlardı ve görünüşe göre tartışıyorlardı. DiMauro burada değildi, bu şaşırtıcı değildi, ama Aiden Callahan oradaydı.

"Dante," diye selamladı Marchetti.

"Bu toplantıyı burada yapmak gerçekten gerekli miydi? Hepimiz Paris'teydik. Orada yapmak daha mantıklı olurdu."

"İtalya'da Ghost ile bazı işlerim vardı," diye cevapladı Marchetti belirsiz bir şekilde.

Romero'nun sesi arkamdaki kapıdan girerken duyuldu. "Bütün gece burada durup saçmalayacak mıyız?" diye bağırdı. "Kızlarım kayboldu ve siz ikiniz burada saçmalıyorsunuz."

"Bu terimi bildiğini bilmiyordum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Omertà, üyelerine ve davasına ömür boyu bağlılık anlamına geliyordu. Tek bir giriş ve tek bir çıkış vardı. Romero gibi sevmediğimiz bir üye olsa bile, yine de onun saçmalıklarını dinlemek zorundaydık. Genelde yeterince arkadaş canlısıydım, ama Romero beni hep sinirlendirirdi.

İçeri girdik ve silahlarımızı girişte bıraktık. Bu formalitelere gülmeden edemedim. Sanki işler ters giderse hiçbirimiz zarar görmeyecekmişiz gibi.

Restoranın her yerinde Akdeniz havası vardı: bağlar, Roma kalıntıları ve heykelleri ile Sardunya sahillerinin resmedildiği motifler. Renkli kurşun geçirmez camlar dışarıdan görüşü engelliyor ve iç mekanın zarafetini koruyordu.

Masadaki adamları süzdüm. Kardeşim hariç, her zamanki yüzler oradaydı. Luca DiMauro'yu bir daha görmeyi umudumu kesmiştim. Bu Callahan denen adam da bu gidişle İtalyan olarak yeniden vaftiz edilebilir.

"Kızlarımı geri istiyorum," dedi Romero, yumruğunu masaya vurarak.

"Onların kaçmadığından emin miyiz?" Romero, hiç etkilenmemiş görünen Agosti'ye ölümcül bir bakış attı. "Sadece söylüyorum. Bir kız kardeşim var ve sürekli arkadaşlarıyla ortadan kayboluyor gibi görünüyor."

"Tüm arkadaşları bulunmuş," diye bağırdı Romero.

"Phoenix hariç," diye yardımcı olamadan araya girdim.

"Belki Reina Amon'la kendi isteğiyle gitmiştir?" diye önerdi Illias, onların geçmişini iyi bilen biri olarak.

Romero çılgınca başını salladı. "O kadar sorumsuz olamaz. Kızlarımı eve getirmek için yardıma ihtiyacım var."

Kıkırdadım. "Ya kurtarılmak istemiyorsa?"

"Amon kızlarımı kaçırdı. Ona güvenmiştim," dedi karanlık bir ifadeyle. "Onunla hesaplaşmak lazım."

"Belki Reina'nın Angelo Leone'yi öldürdüğünü öğrenmiştir," diye tersledim. "Kızların tam olarak masum melekler sayılmazlar."

Tamam, haberi bu şekilde vermeyi planlamamıştım, ama siktir et. O pislik Romero, karşılığında bir şey almadan Amon'u eleştirmezdi. Bazen neden plan yapmaya zahmet ettiğimi merak ediyordum. Her şey hep boka sarardı. En iyi sonuçlar, içimden geldiği gibi hareket ettiğimde çıkıyordu.

"Bu imkansız," diye tısladı Romero. "Onlar silah bile kullanamıyorlar."

Yanıliyordun. İki kızı da ateş edip öldürebilecek kadar yetenekliydi. Bunu kanıtlayan yara izim vardı.

Konstantin inleyerek bana "*Delirdin mi?*" der gibi baktı. *Muhtemelen.* Marchetti'ye baktım, o da onaylamayan bir sessizlikle konuşmayı izliyordu. Aptal değildi ve muhtemelen neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ayrıntılı anlat, Dante," diye talep etti Marchetti. "Böyle bir bomba atıp da endişe yaratmamamı bekleyemezsin."

Siktir, umalım da Isla Marchetti'yi parmağında oynatmış olsun. Kızlar yakındı ve kocasının en iyi arkadaşını incitmesine izin vermezdi.

arkadaşına zarar vermesine izin vermezdi.

"Aldığım videolar..." diye başladım. "Babamın katilini ortaya çıkardılar. Görüntülerde Reina vardı."

"Buna inanıyor muyuz?" diye sordu Callahan ve hepimiz ona alaycı bakışlar attık. Henüz sahte kliplerden şikayet eden bir üye olmamıştı.

"Videoda ne gösterildiği umurunda değil," diye araya girdi Romero. "Kızlarımı geri istiyorum."

Ben de öyle. Hangisini önce bulduğumun önemi yoktu, çünkü Reina ise, Nix onunla değilse, Nix'i bulmama yardım edebilirdi. Bu videoyu kullanmam gerekirse, kullanırdım. Reina, Phoenix'i bulmama yardım ederdi.

Telefonum titredi ve ben de ona bir göz attım, bildirimi okudum. Annemin konumu nihayet kaydedilmişti. Filipinler'deydi.

İçimde kötü bir his vardı.

Haftalardır Amon'un izini sürüyorduk, daha doğrusu annemin izini sürüyorduk, ama bir şeyler yolunda değildi. Her şey bir şekilde yanlış görünüyordu. Kardeşimle iletişime geçemiyordum, Reina ve Phoenix'e ulaşamıyordum... ve içgüdülerim Nix'in onlarla olmadığını söylüyordu. Ama yine de kız kardeşiyle buluşmak için gizlice kaçtığını umuyordum.

"Her şey yolunda mı?" Cesar, ruh halimi hissederek sordu. Hiçbir şey yolunda görünmese de başımı salladım. "Kardeşinin onları Filipinler'e götürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Reina, evet. Phoenix, hayır.

Ama bunu tahmin etmenin bir anlamı yoktu. Eleme yöntemiyle çalışacaktım. Phoenix burada değil de Reina buradaysa, Reina'ya babasının ölümü ve kız kardeşinin nerede olduğu hakkında sorular soracaktım.

Özel jetimiz Jolo'ya indi ve Cesar arkamda dururken uçaktan indim. Sıcak hava beni blazerimi çıkarmaya ve beyaz gömleğimin kollarını sıvamaya zorladı.

Her zamanki aracım, Filipinler'e Amon'u ziyarete geldiğimde kullandığım birkaç Amon muhafızı ile birlikte beni bekliyordu. Kian'ın adamlarından Darius ve River de buradaydı. Görünüşe göre hepimiz ipuçlarını takip ediyorduk.

"Dante," diye selamladı beni korumalardan biri.

"Alexander." O, Amon'un yeraltı dünyasıyla hiçbir bağlantısı olmayan göçmenlerden biriydi. Eski asker. Verimli. Yerli bir kadınla evli. Bazen böyle adamları maaşlı çalışanlarınız arasında görmek istersiniz. Onlar sadece maaşlarını almak isterler ve mafyanın politikasıyla ilgilenmezler.

"Amon'u gördün mü?" Kaşlarını çatması cevabımdı. Ama onun burada olduğunu biliyordum, çünkü annemin konumu, dünyanın dört bir yanını dolaştıktan sonra buraya gelmişti. Takip etmemek için çok büyük bir tesadüftü.

"Bana bir iyilik yap,
Alexander." "Efendim?"

"Sınır devriyesine Amon'u görüp görmediklerini ve gördülerse kiminle olduğunu sor."

O sınır devriyesiyle konuşmaya giderken, ben dikkatimi Darius'a çevirdim. "Beni takip mi ediyorsun, sapık?"

Gözlerini kısarak baktı. "Bu senin özgeçmişinde yazıyor, benimkinde değil."

Touché. "Senin takip becerilerin benimki kadar iyi olmadığı için kıskanıyorsun." Umarım benim karahindibamı takip etmiyordur, yoksa onu öldürürüm. Uzaklara baktım, öğleden sonra güneşi asfaltta kaynıyordu. "Reina veya Amon'a ulaşabildin mi?" diye sordum.

"Hayır. Sen?"

Kafamı salladım. "İçimde iyi bir his yok."

"Ben de." Silahını çıkardı ve mermilerini kontrol etti. Benim de dolu bir şarjörüm vardı.

"Siz kızlar oyun oynamanızı bitirdiyseniz, Reina'ya gidelim," dedi River. "Darius'un sızlanmasını bir gün daha dinlemek zorunda kalırsam, kafayı yiyeceğim."

Gülümsedim, River'ı şimdiden çok daha fazla sevmeye başlamıştım.

Alexander geri döndü. Amon'un bir saat önce bir kadınla buradan geçtiğini doğrulamak için sadece iki rüşvet yeterliydi. Sarışın bir kadın.

Siktir.

Hayal kırıklığı midemin derinliklerine çöktüğünde, başından beri haklı çıkmamayı umduğumu fark ettim. Üç yıl boyunca Romero'nun en büyük kızına olan takıntım kendini göstermişti.

Nix, benim sert karahindibam, arzularımın tek sahibi olmuştu. Hatta sikmek için başka bir kadın aramaya bile çalıştım, ama sikim eski alışkanlıklarına geri dönmüş, başka hiçbir amcığa ilgi göstermiyordu. Phoenix'i her düşündüğümde, küçük sikim canlanıyor, pantolonuma baskı yapıyordu.

Hızla arabanın arkasına kaydardım, Cesar yanımda otururken Alexander direksiyon başına geçti ve ortağı da yolcu koltuğuna oturdu. River ve Darius bir sonraki arabaya bindi.

"Mühimmat arkada," dedi Alexander arabayı çalıştırırken. "Az önce aldık ve üsse götürüyorduk."

Bu yolculuğa başladığımdan beri hissettiğim kötü his daha da yoğunlaştı.

Alexander arabayı sürerken, ben de çevreme dikkatle bakıyordum. Havaalanından Amon'un kompleksine giden tek bir yol vardı ve burada hiçbir zaman bir şey olmazdı, ama ben gergindim.

Bir saniye sonra, bunun nedenini tam olarak anladım.

Patlama sesleri ve lastiklerin çılgılığı havada yankılandı. Dördümüz de yüksek alarm durumuna geçtik. Arka aynaya bir göz attım ve River ile Darius'un çılgılık atarak durduklarını gördüm.

Uzakta bir kurşun yağmuru sesi duyuldu ve o anda onları gördüm. Amon. Reina. Kirli ve kanlar içinde, birbirlerine doğru sürünerek, etrafları sarılmıştı.

Arabadan atladım, silahımı çıkardım ve ateş etmeye başladım.

Alexander ve Cesar arkamdaydı, River ve Darius da öyle, makineli tüfeklerden her yöne mermiler uçuyordu. Arabanın arkasına atladım ve nişan almaya başladım. İki adamı vurdum, ama birkaçını da ıskaladım. Mühimmatım azalmıştı, ama bir saniye sonra Alexander bagajı açtı ve bana bir el bombası attı.

Bir araba benim yönüme doğru hızla geldi, ama ben lastiğini vurdum. Araba yana doğru savruldu ve çılgın bir hızla bize yaklaşmaya başladı. Ben de diğer üç lastiği vurdum.

"Bunlar Brezilyalılar," diye bağırdı Darius. "Cortes karteli."

Gözlerimi kardeşim ve sevgilisine çevirdiğimde, kulaklarımdan kan fişkırdı.

kulaklarımdan

kan fişkırdı. Gözlerim el bombasına indi. Siktir et.

"Ellerinizi kaldırın, lanet herifler! Acil önlemler alacağım."

Sonra havaya fırlattım. *Boom!*

OTUZ SEKİZ

PHOENIX

New York'un kuzeyindeki otel odamın beyaz tavanına bakıyordum. Son birkaç hafta içinde beş farklı şehre gitmişim. Büyükanne mi bıraktıktan sonra havaalanına gittim, saçımı kızıl kahverengiye boyadım, sahte bir uçak bileti aldım ve iki milyon dolarımın beni beklediği Londra'ya giden trene bindim.

Oradan New York'a uçtum ve bir otelde bir gece kaldım. Kızımı evlat edinen ailenin adresini buldum, ancak onların Connecticut'a taşındığını öğrendim. Bu yüzden, kullanılmış bir Jeep Wrangler satın aldım ve oraya gittim.

Bir sonraki durağım hayal kırıklığı yarattı. Aile iki yıl önce trajik bir kazada hayatını kaybetmişti ve tam büyük bir çöküntü yaşayacağım sırada, yaşlı adam bebeğin evde dadısıyla olduğu için hayatta kaldığını hatırladı.

Sonra, New York'un Victor adlı küçük bir kasabasında yaşayan dadıyı buldum. Altmış yaşında bir kadındı ve büyükanne mi bile görmediğim gülme çizgileri vardı. Yaşlı kadın bana kurabiye, çay ve sekiz ay boyunca baktığı küçük bebeğin sevgi dolu hikayelerini anlattı. Ona göre, aile de onu çok sevmişti.

"Skye," diye mırıldandı. Kalbim bir an durdu, sonra tekrar kaotik bir şekilde atmaya başladı. *Skye. Skye. Skye.* Kızımın adı çok güzeldi. Mükemmeldi. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum. "Onun adı bu. Umarım bu adı korumuşlardır."

Tek kullanımlık akıllı telefonumu çıkardım ve bir not yazdım.

Ailesi öldükten sonra ona ne olduğunu biliyor musun?

Yaşlı kadın gözlüklerini burnuna itti ve omuzları çökmüş bir şekilde sorumu okudu.

"Onu ajansa geri götürdüler."

Böylece kendimi, neredeyse beş yıl önce doğum yaptığım aynı küçük kasabada, New York'un kuzeyinde buldum.

Umudum her nefesimle birlikte titriyor ve sönüyordu.

Bu kadar çok engelle karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Muhtemelen çocukça bir düşünceydi, ama nedense ilk durağında bebeğimi bulacağımı ve mutlu bir şekilde yeniden bir araya geleceğimizi düşünmüştüm. Oysa şimdi, Noel Günü'nde bir otel odasında tek başıma, kız kardeşimi, arkadaşlarımı ve en çok da bebeğimi özliyordu.

Telefonuma uzandım.

İnleyerek oturdum ve battaniyeyi sıkıca kendime sararak telefonu kaydurdum. Arkadaşlarımın numaramı bilmediğini bilmeme rağmen her gün telefonumu kontrol ediyordum. İzlenemezdim. Yine de bugün, kız kardeşimi arayıp onunla konuşmak için karşı konulmaz bir dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldım. Haftalardır yüzünü görmemişim.

Onun mutluluğu bulmasını gerçekten umuyordum. Birimiz mutlu olmalıydı.

Yataktan kalkıp, hala battaniyeye sarılmış halde pencere kenarındaki koltuğa gittim ve dizlerimi göğsüme çektim. Neredeyse öğlen olmuştu ve ısıtıcı son hızda çalışmasına rağmen hava çok soğuktu. Göz alabildiğince uzanan beyaz bir battaniye dışarıyı kaplıyordu. Telefonumda Spotify'yı aradım ve oynat düğmesine bastım. Yumuşak melodileri duyamıyordum, ama sözleri okuyarak hayal gücümü kafamdaki müzikle serbest bırakıp bu yalnızlığı silebileceğini umuyordum.

Başımı kaldırıp pencereden dışarı baktım, Lana Del Rey'in "Chemtrails Over The Country Club" şarkısının sözlerini kafamda mırıldanarak, melodiyi hayalimdeki gibi çaldım.

Kalbim titredi, yalnızlık göğsümü sıkıştırdı. Umutsuzca bastırmaya çalıştığım hıçkırıklar boğazımı yakarken, gözlerimdeki yaşlar yanıyordu.

Yalnız geçirdiğim son Noel zihnimde parladı. Onu uzaklaştırmak için çaresizce uğraştım, ama diğer zamanlardan farklı olarak, geri çekilmeyi reddetti. Aksine, bir kez daha kalbimi parçalayarak güçlendi.

Son iki aydır evim olan odam altın ve yeşil renklerle dekore edilmişti. Büyükannem bir ekip tuttu, gelip bir ağaç dikip altına hediyeler koydu.

Ama o gelmedi. Tabii ki gelmedi. Beşinci kocasını etkilemesi gerekiyordu.

Bunu bilmem gerekirdi, ama yine de kalbime bir bıçak daha saplanmıştı. Reina beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek kişiydi. Onu deli gibi özliyordum. Bu, şimdiye kadar ayrı kaldığımız en uzun süreydi.

Diz boyu çoraplarımı ve uyluklarımın altına kadar uzanan bir süveter giydim, yerden tavana kadar uzanan pencerenin önündeki beyaz fayanslı zemine oturdum ve telefonumda onun son mesajını okudum.

Sen olmadan Noel olmaz. Bulaşıcı hastalıklar umurunda değil. En azından camın arkasından birbirimizi görebilirdik.

Reina'nın gelmesini engellemek için yalan söyledim. Neredeyse iyileştigiime onu ikna etmek ve güvence vermek çok zor oldu, ama ek bir önlem olarak büyükanmem onun parasını kesti ve pasaportunu aldı.

Bazen ona, ikimizin ortadan kaybolup bebeğimi tek başıma büyütebileceğimizi söyleyebileceğimi hayal ederdim. Ama moda, onun tek istediği şeydi ve ben onun hayalini yıkamazdım. Bu yüzden sessiz kaldım ve onun gelmesi için dua ettim.

Pager ve söz yüzüğünün asılı olduğu kolyemi uzattım. Parmaklarım küçük siyah cihazı kavradı ve ucunu buldu.

Tık. Tık. Tık.

Nerede olursam olayım, konumumu ona bildireceğini söylemişti. Şimdiye kadar işe yaramamıştı, ama tekrarlayan hareket beni stres topu gibi rahatlatıyordu.

Ancak düğmeye her bastığımda kalbim biraz daha kırılıyordu. Artık kalbimin kırıldığını biliyordum, ama yine de umut ediyordum.

Kemiklerim titriyordu ama bunun soğukla bir ilgisi yoktu. Her gün yeni bir kalp atışıydı. Yeni bir hayal kırıklığı.

Tık. Tık. Tık.

"Sadece bu seferlik," diye boş odaya fısıldadım. "Sadece bu seferlik, bizi kurtar bizi kurtar."

Bunun nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım. Kapıdan içeri dalacak, güzel yüzünde endişe izleri belirirdi. Kollarını bana dolardı ve bana Nix'im derdi. Ya da karahindiba'm. Beni sıkıca sarar, sonra kucaklayıp götürürdü. Kimsenin bebeği benden, bizden alamayacağı bir yere.

Hayatı birlikte dans ederek geçirecektik. Tıpkı söz verdiği gibi. Bu noktada bu bir hayal haline gelmişti.

Gözlerim, açmaya zahmet etmediğim, ağacın altındaki paketlenmiş hediyelere kaydı. İçlerinde istediğim hiçbir şey yoktu.

Tek istediğim, içimde büyüyen bu hayat ve gelmeyen adamdı.

Göğsümdeki umudun her geçen gün azaldığını, beni yavaş yavaş küle çevirdiğini hissedebiliyordum.

Telefonum elimde titredi, beni geçmişten çıkarıp bugüne itti. Aşağı baktım ve klinik müdürünün yarın beni görmeyi kabul ettiğini belirten e-postasını gördüm.

Kızıma bir adım daha yaklaştım.

OTUZ DOKUZ

PHOENIX

Bebeğimi aramaya başladığımda, New Orleans'a geleceğimi hiç hayal etmemiştim. Her şeyin başladığı yere geri döndükten sonra, kızımın doğumu hakkında müdürle konuşmak istedim. Tesadüfen, zavallı kadın o hafta orada çalışmaya başlamıştı. Ama bu benim lehime sonuçlandı.

Dosyanızı çıkardığında, yüzünde ihmalin kabulü yazıyordu. Klinik bana haksızlık etmişti. Dava açmakla tehdit ettim ve o da bana, ilk evlatlık ailesinin ölümünden sonra bebeğimi alan koruyucu aile hakkında bilgi verdi.

Oradan buraya kadar izini sürdürdüm.

Kızım Branka ve Sasha Nikolaev tarafından evlat edinilmişti. Onların Rus Nikolaev ailesiyle hiçbir bağlantısı olmaması için tüm kalbimle dua ettim, ama içten içe onların onlar olduğunu biliyordum. *Mahvolmuştum*. Nikolaev'lerle uğraşılması gerektiğini bilmek için yeraltı dünyasının aktif bir üyesi olmak gerekmiyordu.

Öğrendiğim tüm yaratıcı küfürler zihnimde yankılanıyordu.

New Orleans'ın ocak ayı sıcaklıkları rahattı. Parlak güneş ışığı ve pazar öğleden sonrası olması, insanları keyifli yürüyüşlere çıkmaya teşvik ediyordu. İnsanların gülümsemelerini ve kahkahalarını izlerken, havada pişmiş ürünlerin kokusu yayılıyordu.

Nikolaev ailesine ait olan kötü şöhretli The Den of Sin —Nikolaev ailesine ait kulüp— etrafında dolaşmışım. Belki tesadüfen onlara rastlar ve sohbet etmeye başladım. Ya da belki doğrudan yanlarına gidip Skye'in benim kızım olduğunu ve onu geri istediğimi söyleyebilirdim.

Ama bunların hiçbirini yapacak kadar cesur değildim. Bazı günler komşu parkın yanındaki bankta oturup kahvaltı veya öğle yemeğimi yerken, sanki hayatımın tek amacı buymuş gibi kulübü izlerdim.

Bu canlı, hareketli şehirde yalnızlığım daha da artıyordu. Ruhumu kemiriyordu ve etrafım güneş ışığıyla dolu olsa da dünya karanlık geliyordu.

Kız kardeşim ve arkadaşlarım olmadan geçen iki ay sonsuzluk gibi geldi. Kalbim o kadar çok acıyordu ki, sanki yumuşak etine dikenler batmış gibiydi. Yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü ve onu öfkeyle sildim, ama sonra bir tane daha, bir tane daha geldi. Onları da sildim. Ağlamayacaktım.

Bebeğime kavuşmaya çok az kalmıştı. Mutlu ve heyecanlı olmam gerekirdi, ağlayarak değil.

Birkaç meraklı bakış yakaladım, köşeyi döndüm ve büyük, boş bir oyun parkı ile birlikte küçük bir yeşil çim vahası buldum. Oturmak için boş bir bankın üzerine yöneldim, zihnim burada değil, başka bir yerdeydi.

Bebeğimi nasıl geri alacağım?

Klinik müdürünü, orijinal doğum belgesi de dahil olmak üzere evrakları bana vermeye zorladım, ama ebeveynleri çocuklarını teslim etmeye zorlamak tamamen farklı bir şeydi. Koruyucu aile kayıtlarına göre, bu Skye'nin dördüncü ailesiydi. Nedense, uzun vadeli bir yer bulmak sorun olmuştu. Dosyada *iletişim kurmakta zorluk olduğu* belirtiliyordu, ama bunun ötesinde ayrıntılı bir açıklama yoktu.

Bu durum, bir sonraki zorluğum hakkında endişelenmeme neden oldu. *Kızımla nasıl iletişim kuracağım?*

Her şey aleyhime geliyordu. Onu korkutup kaçıramazdım, onu tekmeleyip bağırarak dünyayı dolaştıramazdım.

Tabii Skye ailesiyle bağ kurmamışsa ve biz birbirimizle iyi anlaşırsak başka. O benim kanımdan, canımdan, bunun bir önemi olmalıydı. Ama birkaç aydır Branka ve Sasha Nikolaev ile birlikteydi.

Lanet olsun. Bu, nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorundu.

Bir de seyahat belgeleri meselesi vardı. Dark web üzerinden sahte pasaport yapımında çok tavsiye edilen biriyle iletişime geçmiştim. Fotoğrafi aldığımda, onun hizmetlerini rezerve edebilirdim.

—erkek olduğumu varsaydım—kırk sekiz saat içinde bana ulaştıracaktı.

Sağımdaki bir hareket düşüncelerimi böldü ve oraya baktım. Yanımda tek başına oturan ve ağlayan küçük bir kız gördüğümde nefesim kesildi

ve ağlıyordu. Küçük bir kızdı, iki koyu renk saç örgüsü uçları sarı kurdelelerle bağlanmıştı.

Gözyaşları kızarmış yanaklarından süzülürken kalbim sıkıştı. Etrafa baktım ama kimseyi görmedim. Ailesi neredeydi?

Onu kelimeler olmadan nasıl teselli edeceğimi bilemedim ve çömelerek oturdum. Onu korkutmamaya dikkat ederek, dizine hafifçe vurdum.

Parlak, gök mavisi gözleri benimkilerle buluştu. Ağzını açtı, sonra kapattı, sonra daha da şiddetli ağlamaya başladı, gözleri etrafta dolaşıyordu.

Yine nazikçe dizine dokundum ve bakışları bana döndü.

"Annen nerede?" diye dudaklarımla söyledim, beni anlayacağını umarak. Çocuğu daha da karıştırmak istemediğim için işaret dili kullanma içgüdüsüyle mücadele ettim. Boğazım titriyordu, ama bir şey söylediğimden emin değildim. Garip bir şekilde, sesim hakkındaki utangaçlığım, küçük kızın üzüntüsü tarafından bastırılmıştı.

Birisi yanımdan geçip bana ters bir bakış attı. Ona parmak hareketi yapma dürtüsüne direndim. Çocuğun önünde bunu yapmak uygunsuz olurdu ve kesinlikle dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

"Branka oyun parkına gelmek istemedi."

Kalbim durdu ve bir an nefes alamadım. Aniden tanıdık gelen yüzüne baktığımda ciğerlerim sıkıştı. O, o yaştaki ben ve Reina'nın tıpatıp aynısıydı. Ve ASL ile işaret diliyle konuşuyordu. Eğer bu yeterli kanıt değilse, *Branka* ismi de bunu doğruluyordu. Bu yaygın bir isim değildi.

Yine de zihnim beni uyardı. *Hemen sonuca varmayın, Phoenix. Kendinizi toparlayın ve aklınızı başınıza alın.*

Dudakları titredi ve kalbim en tuhaf şekilde yeniden düzenlendi. Kendimi tutmak ve ağlamaya başlamamak için tüm gücümü kullandım. Kalbimin derinliklerinde, hiç şüphe duymadan biliyordum ki bu Skye'dı.

Kızım yanımda oturuyordu!

"Branka kim?" diye sordum, dudaklarım titrerken işaret diliyle cevap verdim.

Gözlerini kırptı ve ağlamayı keserek beni merakla inceledi. *"İşaret dili biliyor musun?"*

Dudaklarımı titremesini engellemek için sıkıca ısırarak başımı salladım. *"Evet. Küçük bir kızken işitme yetimi kaybettim."*

Gözleri hala yaşlarla parıldıyordu ama iri iri açılmıştı.

"Ben de." Göğsümde kıvrılan duygular ve boğazımdaki düğüm rağmen ona titrek bir gülümseme verdim. O hala küçük bir kızdı,

ben işitme yeteneğimi kaybettiğimde olduğumdan daha küçüktü. *"İşitme yeteneğini kaybettiğinde kaç yaşındaydın, hanımefendi?"*

Beklenmedik bir hayal kırıklığı beni sardı. Bana anne diye seslenmesini beklemiyordum. Sonuçta, beni hiç tanıımıyordu. Ama içimdeki mantıksız kısmın hayal kırıklığına uğramasına engel olamadım.

Bu duyguyu bastırdım ve hemen kendimi azarladım.

"Benim adım Phoenix," diye işaret dilinde söyledim ve elimi uzattım.

O tereddüt etmeden elimi sıktı, ben ise onu kucaklamak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyordum. Onu kollarımın arasına alıp, küçük kalp atışlarını güvenli bir şekilde kucaklamam için hayatımı verirdim.

Onu korkutma, Phoenix.

Ama elini bırakamadım. Bir saniye daha. Yumuşak, narin parmaklarını bir saniye daha elimde hissetmek istedim. Annelik içgüdülerimle - ya da her neyse - mücadele ederek, isteksizce elini bıraktım, ne kadar soğuk hissetsem de bu temasa minnettardım. Beş yıl önce o doğduğunda bana reddedilen şey.

"Benim adım Skye." Bu sefer dudaklarımın titremesini engelleyemedim ve boğazım düğümlenirken inatçı bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Kızımın elini sıkıyordum. Tam önümde duruyordu ve mükemmeldi. Kalbimi çoktan ele geçirmiş minik bir insan. *"Sasha yabancılarla konuşmamam gerektiğini söylüyor."*

"Branka ve Sasha senin annen ve baban mı?"

Kafasını salladı, sonra elini kaldırıp dört parmağını gösterdi. *"Onlar benim dördüncü ailem. Benim için ASL öğrendiler."*

Aniden, dosyasında yazan yorum tamamen mantıklı geldi, çünkü iletişim sorunları işitme engelinden kaynaklanıyordu. Annem ve babam için bu çok zordu. Reina bunu kolayca öğrenirken, onlar zorlanıyordu. Büyükannem de öyle. Bugüne kadar bile, ASL'yi işaret dilinden daha iyi anlıyordu.

Hepsi benim hatamdı. Daha güçlü olmalı ve büyükannemi tutmak için dişimi tırnağıma takmalıydım. Kahretsin, kaçmalı ve bebeğimi tek başıma büyütmeliydim. Dünya canı cehenneme. Büyükannem ve babam canı cehenneme.

Onu hayal kırıklığına uğrattım, bu düşünce içimde yüksek ve net bir şekilde yankılandı.

Gözleri elime indi ve burnunu kırıştırdı. Bakışlarını takip ettim ve telefonuma baktığını fark ettim. iPhone 11'di, en son aldığım kullan-at telefonumdu. Onun tepkisine şaşırarak, *"Ne oldu?"* diye sordum.

"O telefonun pil ve ekran sorunları var." Ne? Onun sözlerini anlamadan boş boş ona baktım. Evet, kelimeleri tek tek anlıyordum, ama bir bütün olarak ne dediğini hiç anlamadım. Gözlerimdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalıydı. *"Yeni, daha iyi bir telefona ihtiyacın var."* Bu yeteneği benden miras almadığını söylemek yanlış olmazdı. Belki fiziksel özelliklerini miras almıştı, ama teknoloji konusunda kesinlikle almamıştı. *"Ama giyimin çok güzel."*

Gözlerim kıyafetime kaydı. Mavi bir Chanel midi elbise ve aynı tasarımcının beyaz bale ayakkabıları giyiyordum. Kız kardeşimden ödünç almıştım. Rahat olmak için yeterince gündelik bir kıyafetti, ama Reina'nın neden benim için böyle bir şey ayırmış olduğunu merak ettim.

"Teşekkürler. Sen de fena görünmüyorsun."

Gözlerini devirdi. *"Branka ve Sasha rahat, konforlu kıyafetler giymeme izin verdiler. Teyzem ise şık görünmem konusunda ısrar etti."* Onun küçümsemesine dudaklarım seğirdi. Bu özelliği kesinlikle benden almıştı. Ben tasarımcı kıyafetlerinden çok rahatlığı tercih ederdim. Reina benim moda polisimdi.

Tanrım, kız kardeşimi özlemiştim. Bu noktada her gün beni giydirmesine bile izin verirdim. Kahretsin, onun benimle olabilmesi için yüksek topuklu ayakkabı bile giyerdim. Yeni bir endişe kalbimi sardı, ama bunun beni alt etmesine izin vermedim. Amon ona zarar vermezdi. Onu izlerken gözlerinde bunu gördüm. Aralarına girersen seni ateşe atacak türden bir bakıştı.

Aşk varsa, sık sık paylaştıkları bakışlara yakın olmalıydı, ham ve şiddetli ama yumuşak ve sabırlı.

Reina'nın Amon'la güvende olduğundan emindim. Ona ulaşmamak doğru bir karardı. Özellikle de kızımın Nikolaev ailesine evlatlık verildiğini öğrendiğimden beri. Onu geri aldığımda, en kötü ihtimalle savaş ilan edecekler, en iyi ihtimalle de beni düşman ilan edeceklerdi.

"Kaç ailen vardı?" diye sordu, içimdeki kargaşadan habersiz.

Ellerimi kaldırdım. *"Sadece bir tane vardı. Altı yaşına geldiğimde işitme yetimi kaybettim. Annem, babam ve kız kardeşim benimle aynı anda ASL öğrenmek zorunda kaldılar."*

Gözleri parladı, mavi bir ışıltı yaydı. Belki önyargılıydım, ama Skye tanıdığım en güzel kızdı.

"Branka ve Sasha da işaret dilini öğrendi," dedi. *"Her geçen gün daha da iyi oluyorlar."*

Gülümsedim. *"Onları seviyor musun?"* Omuz silkti. *"Evet."*

Çocuklar konusunda uzman değildim, ama o onlara bağlı görünmüyordu. Belki ona annesi olduğumu söyleyip, onu terk ettiğim için af dileyip, benimle kaçmasını isteyebilirdim? *Evet, bu aptalca.* Nikolaev ailesi bu bölgeyi yönetiyordu. Bu sokaktan kaçamayız, bu eyaletten kaçmak ise imkansızdı.

Sonra, sanki kader benim haklı olduğumu kanıtlamak istercesine, Skye ve benim üzerimize kara bir gölge düştü.

Skye'nin gözleri başımın üstüne yükseldi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "*Merhaba, Sasha.*"

Oh, lanet olsun.

KIRK

DANTE

"En sevdiğim kardeşim bugün nasıl?" Reina'nın oturduğu terasa doğru büyük adımlarla yürüdüm. Son birkaç ay, onun iyileşmesi için zorlu geçmişti. Bu süreçte ortaya çıkan gerçekler, Romero ve Leone ailelerini kalıcı bir şekilde birbirine bağlamıştı.

Ayakları terasın kenarından sarkıyordu. Perez Cortes'in elinden kurtardığımızdan beri çoğu gün böyle yapıyordu; burada oturup, ellerini kucağında, donuk gözleriyle ufka bakıyordu.

Çürükleri kaybolmuştu, ama bazı izler kalmıştı. Üç yıl önceki kazada aldığı izler gibi, haftalarca hastanede yatmış ve kardeşim dünyayı yerle bir etmeye hazırdı. Ama bu izler, Cortes'in ona verdiği izlere kıyasla önemsiz kalıyordu — görünür ve görünmez izler. Bunun kanıtı, Jolo'daki Amon'un malikanesindeki herkesi uyandıran çığlıklarıydı.

Bana kuru bir bakış attı. "Bildiğim kadarıyla, ben senin tek *üvey kız kardeşinim*."

Tamam, *üvey* kısmını vurgulamıştı. Önemli değil.

"Her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Harika."

Tamam, tek kelimelik cevaplar. Bu gidişle, bu uzun bir konuşma olacak. *Hayatta olmaz.*

"Ben... Ben bir..." Sözler boğazımda takıldı. Dudaklarımdan çıkmaya çalışıyordum ama ses tellerim çalışmıyordu. Sözleri yüksek sesle söyleyemiyordum. Kahretsin! Benzer korkunç şeyler yaşamış biri olarak ona bir tür teselli sunabileceğimi umuyordum ama feci şekilde başarısız oluyordum. "Sen bir hayatta kalanısın," dedim sonunda. "İyileşmek zaman alır."

Bunu iyi bilirdim. Benim için beş lanet yıl geçmişti ve hala nerede durduğumu bilmiyordum.

"Evet, terapistim de bana sürekli bunu söylüyor."

Dr. Freud, Reina kurtarıldığından beri onunla seanslar yapıyordu. Kadın ev ziyaretleri *de* yapıyordu. Kahretsin, bunu en başından beri istemeliydi.

"Seanslar yardımcı oluyor mu?" Omuz silkti. "Sanırım."

"Bana yardımcı olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ettim.

Bu, onda bir tepki yarattı. Gözleri benimkilere baktı, her zamanki ışıltısı sönmüştü. Omuzları çökmüştü ve çok zayıf görünüyordu. Çok yorgun.

Onu bu halde görmek içime sinmiyordu, ama nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. İntikam arzusu, onun sağlığı için içten bir endişe ve yeryüzünden kaybolmuş gibi görünen Nix için bir kaygıyla yer değiştirmişti.

"Terapiye ihtiyacın olması gayet mantıklı," diye mırıldandı. *Kahretsin, canım yandı.*

"Bunu görmezden geleceğim," diye kuru bir şekilde karşılık verdim. "Her neyse."

"Her neyse, biriyle konuşmak yardımcı olur. Ya da sadece onların konuşmasına izin ver ve sen dinle."

O burun kıvırdı. "Neden *senin* dinlediğini hayal edemiyorum?"

"Muhtemelen kendi iyiliğin için fazla akıllı olduğun içindir."

"Bu bir iltifat mı, kardeşim?"

Sırıttım. "Elbette öyle."

Sessizlik çöktü, uzaktaki dalgaların sesi ve hafif bir esinti havada yayılırken sessizlik uzadı.

Onu süzdüm, Leone'yi öldürdüğü için Marchetti'ye ifşa ettiğim için içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Amon, Marchetti'nin onu yargılamasına izin vermezdi. Ben de vermeyecektim. Doğrusu, kardeşim ona söylediğimde beni öldürmemesine şaşırmıştım. Yaraları muhtemelen hayatımı kurtarmıştı.

Keşke Reina'ya daha fazla acı çektirmeseydim. Omertà'nın onu yargılamasına ihtiyacı yoktu. Hâlâ iyileşiyordu, ama bir şekilde bundan daha güçlü çıkacağını biliyordum. Sonuçta, babamı alt edebilecek herkes değildi.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu, bana bakma zahmetine girmeden.

.

"Bir sorum var." Ona yaklaşırken mesafemi korumaya dikkat ettim. Amon'dan uzaklaşırken yakalamıştım, bu yüzden bana yumruk atacağından şüphem yoktu. "Aslında iki sorum var."

Tepki vermedi, sessizliğin bizi sarmasına izin verdi. Saç rengi dışında Phoenix'e ne kadar benzediği rahatsız ediciydi. Bazen tavırları bile aynıydı.

"Angelo'ya ne oldu?"

Bu, onda bir tepki yarattı. Başını bana doğru çevirdi ve gözlerini benimkilere dikti.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. "Onu öldürdüm."

"Neden?"

"Bana saldırdı."

"Neden?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sarhoş halde ortaya çıktı ve Mamma ve Phoenix hakkında konuşmaya başladı. Onun kendisine ait olduğunu düşünüyordu."

"Seni dövdü mü?"

Yutkundu, narin boynu sallandı. "Evet. Eli boynumu sıktığı sırada, silahına uzandım ve onu vurdum." Yumruklarımı sıktım, parmak eklemlerim beyazladı. "Üzgün değilim."

Alaycı bir nefes verdim. "Ben de üzülmezdim. Keşke onu önce ben öldürseydim." Kafasını eğdi, düşünceli bir şekilde bana baktı. "Umarım acı çekmiştir."

Gözlerini kırptı. "Cesedini parçaladık."

"Hâlâ hayattayken mi?" Kafasını salladı ve bakışlarını uzaktaki mavi denize çevirdi. "Yazık," diye mırıldandım. "Acı çektiğini bilmek güzel olurdu."

"Bir dahaki sefere istekleri kabul etmeyi unutmayacağım."

"Touché," dedim. Hassas olan konu bir sonraki konuydu. "Kız kardeşin hakkında..."

Başını bana doğru çevirdi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "O ne olmuş?"

"Sence nereye saklanabilir?" Bu, daha önce sormadığım bir soruydu

. . . sormadığım şiddetli ve ve herkesi

Nix'in Nix'in ortadan kayboluşunu sır olarak saklıyordu, ama artık

gerçeği öğrendiğine göre, bu kaçınılmazdı.

Alaycı bir şekilde güldü. "Sanki sana söylemişim gibi." Kahretsin, çok sadıktı. "Onunla ne yapacaksın ki?"

Onunla evlenmek. Onu sikmek. Onu sevmek. İlle de bu sırayla olmak zorunda değil.

"Sadece onunla konuşmak istiyorum," dedim, yalan söyleyerek. Kıkırdaması bana bana inanmadığını gösterdi.

"O seninle konuşmak istemiyor," dedi, bariz olanı söyleyerek. "O aptal evlilik sözleşmesi yüzünden onu seninle evlenmeye asla zorlayamazsın."

Onu elde ettiğimde evlenecektik ve onu bana aşık etmek için büyüleyecektim. Aramızda iyi bir cinsel kimya vardı. Bu bir başlangıçtı.

"Evlilikten kim bahsetti?"

Reina gözlerini devirdi ve dikkatini denize çevirdi, bu da bana daha fazla cevap alamayacağımı işaret ediyordu. Arayışımı baştan başlatmam gerekecekti.

Sonra beni şaşırttı. "Sıra bende." "Sor."

"Filipinler'de ne yapıyorsun?"

"Phoenix'in seninle olacağını umuyordum," dedim ona dürüstçe. "Amon'un sonunda seni kaçıracağını biliyordum, ama kız kardeşini de yanında götürmek için ısrar edeceğini umuyordum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Keşke öyle olsaydı, ama uyuşturulmuş olduğum için iletişim kurmak zordu." Haklıydı. "Bu arada, Phoenix o koridorda her adımında seninle savaşıyor."

Bunu göreceğiz.

KIRK BİR

PHOENIX

Arkamda birinin varlığını hissettiğimde Skye'nin yüzünden gözlerimi ayırmadım.

Bir kadın yanıma diz çökerek Skye'yi çılgınca kucakladı ve mükemmel tasarımcı elbisesinin altında bir çürük olup olmadığını kontrol etti. Aslında, elbisesinde bir kırıklık bile yoktu, ama küçük kızların elbiselerinde kırıklıklar olması *gerekir*.

"İyi misin?" diye sordu, Branka olduğunu tahmin ettiğim kadın, biraz acemi el hareketleriyle işaret diliyle.

Sasha, karısının diğer tarafına diz çöktü, gözlerini bana dikip kızıma çevirdi ve ben, onun ifadesinin ve o korkutucu soluk mavi gözlerinin yumuşamasını büyülenmiş gibi izledim. "Kaçmanın tehlikeleri hakkında konuşmuştuk. Bize kalp krizi geçirecektin."

Kalbim sıkıştı, acımasızca beni kavradı. *Onu seviyorlardı*. Bunu açıkça görebiliyordum. Kız kardeşimle benim birbirimizi sevdiğimiz gibi. Onları nasıl ayırabilirdim?

"*Ben iyiyim. Phoenix beni korudu.*" Skye bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı, ben de ona karşılık verdim.

Branka ve Sasha bana döndüler. Aniden güneş ağır ve sıcak gelmeye başladı, ter sırtımdan aşağı akıyordu. Tüm dikkatleri üzerimdeydi ama ben *ona* bakmayı reddettim. Sasha Nikolaev'in solgun bakışları kabuslara konu olabilecek cinstendi ve gözlerimdeki niyeti okumasından çok korkuyordum.

Branka, dudaklarını okuyamayacağım kadar hızlı konuşmaya başladı, ama tüm o gevezeliklerin arasında bir *teşekkür kelimesi* yakaladım.

"*O da benim gibi konuşuyor,*" diye açıkladı Skye, işaret diliyle, ve Branka bana bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne tesadüf!" diye haykırdı Branka işaret diliyle.

"Ne tesadüf," dedi Sasha, gözlerinde alaycı bir bakışla işaret diliyle.

Kahretsin, çok korkutucuydu. Meraklı gözler. Geniş omuzlar. MMA vücudu.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye işaret diliyle söyledim, sonra ayağa kalktım ve yüzüme zoraki bir gülümseme takındım, ikisinin de bakışlarını karşıladım. *"Kaybolmuştu, biz de sohbet ettik."* Onu senden nasıl çalacağımı düşünürken. *"Ben Phoenix."*

Hayatımı önemsiyordum, bu da bir an durup planımı yeniden düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

Skye'ye dönüp baktım, her hücrem onu bırakmaya isyan ediyordu. Ama onu Sasha Nikolaev'den kaçıramayacağımı biliyordum. Bir mucize eseri başarsam bile, şehirden ayrılmadan önce ailesi beni yakalayacaktı.

Gerçek bir plana ihtiyacım vardı.

"Seninle tanışmak güzeldi, Skye. Ve iPhone'umun yeni versiyonuna mutlaka bakacağım."

Branka güldü, ama ben kızımdan gözlerimi ayıramadım, yüzündeki her çizgiyi ezberledim.

Boğazımdaki düğümü yutarak Branka ve Sasha'nın gözlerine baktım ve zorla bir gülümseme daha attım.

"Skye'yi affetmelisin. Elektronik aletlere çok meraklıdır," Branka işaret diliyle ve aynı anda dudaklarıyla konuştu. Tek istediğim onlara, dünyaya Skye'nin benim olduğunu haykırmakken, gülümsemeye devam etmeye çalışmaktan kaslarım ağrıyordu.

"Haklı. Artık bir değişiklik yapmanın zamanı geldi." Bir kez daha onun gözlerine bakmak için diz çöktüm. Tutmaya çalıştığım gözyaşları burnumu karıncalandırıyordu. *"Uslu ol, Skye."*

Yakında görüşürüz, diye düşündüm kendi kendime.

Ciddiyetle başını salladı ve ben ağlamaya başlamadan önce ayağa kalktım, kısa bir baş sallama ile veda ettim ve sessizce hıçkırarak, gözyaşları yüzümden akarken oradan hızla çıktım.

Meghan ve Lola Bergman — sahte kimliklerimiz.

İki sahte pasaporta bakarken heyecanım içimi kapladı. Onu geride bıraktıktan sonra, gizli bir mesafeden fotoğrafını çekebildim. Bir teknoloji uzmanı bunu halletti ve gerekli kurallara uyacak şekilde ayarladı. Sonunda iki amaca hizmet etti, çünkü artık istediğim zaman onu hayranlıkla seyredebilirdim.

Her geçen dakika umutum artıyordu ve beni hedefime

Odamda başlığa yaslandım.

Hilton'da kalıyordum, Skye'yi buraya getirmek zorunda kalırsam kötü bir yerde kalmamak için kararlıyım. Çantam hazırды, para sırt çantamın ve gizli ceplerinin içinde güvendeydi.

İşler ters gittiğinde hazır olmak istedim. Ne zaman, değil, eğer. Bu kaçınılmazdı.

Geçen hafta Branka Nikolaev'i takip ederek, onun rutinini anlamaya çalıştım. Onun bir rutini yoktu. Kadın her yerdeydi, bu da beni çileden çıkarıyordu. Çocukların bir rutine ihtiyacı olduğunu düşünüyordum, ama görünüşe göre yanılmışım.

Hatta Nikolaev'in korumalarından biriyle "çıkmaya" başladım. İki randevu ve isteksiz bir öpücükten sonra, Sasha ve Branka Nikolaev'in yılın büyük bir bölümünü Rusya'da geçirdiklerini, ama genellikle kışı orada geçirmekten kaçındıklarını öğrendim. Fırsatım azalıyordu ve yakında bir fırsat yakalamazsam, Skye'yi tekrar kaybedecektim.

Branka veya onun korkutucu kocasını takip etmediğim her anı, Skye'yi ilk kez gördüğüm parkta geçiriyordum, umarım bir şekilde oraya geri döner diye.

Ama geri dönmedi.

Parmaklarım yeni iPhone'umu sıkıca kavradı, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Her ihtimale karşı çocuklar için birkaç eğitici uygulama bile indirdim.

Gözlerim otel odasını taradı, keşke Skye şimdiden yanımda olsaydı da yola çıkabilseydik diye düşündüm. Esnek tarihli iki uçak bileti aldım, böylece ne zaman olursa olsun, buradan ilk uçağa binebilecektik.

Hedefimiz Yunanistan olacaktı. Hiç gitmemiştim ama Yunanistan'da tanıdığım mafya üyesi yoktu. Orada güvende olurduk. Yunanistan'dan sonra ne olacağını kim bilebilirdi?

Dünya çok büyüktü ve hayatımızın geri kalanını kaçarak geçirecektik, o zaman her köşesini görelim bari.

Ama önce Skye'ye gitmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

KIRK İKİ

PHOENIX

Skye ile tanışalı iki hafta olmuştu.

Artık aynı şehirdeydik ve onunla tanışmıştım, onu yanımda olmasını arzuluyordum. Onunla konuşmak. Onun hakkında her şeyi öğrenmek.

Branka ve Sasha, Skye'yi üç ay önce resmen evlat edindiler. Ben üç ay geç kalmıştım.

Fransız Mahallesi'nde dolaşırken, Şubat ayının ılık esintisi tenimi nazikçe okşuyordu. St. Charles Caddesi, yaklaşan Mardi Gras için hazırlıklarla doluydu.

Sokak ressamaları meydanı doldurmuştu. Crescent City, kendine özgü tarzıyla çeşitli kültürleri ve yemekleri sergiliyordu. Bebeğimi alan kadını takip ederken, bu şehrin canlılığı inkar edilemezdi.

Sokaklarda rahatça dolaşarak, onu yaklaşık bir blok boyunca takip ettim. Bu onun beşinci mağazasıydı ve ben ona rastlamış gibi davranmak üzereydim ki, bir an için sarı saçları gördüm. Adımlarım sendeledi ve Tatiana Konstantin'i, Isla'nın kayınbiraderini, korumaları tarafından arabadan indirilirken gördüğümde donakaldım.

Göğsümde baskı hissettim ve bir kez olsun kız kardeşimin nefes alma tekniklerini uyguladım. Sanki patlamak üzere olan balonu söndürmek için göğsüme birkaç kez vurdum.

İki kadın birbirlerine şefkatle sarıldılar ve kalbim burkuldu. Hayatımızda ilk kez kız kardeşimden gerçekten kopmuştum ve bu durum beni etkilemeye başlamıştı. Yine de şimdi duramazdım. Kızımla tanışmıştım; onu nihayet hayatıma katmaya çok yakındım.

Raflardaki bibloları inceliyormuş gibi yaparken, başımın üstündeki aynadan onlara bakıp, heykelcikleri alıp

yüksekte tutuyormuş gibi yaptım. Dudaklarını okuyup ifadelerini görebileceğim bir pozisyon aldım.

"Çok güzel görünüyorsun!" Tatiana, ben dudaklarını okumaya odaklanırken coşkuyla konuştu. "Ama bensiz alışveriş yapıyorsun. Benden kaçınıyor musun?"

"Hayır, tabii ki hayır." Branka etrafına bakındı. "Kocan nerede?" Tatiana omuz silkti. "Meşgul. Omertà ile ilgili bir şey. Söylemezdi söylemedi."

Tanrım, umarım benimle bir ilgisi yoktur.

"Yeraltı dünyasında her zaman bir şeyler olur." Branka yanılmıyordu. Reina ve ben Papà ile birlikte büyümesek de, her zaman endişelenecek yeni bir sorun veya yeni bir düşman olduğunu bilecek kadar bilgiliydik.

"Kardeşim Sasha nasıl? Hâlâ çılgınlık yapmaya devam ediyor musun?" Branka on ton kırmızıya döndü ve aniden tüm dikkati, sanki onları gerçekten satın alacakmış gibi elindeki boncuklara yöneldi. "Boncuklardan başka bir şey giymeyeceksin, ha?"

"Birincisi, iğrenç. İkincisi, bu seni ilgilendirmez."

Bu Tatiana'yı caydırmamış gibiydi. Saçlarını omzunun üzerinden attı. "Illias geri döndüğünde ona da aynısını yapabilirim. Son zamanlarda biraz sapkın şeyler yapmak istiyorum."

Branka sinirli bir nefes verdi. "Fazla bilgi. Cidden Tatiana, fazla bilgi."

Boğazımı temizledim ve planımı iptal edip mağazadan gizlice çıkmak üzereydim ki, omzumdaki bir el beni durdurdu.

Yavaşça döndüğümde Tatiana'nın safir gibi parlayan gözleri ve kaşlarının saç çizgisine kadar uzanan kaşlarını gördüm. "Phoenix?" Hedefim tam yanında dururken ona bakarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Artık kimliğim kesinlikle ortaya çıkacaktı. *Kahretsin*. "Burada ne yapıyorsun?"

Zorla gülümsedim ve telefonumu çıkarıp cevap yazdım. **Her zaman New Orleans'ı ziyaret etmek istemişimdir.** Bu çok bariz bir yalandı. **Sadece gezmek için.**

Kızımı geri almayı böyle hayal etmemiştim. Gerçi pek bir planım da yoktu.

Gülümsemesi genişledi. "Aman Tanrım, bana söylemeliydin." Beni ilgiyle izleyen Branka'ya baktı. "Branka, bu Phoenix Romero."

İhtiyatla gülümsedim, bir şeylerin ters gideceğini bekliyordum. Tatiana kocasını arayacak, o da Papà'yı arayacak ve ben

Bir not yazdım. **Kocan nerede? Isla ile konuştun mu?**

"Illias'ın acil bir işi var, ama bu konuda ağzını sıkı tutuyor. Isla da meşgul." Gözlerini devirdi. "Muhtemelen ne olduğunu biliyorsundur. Bana söylemeyi reddediyor. Hem o hem de Illias, hamile olduğum için kırılgan olduğumu düşünüyorlar," diye şikayet etti, sinirli bir nefes alarak. "Burada sıkıntıdan ölüyorum. Günü bizimle geçirmelisin. Bize sırlarını anlat." Branka'nın omzuna hafifçe vurdu. "Değil mi?"

Rahat bir nefes aldım. Tatiana benim kaçamağımdan habersiz gibiydi.

"Bu kadın Skye'yi güvende tutan kadın. Tabii ki," Branka konuşurken aynı anda işaret diliyle işaret etti. Elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum..."

İki maskeli adam silahlarını sallayarak içeri daldığında sözleri kesildi.

Panik boğazıma kadar yükselirken nefes almaya çalışırken siyah noktalar görüşümü kapattı. Hiç düşünmeden yere yatırdım kendimi. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken gözlerim etrafta dolaştı.

Peki ya düşüncelerim? Dünya bir an durmadan önce, her yere dağıldılar. Etrafımdaki kargaşa yavaş çekimde oynuyordu. Skye ile kısa karşılaşmamın görüntüleri zihnimde canlandı. Onu karnımda taşıdığım dokuz ay. Dante ve o çok kısa, mutlu aylar. Kız kardeşim. Ben bir hurda dükkanının zemininde korkarak yatarken, hepsi New Orleans'ın ortasında havada asılı kalmıştı.

Başımı kavradım, dizlerimi göğsüme çekerek kendimi olabildiğince küçülttüm. Branka ve Tatiana'nın bakışlarıyla karşılaştım, ikisi de yerdedi, Tatiana karnını tutuyordu.

Gözlerimi kırıp, sıkışan ciğerlerime hava çekmeye odaklandım, hızla atan kalbimin yavaşlamasını istedim. Kızımın büyümesini görmem gerekiyordu.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi ve omuzlarımı kaldırarak başımı hafifçe kaldırdım. Panikle mücadele ettim ve gözlerim, tüm sahneyi rahatsızlık dolu bir ifadeyle izleyen Tatiana'ya kaydı. Sanki bu, sıradan, her gün yaşanan bir olaymış gibi.

Branka ise ağzı açık bir şekilde iki maskeli adamı ve kaotik soygunlarını izliyordu.

Sonra bir titreşim yeri salladı, sanki tüm polis gücü mağazaya baskın yapıyormuş gibi. Koyu renkli takım elbiseler bulanıklaşmıştı. Parlak metal parçaları görünüyordu. Beynim olanları işleyemeden, her şey bitmişti.

Gözlerim Tatiana ve Branka'yı aradı ve ikisinin de bana baktığını gördüm. "İyi misin?" Branka işaret diliyle sorarken, Tatiana sanki iki kafam varmış gibi bana bakıyordu.

Yutkundum. "*Ne oldu?*"

Branka işaret diliyle konuştu, ama ne dediğini tam olarak anlayamadım. Kafamın karıştığını fark edince, "Soygun vardı" diye dudaklarını oynattı.

"Artık güvendeyiz," dedi Tatiana, Branka'nın konuşma hızını taklit ederek. "Kardeşlerim her zaman yardıma gelirler."

Bana yumuşak, güven verici bir gülümseme attı ve bu gülümseme kalbimi parçaladı. Belki de onu, ailesini, kız kardeşimi, herkesi ihanet edeceğimi bilmemdi. Ya da belki de başarısız olacağımdan korkuyordum. Günler, haftalar, aylar boyunca güçlü kalmaya çalışmak sonunda beni yakaladı ve korku beni tamamen yutmak üzereydi. Ellerimde bir titreme başladı ve kollarıma kadar yayıldı; her nefes alışımında ciğerlerim sıkıştıyordu.

Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, kirpiklerimden gözyaşları süzüldü. Boğuk nefesimi dudaklarımın arkasında tutamadım.

Güçlü olmalı ve tüm bu duyguları kalbimden kovmalıydım. Bunu kızım ve kendim için yapıyordum.

Yanağıma dokunan serin bir el gözlerimi açmaya zorladı. Bulanık görüşümün içinde, iki çift soluk mavi gözle karşılaştım. Siyah takım elbise. Geniş omuzlar. Düz çizgiler.

Onların bana şaka yaptıklarına inanarak gözlerimi kırptım. Ama onlar hala bana bakıyorlardı.

"Sadece başarısız bir soygun girişimi," dedi Sasha sıkılmış bir ifadeyle. "Bazen burada böyle şeyler olur, özellikle Mardi Gras sezonu civarında." Herkes etrafımı sarmasına rağmen, bir esinti yanağıma dokundu. Gözlerim, bir şekilde daha yaşlı ve daha iri görünen diğer Sasha'ya kaydı. "Bu kardeşim Vasili."

Gözleri bana çevrildi ve ben de Tatiana'ya baktım. O da aynı tuhaf göz rengine sahip başka bir adamla birlikte duruyordu, ancak bu adam takım elbise giymiyordu. Kargo pantolon ve siyah tişört gibi gündelik kıyafetlerine rağmen daha da korkutucuydu.

Tatiana aramızdaki mesafeyi kapattı ve hala yerde yatan bana doğru geldi.

"Bizimle güvendesin." Çok yanılıyordu. Bu adamlarla kimse güvende değildi. Nikolaevler, Amerika Birleşik Devletleri'nde en çok korkulan adamlardandı.

"Kardeşlerim bir sineği bile incitmez." Bir kahkaha atmamı zorlukla engelledim. Yeraltı dünyasındaki herkes birilerini incitir. Onlar da istisna değildi.

"Bizimle eve gel. En azından kendini daha iyi hissedene kadar," dedi Branka, yavaşça konuşarak.

Aklım hızla çalışmaya başladı. Bu, Skye'ye yaklaşmanın bir yolu olabilirdi. Bu ailenin kendi üyelerini ne kadar iyi koruduğunu düşünürsek, tek şansım buydu.

Başımı salladım, içimde bir kararlılık oluşmaya başladı.

Nefesim düzenliydi. Göğsümdeki düğüm çözülmüştü. Kararımı vermiştim.

Kızımı geri almak için şeytanın kendisini bile ihanet ederdim. Neden Nikolaevleri de ihanet etmeyeyim ki?

KIRK ÜÇ

DANTE

"Nereden başlayacaksın?" Amon, balayı için son dakika hazırlıklarını yaparken sordu.

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandım.

Kabul etmekten nefret ediyordum ama kendi kardeşimden kıskançtım. O mutluluğu hak ediyordu, Reina ve Amon da öyle, ama bunu seyirci kalmak zordu. Phoenix iz bırakmadan ortadan kaybolup, geleceğimizle ilgili umutlarımı da beraberinde götürdüğünde değil.

Belki korkmuştur, diye fısıldadı zihnim. Tüylerim diken diken oldu. Yaşadığım sürece, yıllar önce ofisimde bana baktığı o bakışı asla unutmayacaktım. Gözlerimin karardığı dışında pek bir şey hatırlamıyordum. Ne yaptığımı anladığımda, ona bakarken kendimi bayılttığımda, gözlerinde korku vardı ve boynunda morluklar oluşmaya başlamıştı bile.

Kafamı salladım ve koltuğumdan kalkarak tekrar volta atmaya başladım. Gözlerim, Amon'un ofisin her yerine yerleştirdiği monitörlere kaydı. Amon, yüz tanıma teknolojisini kullanarak Annem, Hiroshi ve Phoenix'i arıyordu.

Kahretsin, bu bayılmaların artık sona ermesi gerekiyordu. Onu tekrar incitme riskini göze alamazdım. Belki de belirtilere dikkat edip, normale dönene kadar kendimi bir yere kilitleyebilirdim. O gece onunla olan olayda, alkol veya öfke gibi olağan tetikleyicilerin hiçbiri yoktu. Hiçbir uyarı belirtisi olmadan oldu.

"Belki Malibu'daki evinden başlayabiliriz," dedi Amon monitörlerin yanındaki koltuğundan.

Bunu düşündüm, ama saklanmak için çok bariz bir yerdi. Başka ipucum olmadığına göre, kaybedecek bir şeyim de yoktu.

Amon'un ofisine bağlı verandaya çıktım ve parmaklarımı esnettim. Sakinleşmem gerekiyordu. Reina'nın benim öfkelendiğimi görmesine gerek yoktu ve Amon'un karısının kaçırılmasının ardından huzurlu bir ortama ihtiyacı vardı.

Kollarımı korkuluğa dayadım ve gözlerimi engin mavi denizin üzerinde gezdirirken, düşüncelerim aynı kristal mavisi gözlere sahip kadına gitti. Son beş yıldır, bir şeyin, birinin parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum. Kendimi tam hissettiğim tek zaman, *o* yanımdayken oluyordu.

Bir de onun tek başına ve korumasız bir şekilde dünyayı dolaşması endişesi vardı. Ya başına bir şey gelirse? Ya biri onu kullanmaya çalışırsa?

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve omzumun üzerinden bir bakış attım. "Benden ne istiyorsun?"

Dönüp ona baktım. "Kendine ve karına iyi bak." Amon başını salladı. "Sana da iyi avlar, kardeşim."

Yaklaşan avın heyecanı adrenalin gibi damarlarımdan yayıldı.

Onu bırakmamın imkânı yoktu. Phoenix Romero benim olana kadar durmayacaktım ve bunun için her taşı kaldırıp her lanet olası kişiyi öldürmem gerekse bile yapardım. Nix'imi bulacaktım.

Amon'un evinden ayrılırken, Amon'un onu havaalanına götürmek için ayarladığı araca binmek üzere olan Dr. Freud'u yakaladım.

Kadın beni görünce gözlerini devirme cüretini gösterdi. "Hastalarına gözlerini devirmen pek profesyonelce değil," dedim dedim.

Sinirli bir nefes aldı. "Şu anda benim hastam değilsin."

Ellerimi ceplerime sokup arabaya yaslandım ve yolunu kapattım. "Ev ziyaretleri yapmadığınızı sanıyordum."

Dudakları kıvrıldı. "Bazen istisnalar yaparım."

Başımı eğip sırttım. "Peki, tüm berbat durumda olan insanlar adına sana teşekkür ederiz."

Uzun boyumla onun minik bedenini engellediğim halde, beni sinirlendirmeme izin vermedi. "Rica ederim. Şimdi, izin verirsiniz, uçağıma yetişmem gerekiyor."

Kıkırdadım. "Amon sana özel jet sağlıyor. Güven bana, sensiz kalkmayacak."

O içini çekti. "Yine ani bir seansa ihtiyacın olduğunu söyleme sakın?" "Belki."

"Senin dosyan yanımda değil." Sanki ona ihtiyacı varmış gibi. Dosyayı baştan sona biliyordu ve hala benim bayılmalarımın nedenini bulmak için çaresizce uğraşıyordu. Bacaklarımı çaprazlayıp ayak bileğimi diğerine dayadım ve onun devam etmesini bekledim. "Ama sanırım bunu deneyebiliriz. İtiraf etmeliyim ki, çok meraklandım."

"Ne derler bilirsın, merak kediye öldürdü," diye sırtarak söyledim. "Ama yine de teşekkür ederim."

"Bunu burada mı yapacağız?" diye sordu, etrafına bakarak. Amon'un muhafızları bizi duyamayacak kadar uzakta duruyorlardı. Ben başımı sallayınca, "Tamam o zaman. Şimdi seni rahatsız eden şeyi anlat bana," dedi.

"Teşhisimi bilmek istiyorum."

Başını eğip beni inceledi. "Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum." Kararlı bakışlarım bunun yeterli olmadığını gösteriyordu. Yutkundum. "Bununla başa çıkmadığın sürece, Dante, bayılmaların devam edecek. Muhtemelen daha da kötüleşecek."

"Ciddi bir şey gibi geliyor."

Kafasını salladı. "Senin için belki değil." Düşünceli bakışları yüzüme odaklandı ve boynunu uzatmak zorunda kalmasına rağmen, çok fazlasını gördü. "Çevrendekiler için ciddi olabilir."

Orada bir sinirime dokundu ve ifadesinden anladığım kadarıyla bunun farkındaydı. "Anlamıyorum," yalan söyledim.

Dudakları yukarı kalktı. "Hayır, kaybediyorsun." Çantasını bir elinden diğerine geçirdi. "Anılarını yüzleş, Dante, o zaman her şeyin özüne ulaşırın."

Çenem gerildi.

"Hiçbir şey hatırlamıyorsam, nasıl başa çıkacağım?"

Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Hatırlıyorsun. Şu anda kendini engelleyen tek kişi sensin."

Alaycı bir nefes aldım. "Bana karşı nazik ol, olur mu?" "Buraya nazik davranmak için gelmedin. *Onu* istiyorsan, bunu yapacaksın."

O kelimeyi nasıl araya sıkıştırdığını fark etmedim. İyi doktor, onun ve benim iyiliğim için fazla akıllıydı.

KIRK DÖRT

PHOENIX

Nikolaev malikanesi New Orleans'ın eteklerindeydi.

Aile, ya da en büyük ağabey, çevresinde yüz dönüm araziye sahipti, bu da aileye mahremiyet ve koruma sağlıyordu ve kızımı kaçırma planımı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Nikolaev ailesi güvenlik için bir araba konvoyuna sahipti. Gizli Servis'in eşlik ettiği başkanlık konvoyu da olabilirdi. *Çok göze çarpmayan bir konvoydu*, içimden sessizce güldüm.

Tatiana'ya dönerek telefonumu çıkardım. **Soyguncuları yakaladılar mı?**

Omuz silkti. "Eminim. Merak etme, o adamlar çoktan ölmüşlerdir, ölmedilerse bile yakında öleceklerdir."

Bu yorumu bu kadar rahatça yapmasına şaşırdım. Beni de bu kadar kolayca öldürecekler miydi? Hiç şüphem yoktu, öldüreceklerini biliyordum.

Şoför arabayı park edince, Tatiana ve ben dışarı çıktık. Nikolaevlerin evlerine bir yabancıyı almaları duyulmamış bir şeydi, ama Tatiana onlara ailemin yeraltı dünyasındaki konumunu garanti etti ve benim için kefil oldu.

İçimde bir tereddüt belirdi. Kocasının burada olmaması için dua ettim, ama ona bu soruyu sorarsam şüpheli görüneceğinden endişelendim. Bunun yerine, içim endişeyle titrerken, her şey yolundaymış gibi gülümsedim.

Omzuma hafifçe dokunulunca arkamı döndüm ve Branka'nın bakışlarıyla karşılaştım. "İyi misin?" diye işaret diliyle sordu.

"*Hiç bu kadar iyi olmamıştım*," diye işaret diliyle yalan söyledim.

Güneş hala gökyüzünde yüksekti. Hafif bir esinti malikanenin yanından geçerek, Aston Martin'lerden Mercedes Benz'lere, uzak köşede bir Bugatti ve... parlak kırmızı bir Jeep'e kadar uzanan lüks araba sıralarının karşısındaki yere kadar ulaştı.

Aston Martin'lerden Mercedes Benz'lere, uzak uçta bir Bugatti'ye ve... parlak kırmızı bir Jeep'e kadar uzanan lüks arabaların bulunduğu arsaya ulaştı.

"Bu Isabella'nın. Kayınbiraderimin karısı," Branka, bakışlarını fark ederek açıkladı. "Rusya'dan geldiğimizde burada kalıyoruz. Evin dolu olması çok güzel."

Dolu bir ev.

Kız arkadaşlarımla yaşamak da öyle hissettiriyordu. Canlı. Mutlu. Bazen dramlarla dolu. Ama bunu hiçbir şeye değişmezdim. Onun da bunun ortasında yaşamak istemesini anlayabiliyordum.

"Bu Skye'ye de yardımcı oluyor," diye devam etti ve ben, kızım hakkında her şeyi öğrenmek için can atarak onu dikkatle izledim. "Bu, kuzenleri, teyzeleri ve amcalarıyla çevrili olduğu anlamına geliyor."

Kızımı tekrar görecek olma düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Beni hatırlıyor muydu?

Evin arkasına doğru ilerledik, göz alabildiğince uzanan tertemiz çimlerin karşısındaki geniş bir veranda vardı. Etrafta koşuşturan erkek ve kız çocuklar vardı, gözlerim gülümsemeyle onları takip etti.

Ta ki *onu* görene kadar. Kızım, aynı soluk mavi gözlere sahip sarışın bir çocukla oyun alanında oynuyordu. ocuk ondan en az birkaç yaş büyük görünüyordu, ama bunu kesin olarak söylemek zordu. Genleri nedeniyle daha iri yapılı olabilirdi.

İkisi, sanki kan düşmanıymış gibi birbirlerine dik dik bakıyorlardı. Sonra ocuk, kızın at kuyruğunu *sertçe* ekti, kız acı içinde çığlık attı ve ocuk kaçtı.

Branka ona koştu, güvenli bir mesafeden sırttan çocuğa azarlayan bakışlar attı. Skye'nin yanağından bir gözyaşı süzüldü, ardından birçok gözyaşı daha akmaya başladı ve ben de ona doğru yürüdüm.

Onlara katıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "*Sana zarar verdi mi?*"

Skye'nin mavi gözleri benimkilere baktı ve omuz silkti. "*O hep saçımı çekiyor,*" diye şikayet etti. "*O çok kötü.*"

Kafasını salladı, koyu renkli bukleleri, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına yapışan at kuyruğundan kaçtı.

"Erkekler aptaldır," diye işaret diliyle ve dudak hareketleriyle Branka söyledi, ben de onaylayarak başımı salladım. "Bunu şimdi öğrenmek en iyisi."

Skye, yaşının çok ötesinde bir bilgelikle bizi inceledi, sonra dikkati Branka'nın arkasına kaydı.

"*Sasha da mı?*" diye sordu Skye, Sasha'nın arkamızdan yaklaşp Branka'yı irkilttikten sonra kocasına masum bir gülümseme attığını görünce.

"Görüyorum ki kızıma erkekleri yönetmeyi öğretiyoruz, ha?" Sasha'nın gülümsemesi bana bir köpekbaliğının sırtışı gibi geldi, ama gözlerindeki yumuşak ifade bunun aksini gösteriyordu. "Onlardan uzak durman en iyisi. Ve eğer herhangi biri sana zorluk çıkarırsa..." Oğluna, sanırım yeğenine, sert bir bakış attı. "Babam onların canına okuyacak."

Skye gözyaşları arasında gülümsedi ve üzüntüsü kalbimi sızlattı. Onu bu durumdan kurtarabilir miydim?

"*Nikola'nın canına okuyacak mısın?*" diye sordu Skye, Branka ise gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. "*Bunu istiyorum.*"

"Kıç deme, Skye," diye azarladı Branka, sonra kocasına sert bir bakış attı. "Sen de, Sasha."

Sasha gerçekten eğildi ve ona kocaman bir gülümseme attı. "Senin isteğin benim için emirdir." Sonra tüm boyunu kullanarak ayağa kalktı. "Nikola, buraya gel." Karısına göz kırptı.

Herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum, ben de tüm bu diyalogu hayranlıkla izliyordum. Çocuk, elleri cebinde ve başı eğik bir şekilde yavaşça yürüdü.

"Kıçını tekmeleyeceğim." Sasha'nın dudaklarını okudum, Skye'ye tekrar göz kırptı, "kıç" işareti yaptı ve Branka'dan azarlayan bir bakış aldı. "Skye'den özür dilemediğin ve ona bir kıza yakışır şekilde davranmaya başlamadığın sürece. Nazıkçe ve saygıyla."

Skye ve ben kıkırdadık ve onların gözleri bana çevrildi. "*Özür dileriz,*" diye aynı anda işaret ettik ve Sasha'nın bakışları bana dikildi. Sanki hoşuna gitmeyen bir şey görmüş gibi.

Dikkatini yeğenine geri çevirdi. "Sen her zaman aileni korursun ve Skye de ailenin bir parçası. O senin kuzenin." Nikola'nın yüzü düşünceli bir ifadeye büründü ve dudaklarını büzdü. "Ee, ne olacak?"

Skye'ye doğru sert adımlarla yürüdü ve ben, ona zarar verirse müdahale etmeye hazır olarak gerildim, ama sonra onu kollarına çekti. Skye'nin yüzündeki ifade şok olduğunu gösteriyordu ve o başını eğdiğinde yüzünü kaldırdı ve... *Öpüştüler.*

Herkes donakaldı, çocuk da dahil. Ona baktım. O da Skye'ye baktı, Skye ise onu şaşkınlıkla inceliyordu. Sasha ve Branka ikisini de izliyordu.

Ve tüm bu süre boyunca, kafamda tek bir cümle yankılanıyordu. *O lanet olası çocuk az önce kızımın dudaklarından öptü.*

Yüzü kıpkırmızı oldu, soluk sarı saçları neredeyse pembe görünüyordu. Sonra onu bıraktı ve eve koştu.

Koyu saçlı ve yumuşak kahverengi gözlü bir kadın, onu takip ederken

"Bu Isabella, Alexei'nin kız kardeşi," diye açıkladı Branka. "Vasili ile evli." Vasili ile evli." Çenesini, Sasha ve Alexei'nin daha yaşlı ve daha saygın versiyonuna doğru uzattı. Adamın parmak eklemlerine, onları bozan mürekkep izlerine bakana kadar. "Kardeşi," diye ekledi.

Sonra anlamını kavradım ve ağzım açık kaldı. *Kahretsin!* Bu aile berbat durumdaydı.

"Vasili ve Isabella akraba değiller," diye araya girdi Sasha, aynı anda bana sert bir bakış atarak. Sanki beni bir kitap gibi okuyormuş, sinir sistemimi altüst ediyordu. Bu adam sofistike olmaktan çok kaslıydı, geniş omuzluydu ve etrafında tehlikeli bir aura vardı. Kendimi korumak için gözlerimi kaçırdım.

Ya düşündüğüm her şeyi biliyorsa?

Küçük bir el benimkine kaydı ve dikkatimi çekti. Gözlerimi indirdiğimde Skye'nin mutlu bir şekilde gülümsediğini gördüm. "*Merhaba, Phoenix.*"

Tamam, hala anne değildi, ama "bayan" demesinden iyiydi.

Titrek ellerimle, "*Merhaba Skye, seni tekrar görmek çok güzel*" diye işaret diliyle cevap verdim.

Kendini kollarıma atıp boynuma sarılmasıyla beni şaşırttı, neredeyse geriye doğru düşüyordum.

Uzun bir süre nefesimi tuttum ve duygularımın beni sarmasına izin verdim. *Beş yıl!* Beş yıl boyunca bunu bekledim. Gözlerim yaşlarla doldu ve dudaklarım titredi, ben de ona sarıldım ve küçük bedenini kollarımın arasına aldım.

Birkaç kişinin bakışlarını fark ederek, yavaşça ayağa kalktım ve herkesin karşısına çıktım.

Isabella, oğlunu da yanına alarak dışarı koştu. Vasili de onlara katıldı, oğlunun saçlarını okşadı ve dudaklarından okuyamadığım sözler söyledi.

Skye'nin eli hala benim elimdeyken bana doğru geldiler. Onu bırakacak halim yoktu. Sasha'nın bakışları bana kilitlendi ve karardı, midem düğümlendi.

Isabella gözlerini oğluna indirdi ve cesaret verici bir gülümseme gösterdi. "Üzgünüm," diye mırıldandı, sonra ayrılmak istedi, ama annesi onu durdurdu. "Bir daha dene, dostum."

Nikola sinirli bir nefes verdi. "Saçını çektiğim için özür dilerim," diye işaret dilinde yavaşça dudaklarını hareket ettirerek söyledi ve ben etkilenmeden edemedim. Sonra ayaklarına baktı, sonra annesinin gözlerine bakarak ekledi, "Ve seni öptüğüm için."

Hiç de üzgün görünmüyordu ve anne babasının ifadesine bakılırsa, onlar da bu duyguyu fark etmişlerdi. Gitmeye hazırlandı ama amcası onu durdurdu. "O kadar acele etme, dostum."

Bu diyalogu hayranlıkla izledim. Bizim evde büyürken böyle şeyler hiç yaşanmazdı. Kız kardeşim ve ben her zaman aynı frekanstaydık ve tartışacak kuzenlerimiz de yoktu, çünkü anne babamızın ikisi de tek çocuktü. Ortamdan anlaşıldığı kadarıyla, Nikolaev ailesi buna alışkındı.

Sasha, Skye'nin diğer tarafına geldi ve bir dizinin üzerine çöktü. "Bu yeterli mi prenses, yoksa hala onun canına okumamı mı istiyorsun?"

İki nefeslik bir sessizlikten sonra Skye tatlı bir gülümsemeyle, "*Onu affediyorum*," dedi.

Nikola avluyu geçmek için ayrıldı ve Skye onu takip etti. "Ve döngü böyle devam ediyor," dedi Branka eğlenerek. "Bu ikisi ya en iyi arkadaş olacaklar ya da..."

Isabella'ya anlamlı bir bakış attı, Isabella ise gözlerini devirdi ve bana sıcak bir gülümsemeyle elini uzattı.

"Merhaba, ben Isabella," dedi yavaşça ve dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle

Tatiana da sohbete katıldı, ama benim için çok hızlı konuşuyordu. Üç kadının canlı bir şekilde sohbet edip güldüklerini izledim ve biraz dışlanmış hissetsem de yüzümde nazik bir gülümseme tutmaya çalıştım. Bakışlarım çimlerde dolaştı ve Skye'ye takıldı. Onun yüzünde de aynı yabancılaşma hissini, ya da belki de yalnızlık hissini gördüm.

Başımı eğip izin isteyerek çimlerin üzerinden ona doğru yürüdüm. Skye'nin gözleri benimkilerle buluştu ve bana doğru koştu.

Bacaklarımın altında serin çimlerin hissini keyifle hissederek çapraz pozisyonda oturdum ve onun yanıma oturmasını izledim. "*Sen de öyle hissediyor musun, Phoenix?*"

"*Dışlanmış gibi mi?*" O başını salladı. "*Bazen*," diye itiraf ettim. "*İnsanları izlemek yardımcı oluyor.*"

O büyük safir mavisi gözleriyle beni izlerken narin kaşlarını çattı. "*Ne demek o?*"

"Sadece gözlemlene yöntemi. İnsanların ifadelerini inceleme. Bazen gözleri dudaklarından daha çok şey anlatır."

"Branka kızgın olduğunda dudakları çok ince olur ya? Ya da Sasha kızgın olduğunda damarı orada atar ya?"

Şakağımı işaret etti ve ben güldüm. "Aynen öyle. Gördün mü, sen de yapıyorsun bile."

Ciddiyetle başımı salladı. "Ben bunu her zaman sevmiyorum. Sen seviyor musun?"

"Başlangıçta..." Bana şaşkın bir bakış attığında, ekledim: "Küçük bir kızken bundan hoşlanmazdım. Annem benim özel olduğumu söylerdi, ama ben özel olmak istemiyordum. Herkes gibi olmak istiyordum. Kız kardeşim gibi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kız kardeşin mi var?" Başımı salladım. "O senin gibi değil mi?" "Hayır, ama o benim en iyi arkadaşım. Bunu bir oyuna dönüştüren oydu."

Oyun haline getiren oydu. İkimiz insanları izler ve gözlerinin dudaklarından farklı şeyler söylediğini tahmin ederdik."

Derin bir nefes aldı. "Keşke benim de bir kız kardeşim olsaydı. Ya da benim gibi bir annem." Yüzündeki acıyı görünce göğsüm sızladı. Belki de Branka ve Sasha ile düşündüğüm kadar mutlu değildi.

"Branka ve Sasha ile burada olmaktan hoşlanmıyor musun?" diye sordum titrek parmaklarla.

Gözleri bana kilitlendi. "Onlar iyi, ama benim gibi değiller."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Belki kızımı geri kazanma şansım vardı. Belki benimle daha mutlu olurdu. Olasılıklarla ilgili pek çok düşünce zihnimde dans ediyordu.

Üzerime bir gölge düştü ve yavaşça başımı kaldırdığımda Sasha'nın üzerimizde durup beni şüpheyile izlediğini gördüm.

Ona gülümsedim ve elimi salladım.

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?" diye sordu, Skye'ye yumuşak bir ifadeyle bakarak.

"Sadece anneler ve babalar," diye cevapladı Skye, muhtemelen ona gerçekte ne söylediğini itiraf etmenin yanlış olacağını hissederek.

Tatiana, Isabella ve Branka gelip beni yakaladılar ve sohbetlerine dahil ettiler. Silahlı soygun, sadece birkaç saat önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, uzak bir geçmiş gibi görünüyordu. Bu insanlar, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir aileye benzemiyordu. Sert. Ve korkutucu.

Sonraki iki saat boyunca Nikolaev ailesinin bir parçasıydım. Onların etkileşimlerini izlerken konuşup güldüler ve tüm bu süreç boyunca, ihanetimin kaderimi belirleyeceğini biliyordum.

Isabella saatlerce yemek pişirmeye çalışıp fırına koyduğu her yemeği yakıp kül ettikten sonra, kocası sonunda kararlı bir tavır sergiledi ve hepimizi evden çıkarıp bir araç konvoyuna bindirdi. Cenaze alayı mı yoksa başkanın konvoyu mu olduğumuza karar veremedim.

Partiyi çoktan terk etmiş olurdum, ama Skye'nin yanında olabildiğince uzun süre kalmak istiyordum. Bu yüzden Nikolaevler benimle akşam yemeğine çıkmamda ısrar edince kabul ettim.

Duvarlarda Fransız Mahallesi'nin siyah-beyaz fotoğrafları asılıydı. Yuvarlak masalar koyu mavi masa örtüleriyle kaplıydı. Bir duvar boyunca maun bir bar uzanıyordu ve bazı erkekler doğruca oraya yöneldi.

Tatiana beni, Branka'yı, Isabella'yı ve Aurora'yı (Alexei'nin FBI ajanı olan karısı, ki bu gerçeği sürekli görmezden geliyordum) büyük kabinlere yönlendirdi ve ben son koltuğa oturabilmek için geride kaldım. Köşeye sıkışmış hissetmekten nefret ediyordum.

Çocuklar bize en yakın masaya oturdular. Birkaç yüzyıl öncesine ait ve bir kaleye daha uygun görünen avizeler, herkese sıcak bir ışık yayıyordu. Hem romantik hem de rahat bir restoran türündeydi.

Kargaşa ve kaotik atmosfer beni sudan çıkmış balık gibi hissettiriyordu.

Kapı açıldığında sıcak hava tenimi okşadı ve çizgili üç parçalı takım elbise giymiş bir adam içeri girerek acil çıkışa en yakın masaya oturdu.

Sarı tişört elbise ve beyaz Chucks ayakkabılarımı gördüm. Akşam yemeği için pek uygun değildi ve ancak o anda herkesin resmi bir akşam yemeği için giyinmiş olduğunu fark ettim.

"Ne oldu?" Tatiana, yüzümdeki ifadeyi fark ederek sordu. Telefonuma uzandım ve yazdım. **Kıyafetim uygun değil.**

Mesajı okudu ve güldü. "Sen bizimlesin. Kuralları biz koyarız."

Garson geldi ve içeceklerimizi masaya koydu. Bana dönmeden önce, buraya düzenli olarak gelen Nikolaev hanımlarına bakarak bir şeyler söyledi. "Ne alırsınız?"

"*Sadece su lütfen,*" diye işaret dilinde işaret ettim, Branka da tercüme etti.

Tatiana iç geçirdi. "Artık senin ve kızların dışarı çıktığınızda su içmediğinizi biliyorum," diye alay etti. "İsla oldukça ilginç hikayeler anlattı."

Yüzüm kızardı, sonra başımı salladım. "*İçmeye başlamadan önce yemek yemem lazım.*" "Akıllıca," diye Isabella övdü. "Benim için çok geç, ama o kadının seni yoldan çıkarmasına izin verme."

Tatiana kendi suyunu yudumlarken kıkırdadı. Ama hepimiz onun neden su içtiğini biliyorduk. Hamileliğini hiç gizlemiyordu ve bu konuda çok mutlu olduğu belliydi.

"Ben bir melekim," diye ilan etti Tatiana. "Aurora'yı suçlayalım." Gözlerini devirdi. "Bu işe nasıl bulaştım?"

Güzel kadın, federal ajan olarak konumuna uygun bir şekilde, kendine güvenle doluydu. Onun gibi birinin, vücudunun her santimetrekaresi dövmeyle kaplı bir gangster olan kocasıyla nasıl tanıştığını merak etmeden edemedim. İkisi gece ile gündüz gibiydi. Asla aynı zaman diliminde bulunmamalıydılar.

Bu yüzden merakımı dile getirdim. "*Bir FBI ajanı nasıl olur da...*" En uygun kelimeyi bulmaya çalışırken durakladım. "*...bir gangsterle evlenir ve bu evlilik nasıl yürür?*"

Branka yine benim için tercüme etti ve ben ona minnettar bir bakış attım.

Aurora omuz silkti, kıkırdadı ve gözleri restoranın diğer ucundaki kocasına takıldı. Aralarına girseydim, alevler içinde kalırdım. Birbirlerine o kadar sevgiyle bakıyorlardı ki, göğsüm ağrımaya başladı.

"Önceliklerini belirle. Aile her zaman önce gelir ve o benim önceliğim," diye cevapladı sonunda, gözleri hala kocasında.

"Ailenle yakın mısın?" Branka elinden geldiğince işaret diliyle bana sordu.

Başımı salladım. "*Evet, kardeşimle çok yakınız. Arkadaşlarımla da öyle. Onlar olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.*"

Gülümsedi, ama yüzeyin altında gizlenmiş ıstırap ve acıyı fark ettim, bu da onun hikayesinin ne olduğunu merak etmeme neden oldu. "Bu önemli. İyi arkadaşlar ve aile."

Bu sözler çok doğruydı. Reina her zaman benim yanımda olmuştu, iyi günde kötü günde. Arkadaşlarım da öyle. Babamız yokken ya da büyükannem yeni kocasına kapıldığında, birbirimize güvenirdik.

Gözlerim yanımdaki masaya kaydı, Skye ve Nikola itişip kakışmaya devam ediyorlardı. Yumuşak bir gülümsemeyle baktım.

"Skye'nin işitme yetisini nasıl kaybettiğini bana hiç anlatmadın," dedi Tatiana Branka'ya merakla.

"Pendred sendromu," diye açıkladı Branka. "Çocuklarda erken işitme kaybına neden olan genetik bir bozukluk."

Bu, Skye'nin benden miras aldığı bir şeydi. Bundan şüpheleniyordum, ama yine de içimi bir uyuşukluk kapladı. Bir anne olarak, onun bundan muaf olmasını dilerdim, ama benim gözümde o hala dünyadaki en mükemmel küçük kızdı. Onun tüm mükemmel kusurlarını seviyordum.

"*Neden evlat edindin?*" diye sordum, gözlerine bakarak konuyu genetikten uzaklaştırmaya çalışarak. "*Skye, onun için ASL öğrendiğini söyledi.*"

Branka'nın gözleri bir anlık hüznle parladı, ama sonra bakışları Skye'yi buldu ve yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Çocuk sahibi olamıyorum ve onu gördüğüm anda..." Suçluluk duygusu göğsümü deldi ve bunun hayatımın geri kalanında benimle kalacağını biliyordum. "O bize aitmiş gibi hissettim." Konuşurken işaret dili kullanma becerisi beni bir kez daha etkiledi. Skye'nin ihtiyaçlarını öğrendiği anda öğrenmeye başlamış mıydı acaba?

Tedirginlik sinirli melodilerle derimin altında dans ediyordu ve koltuğumda kıpırdanmaya başladım. "*Sen...*" Boğazımdaki yumruyu yuttum. "*Annesiyle tanıştın mı?*"

Branka başını salladı. "Hayır."

"*Onun biyolojik ailesi ortaya çıkıp onu geri istemesinden korkmuyormusun?*" Acı çekmeyi seviyor olmalıyım.

Sasha birdenbire ortaya çıktı, karısı için masaya bir bira koydu ve bana bir su uzattı.

"Onu almalarına izin vermektense, herkesi iki metre öteye gömerim," diye açıkça işaret etti.

Bu-bum. Bu-bum. Kalbim, soğuk terlerin altında hızla atıyordu. Artık onların mantığına başvurmanın imkânsız olduğunu biliyordum.

Kadınlar kendi aralarında sohbet etmeye başladığında, o kardeşlerinin yanına döndü.

Rahatsızlık içinde, Nikolaev'in grubuna ait olmayan tek misafir olarak restoranda ayağa kalktım ve restoranın arka tarafındaki acil çıkış ve tuvaletlere doğru yöneldim.

Geride bırakılan siyah bavulu fark ettiğimde içimde bir gıdıklanma hissettim.

Bir an önce hava durgundu, ama bir sonraki an... *Boom!*

Kırık cam ve enkaz yağmuru altında yere düşürüldük. Ayaklarımın altındaki toprak kayarken ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Gözlerim çocuklara kaydı ve körü körüne uzanarak onları yere çektim. Nikola, Skye'yi korumak için üzerine atlamıştı bile. Sırtımda daha fazla cam kırılırken, etimi keserken, elimden geldiğince ikisini de korudum.

Havadaki tehlike o kadar yoğunlu ki, dilimde tadını alabiliyordum. Kızımın mavi gözleri, şaşkın ve donmuş bir şekilde etrafta dolaşıyordu. Kaos devam ederken, dudaklarımı hareket ettirerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Sonra sessizlik çöktü ve etrafa baktım. Nikolaev'in adamları ailelerini kontrol ediyorlardı. Tatiana ağlıyordu. Alexei karısını ve bebeğini kucaklıyordu. Vasili eğilmiş, beni dirseğimden kaldırıyor. Sersemlemiş bir şekilde bakıyordum.

Nikola ve Skye'yi kontrol ederken.

"Teşekkür ederim," dedi, sanki ben bir şey yapmışım gibi, oysa Skye'nin vücudunu ilk örten onun oğluydu. "Branka yaralandı. Skye'ye göz kulak ol." Nikola'yı yerden kaldırıp annesinin yanına götürdüğünde dudaklarını okudum.

Bakışlarım Branka'ya kaydı ve gerçekten de yaralanmıştı, omzuna büyük bir cam parçası saplanmıştı. Gözlerim kırık camlar ve dağınıklıkla dolu odanın içinde dolaştı. Kan. Duman. Ve fırsat fısıldarken kafamdaki sessizlik. Havadaki değişim beni sardı ve bunun tek şansım olduğunu biliyordum.

Herkesin gözü bebeklerde ve yaralı kadınlarda iken, ben Skye'ye baktım, tombul yanakları gözyaşları ve kirle lekelenmişti. Başparmağımla nazikçe yanağını okşadım.

"Yaralandın mı?" Başını salladı, ama elbisemi daha sıkı tuttu ve bana daha yakın sokuldu. "Güvendesin." Onu kendime daha yakın çektim.

"Çok korkuyorum," dedi işaret diliyle, küçük elleri şiddetle titriyordu. Gözlerim odanın içinde dolaştı. Isabella yaralılara bakıyordu. Branka en kötü yaralanan gibi görünüyordu, kan giysilerini ıslatmış ve parmaklarından damlıyordu.

Yutkundum. "Seni güvende tutabilirim," diye işaret dilinde söyledim, kararlılığım sertleşiyordu. "Ama benim otel odama gitmeliyiz. Bütün bunlardan uzaklaşmalıyız."

"Eve değil mi?" diye sordu.

"Şu anda eve gitmek güvenli olmayabilir. İstersen benimle gelebilirsin."

Nefesimi tutarak cevabını bekledim, onun söyleyeceği sözlerin hayatımızı sonsuza dek değiştireceğini biliyordum.

Öyle ya da böyle.

"Seninle gitmek istiyorum."

KIRK BEŞ

PHOENIX

Kargaşanın ortasında, Skye'yi tuvaletlere doğru sürükledim ve arka çıkıştan sokağa çıktım. İtfaiye araçları yaklaşıyordu ve ben tam tersi yöne koştum, otelim o yönde olduğu için tüm azizlere şükrettim. New Orleans'ta yeterince uzun süre kalmıştım, şehrin yapısını ve nasıl gezileceğini ustaca öğrenmiştim.

Otel odama vardığımızda terlemiştim.

İçeri girince kapıyı kilitledim ve Skye'yi yatağa yatırdım. Kollarım yorgunluktan titriyordu, ama bizi yavaşlatacağından korktuğum için onu yere indirmeyi cesaret edememişim.

Hemen banyoya koştum ve ıslak bir bezle geri döndüm, Skye'nin yüzünü, ellerini ve dizlerini sildim. "*Bu senin kanın,*" dedi.

Kendime baktım. Ben berbat durumdaydım, onun kıyafetleri ise biraz buruşuk olsa da oldukça temizdi. "*Gidip temizlenip üstümü değiştireceğim. Tamam mı?*" O başını salladı, ben de uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım ve çocuk kanalını açtım.

Onun dikkati televizyonda iken, banyoya gidip temizlendim ve temiz giysiler giydim. Kot pantolon. Beyaz tişört. Converse ayakkabı. Aynadaki yansımama baktım, ne kadar düzenli görüldüğüme şaşırdım, içimdeki kargaşanın hiçbiri görünmüyordu.

Kendimi toparlayıp odaya geri döndüm, Skye'nin hala çizgi filmlere dikkatini verdiğini fark ettim. Çantama koştum, her şeyi içine tıktırdım, sonra paramın olduğu sırt çantamı aldım.

Yatağa döndüğümde Skye'nin beni keskin gözlerle izlediğini gördüm. "*Ne yapıyorsun?*"

Ya şimdi ya da asla. Bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama Sasha Nikolaev'in onu bana bırakması imkansızdı. Biyolojik annesi olsun ya da olmasın. Yanlış ya da doğru.

Derin bir nefes alıp kararımı verdim.

"Sana önemli bir şey söylemeliyim." Patlamanın şokuyla gözleri hala iri iri açılmış halde gözlerini kırptı ve ben, söyleyeceğim sözlerin yarardan çok zarar vermemesi için dua ettim. *"Ben senin annenim."*

Küçük ağzı açılıp kapandı. Ellerini kaldırdı ve sonra tekrar indirdi.

"Beş yıl önce bir bebeğim oldu. Seni doğurdum." Acı göğsümü parçaladı, tüm duygularımı tek bir duyguya indirgedi: reddedilme korkusu. *"Sen benim bebeğimsin, Skye. Seni her yerde aradım."*

"Sen benim annem misin?"

Boğazımda büyüyen yumruyu yutarak başımı salladım. Hâlâ şüpheli görünüyor.

"İkimizin de siyah saçları var. Sen, benim senin yaşındaykenki halime çok benziyorsun, tatlım. En önemlisi, ikimiz de aynı nedenden dolayı işitme yeteneğimizi kaybettik. Çok üzgünüm. Sanırım benim yüzümden sağır oldun." Yanağımdan süzülen gözyaşlarını durdurmaya çalışmadım.

"Önemli değil. Sen bilerek yapmadın." Bu çocuk. Kalbim genişledi. *"Neden eşyalarını topluyorsun?"* diye sordu sonunda, ben çantama giysileri tıktırmaya devam ederken.

"Gitmem gerekiyor ve seni de yanımda götürmek istiyorum, ama sadece sen de gitmek istersen." Derin bir nefes aldım. *"Seni seviyorum. Benimle gelmek ister misin?"*

Uzun bir an. İki kalp atışı. Üç titrek nefes.

Kendini kollarıma attı ve ben onu yakaladım, göğsüme bastırdım. Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü ve ardından bir sel gibi gözyaşları akmaya başladı. Başını kaldırdı, titreyen dudaklarım alnına değdi.

"Seninle gelmek istiyorum."

Benim titrek gülümsemem. Onun parıldayan gözleri.

"Hazır mısın?" diye sordum. Beni ciddi bir ifadeyle baktı, ama ben bu ifadeyi okuyamadım ve kafamda şüpheler belirdi. Bir hata mı yapıyordum? Kendi kızımın duygularını bile okuyamadım. Hemen kafamdaki şüpheleri bir kenara attım. *"Güvendesin,"* dedim ona.

Bu doğrudu. Nikolaevler bizi bulursa, o güvende olacaktı. Onların ortadan kaldıracağı kişi bendim, ama ona bunu söyleyemezdim.

"*Sen gerçekten benim annem misin?*" Sanki uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu öğrenmekten korkuyormuş gibiydi.

"*Öyleyim.*"

"*Neredeydin?*"

Bu soru sinirime dokundu. Dante'ye de aynı soruyu sormamış mıydım? Ve aniden, bunun asla yeterince iyi bir cevabı olmayacağını anladım. Ne benden, ne de ondan. Dört aileyi değiştirmiş ve benim hayal bile edemeyeceğim bir yalnızlık çekmiş bu küçük kız için.

Yatağa oturup ona dönünce, ağırlığımla yatak çöktü. "*Çok korkmuştum,*" diye itiraf ettim. "*Büyükannem, anne olmak için çok genç olduğumu olmak için çok küçük olduğumu söyledi ve seni benden aldı. Ama doğru olanın seni yanımda tutmak olduğunu biliyordum. Senin için dişimi tırnağıma takıp mücadele etmeliydim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.*"

"*Ama şimdi beni istiyorsun?*" Küçük sesi çatladı. Hiçbir çocuk istenmediğini hissetmemeli. Kendi çocuğuma bunun olması, göğsümü acı ve öfkeyle burktu. Onu hayal kırıklığına uğrattım, ama bir daha asla uğratmayacağım.

"*Seni her zaman istedim.*" Bilinmeyenden ve geleceğimizden korkuyordum. İşleri doğru yapamamaktan çok korkuyordum, ama beş yıldır ilk kez, bir şeylerin doğru gittiğini hissettim. "*Sonunda bunun için savaşıacak kadar cesurum. Senin için. Eğer izin verirsen.*"

"*Peki ya Branka ve Sasha?*"

Sorusu kalbimi sızlattı. Ona verecek iyi bir cevabım yoktu ve ona yalan söylemek de istemiyordum.

Gözlerine baktım. "*Umarım yerleştikten sonra onlara ulaşım açıklayabilirim.*" En azından bunu yapabilirdim, ama güvenli bir mesafede olduğumuzdan ve beni bulamayacaklarından emin olacaktım. Sasha'nın tehdidi kulaklarımda çınlıyordu, ama bu düşünceyi kafamdan silip attım.

"*Onları tekrar görebilecek miyim?*"

Göğsüm sıkıştı. "*Bilmiyorum, bebeğim. Umarım, ama sana söz veremem.*"

Skye kaşlarını çatı. "*Çünkü sana kızacaklar mı?*"

Yaşına göre çok zeki bir kızdı. Belki bir gün dünyayı bile yönetebilirdi. "*Evet, ama sadece seni sevdikleri için.*"

Ellerini havaya kaldırarak, "*Önce beni seven kimse yoktu, şimdi ise beni seven çok fazla insan var*" diye işaret diliyle konuştu.

Titrek bir gülümsemeyle, "*Seni sevenlerin sayısı asla fazla olamaz, tatlım. Hepimiz seni hep sevdik. Sadece sana ulaşmanın yolunu bulmamız gerekiyordu.*" dedim.

Bu onu çok güldürdü. "*Benimle dünyayı keşfetmeye hazır mısın?*"
"*Gidelim.*"

Skye ve benim gerçek isimlerimizle Louis Armstrong Havalimanı'ndan New York'a tek yön bilet aldım, umarım bu Nikolaev'leri yanlış yöne yönlendirir. Umarım bu bize Baton Rouge Havalimanı'na gidip, onlar benim planımı fark etmeden sahte isimlerimizle Yunanistan'a giden uçağa binmek için yeterli zamanı verir.

İki saatten az bir süre sonra pasaportları TSA görevlisine verdiğimde kalbim güm güm atıyordu. Kadın fotoğraflara zar zor baktı.

Güvenlik görevlileri de kapıya doğru ilerlerken bize hiç aldırış etmediler.

Kapıya en yakın koltuklara oturduk, kaçış paramızı yanımdaki koltuğa koyduk. Sinirli bir şekilde etrafımızı kontrol etmeye devam ettim, ama kimse gelmedi. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, özgürlüğümüzün tadını neredeyse alıyordum. Mutluluk. Aşk. Macera. Hepsi yeni hayatımızda bizi bekliyordu.

"*Korkuyor musun... anne?*" Gözyaşlarımla mücadelemi kaybettim ve onu kucakladım. Ölüm beni bulsa bile, şimdi her şeye değecekti.

"*Biraz,*" diye itiraf ettim. "*Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.*" "*Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?*" Gözlerindeki belirsizlik ve korku beni mahvetti. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Tatiana'nın onun için seçtiği elbiseyi hâlâ giyen ince vücudunu kollarımla sardım — siyah fiyonklu beyaz bir Dolce & Gabbana elbise. Birlikte tuhaf görünüyorduk — ben gündelik kıyafetler giyiyordum, o ise D&G.

"*Ben nereye gidersem, sen de oraya geleceksin,*" diye işaret diliyle ciddi bir yemin ettim. "*Ve sen nereye gidersen, ben de oraya geleceğim. Bir daha asla yalnız kalmayacaksın.*"

"*Söz veriyor musun?*"

"*Yemin ederim,*" diye işaret dilinde söyledim.

Kapüşonlu bir yabancı yanımdaki boş koltuğa oturdu, gözleri elindeki cihaza kilitlenmişti. Gözlerim, neden bizim yanıma oturduğunu merak ederek,

neden yanımıza oturduğunu merak ettim. Ama adam ekranına o kadar odaklanmıştı ki muhtemelen bize hiç dikkat etmiyordu.

Dikkatimi tekrar kızıma verdim. *"İlk durağımızın neresi olduğunu bilmek ister misin?"* Hevesle başını salladı. *"Yunanistan, Atina. Deniz tanrısı Poseidon'un tapınağını ziyaret edeceğiz. Hava yeterince sıcaksa belki yüzmeye bile gideriz. Ne dersin?"*

Yüzü düştü. *"Ben yüzemem."*

"Peki, anneler ne için var? Sana öğretirim. Belki birkaç deniz kızıyla bile karşılaşırız."

Gözleri ilgiyle parladı. *"Denizkızı kuyruğu alabilir miyiz?"*

"Hmmm, insanların gerçekten kuyruk yetiştirebileceğini sanmıyorum."

Başını geriye attı ve güldü, bu manzara kalbimi ısıttı. *"Oyuncak gibi."*

"Oh, o zaman evet."

Gözleri parladı. *"Peki ya paletler?"* Bana karşı koyamadığım o büyük mavi gözlerini bana dikmişti.

"Tabii ki."

Gülümsedi. *"Peki maske?"*

Gülmemi tutamadım. Beni parmağında oynatıyordu. *"Ne istersen, bebeğim."* Sonra, bunu kelimenin tam anlamıyla almadığından emin olmak için, *"Mantıklı sınırlar içinde"* diye ekledim.

Gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekti ve bir anlığına gördüğüme inanamadım. Kapüşonlu adam, paramın çoğunun bulunduğu sırt çantasını alıp kaçarken, dikkatini artık cihazına vermediğini dehşetle izledim. Tepkim gecikti, ama sonunda ayağa fırladım, boğazım çaresizliğimin sesiyle titriyordu.

Onu takip etmek için iki adım attım, ama sonra donakaldım. Skye'yi yalnız bırakamazdım.

Polise gitmek söz konusu bile olamazdı. Uçuşumuzu geciktirecek ve muhtemelen seyahat belgelerimizi yeniden inceleyeceklerdi. Nikolaev'lerin bize ulaşma tehdidinin artacağından bahsetmiyorum bile.

Gözlerim kızıma, sonra hızla kaybolan adama döndü. Dizlerimin üzerine çöktüm, avuçlarımla yüzümü kapattım. Bu, paramızın büyük bir kısmıydı. *Güvenliğimizdi.*

Nefes almaya çalıştım, havaalanının ortasında kendimi kaybetmemeye çalıştım, tam o sırada küçük bir el koluma dokundu.

Başımı kaldırdım ve kızımın endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Maceramızın başlangıcı pek umut verici değildi.

Hayal kırıklığımı ve umutsuzluğumu bastırarak, yutkundum ve zorla gülümsedim. "*Her şey yoluna girecek*," diye onu teselli ettim.

O sırt çantasını öyle dikkatsizce bırakmakla aptallığın daniskasıydım. Hak ettiğimi buldum. Keşke Skye benim aptallığımın bedelini ödemek zorunda kalmasaydı!

Başka bir çözüm bulmam gerekecekti.

Uçağa binip havalanana kadar nefes alamadım. Bu, ticari bir uçakta ikinci kez uçuyordum ve Skye'nin benimle olmasıyla bunun unutulmaz bir deneyim olacağını biliyordum.

Skye tam beş dakika sonra uykuya daldı. Ben ise uçağın Atina'ya varması için geçen saatlerde neredeyse hiç uyuyamadım. Şu anda paramızın olmaması ve Nikolaevlar tarafından avlanma endişesi içime yerleşmişti. Tüm planı hazırlamıştım ama para eksikliğini hiç hesaba katmamıştım. Tanrım, ne yapacaktık?

Ama küçük bir beden bana daha da sokulduğunda, seçimlerimden pişmanlık duymak zordu.

Etrafımızdaki yolcuları gözetlerken onu uçak battaniyesiyle örttüm — tabii ki Yunanistan'a giden bir ticari uçakta yeraltı dünyasından biriyle karşılaşmayı beklemiyordum. Çantama bir göz attım ve fermuarının kapalı ve bacağıma bağlı olduğunu bir kez daha kontrol ettim.

Nakit param kırk bin dolara düşmüştü. Elimdeki parayla idare edebilirdim, ama eninde sonunda bitecekti. Bunu biliyordum. Bu yüzden tutumlu davranmalı ve bizi geçindirmek için bir iş bulmalıydım. En azından yirmi beş yaşına gelip mirasımın geri kalanını alana kadar.

Skye uyurken internete bağlandım ve Atina'daki konaklama seçeneklerine baktım.

Para, daha önce hiç endişelenmem gereken bir şey olmamıştı. Evet, büyükannem bize bir bütçe koymuştu, ama her zaman arkamızda bizi koruyacak biri olduğunu biliyorduk. Bizi eve götürmem gerekiyordu.

Ancak bunu şimdi yaparsam, ailemi ve arkadaşlarımı ölüme mahkum etmiş olacaktım. En iyi senaryoda, onlar da hedef haline gelecekti.

Bunu da yapamazdım.

Uçağımız indiğinde, k, gözden uzak bir oda ve kahvaltı tesisi bulmuştum. Online rezervasyon yapmak için kredi kartım olmadığı için adresi not aldım ve oraya vardığımızda bizim için bir oda olmasını diledim.

Skye'nin sırtını okşarken, "Hayatımız bundan ibaret olacak" diye düşündüm. Sonunda kızımınla birlikteydim. En iyisini yapmak bana bağlıydı. Onun için her şeyi yapmaya hazırdım.

KIRK ALTI

DANTE

Πίσω έχει η αχλάδα την ουρά. *Písō échei ē achláda tēn ourá.* İnsan planlar, Tanrı güler.

Kesinlikle bana gülüyordu.

Phoenix'i aramak için dünyayı didik didik aramıştım ama sonuç alamamıştım, ta ki Marchetti'den Lykos Costello'nun verdiği bir ipucunu alana kadar. Yunanistan'da Phoenix Romero'ya benzeyen bir kadın görmüştü. Şansım çok azdı ama başka ipucu olmadığı için bu ipucunu takip ettim.

İşte bu yüzden Atina'da, Hotel Grande Bretagne'de kalıyordum.

Lykos Costello, strateji ve acımasızlıkla Yunan mafyasını yönetiyordu. Her şeyi doğru yapıyordu. Kendi çabalarıyla yükselmiş, mükemmel bir kızla evlenmiş, doğru bağlantıları kurmuş ve en lüks partileri veriyordu.

Kimse ona yaklaşılamazdı. Benim de niyetim yoktu zaten.

Yunanistan'a geldiğimden beri ona ulaşmamamın nedeni buydu. Yunan mafya üyesine borçlu olmak, benim gündemimde değildi. Bu yüzden mesafemi korudum, ama adamları sürekli peşimdeydi, bu da Atina sokaklarını taramayı zorlaştırıyordu.

"Patron." Cesar'ın sert sesi arkamdan geldi. Şehrin birkaç güvenlik sistemine girerek, otel odasından sokakları izleyebiliyordum. "Tüm otellerin veritabanlarını kontrol ettim. Romero kızı burada değil." Boynumu uzatıp, omzumun üzerinden uzun süredir korumam olan adamı gördüm. "Ve Costello yine aradı."

Gözlerimi devirdim. "Neden onun aramalarına cevap verip duruyorsun?"

"Senin kışını kurtarmaya çalışıyorum," diye homurdandı. "Neden gidip adamı ziyaret edip, neden burada olduğunu söylemiyor ve bu işi bitirmiyorsun?" Cesar'a

Cesar'a sinirli bir bakış attım. Onun ısrarcı tavırları beni sinirlendiriyordu. "İkimiz onun bölgesindeyken tüm örgütüyle savaşamayız."

"Bu kadar korkuyorsan, evine git."

Cesar bana şüpheli bir bakış attı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Aslında öyleydi. Sürekli yaptığı uyarılar çok sinir bozucuydu. Sanki vicdanlı, dırdırcı bir bakıcı peşimde dolaşıyormuş gibiydim.

"Trieste'de bazı işleri halletmen gerekebilir. Mülkte bazı onarımlar yapılması gerekiyor. Bu senin için yeterince huzurlu olmalı."

"Dur tahmin edeyim, Costello'yu görmezden gelmeye devam edeceksin." Pencereden Akropolis'e bakarak kıkırdadı. "Siktir git. Ben senin bakım elemanın değilim."

"Haklısın. Sen daha kötüsün."

"Yani sürekli kışını kurtarıyorum demek istiyorsun."

"Gerçekten çok sıkılmış olmalısın," dedim, sesim kasvetliydi. "Aksi takdirde beni seni vurmaya teşvik etmezdin."

Hiç etkilenmemiş gibiydi. "En azından hastalık izni alırım."

Gözlerimi devirdim. "Yine mi bu saçmalığa başladık? Sana daha önce de söyledim, Cesar.

Hastaysan, hasta ol ve yatakta kal. Umurumda değil."

O burun kıvırdı. "Sen de vurulmak için mi? Hayır, teşekkürler." "Haklısın. Sen..."

Cep telefonum çaldı ve tartışmamızı kesintiye uğrattı. Arayan Amon'du.

"Ne buldun?" diye cevap verdim, Phoenix hakkında bilgi sahibi olduğunu umarak.

"Hala Yunanistan'da mısın?" "Evet."

"Phoenix Atina'da."

Umut içimi kapladı ve dizlerim birdenbire titremeye başlayınca kendimi dengelemek için masaya yaslandım. "Emin misin?"

"Evet, Reina onu gördü." Şüphe içime sızdı. Üvey kardeşim iyileşiyordu, ama tam olarak iyileşmiş sayılmazdı. En azından zihinsel olarak. Bu yıllar alabilirdi, bunu herkesten iyi biliyordum, ve Phoenix için duyduğu endişe onun kırılma noktasıydı.

"Emin misin?" diye tekrar sordum, sesimde heyecan vardı. Gerçekten bu kadar yakın mıydım? "Günlerdir buradayım ve ondan hiçbir

iz yok. Ve lanet Lykos'un adamlarının beni kan köpeği gibi takip etmesi de hiç yardımcı olmuyor."

"Gördüğünden emin."

"Lanet Lykos ve adamları," diye mırıldandım. Sürekli peşimde olmasalardı, belki onu çoktan bulmuş olurdum. Bu, onun burada olduğuna dair teyitimdi ve şimdi buradan ayrılmamın imkanı yoktu.

"Ona geleceğini söyleyip onun evinde kalabilirdin." Amon'un azarlayıcı sesi kulağımdan kaçmadı. "Bu sana zaman ve enerji tasarrufu sağlardı. Bunun yerine, inatçı bir eşek gibi davrandın ve gece hırsız gibi ülkeye gizlice girdin."

Tam olarak gizlice girmedim, ama bu sadece kelime oyunu. Başkasının topraklarında olduğunda, önce onunla görüşmek gelenektir. Ancak, saçmalıklar ve geleneklerle vakit kaybetmeye vaktim yoktu.

"Onun sorunlarına bulaşmak istemiyorum." Adamın çocukları vardı ama onlara bakacak bir eşi yoktu. Hayatı kaotik görünüyordu.

Amon'un hayal kırıklığını hissedebiliyordum. "Ne sorunları?" "Bilmem.

Hepimizin sorunları var. Onun bir istisna olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, küçük çocuklarının etrafta koşuşturup beni rahatsız etmesini istemedim." Çocuklar benim tarzım değildi.

Amon derin bir nefes aldı, muhtemelen bu konuşmayı bitirmek istiyordu.

"Her neyse, bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

"Reina, kadının kızıl saçlı olduğunu ve yanında küçük bir kız olduğunu söylüyor." "Ha?" Neden yanında bir çocuk olsun ki?

"Bir kız, Dante," dedi Amon sinirli bir şekilde. "Eğer Phoenix'se, yanında küçük bir kız vardı, bunu arama profiline eklemeyi unutma."

"Kızıkları sevmem." Aklımdaki onca şeyin arasında, neden bunu söylediğimi bilmiyordum. "Bir çocuk mu? Evlenmemiş olsa iyi olur." Öfke yavaşça ve yakıcı bir şekilde içime sızdı. *Ölümcül bir öfke.* "Bang demeden dul kalacak."

Başka bir erkeğin ona dokunduğunu, onu öptüğünü düşünmek bile içimi yakıyordu. İçimdeki canavar göğsünü yumruklayarak kan dökülmesini istiyordu.

"Hemen sonuca varmayalım. En son ihtiyacımız olan şey, senin burada ortalığı karıştırman. Görevin basit: Phoenix'i bul ve çık. Temiz tut, kardeşim."

"Ne düşünmem gerekiyor lan? Phoenix ve küçük bir kız mı?"

"Onu bulmayı düşün."

Sesim, damarlarımdan akan ve kulaklarımda çınlayan duygular yüzünden bozulmuştu.

"Onu öldüreceğim..."

Cümlemi bitiremedim. "Biliyor musun, belki de benim senin deli kışını öldürmemden endişelenmelisin. Ne de olsa o benim üvey kardeşim."

Bir piç kurusu ona dokunurken onun bedeninin kıvranışının görüntüleri aklımı başımdan aldı. O benimdi ve sadece benimdi.

Kırmızı renk görüşümü kapladı, Cesar'ı sırlıslıklam etti. Hâlâ orada duruyordu, sanki aklımı kaçıırıyormuşum gibi beni izliyordu. Çok geç.

"O da bir erkekle yaşamıyor olsa iyi olur," dedim soğukkanlılıkla. "Yemin ederim Dante. Phoenix'e olan takıntın beni endişelendiriyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sen de kâseye kara diyen tencere değil misin?"

Bir anlık sessizlikten sonra Amon, "Onun sana tanıdık geldiğini söylediğini hatırlıyor musun?" dedi. Yüzü olmayan bir kadının etrafında dönen rüyalarım aklıma gelirken, cevabımı mırıldandım. "Hiç anladın mı?"

"Hayır, ama yapacağım. Ve o bana yardım edecek."

Phoenix'in tüm sorularımın cevabının anahtarı olduğunu hissettim.

"Phoenix'i bulduğunda ona zarar vermeyi aklından bile geçirme." Amon'un tehdidi beni rahatsız etti.

"Ben kadınlara vurmam." Ses tonum öfkeliydi, böyle bir şeyi ima etmesine çok kızmıştım. "Ben babam değilim."

Ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, Phoenix'in boğazına dokunduğum anı hatırladım. Onun soluk teninde kalan parmak izlerimi. Gözlerindeki korkuyu.

Bilinç kaybı yaşadığım zamanlarda onun yanında olmamam gerektiğini düşünmeye başladım. Ona zarar verirsem kendimi asla affetmem.

"Bir kadına asla vurmayacağını biliyorum. Endişelendiğim şey senin takıntılı doğan. Onun kendine saklanmayı tercih ettiği açık."

"Hayır, öyle bir şeyi tercih etmez. O benim karım olmak istiyor." Cesar'ın alaycı bakışını fark ettim ve ona sert bir bakış attım. "O sadece inatçı ve bunu kabul etmiyor."

Bu gerçeğe inanmak zorundaydım. Aramızda *bir şey* vardı. Bunu biliyordum. Hissediyordum.

"Sen öyle diyorsan." Amon'un ses tonu bana inanmadığını gösteriyordu.

"Sence bir erkekle mi yaşıyor?" diye sordum, onun yakınında olan herhangi bir erkekle takıntılıydım.

"Ben nereden bileyim?"

"Artık onun kardeşi sensin," diye homurdandım. "Ne yaptığını bilmemen gerekmez mi?" Sonuçta, artık Romero ailesinin reisi oydu. "Hangi erkekle yaşıyorsa, onun hayalarını keseceğim."

Ve ona izlettiririm ki bir daha başka bir erkekle uğraşmasın.

"Ne zamandan beri bu kadar şovenist oldun?"

Karanlık bir kahkaha attım. Amon benim deliliğimi görmüştü, ama bu, Phoenix'e gelince, gerekirse geride bırakacağım kan izleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Beni ve davranışlarımı boş ver. Hiroshi hakkında bir şey var mı?" "Hayır, yok."

"Belki de çoktan ölmüştür?"

"Sanmıyorum. Hiroshi sinsi bir piç ve ölüm onu kazara bulmaz." Kardeşime katıldım. "Onu zekasıyla alt etmek gerekir."

"Daha çok, senin ojisan'dan başlayarak herkesi sırtından bıçaklıyor gibi."

"Öyle de. Bunu daha önce fark edemediğim için çok kızgınım." Hiç şüphem yoktu. "Şimdi planın ne?" diye sordu.

"Phoenix'i bulana kadar Yunanistan'dan ayrılmayacağım. Hiçbir zaman pes eden biri olmadım ve şimdi de öyle olmaya başlamayacağım." Son üç yıldır yeterince sabırla bekledim. Artık Nix'i karım yapıp bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. "Yeni bulduğum kız kardeşim nasıl?"

Konuyu değiştirmemiz en iyisiydi, çünkü Amon, Nix ile evlenme planlarımdan haberdar olursa, bunu engellemeye çalışacağından emindim.

"Daha iyi."

"Bu iyi. Leone olmak ona pek yaramadı, değil mi?" Hiçbirimize yaramadı. Amon'a da, bana da, Amon'un annesi Hana'ya da. Ve elbette benim biyolojik anneme de. "Ama neyse, sen onu Romero tarafına geri almadan önce bir anlığına Leone olmuştu."

"O hala senin üvey kız kardeşin," diye işaret etti.

"Evet, ama bana baktığında babamı gördüğünü hissediyorum." Görmemesi zordu. Onun tıpatıp aynıyıldım. Beni doğuran kadının öngördüğü gibi. Şeytanın reenkarnasyonu.

"Öyle olsa bile, bunu hiç söylemedi. Ayrıca, seni tanıdığında, onunla hiç alakası olmadığını görecekt."

"Belki hala uyuşturucu kullanıyorsa. Uyuşturucu vücudundan çıkarsa, görmemesi için kör olması gerekir."

Phoenix'i, onun değerli kız kardeşini, evlilik törenine götürdüğümde, Reina'nın beni öldürmek isteyeceğinden bahsetmiyorum bile.

"Hepimiz bir şekilde ebeveynlerimize benzeriz," dedi Amon. "Eğer beni kabul ettiyse ve ona yaşattığım tüm kötülükleri affettiyse, babanın kim olduğunu sana karşı kullanmayacağını biliyorum."

Aralarında önemli bir fark vardı. "Kız sana sırılsıklam aşık. Dünyayı yakıp yıkmış olsan bile seni affeder." Ve içindeki herkesi. Ama Phoenix affetmez. Beni idama mahkm edecek ilk kişi o olur.

"Angelo, Reina'nın da biyolojik babası ve o, bunu sana karşı kullanmanın kendine karşı kullanmak olduğunu biliyor. Güven bana, seni gördüğünde babasını görmüyor ve görse bile, bu uzun sürmez."

"Evet, belki." Bunu tekrar tekrar tartışmanın bir anlamı yoktu. Bulmam gereken bir kadın vardı. "Belki Phoenix'i kaçırıp, senin Reina'ya yaptığın gibi onunla evlenirim, böylece bir aile olmak dışında başka seçeneğimiz kalmaz."

Bana sorarsan bu iyi bir plandı.

"Bu Reina'nın seni daha çok sevmesini sağlamaz. Aksine, onu kızdırır. Ve mizahını biraz azalt. Phoenix'i korkutabilir." "Pfft.

Kadınlar benim komedimi çok sever."

"Rüyalarında."

"Orada da, ama çoğunlukla gerçek hayatta."

"Eh, bu kadın muhtemelen sevmiyor." Neden benim keyfimi kaçırmak zorundaydı ki?

"Bunu bana kendisi söylemek zorunda kalacak. Ama kendini daha iyi hissedeceksen, Phoenix'e nazik davranacağıma söz veriyorum." *Ellerimle vücudunun her santimini ve kıvrımını keşfederken.*

"O seni yerine oturtana kadar sabırsızlanıyorum. şimdi sızlanmayı bırak ve onu bul, karım mutlu olsun."

Beni görememesine rağmen gözlerimi devirdim. "Romero olduğunu öğrendiğimden beri hiç eğlenceli değilsin. Belki de Phoenix benden kaçıyor çünkü senin gibi düşünüyor."

Sonuçta, bir Romero'nun beyni bir Leone'ninkinden farklı çalışıyordu. Onlar daha mantıklı görünüyorlardı, biz ise daha... dürtüsel.

"Bir şey öğrenirsen haber ver. Gitmem gerek."

Ekranı baktım, görüşme aniden sona ermişti. "nceliklerini doğru belirlemesi lazım," diye mırıldandım, sonra Cesar'ın daralmış bakışlarıyla karşılaştım. "Ne?"

"Ben de tam olarak bunu soruyorum," diye homurdandı. "Ne?"

Belki de Amon haklıydı ve Phoenix'i yakalayıp eve götürebilmek için Lykos'un emrindeki adamları kullanmalıydım. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

"Trieste'ye geri dönmen gerekiyor." "Yine mi? Sana söyledim..."

"Evet, evet. Sen benim bakım görevlim değilsin. Bu farklı bir durum. Bir rahip bul ve onu hazırda beklet. İhtiyacım olduğunda hazır olmazsa, kafasını uçururum."

"Tanrım, kıza nefes aldırmayacaksın, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet diyeceğiz ve yüzüğümü parmağına takacağım. Bir daha benden kaçmasına izin vermeyeceğim." Açıkçası benim parlak planımdan pek emin görünmüyordu. "Ve yarın Lykos Costello ile bir görüşme ayarla."

Cesar'ın omuzları gevşedi. "Sonunda lanet olsun."

Yunan mafya babasının yardımını ve görmezden geleceğine dair sözünü alacaktım. Çünkü Phoenix'i başka bir erkekle bulursam kafalar uçacaktı.

Yunan mafya babası buluşma saatini ve yerini belirledi.

Şaşırtıcı bir şekilde, kendi yerleşkesini seçmedi. Beni öldürmek istemediğini düşündüm ve bunu iyiye işaret olarak değerlendirdim. Düşmanını kendi evinde, meraklı gözlerden uzak bir yerde ortadan kaldırmak daha kolaydı. Bunun yerine Lykos, çok kalabalık bir yer seçti.

Atina'nın ortasında, geleneksel bir Yunan kafesi olan kafenerio.

Cesar dün Trieste'ye geri döndü ve sinir bozucu yorumlarını da yanında götürdü. Hala Hotel Grande Bretagne'deki otel odamdaydım, onayımı verdim ve takım elbise giydim, Phoenix'i aklımdan hiç çıkarmadan.

Yaklaşık bir saat sonra, ikimiz eski Atina'nın tepedeki dükkanlarını ve bina mimarisini gören restoranda oturduk. Ben geldiğimde Lykos çoktan oradaydı ve kahvesini yudumluyordu.

"Geç kaldın," dedi ben oturduğumda. "Saat üç demiştin," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

"Saat üç beş. Siz İtalyanlar hep geç kalırsınız."

Gözlerimi devirdim. "Siz Yunanlılar kahve ve siesta konusunda çok ciddisiniz."

Garson, siparişimi almaya bile tenezzül etmeden bana kahve getirdi. Lykos buraya düzenli gelen bir müşteri olmalı.

"Peki, bu buluşmayı neye borçluyum?" Hiç vakit kaybetmedi.

"Adamlarına geri çekilmelerini söylemeni istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ben bir tehdit değilim ve bunu sen de biliyorsun. Onlara daha önemli işler vermelisin."

Kaşları açıkça şaşkınlıkla çatıldı. "İlgin için teşekkürler, ama adamlarım şu anda gayet iyi iş çıkarıyorlar."

Omuz silktim. "Sen bilirsin. Senin kaybın."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Haftalarca benden kaçtıktan sonra şimdi ne kadar düşünceli davranıyorsun."

"Meşguldüm." Kol düğmelerimi düzeltiltim. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, Marchetti'ye ipucunu veren sendin."

"Öyle mi yaptım?"

Bir yandan, aptalca akıl oyunları oynadığı için silahımı çekip o orospu çocuğunu vurmaktan başka bir şey istemiyordum. Öte yandan, sadece Phoenix'e gidip buradan siktir olup gitmek istiyordum. Birini beklemek için üç yıl uzun bir süreydi ve sabrım tükenmek üzereydi. Sanırım seks yapmamak da bununla bir ilgisi olabilirdi.

Ona sert bir bakış attım. "Zamanımı boşa harcamayı bırak."

"Ah, sizin nesil. Her zaman çok hevesli. Hemen sonuca varıyorsunuz."

Alaycı bir nefes verdim. "Belki de sorun sen ve senin neslindendir."

Lykos benden yaklaşık yirmi, belki de otuz yaş büyüktü. Marchetti ile yakın çalışıyordu ve muhtemelen bu yüzden ona Phoenix'i gördüğünü söylemişti.

"Saçmalamayı keselim," dedim. "Phoenix Romero için buradayım. Onu gördüğünü söyledin ve nerede olduğunu bilmek istiyorum. Çalışma tarzını bildiğim kadarıyla, muhtemelen onun yerini daraltmışsındır."

Bana eğlenceli bir bakış attı. "Görünüşe göre beni çözmüşsün."

Tanrım, bana sabır ver, diye içimden dua ettim. Adamı vurmak hoş karşılanmazdı. Zaten, bu tür bir sorunla uğraşmak istemiyordum. Sadece hayatıma karahindibamı geri getirmek istiyordum.

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye bağırdım.

Koltuğuna yaslandı. "Tabii ki yardım edeceğim. Tek yapman gereken sormaktı."

Bu lanet olası pislik.

"Peki, istiyorum. Bana adresini ver, ben de yoluma devam edeyim."

Lykos'un karakterini tanıdığımdan, onun bölgesinden çıkana kadar peşimden gelmeye devam edeceğini biliyordum, ki Phoenix'i aldığım anda bunu seve seve yapacaktım.

"Phoenix Romero'ya neden bu kadar ilgi duyuyorsun?" diye sordu, kahvesini yudumlarken. Benimkine henüz dokunmamıştım. Yunan mafya üyesinin onu zehirlemediğine güvenmiyordum. "Gerçi itiraf etmeliyim ki, genç kadın etkileyici." Dişlerimi sıktım, boğazımda patlamak üzere olan "*benim*" kelimesi kaynıyordu. "Ve çok güzel," diye ekledi, hiç yardımcı olmayan bir şekilde.

"O benim karım."

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "O evli değil."

"Henüz. Bu sadece bir formalite meselesi."

Yüzümü izledi ve alaycı bir şekilde güldü. "O bunu biliyor mu?"

"Çok yakında öğrenecek. O yüzden onun etrafında dolanmayı kes, yoksa seni iki metre öteye gönderirim. Anladın mı?"

Lykos güldü, ama ben çok ciddiydim. "Vay vay vay, Dante Leone. Böyle takıntılar insanın deliye çevirebileceğini bilmiyor musun? Özellikle de karşılıksız olduğunda."

Onun alaycı sözlerine cevap vermeye tenezzül etmedim. "Sadece nerede olduğunu söyle."

"Bu kolay. Benim evimde." Masaya atladım, kahve etrafa sıçradı ve kendimizi yüz yüze bulduk, silahı alnıma doğrultmuştu. "Aptalca davranma Leone, yoksa beynini buraya, şu anda dağıtırım."

"Beni öldürürsen, tüm Omertà peşine düşer. Phoenix bizden biri ve peşini bırakmayız. Bunu istemezsin, değil mi?"

Bu, umduğum tepkiyi vermedi. Endişe yoktu, sadece kendine güven vardı.

"Bırak gelsinler," diye mırıldandı.

"Ona dokundun mu?" Silahın hala bana doğrultulduğunu görmezden gelerek, dikleştim ve ceketimin düğmelerini ilikledim.

"Hayır, ve onun başka yerlilerle temas kurmadığını bilmek seni memnun edecektir. O ve kızı çoğunlukla kendilerine saklandılar."

Kızı mı? Bir yanlış anlaşılma olmalı.

"Planımı dinlemek istiyor musun, Leone?" diye sordu Lykos. "İki saat içinde Phoenix'i ele geçirebilirsin ya da pervasız bir pislik gibi ortalıkta dolaşıp kendini tehlikeye atabilirsin. Seçim senin."

Onu dikkatle inceledim. Suçlular arasındaki güven hassas bir konuydu, ama Nix'e olan ihtiyacım her şeyden daha ağır basıyordu. O olmadan, bu sefil hayatı sonlandırmanın bir yolunu bulsam daha iyi olurdu.

"Dinliyorum."

Ve lanet olsun, bana abartılı bir şekilde anlattı. Nix'in başı dertteydi. Hem de birden fazla şekilde.

KIRK YEDİ

PHOENIX

Güneşin doğuşu ve batışı tepeler altın rengi tonlarla kaplıyordu, mavi panjurlu ve çatılı beyaz badanalı evler, arnavut kaldırımli sokaklar, muhteşem yemekler ve daha da nazik insanlar. Yunanistan yeryüzündeki cennetti.

Şubat ayında yüzmek için hava çok soğuktu, ama Skye'in benimle gelmesine izin veren zengin bir işadamı olan yerli halktan birine piyano dersleri vermek için bir iş buldum. Bu, kızı Aria'nın Skye ile bağ kurması için de zaman kazandırdı.

Costello'ların evi Atina'dan yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaydı ve Ege Denizi'nin en nefes kesici manzarasına sahipti.

Bay Lykos Costello, bize kapalı havuzunu kullanmamıza izin verecek kadar cömert davrandı, ama ben sadece o evde yokken bu imkânı kullandım. Skye ve Aria, oynayıp mutlu bir şekilde su sıçratarak kaynaştılar.

Bu ülkeye geldiğimizden bu yana dört hafta geçmişti. Bu süreyi kızımı tanımakla, sahilde uzun yürüyüşler yapmakla ve Yunan mutfağının lezzetlerini tatmakla geçirdim.

Gün sıcaktı ve pencerelerden içeri sızan güneş ışığı, camla çevrili bu alanda yaz havası yaratıyordu. Tek parça mayomla kapalı havuzun kenarında uzanmış, saçlarımı dağınık bir şekilde toplamış, ayaklarım suda, kızımın mutlulukla parlayan yüzünü izliyordum.

Aria, buraya geldiğimizden beri birkaç hafta içinde işaret dilini hiç zorlanmadan öğrenmişti.

Gazetede, hem de İngilizce olarak, bir öğretmen arandığını belirten bir ilan görmem tam bir şans eseri idi. Gerisi tarih oldu.

Birinin varlığını hissettim ve başımı çevirip kapıda duran, mükemmel ütülenmiş üç parçalı takım elbise giymiş Bay Lykos'u gördüm. Parlak

Rolex ve kol düğmeleri. Güneş ışınlarının parıltısı onu daha açık tonlara büründürürken, ciddi bakışları beni sardı.

Bana izin vermiş olmasına rağmen, bu kadar açık bir durumda yakalandığım için biraz utanarak yerimden kıpırdadım. Bu adam tam bir gümüş tilkiydi ve Athena onu görse, arzuyla eriyip gideceğini hissediyordum. Athena yaşlı erkeklere karşı bir zaafı vardı.

Bakışlarında kuru bir eğlenceye benzer bir şey parıldıyordu.

"Eğleniyor musun?" İngilizcesi kusursuzdu, tavırları da öyle. Gözleri yüzümde dolaştı, sanki ben onu incelediğim gibi o da beni inceliyordu. Düşünceli bir şekilde yakışıklıydı. Hiç bu kadar kalın, dalgalı siyah saçlı ve delici gözlü bir adam görmemiştim. Keskin çenesinde hafif bir sakal izi vardı ve geniş omuzları belirgindi. Gergin vücudundan yayılan ham güç olmasaydı, geçmiş hayatında kolaylıkla manken olabilirdi. Tam olarak zayıf değildi, ama şişman da değildi. Kalbini hızlandıracak tam doğru fiziksel yapıya sahipti.

Ne yazık ki, kalbim kırılmıştı ve bu adama tepki vermiyordu. Sadece biri onu canlandırıyor gibiydi.

Gözlerime baktığında yüzündeki sırıtiş, bakışlarımın fark edilmediğini gösterdi ve ben köklerime kadar kızardım.

Ayağa fırladım, örtümü ve telefonumu aldım ve o bana yaklaşırken cevabımı yazdım. **Umarım sakıncası yoktur. Piyano dersinden sonra biraz yüzmek istedim.**

Havuzda oynayan kızlara bakarken gözleri sıcak bir ifadeye büründü. "Tabii ki hayır. Bir nedeni vardı. Aria'nın sosyalleşmesine sevindim. O ve kızınız çok iyi anlaşıyorlar."

Başımı salladım. "*Teşekkür ederim,*" diye işaret ettim.

Öğrendiği sadece birkaç jest vardı, ama yine de minnettardım. Her cevabı yazmak çok zahmetliydi.

"Burada kalmayı düşünmelisin," diye ikinci kez teklif etti. "Para tasarrufu yaparsın ve Aria kendi yaşında bir kızla arkadaşlık eder."

Yüzüm kızardı, gözlerimi telefonuma indirdim ve cevabımı yazdım. **Çok cömert bir teklif, ama biz iyiyiz. Bana bu işi verdiğiniz için teşekkür ederim.**

Papà'nın yanında büyümemiş olsam da, onu çevreleyen acımasız havayı her zaman hissetmiştim. Bay Lykos da aynı karanlığa sahipti. İşe çok ihtiyacım olduğu için bu fırsatı kaçırmadım, ama ona çok yaklaşmak gibi bir niyetim yoktu.

Skye'nin dikkatini çekip ona el salladım. "*Eve gitme zamanı.*" İki kız da kaşlarını çattı. "*Haftaya görüşürüz,*" dedim, durumu yumuşatmaya çalışarak.

Bay Lykos elini omzuma koydu ve ben ona döndüm.

"Şoförüm sizi şehre geri götürsün, ne dersiniz?" diye teklif etti.

Gülümsedim ve kabul ettim. Yunanistan'da otobüs servisi çok düzensizdi.

Keşke o yolculuğun sonunda beni neyin beklediğini bilseydim.

Siyah arabadan indiğim anda onu gördüm, Skye'nin eli elimdeydi. Yüzümde hiçbir ifade olmadan ona baktım, kafamda küfürler yağırdırıyordum. Ziyaret ettiğim her lanet şehirde biriyle karşılaşacak mıydım? Yunanistan'da olmaması gerekiyordu. Dünyadaki onca ülke varken, neden burada ortaya çıkmak zorundaydı?

Çünkü seni takip ediyor, aptal!

Arabayı takip etme dürtüsüyle mücadele ettim, araba uzaklaşırken beni yine geçmişimle baş başa bıraktı.

Dante Leone.

Sokağın köşesindeki eski bir bankta oturuyordu, Dante onu fark etmese de kulağını çınlatan bir yerli adamın yanında. Adam gülerken şaşkınlık göstermeden konuşmaya devam etti, ama Dante gözlerini benden ayırmadı.

Hızla başka yere baktım, ama onun dağınık saçlarını ve güzel ağzından sarkan sigarayı fark etmem bir saniye bile sürmedi. Öfkeli bir tanrı gibi görünüyordu. Derin mavi gözleri bana sabitlendi, yüzünde tam olarak tanımlayamadığım bir ifade vardı.

Her neyse, o ifadeyi gördüğüm anda kalbim ayaklarıma düştü.

Bakışları, beni gördüğüne şaşırmadığını gösteriyordu. Aslında, beni bekliyordu ve nedense, Lykos Costello'nun beni kurtların inine geri gönderdiğini biliyordum.

Biri bana çarptı, neredeyse dengemi kaybediyordum ama çabucak kendimi toparladım. Dante'nin yüzü karardı, masum

ve ağzından çıkan, benim anlayamadığım sözleri mırıldanan masum seyirciye öfkeyle baktı.

Sonra bir fikir yıldırım gibi aklıma geldi. Kötüydü. Sinsi bir fikirdi. Mükemmeldi. Dante'ye karşı tavrımı değiştirip *onu* hatırlamıyormuş gibi davranacaktım. Kendi ilacının tadına bakmasını sağlayacaktım.

Skye'ye bakarak, yumuşak bir gülümsemeyle, "*Otele dönmeden önce yürüyüşe çıkmak ister misin?*" dedim.

O başını salladı ve Dante'ye doğru yürümeye başladık. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve her adımda gülümsemesi daha da genişledi. Üç adım. İki. Bir.

Onun yanından geçtim, erkeksi kokusu burnuma geldi ama ona bakmadım bile. Sanki onu hayatımda hiç görmemişim gibi.

Dante koltuğundan kalktı ve kalbim istem dışı bir şekilde atladı. Bana bu etkiyi yapan tek kişi oydu. Gözlerinin sırtımda olduğunu hissedebiliyordum, omurgamdan aşağı titreme geçiyordu.

Beni geçip arkasına döndü. "Merhaba, Nix. Uzun zaman oldu," dedi sırtarak.

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi kırptım, yıllar boyunca büyükannemden öğrendiğim tüm becerileri kullanarak.

Dudaklarım utangaç, tereddütlü bir gülümsemeye kıvrıldı. "*Özür dilerim. Tanışmış mıydık?*" *Al sana, orospu çocuğu*, diye düşündüm kendi kendime.

Yüzünde önce şaşkınlık, sonra merak ifadesine büründü, sanki niyetimi çözmeye çalışır gibi gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

Saniyeler uzadı ve Skye'nin küçük eli benimkini sıkıca sıktı. Onun varlığının beni bu kadar etkilemesinden nefret ederek, elimi gevşettim. Beni bu kadar tedirgin etmesi rahatsız ediciydi. Onu bir daha görmeyi hiç beklemiyordum, ama işte karşımda duruyordu.

Gülümsedi ve hain kalbim hızla çarpmaya başladı. Gözleri Skye'ye indi. "Sen kimsin?"

Skye gözlerini ona dikti. "*Senin canına okuyacak olan benim.*"

İşte benim kızım, diye düşünmeden edemedim. Akşam yemeğinden sonra ona fazladan bir kurabiye verecektim.

Ama rolümü oynamak zorundaydım. "*Terbiye, Skye*," diye hatırlattım ona, yumuşak bir gülümsemeyle, sonra tekrar Dante'ye baktım. "*Affedersiniz, yardımcı olabilir miyiz?*"

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Nix?"

Neredeyse burnumdan soluyacaktım. Neredeyse. Ama onu ilk kez görüyormuş gibi incelerken rolümü sürdürdüm.

Yorgun olmasına rağmen, hatırladığım kadar yakışıklı görünüyordu. Soluk kot pantolon ve siyah kaşmir gömlek giymişti ve sanki az önce duş almış gibi kokuyordu. *Taze ve odunsu bir koku.* Saçları profesyonelce taranmış ve düzgündü.

"Efendim, ne demek istediğinizi anlamadım," diye işaret dilinde söyledim. *"Sizinle ya da herhangi bir yabancıyla asla yatmam. Bu yakışık almaz."*

Bakışları yoğun, tehlikeli dalgalar yayıyor ve bıçaklar gibi doğrudan göğsüme saplanıyordu. Rahat, kaygısız görünüşünün altında bir katil saklanıyordu.

"Beni hatırlıyor musun?" Ben kızımızın elini tutarken, o soruyu rahatça işaret diliyle sordu. Üçümüz, en başından beri olması gerektiği gibi. *Hayatı birlikte dans ederek geçirecektik.* Beş yıl önce bana söylediği sözler zihnimde dans ediyordu.

Parmağı yanağımı o kadar nazikçe okşadı ki, titrememi bastırmak zorunda kaldım. Bunun korkudan kaynaklandığını kendime inandırmaya çalıştım. Beni bulursa, Nikolaevler de bizi bulacaktı. Harekete geçmem gerekiyordu ve bu farkındalık omurgamı dikleştirdi. Yakalanmak istemiyordum. Skye'ye gösterecek daha çok şeyim vardı, yaşamak için çok nedenimiz vardı.

"Hayır," dedim yalan söyleyerek, onun ASL kullanmasına şaşırmış gibi yaptım. Biraz acı çekmesine izin verecektim. *"ASL'n mükemmel."*

Bana şüpheyle baktı, sanki benim oyunuma inanıp inanmayacağını tartışıyormuş gibi. "Sana ne oldu?" diye sordu.

Masumca gözlerimi kırpıştırarak, ona Oscar ödülüne layık bir performans sergiledim. *"Ne demek istediğinizi anlamadım, efendim."*

Sırıttı. "Bana Dante diyebilirsin. Ne de olsa ben senin nişanlınım."

Bu lanet olası adam ve cesareti. Hoşuma gidip gitmediğine karar veremedim. Kesinlikle gitmedi. Ama şimdi ne yapmalıyım? Yalanını ortaya çıkarırsam, hafıza kaybımı taklit ettiğimi anlar. Eğer ona uyarsam... Aslında, bu o kadar da kötü bir fikir olmayabilir.

Dante, Skye'yi ve beni Nikolaev'lerin öfkesinden koruyabilirdi. O adamların hepsi deliydi. Bırakın manyaklar Dante ile savaşınsınlar. *Dahice.*

"Gerçekten mi?" Hatta kirpiklerimi bile kırptım. Kahretsin, çok iyiydim. *"Bu nasıl olabilir? Seni hatırlamıyorum."* Sonra gözlerimi parmaklarıma indirdim. *"Ve yüzük yok."* Elimi aramıza kaldırdım. *"Görüyorsun, yüzük yok."*

"Yüzük kasamda." Her şeye bir cevabı vardı.

"Ama bu, bana evlenme teklif etmediğin anlamına gelir," dedim, ona güzel yüzüne yumruk atmak istediğim halde ona bakmamaya dikkat ederek. Bu pislik, kız kardeşimle evlilik ayarlamıştı ve şimdi benimle yetinebileceğini düşünüyordu.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Sana teklif ettim ve sen de evet dedin. Birbirimizi çok seviyoruz," dedi. Tanrım, bu adam ciddi bir yüzle yalan söylemeyi çok iyi biliyordu. Başparmağını alt dudağımın üzerinde nazıkçe gezdirdi ve kalbim bir an durdu. "Seni esmer olarak daha çok seviyorum."

"Seni ölü olarak daha çok seviyorum." Kahretsin, bu sözler benim iznim olmadan ağzımdan çıkmıştı ve anında pişman oldum. Artık onunla kavgaya etmek benim için ikinci bir doğa haline gelmişti. "Tanımadığın birini eleştirmek kabalıktır." Bu boktan durumdan kurtulmaya çalıştım. "Peki benim gerçekten esmer olduğumu nereden biliyorsun?"

"Sen benim nişanlımsın, unuttun mu?" Ona sert bir bakış attım. *Sanki unutabilmişim gibi.* "Sen ve ben evleneceğiz. Uzun zamandır bekliyoruz."

Belki de bu hafıza kaybı numarası o kadar da akıllıca değildi. Öfkemi dışa vurmamı engelliyordu.

Gözleri, onu ihtiyatla izleyen Skye'ye indi. Son bir ayda çok fazla değişiklik yaşamıştı. Hayatında psikopat Dante'ye değil, istikrara ihtiyacı vardı. Yine de, o onun biyolojik babasıydı.

Omuz silktim. "Bu benim kızım." Gözlerimi Skye'ye indirdim ve güven verici bir şekilde gülümsedim. "Dünyayı dolaşıyoruz." Ama burada çok rahatlamıştık. Bu düşünceyi kafamdan attım, görevime odaklanmam gerekiyordu. Ona şaşkın bir bakış attım. "Ama sen benim nişanlım olduğun için bunu zaten biliyorsundur."

Dante'nin yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Şok. İnanamama. Tekrar şok. "Sana benziyor," dedi. Başımı salladım, göğsüm sıkışıp nefes almamı ve yalanımı sürdürmemi zorlaştırdı. Onun bazı özelliklerini de aldığını düşünüyordum. "Çocuklarla pek aram yok."

Omuz silktim. "Evet, ben de erkekleri pek sevmem, ama işte buradayız." Lanet olsun. Kendimi daha iyi kontrol etmem gerekiyordu. "Her neyse, nişanlım olarak, Skye ve benim bir paket anlaşması olduğumuzu bilirsin."

Skye'nin gözleri ondan bana kayıyordu ve boynuna bir şey olacağından endişelendim. Elimi çekti ve ben gözlerimi indirdim. "O gerçekten nişanlım mı?"

Yanağımın içini ısırdım, onunla bunu konuşmak için biraz yalnız kalabilmeyi diledim. "Öyle iddia ediyor, ama göreceğiz."

Narin kaşları çatıldı. *"Bu durumda o benim babam mı oluyor, yoksa başka bir babam mı var?"*

Tamam, görünüşe göre kendimi daha da zor bir duruma sokuyordum. Ona yalan söylemek istemiyordum, ama Dante'nin gözleri üzerimdeyken ona gerçeği tam olarak söyleyemezdim.

"Şu anda babalar hakkında endişelenmeyelim," diye işaret dilinde söyledim. Aklıma gelen en iyi cevap buydu.

"Aslında, babalar hakkında endişelenelim," diye araya girdi Dante. Sonra yüzü okunamaz bir maskeye dönüştü, sadece burun delikleri öfkesini ele veriyordu. "Baban Skye'yi biliyor mu?" Kafamı salladım. "Kız kardeşini?"

"Hayır."

"Onu nasıl gizli tuttun?" diye sordu. "Beş yıl boyunca. Bir şey saklamadığından emin misin?"

Tanrım, o kadar çok şey saklıyordum ki, bu noktada sırlarımdan kurtulmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyordum.

"Hafıza kaybım olduğunu düşünürsek, muhtemelen birçok şeyi saklıyorum." Bu kadar iyi bir cevap verdiğim için kendimi tebrik ettim.

"Tamam, kabul ediyorum." Gözlerimi devirmekten zorlukla kaçındım.

"Adı." Ne? Ani konu değişikliğiyle beni şaşkına çevirdi.

Gözlerimi kırptım. *"Anlamadım?"*

"Babanın adını istiyorum." Gözlerinde parıldayan ince tehdidi, niyetini açıkça belli eden bakışını yuttum.

Benimle oyun mu oynuyordu? Anlayamadım. Yüzündeki ifade birdenbire o kadar kapalı hale geldi ki ne anlamam gerektiğini bilemedim, ama benim açımdan bakıldığında çok ciddi görünüyordu.

Bu adam her şeyi tüketti, yok etti, mahvetti. Her şeyi aldı ve geride hiçbir şey bırakmadı. O pişmanlık duymayan bir günahkardı. O bir yıkıcı, bir katil, bir işkenceciydi.

Kalbimi acımasız, zalim elleriyle tutan adam, çocuğumun babasıydı.

KIRK SEKİZ

DANTE

Kalbime elektrik şoku verilmişti. Hafıza kaybı ve bir kız çocuğu mu? Olamazdı. Benimle dalga geçiyor olmalıydı. Hayatta bu kadar büyük tesadüfler olmazdı.

Ama neden yalan söylesin ki? Hafıza kaybımı bilen çok fazla insan yoktu. Ya da kaçırılmamı.

Görüşümde kırmızı sis yoğunlaştı. Kulaklarımda nabzım gittikçe hızlanıyordu. Bir an için öfkem o kadar körleştiriciydi ki ona zarar vermek istedim. Onu cezalandırmak istedim. Başka birini sevebileceği düşüncesi beni öfkeye boğdu. Ona, sadece bana ait olduğunu göstermek istedim. Onu o kadar sert becermek istedim ki, herkesi ve her şeyi unutsun.

Ama sonra sisin içinden bir görüntü belirdi. Yüzü olmayan kadın Nix oldu. Benimle birlikte karahindiba tarlasında dans ediyordu. Dudakları dudaklarımdaydı. Elleri belimi sarmış, yumuşak bir gülümseme ve hayranlık dolu bir bakışla bana bakıyordu.

Bu olamazdı. Bana hiç gülümsememişti bile. Benimle hiç dans etmemişti. Bana hiç öyle bakmamıştı, sanki dünyadaki tek erkek benmişim gibi.

Kafamı salladım, zihnimden çarpık görüntüleri kovmak için.

"Onun adını istiyorum, Phoenix," diye mırıldandım. Hâlâ, bunca zaman bir kızı olduğunu ve benim bunu hiç bilmediğimi inanamıyordum. Lanet olsun, onu hiç tanıyor muydum ki? Belki de başından beri yanlış yaklaşmıştım. Ya o piç ona zarar vermişse ve bu yüzden bana karşı bu kadar temkinli davranıyorsa?

Kaşları çatıldı. "*Bu ne işe yarayacak?*"

Bu hafıza kaybı olayı... Tam olarak ikna olmamıştım, ama o bu yolu izlemek istiyorsa, bunu kendi lehime kullanabilirdim. Gözlerim

güneşten yanmış tenine ve artık kahverengi değil, ateşli kırmızı olan uzun saçlarına kaydı. Saçlarına yaptığı şeyi hiç sevmedim, ama o büyük mavi gözlerini hala seviyordum.

"Onunla konuşacağım." *Onu öldüreceğim.* Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü. "Sen benim nişanlımsın ve sana ve kızına bakmak benim görevim."

En azından bu kadar doğrudu. Şey, sayılır. Hafıza kaybı benim lehime çalışıyordu ve ben de bundan yararlanmayı planlıyordum. Sadece onun numara yapıp yapmadığını tam olarak anlayamıyordum. Arada sırada gözlerinin parladığını ya da dudaklarında bir gülümseme belirdiğini sanıyordum, ama sonra hemen kayboluyordu.

"Hafızanı nasıl kaybettin?" diye sordum.

"*Kafamı çarptım,*" diye cevapladı. "*Seçici hafıza kaybı.*"

"Anlıyorum. Geçen yıl seninle evlenmemiz ayarlanmıştı," dedim ona belirsiz bir şekilde. Bu küçük bir yalandı. Reina'ya sadece ona ulaşmak için nişanlanmıştım. Nix her zaman benim nihai hedefim olmuştu. "Kızını sır olarak sakladın, ama bu beni durdurmayacak. Üçümüz birlikte hayatın dansını süreceğiz."

Phoenix ve kızı bana bebek mavisi gözleriyle bakarken, kendimi beğenmiş hissetmeden edemedim. Nix konusunda işe yarayan ilk şey buydu ve itiraf etmeliyim ki, onun bana küçümseyerek bakmaması hoşuma gitmişti.

İşlerin nasıl sonuçlanacağını bilmenin bir yolu yoktu, bu yüzden hafızası geri gelmeden önce acele edip onunla evlenmeliydim, böylece sonsuza kadar benim olacaktı. Belki kader bir kez olsun benim tarafımda olurdu ve Nix'in hafızası, parmağına yüzüğü takana kadar geri gelmezdi.

O yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kalbimin garip bir şekilde çarptığını hissettim. Son üç yıldır bu işin imkânsız olduğunu düşünüyordum ve onun bu yönünü görmek hoşuma gitti.

Öne eğildim ve parmak eklemlerimle yumuşak yanağını okşadım.

"Seni bulduğum için çok mutluyum," diye işaret dilinde söyledim ve kalbim biraz erimiş olabilir. Kavgalarımızı seviyordum, ama bu... Bunu daha da çok sevebileceğimi düşündüm. Bakışlarım Phoenix'in bacaklarının yanında duran küçük kıza düştü. "Sen de," dedim küçük kıza, ancak baba meselesini çözmemiz gerekecekti. *Sonra.* Son istediğim şey bu anı mahvetmekti.

Kız bana öfkeyle baktı ve ben derin bir nefes aldım. Annesi gibi, kızı da. "*Annemi ağlatırsan, canına okurum.*"

Gülümsedim, kızı göz teması kurdu. Cesur küçük şey.

Onun göz hizasına eğildim. "Adil. Ve sana izin vereceğime söz veriyorum."

Bu sözlerim küçük kızın gülümsemesini sağladı ve o da koyu kirpiklerinin altından bana baktı. Lanet olsun, karanlık kalbim titredi. O, annesinin kopyasıydı. Bu ve Phoenix'in koruyuculuğu sayesinde, o çoktan kalbimin bir parçasını çalmıştı.

Çocuklar benim ilgi alanım değildi, ama o anda, bu küçük kız için hayatımı feda edeceğimi biliyordum.

"*Adı Skye,*" diye açıkladı Phoenix, boş eliyle işaret diliyle. "*O da sağlar.*"

Elimi uzattım ve Skye hemen elimi tuttu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Skye. Ben Dante," diye işaret diliyle işaret ettim ve sözleri ağzımla söyledim.

Ayağa kalktığımda Nix'in gözlerinde tedirgin bir parıltıyla ikimizi izlediğini fark ettim. Güvensizdi. O zaman güvenini kazanmam gerekecekti. Lykos'un Nix'in kızı kaçırdığına dair söyledikleri doğruysa, belki onun suç ortağı olup güvenini kazanabilirdim. Doğru ya da yanlış, her koşulda onun yanında olacaktım.

Onlara benim için ikisinin de önemli olduğunu gösterirdim. Bir aile olurduk.

Pantolonumun hafifçe çekilmesi ile bakışlarımı indirdim. "*Annemle beni güvende tutacak mısın?*"

Nix bana bir bakış attı ama hemen gözlerini kaçırdı.

"Her zaman," diye yemin ettim.

Skye gülümsedi, küçük elleri hareket etti. "*Diğer annemi de severdim, onu özleyeceğim.*"

Phoenix yüzünü buruşturdu ama daha fazla bir şey söylemedi ve bu sırada Lykos'un sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Sasha Nikolaev'in çocuğu ortadan kaybolmuştu ve Phoenix, küçük kızla en son görülen kişiydi. Ama neden onu alıp kendi çocuğu gibi göstermiş ki? Kızı inceledim. Phoenix'in tıpatıp aynısıydı. Yirmi yıl önce babamın paha biçilmez vazosunu kıran iki küçük kızı hatırlattı bana.

Phoenix'in gözlerine baktım, gözlerindeki ışıltı sarsılmaz bir inatçılığı işaret ediyordu. Bana hiçbir şey anlatmayacağı belliydi. Ona baskı yapmaya gerek yoktu. Önce evlenecektik.

"Eve gidiyoruz." Nix sözlerim üzerine soldu, koyu kirpikleri cildine değdi. Parmak ucumu yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim, cildinin yumuşaklığının tadını çıkardım. Beni izledi, ifadesi savunmasızdı. Yaklaştım. "İyi misin, Nix?"

Nikolaevler dahil, onu inciten biri varsa, onu bulur ve onunla karşılaştığına pişman ederdim.

"Neden bana Nix deyip duruyorsun?"

Başının arkasına dokundum ve onu kendime doğru çektim. "Çünkü sen benim ışığım ve karanlığımsın. Benim baştan çıkarıcıım." Gözleri dudaklarıma indi. "Beni hatırlaman için seni öpmeli miyim?"

Gözleri benimkilerle buluştu, iri mavi gözlerinde şehvetin parıltısı vardı, ama sonra tüm duygularını silip yüzündeki ifadeyi temizledi.

Birbirimize birkaç santim uzaklıkta hareketsiz durduk, yanakları duygudan kızarmış, dudakları beni baştan çıkarıyor, beni kendine çekiyordu. Onu tatmayalı yıllar olmuştu. Yumuşak vücudu benimkine sürtüneli yıllar olmuştu.

Nix ilk olarak bakışlarımızı kırdı ve Skye'nin tek ayakla zıpladığı yere baktı. Onu kaldırmak için harekete geçti, ama ben onu durdurdum.

"Bana bırak." Havada donakaldı. Kahretsin, umarım haddimi aşmamışımdır. Çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyordum ve kendi çocukluğum da pek referans olabilecek bir şey değildi. "Senin için sorun olmazsa, onu sırtımda taşıyabilirim?" Phoenix bana uzun uzun baktıktan sonra kısa bir baş sallama ile onayladı. "Ya da omuzlarımda taşıyabilirim?" diye teklif ettim, işaret diliyle.

Bu Skye'yi ikna etti ve annesinden uzaklaşarak bana doğru geldi. Nix izin verene kadar hareketsiz kaldım.

"Dikkatli ol," diye uyardı.

Yüzümü yumuşattım ve başımı salladım, sonra annemin Amon ve bana karşı kullandığı nazik tavırla Skye'ye seslendim.

"Hangisini istersin, Skye? Sırtımda mı, omuzlarımda mı?" Omuzlarımı işaret etti ve çılgınca gülümsedi, ben de onu kucaklayıp omuzlarıma oturttum. Mutlu bir çığlık attı ve ben de gülümsemeden edemedim.

"Onu düşürürsen, hayatın biter." Phoenix bir anne ayı gibiydi.

"Onu hayatım pahasına koruyacağım," dedim, bunu daha önce söylediğim hiçbir şeyden daha içtenlikle. Nix'in gözlerinden bir ifade geçti. Belki şüpheydi, ama neredeyse... gurur gibi görünüyordu.

Skye'nin parmakları, sanki ben onun kişisel midillisiymişim gibi saçlarımı kavradı ve kafa derim ağrıdı, ama bu acı buna değdi. Nix ve kızı benimle birlikteydi.

Nix kolumu nazikçe çekip *"Nereye gidiyoruz?"* diye işaret ettiğinde yürümeye başladık.

Gülümsedim. "Evlenmeye."

Evet, zamanımı boşa harcamıyordum. Adımları durdu ve ben de durdum, ona dönerek. "*Bugün mü?*" Başımı salladım. Ağzı açıldı, yanakları parlak kırmızıya döndü. "*Başka bir elbiseye ihtiyacım var.*"

Gerçekten bunu mu düşünüyordu? İnanamıyordum.

"Paçavra giysen bile bu gezegendeki en güzel kadın olursun."

Nix başını salladı. "*Skye'ye iyi bir örnek olmalıyız.*" "O zaman elbise alalım. Senin ve Skye için."

"*Teşekkür ederim.*"

Yürümeye devam ederken, zihnimde düşüncelerim gittikçe hızlanıyordu. Yapılacak en akıllıca şey onu Trieste'ye götürmek ve orada güvende tutmaktı. Cesar zaten bir rahibi hazır tutmuştu, ama yeraltı dünyası onu arıyorsa, davetsiz misafirlerin gelme riski vardı. Eve gitmek biraz beklemek zorunda kalabilirdi.

Onu bir elbise içinde, koridorda bana doğru yürürken ve sonrasında olacak her şeyi düşündüm... Kahretsin, tek istediğim buydu. Nix, benim karahindibam, karım olarak.

Nix dudaklarımı okuyabilsin diye başımı çevirdim. "Bir süreliğine İskoçya'ya gitmeye ne dersin?"

Phoenix bana baktı. "*İskoçya soğuktur. Soğuktan nefret ederim.*" Ben de öyle. Yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve sonraki sözleri beni şaşırttı. "*Ve büyükannem o bölgede yaşıyor.*"

Onu merakla inceledim. "Büyükkannenle anlaşıyor musun?" "*Şu anda onun yanında olmak istemiyorum,*" diye gizemli bir cevap verdi.

"O zaman nerede evlenmek istersin?"

Omuzlarını omuz silkti, gözleri gözleri beni Skye anlayışla endişeyle endişeyle izliyordu. "*Sıcak bir yer, sanırım, ama bu acele neden?*"

Gözlerine baktım, maviliğinde boğuluyordum. "Çünkü seni seviyorum." Daha önce hiç bu kadar samimi sözler söylemediğimden emindim.

"Ben de seni seviyorum?" diye sordu.

Tanrım, umarım öyledir. Aramızda inanılmaz bir kimya vardı, ama birbirimizi tanımak için zamana ihtiyacımız vardı. Sadece ikimiz... düzeltme, üçümüz. *Üçümüz birlikte hayatın dansını süreceğiz.* Tanıdık sözler zihnimi delip geçti, sanki daha önce söylemişim gibi.

Hayaletleri kovmak için, nazıkçe yanaklarını avuçladım. "Senin için başka kimse yok, karahindiba, benim için de başka kimse yok."

Bu, cesaret edebileceğim en yakın gerçektir.

Gözlerinde şaşkınlık belirdi. "*Gerçekten mi?*" "Evet."

"*Ne zamandır nişanlıyız?*"

Yürümeye devam etmeden önce, koyu renkli bir bukleyi kulağının arkasına yerleştirdim. "Üç yıldır."

"*Ve benim çocuk sahibi olmamda bir sakınca görmüyor musun?*"

Kahretsin, bu zor bir soruydu. Babası ortada görünmediği sürece benim için sorun yoktu. Aksi takdirde onu öldürmek zorunda kalırdım. Yarı doğruyu söylemek daha iyiydi. "Evet, üçümüz bir aileyiz."

Phoenix'in yüzündeki gülümseme beni yine durdurdu. Yüzünü ellerimle kavradım, onu kendime çekip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Dili dışarı çıkıp benimkine değdi ve dudaklarım onun dudaklarına doğru hareket etti.

Kalbim bu yoğunluktan dolayı bir an durdu ve içimdeki her şey, kulüpte onu becerdiğim zamanki gibi duruldu.

Ne şeytanlar, ne hayaletler.

Bir kıkırdama duyuldu ve ondan uzaklaştım.

Kafamı sallayıp gülümsedim, sonra Phoenix'in omuzlarına kolumu doladım ve hiç sahip olmadığım bir aile gibi görünerek otele doğru yürüdük.

Babamın kuralları altında büyüdüğüm için, paranoya bana aşılarmıştı.

Onun gibi olmamak için deli gibi mücadele ettim, ama Phoenix'in oteline vardığımız anda eski şeytanlar ortaya çıktı. Kontrol delisi olmadığımı söylemek isterdim, ama onunla birlikteyken bu yalan olurdu. Onun her zaman yanımda ve gözümün önünde olmasını istiyordum. Tekrar benden kaçmasını göze alamazdım.

Beyaz taş bina ön planda yükselirken, Phoenix'in elleri yumruk haline gelmiş, benim çenem ise acı içinde kasılmıştı.

"Seninle odana gidiyorum." Skye'nin dudak okumada Phoenix kadar iyi olmadığını fark ettim, bu yüzden onu korkutmamak için sadece dudaklarımla konuşmaya devam ettim.

Skye ve Nix otel kapısında duruyorlardı, Nix yolumu kesmeye çalışıyordu. Sanki beni durdurabilirmiş gibi. Skye küçük bacakları üzerinde yer değiştiriyor, büyük mavi gözleri tereddütle aramızda gidip geliyordu.

"*Gitmeyeceksin. Burada bekle.*"

Dişlerimi sıktım. Onun benden kaçmasına izin vermem için hiçbir şans yoktu. "Hayır."

"Evet."

"*Dante ve ben burada bekleyebiliriz,*" diye araya girdi Skye, mükemmel ASL ile işaret diliyle. Kızın altıncı hissi vardı.

"Evet," diye kabul ettim.

"*Hayır.*" Nix her adımda benimle mücadele etmeye kararlıydı.

"Ya hepimiz gireriz," diye işaret dilinde söyledim, gerginliğimden dolayı ellerim titriyordu. Yanağımın içini o kadar sert ısıırıyordum ki, kelimeleri ağzımla bile söyleyemiyordum. "Ya da onu benimle bırakın, biz de sizin toplanmanızı bekleriz."

İkimiz de geri adım atamayacak kadar inatçıydık ve birbirimize bakarken, küçük bir el benim elime kaydı.

"*Hepimiz gidiyoruz,*" diye işaret diliyle işaret eden Skye, geniş bir gülümsemeyle, Nix'in omuzlarındaki gerginliğin kaybolduğunu ve yüzünün yumuşadığını izledim. Tanrım, bu çocuk inanılmazdı. Bir tartışmayı kazanmak istediğimde, onu her zaman yanımda tutmam gerektiğini düşündüm. O anda, Skye'nin bizim dengeleyicimiz olacağını da anladım. Her zaman öncelikle onun için en iyisini yapacaktık.

Yine de tuhaftı. Nix hafızasını kaybettiğini iddia ediyordu, ama sanki DNA'sına işlenmiş gibi her fırsatta benimle kavga ediyordu. Yalan söylemediğine yüzde yüz ikna olduğumdan değil. Hastanede hafıza kaybıyla uyandığımı hatırlıyorum ve kısa bir an için babama olan nefretim ve öfkem azalmıştı. Ta ki hatırlamaya başlayana kadar, o zaman her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri geldi.

"*Tamam,*" diye kabul etti.

Eski moda otelin küçük lobisinde yürürken kalbim hızla atıyordu. Resepsiyon masası kalabalıktı, üçümüz onu geçip, daha iyi günler görmüş taş merdivenlerden yukarı çıktık.

Neden daha güzel bir yerde kalmıyor? diye merak ettim.

Ayrılmadan önce iki milyon dolar çekmişti. Sadece iki ay olmuştu. O parayı bu kadar kısa sürede harcayamazdı.

En üst kattaki kapılardan birine geldik ve Nix küçük çantasını karıştırarak bir anahtar çıkardı. Anahtarı kilit deliğine sokarak kapıyı açtı ve üçümüz içeri girdik.

Gözlerim odayı taradı. İki adet tek kişilik yatak, bir şifonyer ve özel bir banyo. Klima yoktu. Temiz ama basit bir odaydı. Burada televizyon bile yoktu.

Phoenix'in gözleri pişmanlıkla doldu, sanki bunu benden saklayabilmeyi dilemiş gibi. Bana zar zor bakabiliyordu ve yanaklarının kızardığını fark etmedim.

Diz çöktüm ve Skye'ye işaret diliyle konuşurken yumuşak bir sesle konuştum. "Eşyalarını toplayıp valize koyabilir misin? Düzenli olmasını dert etme. Hepsini içine tıkıştır, benim evime vardığımızda hallederiz."

Skye hevesle başını salladı ve işe koyuldu.

Ayağa kalktım ve işaret parmağımı Nix'in çenesine koyarak yüzünü bana doğru çevirdim. İsteksiz bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerinde meydan okuma vardı. Durum bu kadar ciddi olmasaydı, muhtemelen onun tavrına gülümseyerek karşılık verirdim.

"Ne oldu?" Sadece onun anlayabileceği şekilde dudaklarımla konuştum. Onun susmasını istemediğim için yüzümdeki ifadeyi yumuşak tuttum. "İki milyon doların vardı. Bundan daha fazlasını karşılayabilmelisin."

Sessiz kaldı ve ben elini tutup benimkiyle birleştirdim. Sürpriz bir şekilde, bana izin verdi ve kalbim göğsümde titredi. Titredi lan. O anın tadını çıkardım, bahar yağmuru kokusunu ciğerlerime çekerek.

Lanet olsun, kokusunu özlemişim. Cesar'ın takip etmemle ilgili ne dediği ya da Dr. Freud'un sağlıksız alışkanlıklar hakkında ne söylediği umurumda değildi. Onun yanında kendimi normal hissediyordum... doğru... bedenen ve ruhen.

"Sana yardım etmeme izin ver, Nix."

Gözlerini kaçırdı ve başını salladı, ama dudaklarının hafif titremesi gözümden kaçmadı. Sonra göğsüme itti ve bir adım geri attı.

"İki milyon dolar hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum," diye işaret diliyle söyledi ve yalan söylediğini anladım. Nasıl anladığımı bilmiyordum, ama anladım. "Mayomu değiştirmem lazım. Hızlı bir duş alacak vaktim var mı?"

"Devam et," dedim ona, isteksizce ona biraz alan açarak. Henüz bana güvenmediğini görebiliyordum ve ortaya çıkıp onun bağımsızlığını elinden almak bana hiçbir fayda sağlamazdı.

Küçük yatak odasında telaşla dolaşmaya başladı, eşyalarını valizine tıktırdı ve kızına da yardım etti. Telefonumu çıkardım ve bu fırsatı değerlendirerek Cesar'a bir mesaj yazdım.

Castello'daki dolabımı kadın kıyafetleriyle doldurmanı istiyorum.

Günlük kıyafetler. Resmi kıyafetler. Paris'teki dairesine birini gönder ve

eşyalarını al. Beş yaşındaki bir kıza uygun kıyafetler al.

Ve bir oda hazırla, benim odama en yakın olanı küçük bir kız odası için mükemmel.

kız odası için mükemmel.

Kızlarıma bir bakış attım ve gülümsedim. Mükemmeldi. Babalarının kim olduğu önemli değildi, onu ortadan kaldıracaktım ve Skye benim olacaktı. O zaten kalbimin bir parçasını ele geçirmişti.

"Skye, en sevdiğin renk ne?" diye işaret dilinde sordum. O da gülümsedi. "*Pembe*."

Kıkırdadım. Nedense bu beni şaşırtmadı. Reina'ya çekmiş olmalı, bu onun kanında vardı. Hemen Cesar'a başka bir mesaj yazdım.

Beş yaşındaki bir kız çocuğu için pembe renkli bir sürü şey al. Ve bir

dadı bul. Marchetti kısa bir süre önce Illias'a dadı fısıldayan birinden

bahsetmişti.

Onu bulabilir misin bir bak.

Kısa bir süre sonra telefonum titredi ve mesajı açtım.

Bilmek bile istemiyorum. Bir daha vurulduğunda bana ağlama yeter.

Neden Cesar'a katlandım ki? Sinir bozucu ve hiç destekleyici değildi. Bu kadar güvenilir ve sadık olmasaydı, neredeyse hatalı olacak kadar, onu çoktan kovmuştum. Babam, ona sadık olacağını düşünerek onu işe almıştı, ama Cesar'ın sadakati her zaman bana karşıydı. Benden altı yaş büyüktü ve ukala biriydi, ama kardeşim dışında daha çok güvendiğim kimse yoktu.

Aklıma bir fikir geldi ve Cesar'ı hemen unuttum. Nix ve Skye'yi nereye götüreceğimi tam olarak biliyordum.

Mülk yöneticisine bir mesaj gönderip

Lake Tahoe'daki kulübeyi doldurmasını söyle.

Düğünümüzü Trieste'de yapıp balayımızı Tahoe'da geçirecektik.

Ona bana güvenilebileceğini gösterecektim. Hastalıkta ve sağlıklıta. İyi günde ve kötü günde.

KIRK DOKUZ

PHOENIX

Dante lanet olası bir yalancıydı, ama ben de öyleydim.

İşte buradaydık, ikimiz de bir rol oynuyorduk. Bizi nasıl buldu? Lykos başından beri kim olduğumu biliyor muydu? Skye'nin gerçek adını ve Dante'nin bana verdiği takma adı Lykos'a kullanmak aptalcaydı. Skye için biraz normallik sağlamak için yaptım, ama bu yüzden yakalandık. *Lanet olsun.* Derin bir nefes aldım. Artık önemi yoktu. Dante bizi bulmuştu ve bununla başa çıkacaktık.

Aslında, bu şanslı bir tesadüf bile olabilirdi, çünkü Sasha Nikolaev'e tek başıma karşı hiç şansım yoktu. Dante ile birlikte, Skye'yi gerçekten koruyabilirdim.

Nişanlısı, içimden sessizce alay ettim. Gerçekten cesur bir adamdı.

Eşyalarımızı topladıktan sonra, bizi uçağa bindirip Trieste'ye götürdü. İskoçya'ya gitmekten daha iyiydi. Beni büyükannemin yanına götürmek için vahşi atlar bile yetmezdi. Skye'yi benden almaya çalışacağını tahmin ediyordum, ama bir daha benim adıma karar vermesine asla izin vermeyecektim.

Deniz kenarındaki küçük kale, sekiz yaşında onu ilk kez gördüğüm yerd. Tam hatırladığım gibiydi. *Büyülü.*

Bir kötü kral eksildi.

Angelo Leone'nin yerine oğlu geçmişti. Omertà'nın adamı. Bir zamanlar beni seven bir gangster. Kalbimi kıran adam. Vurduğum adam. Bizi aşağı çeken çok fazla geçmiş vardı. Biz, hayır, *ben* bunu unutabilir miydim?

Gözleri parıldayan, sağa sola, yukarı aşağı bakarak gördüğü her şeye hayranlıkla bakan kızıma bir bakış attım. Güneş batmaya başlamıştı ve o, her pencereye koşarak uzaklardaki farklı ağaçları, kuşları ve dalgaları işaret ediyordu.

"*Burada kalabilir miyiz?*" diye işaret diliyle sordu, şeker komasına girmiş gibi dans ederek. Elimi ağzıma götürdüm, bu küçük kız ve hayatındaki onca değişime dayanma yeteneğine hayret ettim. "*Aria'yı bıraktığımız için üzgünüm. O benim arkadaşımdı. Onu bu kaleyi göstermek için ziyarete davet edebilir miyiz?*"

Ben cevap veremeden Dante konuştu. "Evet, umarım sonsuza kadar bizimle burada kalırsın. Aria'yı ziyaret etmesini ayarlayabiliriz."

Kalbim kıpır kıpır oldu, ama hemen kendimi azarladım. Tüm dikkatim Skye'da kalacaktı. Dante'yi sadece onun... dengesiz tavırları için kullanıyordum. Acımasızlığı. Bağlantıları.

Nikolaev ailesinin peşimden gelmeyeceğini düşünecek kadar naif değildim. Sonuçta Tatiana benim kim olduğumu *çok iyi* biliyordu. Yeraltı dünyası benim adımları biliyordu ve peşimden geldiklerine şüphe yoktu.

"Skye, odanı görmek ister misin?" Dante işaret diliyle sordu, yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

Gözleri, benimkiler gibi büyüdü. "*Burada bir odam mı var?*"

O başını salladı. "Artık biliyorsun. Ve istediğin gibi değiştirebiliriz." Skye'nin gözleri merakla bana çevrildi ve ben ona gülümseyerek başımı salladım. Onun için bunu mahvetmemin imkanı yoktu. Onu Nikolaev ailesinin güvenli evinden çıkardıktan sonra olmazdı. Onunla birlikte iyi bir hayat yaşadığını ben bile kabul edebilirdim ve dört yıl boyunca sürekli bir aileden diğerine geçtikten sonra bunu ondan daha çok hak eden kimse yoktu. Koruyucu aileler onun işitme engelini bir eksiklik olarak görüyorlardı. Nikolaev ailesi ise bunu bir meydan okuma olarak gördü ve buna rağmen onu sevdi.

Bunun için onlara sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Kendi bencilliğimle mücadele etmem gerekecekti. Bir gün, ne olursa olsun, her şeyi düzeltmem gerekecekti, sanki zaten sağlam bir karma almışım gibi hissetsem bile. Param çalınmış, kızımı dünyanın öbür ucuna sürüklemiş ve Nikolaev'lerdeki yaşamına kıyasla sefalet içinde yaşamaya zorlamıştım.

Kızımı kucağıma geri aldığımda bunu değiştirmezdim, ama bundan sonra ona iyi bakılmasını sağlayacağıma yemin ettim.

"Hadi. Skye'ye yeni odasını gösterelim," dedi Dante, kolunu omzuma dolayarak.

Sonra Skye'yi büyük oturma odasından merdivenlerden yukarı, koridora yönlendirdi. Bu bir hazine avı gibiydi ve kızımız her saniyesinden keyif aldı.

Onunla bu kadar iyi olması hem hoşuma gidiyordu hem de hoşuma gitmiyordu, çünkü bu, beş yıl önce nasıl başarısız olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyordu. Eğer o ortaya çıkmış olsaydı, Skye yıllarca aileden aileye dolaşmak zorunda kalmazdı.

Onu Nikolaevs'lerden aldığımdan beri, kızıma zarar vermiş miyim diye her gün ve her gece endişelenmeden duramıyordum. Travma belirtisi göstermiyordu - bu konuda pek bilgim yoktu - ve ihtiyaç duyduğunda bana rahatça sığınabiliyordu.

Yine de endişeleniyordum. Her annenin görevi bu olmalı, çocukları için sonsuza kadar endişelenmek.

Skye, Dante'nin gösterdiği kapıyı açtı ve odayı gözleriyle tararken şaşkınlıkla dudaklarını araladı.

Son güneş ışınları ufukta batıyordu, soluk ışınları pembe yatak odasına sızıyordu. Pembe peri ışıkları tavandan parıldıyordu. Pembe ve beyaz perdeler, tavandan yere kadar uzanan iki pencerenin her iki yanına asılmıştı. Siyah bir kara tahta, her yere dağılmış Disney prensesleri ve benim en sevdiğim şey... Legolar vardı.

Her küçük kızın hayalini süsleyen yatak odasında dururken düşüncelerim karmakarışık hale geldi. Boğazımdaki düğümü yuttum. Kızıma tüm bunları sunabilmeliydim, ama ona verebildiğim tek şey çıplak otel odalarıydı. Beynimde, kötü seçimlerimden dolayı beni suçlayan bir statik ses vardı.

"Beğenmediğin her şeyi değiştirebiliriz," dedi Dante, kaşlarını çatmış olduğumu yanlış yorumlayarak.

Yerden bir Lego parçası aldım ve avucumda çevirirken gözlerim yaşardı. Yatak yapılmıştı ve halı yeni süpürülmüş gibi görünüyordu, ama oyuncaklar da eksiksizdi.

Kendimi toparlamak için gözlerimi kuvvetlice kırptım. Bu anı mahvetmek istemiyordum, ama göğsümde dönen tüm bu duyguları durduramıyordum. Uzun ve kafa karıştırıcı bir gün olmuştu ve her şeye aşırı tepki veriyordum. Bu yatak odası, mükemmel küçük prenses yatağı, Legolar... Hepsi Dante'nin kendine güvenen, emin tavrını sergilemek için işe yarıyordu ve ben bunu olması gerekenden çok daha fazla seviyordum.

"*Her şeyi seviyorum,*" dedi Skye, Energizer tavşanı gibi bacakları üzerinde zıplarken. Odayı sevdiyse, benim için önemli olan tek şey buydu. "*Biraz oynayabilir miyim?*"

Dante başını salladı, sonra elimi tutup beni odadan çıkardı. Kapı arkamızdan kapandı ve beni kendine doğru çevirdi.

"Ne oldu?" Ona bakmayı reddettiğim için, parmaklarıyla çenemi sıkıca tutup yukarı doğru kaldırdı. "Ne olduğunu söyle yoksa bütün gece burada kalırız."

Burnumu çekerek kendimi onun elinden kurtardım. "*Hiçbir şey.*"

Kalbim deli gibi çarpıyordu, ama panik yüzünden değil. Beni boğan, giderek büyüyen duygularımdı.

"Tamam o zaman. Rahat olalım, çünkü sen bana söylemeden buradan kıpırdamayacağız."

"*Ben berbat bir anneyim,*" dedim, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken dudaklarım titriyordu.

Kaşları çatıldı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Elimin tersiyle burnumu sildim. "*Çünkü ona tüm bunları sen verdin.*" Kapalı kapıyı işaret ettim, Skye muhtemelen onu aldığımdan beri ilk kez mutlu bir şekilde oynuyordu. "*Ona verdim...*" Boğuk bir hıçkırık kaçtı. "*Ona hiçbir şey vermedim.*"

Parmakları hala çenemdeyken, birini kaldırıp yanağımı okşadı. "Bana bak ve dikkatlice dinle," diye emretti ve eski Dante tanıdığım Dante geri dönmüştü. Otoriter ve sinir bozucu. "Sen ona hayat verdin. Ona sevgi verdin. Bütün bunlar..." Başını yatak odasına doğru uzattı. "Bunlar sadece maddi şeyler. Ayrıca, bunları ben seçmedim bile. Cesar'dan bunları bir araya getirmesini istemek zorunda kaldım. Birlikte yeniden dekore etmek için zaman ayırabiliriz."

Kahretsin, bu kadar cömert ve nazik olduğunda ona direnmek zordu. Ben, bariyerlerimi koruyabilmek için pisliği tercih ediyordum. Son birkaç aydır hissettiğim yalnızlık, önceki yılların acısı, endişeler —hepsi kayboldu.

Gözlerim iznim olmadan dudaklarına indi ve bir parçam onları dudaklarımla hissetmeyi arzuladı. Beş yıl önceki gibi ona yakın hissetmek için.

"*Neden bana öyle bakıyorsun?*" Sanki beni seviyormuş gibi. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi.

Gerildi, aramızda sessizlik uzadı. Varlığı tenimi ısıtırken, beni kalbimin tellerini titreten bir şeyle izliyordu. Karanlık, samimi, savunmasız bir şey. Ve bunu görmeme izin veriyordu.

"Uyanık ya da uykuda, akli başında ya da deli, tek gördüğüm senin yüzün. Tek hissettiğim senin dokunuşun. Tek istediğim sensin." Göğsümdeki baskı o kadar arttı ki, gözlerime yine yaşlar doldu.

"*Neden?*" Soruma verdiği tepki ve duruşu kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. "*Ya kaçarsak?*"

Gözlerinde çelişkili bir şey parladı, hem korkutucu hem de heyecan vericiydi.

"Senin bulamayacağım hiçbir yere kaçamazsın," diye yemin etti. "Beni terk etmeye çalışma, Nix," dedi, gözlerini kısarak. "Seni bulana kadar her taşı çevireceğim. Asla vazgeçmeyeceğim." Yaklaşarak alaycı bir nefes verdi. "Yani kaçarsan, karahindiba, sürekli hareket etsen iyi olur, çünkü ben hemen arkanda olacağım."

O anda Dante Leone'den kurtulmanın imkânsız olduğunu anladım.

ELLĪ

DANTE

Parlak safir gözleriyle bana bakarken, kalbimde küçük ama acımasız delikler açıyordu. Gözlerinde korku belirdi, ama aynı zamanda meydan okuma da vardı. Bu, testislerimi sıkılaştırdı, her hücrem onu sahiplenmemi istiyordu.

Ellerim yumruk oldu, içgüdülerimle savaşıyor.

"*Odam nerede?*" diye sordu sonunda. "*Umarım kızımın odasına yakındır.*"

Eğlenerek kaşlarımı kaldırdım. "Odamız Skye'nin odasına yakın."

Yüzü kızardı ama gözlerimi dik dik baktı. Onun bu özelliğini her zaman sevmişimdir. Ateşli kişiliğini.

Ona bakarak, bizim şakalaşmamızı ne kadar sevdiğimi belli etmedim. Gerçek şu ki, ben de bir türlü gelmeyen sonraki kısmı sabırsızlıkla bekliyordum. Barışma seksi, ya da her ne haltsa. Gözümün önüne farklı senaryolar geldi: Phoenix, ben onun amını yalarken zevkten sırtını kamburlaştırıyor, ben onun güzel ağzını sikiyordum, ya da daha da iyisi, ben onu unutulmaz bir şekilde sikiyordum, o da vücudunu yatağımın kenarına katlıyordu.

"*Peki,*" diye pes etti. "*Bana odamızı göster.*" Gözlerini devirdi, hoşnutsuzluğunu açıkça belli etti.

Marchetti'nin Illias'a yaklaşan ikizleri için tavsiye ettiği dadı Donatella, merdivenlerden yukarı çıktı ve bize meraklı bir bakış attı. "Skye'ye göz kulak olur musun?" diye sordum ve o, izin istercesine Nix'e baktı, ben de işaret diliyle "Donatella Skye'ye göz kulak olsa olur mu?" diye sordum. Yüzünde tereddüt belirdi. "Geçmişini araştırdık ve Yunanistan'dan dönerken referanslarını inceledim."

"Ben de Amerikan İşaret Dili'ni iyi bilirim," diye araya girdi Donatella, yetkin bir şekilde işaret diliyle konuşarak. Nix şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Büyükanнем ve büyükbabam sağırdı ve Amerikalıydılar."

Nix, bir saniye düşündükten sonra "*Evet, teşekkürler*" diye cevap verdi.

Donatella, kapıyı açık bırakarak Skye'nin odasına girdi. Skye'ye bir şey işaret etmiş olmalıydı, çünkü Skye, "Tabii, seninle lego oynamayı çok isterim" diye cevap verdi.

Havada yumuşak, mutlu bir kıkırdama yayıldı ve Skye'nin emin ellerde olacağını anladım.

Yatak odamıza ulaşana kadar koridoru boydan boya yürüdük. Burası kalenin en büyük odasıydı ve bir zamanlar Habsburg Arşidükü Maximilian'ın eşi Prenses Charlotte'a aitti. Büyük oturma odasının dekoru kraliyet mavisiyle vurgulanmıştı ve sağ köşede, denize bakan balkona açılan büyük Fransız kapılarının yanında bir şömine vardı.

Pers halıları üzerinde sessiz adımlarla yürüyen Skye, bitişik odaya doğru ilerledi ve uzun aynanın önünde durdu. Büyük bir kemerli geçit, dört direkli bir yatağın, uyumlu süslü, el oyması komodinler ve maun çekmeceli dolapların arasında durduğu ana yatak odasına açılıyordu.

"*Vay canına, burası çok güzel.*" Şaşırmış gibiydi. Anlaşılmaz bir ifadeyle yatak odasını inceledi ve ben de parmağımı boynunun kıvrımlarında gezdirmekten kendimi alamadım.

Gözleri aynada benimkilerle buluştu ve bir sıcaklık okusu doğrudan kasıklarına saplandı. Düşünmedim. Düşünseydim bile, kendimi durduramazdım. Ona yaklaştım, sırtı benim göğsüme değene kadar, penisim onun kичının kıvrımlarına yaslandı.

Taze bahar yağmurunun kokusu beni sardı ve şiddetli bir özlemle doldurdu. Bu kadın beni cehennemden daha sıcak yakıyordu. Aynada yansımamızı izledim, her hareketiyle göğüsleri inip kalkıyordu.

Kırmızı bukleleri yüzünü çerçeveleyiyor, dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde aralanmış, vahşi ve evcilleştirilmemiş görünüyordu. Lanet olsun, onu ayakta, arkadan girerken izleyerek sikmek istedim.

Farkına varmadan ellerim omuzlarında, boynunun yumuşak derisini okşuyordu. Gergindi, kaslarından bunu hissedebiliyordum. İçgüdülerimle hareket ederek omuzlarını masaj yapmaya başladım, kaya gibi sert düğümleri yoğuruyordum.

Güzel, dolgun dudakları titriyordu. Tereddütle bana dönerek yüzünü bana çevirdi ve ben onun beni itip, azarlayacağını bekliyordum. Ama ikisini de yapmadı. Bunun yerine, orada durup bekledi.

Elimi uzattım ve alt dudağını okşadım. Sonra yaptığı şey beni şaşırttı. Gözlerini benden ayırmadan dilini çıkardı ve başparmağımın ucunu yaladı. O kadar hevesle yaladı ve emdi ki, onu dizlerinin üzerine çökertip dudaklarının benim sikimi sarmasını ve beni emmesini görmekten başka bir şey istemedim.

Henüz çok erken, diye uyardı beynim. Önce onu kazan.

Parmağımı çekip yüzünü avuçlarımla kavradım, böylece dudaklarımı okuyabilsin. "Dizlerinin üzerine çök."

Harika, şimdi ben de bir ikiyüzlü olmuştum.

Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırttı ama bana soru sormadı. Dizlerinin üzerine çöktü, dudakları aralık ve yanakları kızarmış bir şekilde bana baktı. Penisim pantolonumun içinde acı verici bir şekilde sertleşti ve gözleri kasıklarına indi.

Aklım ve sikim, onun ağzını sikme ihtiyacıyla mücadele ederken savaşıyordu. Onu arzuluyordum, ama ona doğru davranmak istiyordum. Onun dünyasını alt üst etmişim ve kendi isteğiyle gelmiş olsa da - ki bu konuda hala şüpheliydim

—onun bir şeyler sakladığını düşünmeden edemedim.

Kemerime uzandı, benim yerime karar verdi, ama ben ellerini tuttum. Ellerini benim tutuşumdan çekip çıkardı ve "*Sikini emmek istiyorum*" işareti yaptı.

Tanr ım. Oyun
bitmişti.

Ama benim de kendi taleplerim vardı. "Önce gömleğini ve sütyenini çıkar. Beni emirken göğüslerini görmek istiyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, itaat etti. Gömleğini çıkarıp sütyenini çözdüğünü, göğüslerinin ortaya çıktığını izledim. Adrenalin beynime hücum edince göğsüm hızla inip kalktı. İkisi de.

"Şimdi, sikimi çıkar ve em."

Elleri uyluklarımdan yukarı kayd ı, pantolonumun kumaşı üzerinden uzunluğumu okşadı. Boğazımdan bir homurtu çıktı. Acele etmezse, daha başlamadan her şey bitecekti ve bu kabul edilemezdi.

Kemerimi açtı, sonra pantolonumu çözdü. Parmakları sikimin sırtını hafifçe okşadı ve ben titredim. Çok yakındı. Yeterince yakın değildi. Geri kalanını da çıkardı, gözleri sikimin üzerindeydi. Dudaklarını yaladı ama ağzına almaya hiç niyetli değildi.

Boynunun arkasını tuttum ve diğer elimle penisimin tabanını kavrayarak onu öne doğru çektim. "Em ve gözlerini benden ayırma."

O itaatkar bir şekilde ağzını açtı ve ben de boğazının en arkasına kadar içeri soktum. Soluk teni kızardı, ama bana karşı koymadı. Gözleri yaşlarla doldu, ama bana... güvenle baktı. Lanet olsun, bu olamazdı.

Görünüşe göre tamamen hayal dünyasına girmesi için tek gereken bir oral seksti. Yanağını avuçlayarak, "Eğer fazla gelirse, uyluğuma dokun" dedim.

Kabul ettiğini gösteren bir şekilde gözlerini kırptı ve ağzını daha da açtı. Çekildim ve o derin bir nefes aldı, sonra tekrar içeri soktum. Ben boğazını daha sert sikmeye başladıkça o benim sikimi yaladı ve yanaklarını çukurlaştırdı. Daha derine.

Hareketlerim ne kadar acımasız olursa olsun, o pes etmedi. Tükürük ve gözyaşları çenesini kapladı.

"Çok güzel, karahindiba," diye homurdandım, zirveye yaklaşırken. "Sen benimsin. Sadece benim için yaratıldın."

Ağzımı okuyup okumadığını bilmiyordum, ama bunu sevdiğini anlayabiliyordum. Gözleri parladı ve boğazında bir inilti titredi. Elimi ensesine koyup onu yönlendirerek ağzını sert vuruşlarla sikiyordum.

O öğürünce ben durdum, ama çıkmadım. O kendine gelene kadar bekledim, bir nefes daha aldım, sonra biraz daha ilerledim.

Gözleri yüzüme kilitlendi. "Çok iyi gidiyorsun. Çok sert boşalacağım. Biraz daha."

Gözlerini kırparak izin verdi ve son bir kalça hareketimle, tamamen içine girdim. Boğazı sıkıştı ve ben inledim, parmaklarımla onun cildini kavradım. Dilini penisime bir kez daha sürmesi beni doruğa ulaştırdı.

Gözleri hala benimkilere kilitliyken, mümkün olduğunca çok spermimi yutmaya çalışmasını izledim. Sanki beni kurtarıcısı olarak görüyormuş gibi. Sanki *bunu* istiyormuş gibi.

Benim.

Bu basit kelime, beni o kadar güçlü bir şekilde etkiledi ki, onu sonsuza kadar yanımda tutmak için her şeyle ve herkesle savaşağımı biliyordum. O tamamen benimdi.

Çekildiğimde, spermimin bir kısmı dudaklarından ve çenesinden damladı ve o, bana bakmaya devam ederken dilini çıkarıp onu temizledi.

Başından beri biliyordum, bu kadın benim için mükemmel bir eşti.

ELLİ BİR

PHOENIX

D ante boğazıma indi ve bu bana güç verdi. Birkaç saniye sonra, sadece ucu kalana kadar ağzımdan çekildi.

Ona baktım, beni nasıl mahvettiğini görmesini sağladım... birden fazla şekilde.

Gözyaşlarıyla ıslanan yüzümü sildi ve kalbimi burkan bir şefkatle bana baktı. Onun için yeniden aşık olmak benim için bu kadar kolaydı. Altın kafese hapsolmuş bir kuş gibi bununla mücadele ettim, ama ne zaman pes etmem gerektiğini bilecek kadar akıllıydım.

Boğazım ağrıyor ve acıyordu, çıplak göğüslerim onun dokunuşunu özliyordu. Ağzımdan çıkarken, ayağa kalkmama yardım etti ve sonra pantolonunu giyerken ben yarı kapalı gözlerle onu izledim.

Onun için neden dizlerimin üzerine çöktüğümü bilmiyordum.

Ya da belki biliyordum ama kendime itiraf etmek istemiyordum. Nefes almam zorlaşmıştı ve kendime nefes alıp vermeyi hatırlatmam gerekiyordu. Onun yakınlığı ve ağzının bana değme olasılığı yüzünden tüylerim diken diken oldu.

Onun büyüüne tekrar kapılmam için tek gereken buydu... bir gün. Aptal kalbim göğsümden fırlayıp onun büyük, güçlü ellerine sığınmak istiyordu.

Beş yıl önce ona kalbimi gümüş tepside sunmuştum, ama en çok ihtiyacım olduğu anda o beni ihanet etmişti.

Yine de burada, dizlerimin üzerinde, ona oral seks yapıyordum. Birinin kafama vurup bana akıl vermesi gerekiyordu.

Sonra, hiç uyarı yapmadan, beni öptü. Sertçe. Çaresizce. Dudaklarım açıldı ve dili içeri girdi, beni vahşice sahiplendi. Göğsümde şok ve sıcaklık patladı ve ben inleyerek kollarımı boynuna doladım.

tadım çok güzeldi, tıpkı hatırladığım gibi. Hiç çekinmeden öpüştük, sanki ben *onunmuşum gibi*.

Beş yıl önce yaptığı gibi.

Bunu düşünme. Fısıltılar oradaydı, beni uyarıyorlardı, ama isteğim hepsini görmezden gelmemi sağladı. Sadece bu seferlik. Sadece birazcık. Onu, son birkaç aydır beni kemiren bu yalnızlığı söndürmek için kullanacaktım. Aslında yıllardır.

Hassas meme uçlarım gömleğine sürtündü, bizi birbirimize yaklaştırdı. Onun göğsünün ısısı altında sertleştiler ve cildimin altında kıvılcımlar çıktı. Kalbi benimkiyle aynı ritimde, sert ve hızlı atıyordu.

En son beni öptüğünden beri kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim.

Ağzı boğazımdan aşağıya doğru kaydı, boynumun ve omzumun birleştiği kıvrımı takip etti, sonra emdi ve ısırıldı, ben de bunu bacaklarımın arasında hissettim. Ona sürtündüm, onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Gururumun canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

Bu çalınan anda istediğimi alacaktım. Sonuçta, tüm orgazmlarım Dante Leone ile başlıyor ve bitiyordu.

Sanki teslim olduğumu hissetmiş gibi, beni kaldırdı ve ben bacaklarımı beline doladım. Beni yatağa götürürken, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni sıkıca tuttu. Beni yorganın üzerine bıraktı ve göğüslerim çarpmanın etkisiyle sıçradı. Eli, yanağımdan kaburgalarımın kadar çıplak tenimi okşadı, sonra geri dönüp göğüslerimi avuçlayıp sıktı.

Zevk içimi kapladı ve doğrudan kalbimin derinliklerine ulaştı.

Çok uzun zaman olmuştu, zevkimin artmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Başparmağıyla meme ucumu okşadı ve sırtım keskin bir nefesle kavislendi.

Parmakları bel bandıma takıldı ve pantolonumu ve iç çamaşırlarımı uyluklarımdan aşağı çekti, beni tamamen çıplak bıraktı.

Bu farkındalık bir sonraki nefesimi keserken, o başını eğdi ve hassas etimi emmeden önce iç uyluklarımı öptü. Girişimden klitorisime kadar beni yaladı. İnledim, parmaklarım onun kafa derisine gömüldü ve saçlarını kavradı. Onun inlemesi bana ve içimde derinlerde titreştiğini hissettim.

Ona gömleğini çıkarması için yalvarmak istedim, böylece avuçlarımın altında kaslarını hissedebilirdim, ama dili içime girdiğinde, her şeyi unuttum

Unuttum. İnledim, tırnaklarımı saç derisine geçirdim, sıcaklığımın üzerinde onun sakallarının yanığını hissettim ve ondan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anladım.

Pürüzlü elini bacağımdan aşağı kaydırды ve omzuna doladı, beni genişçe açtı. Utanmam gerekirdi, ama utanmadım. Çoktan kendimi kaybetmişim. Dilini içime soktu. *İçeri ve dışarı*. Tekrar tekrar.

Bir avuç saçını kavrayarak, o beni çalıştırırken kalçalarımı hareket ettirdim, boşalmayı bulmak için çaresizce. Klitorisimi *sertçe* ısırdı, sonra kalçalarımıdaki parmaklarının baskısında hissettiğim karanlık, sadist bir tatminle homurdandı. Klitorisimi emdi, sıcak, ıslak ağız vücutumun her hücrelerini ateşe verdi.

O benim boşalmamı uzatırken, hislerim kıvrıldı ve büküldü. İhtiyacım olan bir nefes verdim, ağızına daha da sertçe sürtünerek, ona nerede ilgilenmesini istediğimi anlatmaya çalıştım. Ama o beni görmezden geldi, yavaşça yalayıp emmeye devam etti.

Arzumun közleri daha parlak yanıyordu. Kalçalarımı sallıyordum, kaslarımın gerildiğini hissedene kadar orgazmı kovalıyordum. Bir elini boğazıma götürdü ve hafifçe sıktı, dilini amımın içine sokmaya devam etti.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Basınç patladığında gözlerimi sıkıca kapattım. Vücutum onun üzerinde titreyerek orgazmın dalgalarına kapıldı. Bu böyle devam etti, gevşek his gerginleşerek beni onun dokunuşları altında hamur gibi yumuşak hale getirdi.

Gözlerimi açtığımda, bana büyük bir saygıyla bakan gözlerini gördüm, bu da kırılğan kalbimi titretmişti.

İç uyluklarımı öptü, karnımı ve hassas göğüslerimi yaladı. Cildim yine cızırdadı, karnımın altında boş bir ağrı oluştu.

Ağız ağızıma geldi ve inledi. Dilini içeri soktu ve dudaklarında kendimin tadını alabildim.

Alt dudağımı dişlerinin arasına alırken, ben de gömleğine uzandım ve düğmelerini açmaya çalıştım, ama o bileğimi tutarak beni durdurdu.

Kendimi kurtarmaya çalıştım ama o yerinden kıpırdamadı. Bana dokunmama izin vermedi ve ben çıplak ve sergilenir halde yatıyordum.

Kaşlarımı çatarak geri çekildim ve gözlerine baktım.

"Kalıyor." Yüzündeki ifade sert, gözlerinde anlamadığım hayaletler dolaşıyordu, ama durup düşünmedim. Ayağa fırladım ve giysilerimi aldım, yeniden aşağılanmış ve ihanete uğramış hissediyordum.

En kötüsü, bunun olmasına izin vermiş olmamdı.

Giyindikten sonra, gururum paramparça olmuş halde odadan çıktım. Dante hemen arkamdan geldi, ama onu görmezden geldim. Skye'nin odasına doğru yürüdüm, kızım bir kapı ötedeki odada yatarken ben şehvete kapıldığım için kendime kızıyordum.

Kapı koluna dokunduğum anda bileğimi tuttu.

Dönüp baktım. "Ne?" diye işaret dilinde sordum, açıkça sinirliydim. Smokin giydiğini fark ettim, bu onu daha karanlık ve resmi gösteriyordu. Tutkulu adamın izleri tamamen kaybolmuştu.

Sessiz bir irade savaşında birbirimize baktık. Çenesi gerildi ve öfkem alevlendi, patlamak üzereydim.

"Özür dilerim." Onun özrü karşısında kafam karışırken kalbim durdu. Ama kalbimi sızlatan bu değildi. Onun gözlerindeki acı dolu bakıştı. Tereddütlü bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Kolonyasının kokusunu aldım, tanıdık koku her nefesimde ciğerlerimi sıkıştırıyordu. "Seni özledim, karahindiba."

Boğazım sıkışmış gibi hissettim, göğsüm sıcaklıkla doldu, ama tereddüt ve güvensizlik çoktan kök salmıştı. Mideim, fısıltıların uyarısı gibi kıvrıldı. *Ona güvenme. Seni yine incitecek. Daha da kötüsü, Skye'nin kalbini kıracak.*

Beni değil, Reina'yı seçti. Beni yetersiz buldu. Beni seçmedi. *Yine.* Gözlerim yanıyordu, ama onun önünde ağlamayacaktım. Kendimi savunmasız bırakıp şehvete kapılmam yeterince utanç vericiydi.

"Skye yakında acıkacak," diye işaret dilinde söyledim.

"Nişanlı" ya da değil, Dante Leone siktirip gidebilirdi.

Merdivenlerden inip yemek odasına girerken, ağız sulandıran soğan, sarımsak ve baharat kokusu havada yayılıyordu. En az yirmi kişinin oturabileceği uzun maun masa yemeklerle doluydu. Deniz ürünlü makarna, ekmek, enginar, kuzu eti, sebzeler, prosciutto ve tiramisü ile dolu tabaklar masaya yerleştirilmişti.

Cesar çoktan oturmuştu ve biz içeri girdiğimizde ayağa fırladı. Selam vermek için başını eğdi, gözleri Skye'ye doğru indi ve abartılı bir şaşkınlık ifade etti.

"Burada kim var bakalım?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Skye onun bakışlarına karşılık verdi, çekinmedi. Cesurdu, benim onun yaşındayken olduğumdan daha cesurdu. Cesar, Dante gibi acımasızlığını açıkça göstermiyordu belki, ama onu sıradan bir adamla karıştırmak mümkün değildi.

Dante, kızımızın saç örgüsünü parmağına doladı ve yumuşak bir gülümsemeyle, "Bu Skye. O bizim çocuğumuz," dedi.

Onun ağzından çıkan bu sözleri okurken kalbim göğsümde çarpıyordu. Bunların ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu.

"Vay canına, ne sürpriz," dedi Cesar yavaşça. "Bunu hiç beklemiyordum."

Bu yorum tuhaftı ve Dante'nin çatık kaşlarına bakılırsa, o da öyle düşünüyordu.

"*Cesar ASL biliyor mu?*" diye Dante'ye sordum.

"Biraz." Dante sağ koluna bir bakış attı. "Cesar ve ASL, iki sağ el ve iki sol ayak gibidir."

Cesar gözlerini devirdi. "Öğreneceğim. Bekle ve gör."

Cesar'ın coşkusuna gülmeden edemedim. "*Öyle olacak,*" diye işaret dilinde söyledim ve Dante tercüme etti. "*Şimdilik, dudaklarımızı okuyabilmemiz için yavaş konuş.*"

"Not aldım." Cesar'ı şimdiden sevmiştim.

"Pekala millet," dedi Dante, bana ve Skye'ye sandalye çekerek. "Yarın büyük bir gün ve hepimizin buna hazır olmasını istiyorum. Hadi yiyelim." Skye hevesle başını salladı ve benim karnım da buna karşılık olarak guruldadı. "Açlıktan ölüyorum," dedi ve uzun yemek masasında benim soluma, Skye'nin tam karşısına oturdu.

Skye, Dante ile aramızdaki gerginliği fark etmeden ekmeğe uzandı. "*Ben de.*"

Aşçı kuzuyu keserken biz de kendimize servis yapmaya başladık.

Cesar'ın gözleri Dante'den bana, Skye'ye, sonra tekrar Dante'ye kayıyordu. "Skye kaç yaşında?" diye sordu sonunda. Skye dudaklarını okudu ve beş parmağını kaldırdı. Dante'nin yüzünde bir ifade belirdi, ama hemen gizledi. "Peki senin doğum günün ne zaman?"

Skye işaret diliyle cevap verdi, Dante de tercüme etti. "Aralık. Yılbaşı gecesi."

Korku ve şüphe midemde birikti. O biliyor muydu? Olamazdı. Cesar'ın beş yıl önce buralarda olduğunu biliyordum, ama hiç karşılaşmamıştık

. En azından hatırladığım kadarıyla, ve o unutulacak bir adam değildi.

Gözlerine baktım ve o anda şüphesiz anladım. Cesar, Skye'nin Dante'nin olduğunu biliyordu.

Dante, ceketinin düğmelerini açmış, sandalyesine yaslanarak beni inceliyordu. Bunu gizlemeye bile tenezzül etmiyordu. Cesar ise beni farklı bir ilgiyle inceliyordu. Neredeyse rahatsız edici bir ilgiydi.

"Yarın için her şey hazır mı?" diye sordu Dante.

"Paketi bu gece alacağım," diye cevapladı Cesar ve ben kaşlarımı çattım.
Ne paketi?

Dante geniş bir gülümsemeyle, "Bana yardımcı olabileceklerini biliyordum," dedi. Cesar gözlerini devirdi. "Daha çok korkuyorlar gibi."

Gümüş çatal bıçaklar avize ve mum ışığında parıldıyordu. Skye ve Dante aynı yemekleri yediler, yeşillikleri stratejik olarak kaçındılar.

"*En azından biraz bezelye yiyin,*" diye ısrar ettim.

İkisi de bana attıkları bakış, ifadelerindeki benzerlik olmasaydı komik olabilirdi. Şarap kadehime uzandım ve bir yudum aldım, sırtımdan bir damla ter kötü bir şekilde aşağıya doğru yuvarlandı.

Onları yemek yerken izledim ve birden her şeyi çok net bir şekilde gördüm. Kaşıklarını tutuş şekilleri. Çiğnerken başlarını yana eğiş şekilleri. Gözleri kapalıyken su içiş şekilleri.

Neredeyse aynı ifadelerle bana baktıklarında, kızımın gözlerinin benimkine benzemediğini fark ettim. Dante'nin gözlerine benziyordu. Onun tavırlarına. Onun ifadeleri. Hatta ağzına bile.

Yemeği bitirdiklerinde, Skye dikkatlice tiramisuya uzanırken, Dante parmakları arasında bir sigara sardı.

"*Onun yanında sigara içme,*" diye uyardım onu.

Gözlerini sigaraya indirdi, parmakları hareket etmeyi hiç bırakmadı. Masaya hafifçe vurdu, dikkatini bana verdi.

"Bırakacağım," dedi, beni karanlık bir eğlence ifadesiyle izleyerek. "Haklısın. Ailemiz için iyi değil." Midem sıkıştı, gizli bir anlam sezdiğim halde ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. "Hâlâ o ismi istiyorum, Nix."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, aniden anlamını kavradım. Unutmuş olmasını ummuştum, ama bunu düşünmek aptalcaydı.

"Kimin adı?" diye sordu Cesar, ben omuz silktim, Dante ise onu görmezden geldi. "Kız kardeşin nasıl?" Cesar konuyu değiştirmeye çalıştı, bana

eğlenceli bir ifadeyle izledi.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Gerçek şu ki, hiçbir fikrim yoktu. Kız kardeşimle aylardır konuşmamıştım. Dante'ye onu ve Amon'u sormamıştım, çünkü hafıza kaybı numarasını anlar diye korkuyordum. Bunun benim açımdan en akıllıca hareket olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Skye'yi bulmak acımı biraz hafifletmişti, ama onu ne kadar özlediğimi unutmam için yeterli değildi. Yeğenin haberini onunla paylaşmak ve ondan sakladığım her şeyi anlatmak için can atıyordum. Ama yapamazdım. Bunun onu Nikolaev'lerin tehlikesine sokabileceğini bildiğim için yapamazdım.

"Phoenix hafıza kaybı yaşıyor," dedi Dante benim adıma, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Cesar bana açıkça inanamıyormuş gibi baktı. Gergindim, beni çağırmasını bekliyordum ve neredeyse bir dakikalık sessizliğin ardından, sonunda sessizliği bozdu.

"Yani şimdi aynı sorunu olan iki kişi var, ha?" Dikkatini Skye'ye çevirdi. "Sen ve ben, evlat. Bu sorunu çözmemiz gerekecek. Sözlerimi iyi dinle," dudaklarını okuyabilmesi için yavaşça konuştu.

Amnezi olan iki kişi mi? Bu çok tuhaf bir yorumdu. Ne demek istediğini sormak dilimin ucundaydı, ama Dante Cesar'a intikam vaat eden karanlık bir bakış attı ve ikisinden de başka bir şey öğrenemeyeceğimi anladım.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Sessiz kaldım.

ELLİ İKİ

DANTE

Dün akşamki yemek kıl payı kurtulduk.

Cesar, Phoenix'e hafıza kaybımı neredeyse ifşa ediyordu. Onu o anda vurmak istedim. Bunu açıklamaya hazır değildim. Ardından sorular gelecekti ve ben bu yola girmeye hazır değildim.

Cesar, annemin ailesinin son beş neslini birleştiren malikanedeki küçük aile şapelinde yanımda duruyordu.

Ben şapelin önünde durmuş, Phoenix ve Skye'nin gelmesini beklerken, Cesar, benim ona karşı artan sinirimi fark etmemiş gibi, durmadan konuşuyordu.

"Senin cenazeni de gizli tutayım mı?" diye sordu Cesar, düşünceli bir şekilde başını eğerek, sanki bir şey düşünüyormuş gibi, sonra devam etti. "Belki plastik cerrahi yaptırıp sana benzeyebilirim... Tek yapmam gereken aptal gibi davranmak ve voilà! Dante Leone'yim." Ellerini havaya kaldırdı ve tüm parmaklarını dramatik bir şekilde salladı.

Dişlerimi sıktım, rahip henüz gelmemiş olsaydı Cesar'a yumruk atabilirdim. Gözü morarmış olsa da yine de tanışımız olabilirdi.

Siktir, belki de gergindim. Dün gece Nix ile olan konuşmam beni rahatsız etmişti. Ama kaçabileceğini söylediğinde, içimde bir heyecan uyandı ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan çıkardım.

Bu bir hataydı. Çok sert davrandım. Onun en son ihtiyacı olan şey benim onu boğmamdı. Ama onu tatmıştım. Resmi hale getirmemize çok az kalmıştı ve onu kaybetme riskini göze alamazdım.

Omuzlarımı silktim. *Hemen* şu "evet" anına ulaşmamız gerekiyordu.

Cesar iç geçirdi, elini saçlarında gezdirdi ve aptalca gevezeliklerine devam etti.

"Yatak odası görevleri zor olabilir ama. Phoenix güzel, ama benim tipim değil." Gerildim, kızgın bir öfke içimi kapladı ve ona döndüm. Yüzümdeki ifadeyi gördü ve bilmiş bir şekilde sırtıttı. "Ne?" diye meydan okudu.

Ne demek istediğini hiç anlamadım, ama bunun için havamda olmadığını biliyordum.

"Siktir git," diye bağırdım. "Bir kelime daha edersen seni vururum." Kıkırdadı. "Önce sağdıcın görevlerini yerine getirmemi bekle."

Onu görmezden gelerek öne döndüm. Sanki işaret almış gibi müzik çalmaya başladı. Üç yıl sonra bu noktaya geldik. *Ona*. Evet, yol boyunca silah yarası, dünya çapında bir insan avı ve sürpriz bir çocuk gibi engeller vardı... ama kimdim ben ki küçük aksiliklerin beni durdurmasına izin verecektim?

Kapılar açıldı, her şey kayboldu ve ben endişeyle nefes aldım.

Phoenix, Skye'nin önünde koridorun sonunda belirdi ve ben ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı çıkardım. O mükemmeldi. Adımını yarıda durdurdu, gözleri benimkilerle buluştu ve ben ona koşmak isterken kendimi hareket etmemek için zorladım.

Gelinlik, onu giydiği için çok güzeldi. İki gün içinde tasarımcı gelinliği bulmak zordu ama imkansız değildi, ama istediğimde oldukça ikna edici olabilirdim. Vera Wang bunu ilk elden öğrendi.

Skye yanına oturduğunda Phoenix'in elini tuttum, ikisi de gülümsüyordu. Parmaklarımı Nix'in eline doladım ve ona sıkıca tutundum, gözlerim yüzündeki narin hatları takip ediyordu.

"Nefes kesici görünüyorsun." Dudaklarıma odaklandı ve omuzlarındaki gerginlik azaldı. Hatta bana utangaç ama samimi bir gülümseme bile gösterdi.

İkimiz de rahibe döndük. Tercüman, Nix ve Skye'nin takip edebilmesi için onun yanında duruyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi saklayamadım. Bu, o, benim her zaman istediğim tek şeydi.

Rahip töreni başlattı. "Bugün Phoenix Romero ve Dante Leone'nin birleşmesine şahit olmak için burada toplandık."

Elimi sıkıca tuttum ve başparmağımla Phoenix'in elinin arkasına daireler çizdim, bundan rahatlık ararken umarım ona da biraz rahatlık vermişimdir.

Bu her zaman böyle olması gerekiyordu.

Rahip, *bağlılık* ve *saygıdan* ve kim bilir başka nelerden bahsetti, ta ki yüzüklerin takas edilmesini isteyene kadar. *Sonunda!* Bu anı bekleyerek üç yıldır yüzükleri saklıyordum. Elmaslarla süslü titanyum yüzüğü parmağına takarken, o kadar güçlü bir rahatlama hissettim ki bir an nefes almakta zorlandım.

Ona mükemmel uydu. Zarif. Güzel. Güçlü.

Şaşkınlıkla gözlerime baktı. "Daha hafif," diye fısıldadım. "Böylece müzik çalarken rahatsız olmazsın."

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve başımı eğip onu öpmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Yüzüğümü parmağıma takarken, büyük bir mutlulukla fark ettim ki parmakları titriyor değildi. Bununla, bizimle barışıyordu.

"Artık gelini öpebilirsin," dedi rahip.

Ona bir adım yaklaştım ve alnımı alnına değdirmeden önce nazikçe yanağını avuçladım. "İşte bu," diye fısıldadım, dudaklarımı okuyabileceğinden emin olarak. "Bu andan itibaren, sen benim karımsın. Benim bakacağım, benim seveceğim ve benim koruyacağım."

Eğildim, dudaklarım onun dudaklarına değdi ve dokundukları anda kontrolümü kaybettim. Onu kendime doğru çektim, kalın saçlarını ellerimle okşadım ve tüm gücümle onu öptüm.

O benim ağzıma inleyerek karşılık verdi ve ben öpücüğümüzü derinleştirdim. Bu öpücük benim yemindi. O benimdi ve ben de onundum. O benim ateşimdi, suyum, havam, hayatımdı. O günden itibaren, o ve kızı benim varlık nedenimdi.

Her şeyimdi.

Kızarmış yanaklarını ve şehvetle dolu mavi gözlerini görünce, gülümsemeden edemedim.

Bu bizim sonsuzluğumuzdu.

ELLİ ÜÇ

PHOENIX

Düğünden sonraki sessizlik, alıştığım sessizlikten farklıydı. Düşündürücüydü. Kırılmazdı. Kargaşayla doluydu. Bu kırılğan birliği rahatsız eden çok fazla sır vardı.

Kaleye vardığımızda öğle vaktiydi.

Skye ve Cesar açık terasta oturmuş, Skye ona ASL öğretmeye çalışıyordu. Dadı Donatella da onlarla birlikte oturmuş, aşcının öğle ve akşam yemeğini hazırladığını bize haber verdi. Dante ve ben de terasta onlara katıldık ve sonraki birkaç saat boyunca normal bir aile gibiydik. *Neredeyse*. Dışarıdaki muhafızlar ve silahlar hariç.

Tamam, belki o kadar da normal değildik.

Terastaki masa yemeklerle ve Dante ile bana benzeyen iki küçük figürün bulunduğu bir düğün pastasıyla doluydu. Benimki sahte kızıl değil, koyu saçlıydı. Kız kardeşim ve arkadaşlarımın da bizimle birlikte olmasını dilesede, keyifli bir öğleden sonra oldu. Saatlerce terasta oturup, hoş sohbetin tadını çıkardık ve Skye ile Donatella'nın Cesar'a emir yağdırmasını izleyerek eğlendik.

Güneş Dante'nin alyansına yansıyor ve gözlerim kendi alyansıma kaydı. Çok güzeldi ve o kadar hafifti ki neredeyse hissetmiyordum. Bu düğünü çok düşünmüştü ve bu gerçek tek başına kalbimi sızlattı.

Güneş ufukta hızla alçalırken Dante minibara doğru yöneldi. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kenara attım ve ona doğru yürüdüm.

Yıllardır onun yanında duvarlarımı sağlam tutmaya çalıştım, ama o bu duvarları yavaş yavaş yıkıyordu.

Elini bara dayayarak, dönüp bana baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ama bakışları... Yakılmış bir kibrit gibi yakıyordu. Sırtımdan bir ürperti geçti ve umdum ki, sonunda bu adamdan kurtulabilecektim.

"Bir içki alabilir miyim?" diye sordum.

Viski sürahisinin kapağını açtı, bir bardak daha doldurdu, bana uzattı ve parmakları benimkilerle dans etti.

Bu temasla çıplak kollarımda tüylerim diken diken oldu. Başımı geriye eğdim ve içkiyi bir dikişte içtim, sonra bardağın yanına koydum.

Elini çenesine götürdü, gözleri hiç kaymadı. "Benimle başa çıkmak için içki içmen gerekmeyecek, değil mi?"

Onun alanına girerek kravatının ucunu tuttum. "Ya içersem?" Kokuyu ciğerlerime çekerek içime çektim. Tedbirli davranma alışkanlığım rüzgârla birlikte uçup gitmiş gibiydi. Aptalcaydı. *Pervasızcaydı.*

Vücudu bir anlığına dondu, ama gözlerimde bir şey okumuş olmalıydı. Kırılmalı, endişe ve arzusunun karışımı. Gerçek şu ki, onu *istiyordum*, ama bir yedek olmak istemiyordum. Beni ve sadece beni istemesini istiyordum. Bizim büyüdüğümüz aileden farklı bir aile istiyordum. Belki de annem ve babam İtalya'ya taşınmadan önceki ailem gibi.

"Sanırım bu bağımlılığını yenmene yardım etmem gerekecek," dedi yavaşça, aynı anda işaret diliyle de konuşuyordu. "Sadece bir tane olabilir." Boynumun arkasını tuttu ve beni göğsüne çekti. Başımı yukarı kaldırdı ve başım dönene kadar beni öptü, dilinde viski tadı vardı. Nabzım bacaklarımda arasında atıyordu ve şehvet kanımda yanıyordu. "Ben senin bağımlılığın olacağım. Senin benim bağımlılığım olduğun gibi."

Kalbim göğsümde hızla atıyordu. O zaten benim bağımlılığımdı. Bunu inkar etmenin ya da bununla savaşmanın bir anlamı yoktu. Belirtileri fark ederek, beni saran sıkı bir his vardı.

Sanki serbest düşüş gibiydim.

Dudaklarını boynumdaki nabız noktasına değdirdi ve kalbimin etrafındaki buz, kavurucu güneşin altında çikolata eriyip gitmesi gibi hızla eridi. Duvarlarımda bir parçası daha yıkıldı.

Çok erkendi. Beni mahvedip kanatırdı. Tıpkı eskisi gibi.

Kalbimi saran mengene sıkılaştı, tanıdık bir şekilde çekiyordu, ama arzularım galip geldi. Kararımı vermiştim. Elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirecektim.

Cesar ve Skye ortaya çıkarak o anı bozdu. Dante'nin ağır bakışları benden ayrıldı ve kızımızın kollarıyla buluştu.

"*Cesar ve Donatella beni plaja götürebilir mi?*" Gözlerinde heyecan vardı. "*Kalenin hemen önünde olduğunu söylüyor.*"

Gözlerim Cesar'ın kollarıyla buluştu ve onda ciddi bir söz gördüm. Benim sırrımı bildiği için onun için canını feda ederdi. Nasıl olduğunu bilmiyordum, ama bu onun güvenliği konusundaki endişelerimi ortadan kaldırdı.

"Sonra onu yatırırım," dedi Donatella, işaret diliyle. "Böylece ikiniz biraz yalnız kalabilirsiniz."

"Tabii," dedim, bu imada yanaklarımın kızardığını görmezden gelerek.

Skye Dante'ye baktı ve beş yaşındaki bir çocuğun tüm ciddiyetiyle

"*Cesar onun senin koruman olduğunu söyledi. Artık benim koruyucum olabilir mi?*"

Gülmekten boğazım düğümlendi, ama beni en çok şaşırtan Dante'nin kabul etmesi oldu. "O senin, prenses."

Bu lakap beni rahatsız etti. Sasha da ona prenses diyordu. Ama bu bir tesadüften ibaret olamazdı. Skye bir prensesdi. Bu yönüyle bana Reina'yı hatırlatıyordu.

"*Plajda iyi eğlenceler,*" diye işaret dilinde söyledim.

Dante, iki figür kaybolurken beni izledi. Bakışlarındaki şiddet, birkaç gün önce söylediği "*Senin bulamayacağım hiçbir yer yok*" sözlerini hatırlattı.

Belki de onunla kavga etmeliydim, ama kavga etmekten yorulmuştum. Bunun yerine, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı çenesine bastırdım. Sakalları sertti, boğazına doğru bir çizgi öperken, tadı ve kokusundan başım dönüyordu.

Elimi sertleşmiş penisine koyup, tüm uzunluğu boyunca okşadım. Beni ıslak ve sert bir öpücükle öptü, dilim onun diline kaydı.

Boynumun arkasını sımsıkı kavradı ve vücudumu ona bastırdığımda karnımın alt kısmındaki zonklama şiddetlendi. O, ateş, heykel gibi kaslar ve şehvetten başka bir şey değildi.

Dudaklarıma inleyerek, kalçalarımı tutup beni kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı, ellerim saçlarına gömüldü. Merdivenlere doğru yürürken, sanki susuzluktan ölüyormuş ve ben onun tek su kaynağıymışım gibi beni öptü.

Ağzını boynuma doğru kaydırıp ve ben onun yeleşini, sonra da gömleğinin düğmelerini açtı. Ben onun beyaz iç çamaşırını pantolonundan çıkarırken ve onun altındaki sıcak karnını ellerimle okşarken, elleri benim kalçalarımı yoğurdu.

Dişlerinin arasından tısladı ve yatakta üstüme düştüğünde ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı.

Yukarı baktığımda gözlerinde hayaletleri gördüğümde, olduğum yerde donakaldım.

Tanrım, yine mi?

ELLİ DÖRT

DANTE

Birkaç saniye önce Nix'in yüzündeki şehvet, beni izlerken dirseklerine dayanarak yerini sinirlenmeye bıraktı. Her şeyi mahvediyordum.

Ona bedenimi hiç görmemesinin daha iyi olduğunu söylemek istedim, ama hatırlayamadığım bir şeyi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ayrıca, yaralarım ortaya çıktığında yüzündeki tiksintiyi görmek istemiyordum.

İçimdeki canavar dizginlenmişti, ama korkularım dizginlenmemiştir.

"Yarın balayına çıkıyoruz," dedim, tartışılması gereken çok daha önemli şeyler olduğunu bilerek.

O, dizlerini göğsüne çekerek oturdu, gelinliği etrafında havuz gibi duruyordu. "*Skye'dan ayrılmayacağım.*"

Bunu bekliyordum. "O da geliyor."

Başını eğip beni incelerken narin kaşlarını çatı. "*Bu tuhaf değil mi?*"

Omuz silktim. "Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız, karahindiba.

Üçümüz birlikte hayatın dansını süreceğiz ve kimse bizi durduramayacak."

Yüzünde bir ifade belirdi, ama hemen gizledi. "*Nereye gidiyoruz?*" diye işaret dilinde sordu.

"Tahoe Gölü."

Yüzü birkaç ton soldu ve yüzünü buruşturdu.

Dizimi yatağa dayadım, ona uzandım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim, diğer elimle belini sardım ve sıkıca tuttum. "Benden ne saklıyorsun?"

Bu ikiyüzlülük gözümünden kaçmadı. Ondan ne sakladığını öğrenmek istedim, ama kendi sırlarımı açığa çıkarmak istemiyordum.

Dudakları inceldi ve avuç içleri göğsüme bastırdı. "*Hiçbir şey.*"

"Seni tamamen istiyorum, Nix. Her konuda bana güvenmeni istiyorum."

Gözlerinde o kadar savunmasız bir ifade vardı ki, kalbimin kırıldığını duydum. Gerginlik derimin altında kıvrılıyordu ve pes edip bir sigara içmek istedim. Ciğerlerimin yanmasına ve nikotinin damarlarıma yayılmasına izin verip rahatlamak istedim.

Ama hepsini atmıştım. Sözümü tutmak istiyordum.

"*Ben zaten seninim.*" Elini aramıza koydu, parmağındaki elmas yüzük loş ışıktaki parıldıyordu. "*Bak.*" Yüzündeki ifadeden beni azarladığını mı yoksa sadece bir gerçeği mi söylediğini anlayamadım.

Parmaklarım belinden yukarı, kaburgalarına doğru ilerledi, ta ki göğüslerinin alt kısmını okşayana kadar.

"Hayır. Henüz değil." Yüzünü avuçlarımla kavradım, başparmağım dudaklarını okşadı. "Ama olacaksın. Bana güvenmeyi öğreneceksin."

"*Sen bana güvenmeden olmaz.*"

Dürüst olmak gerekirse, haklıydı. Her düşüncemde, her nefesimde, her lanet kalp atışımda o vardı. O kadar derine batmıştım ki, çıkabileceğimi sanmıyordum. Ama sonra, yaralı bedenime dokunduğunda, hayal gücünün çılgına dönüp belirsizlikten dolayı beni terk edeceği korkusu vardı.

Doğrusu, benim zihnim de aynı şeyi yapıyordu ve bu düşüncüyü takip ederek sık sık kapanıyordu. Bu, her iki tarafın da kaybedeceği bir durumdu.

"Seni istiyorum esmerim," diye fısıldadım, başparmağımla yumuşak alt dudağını okşayarak, şeytanlarımla ilgili tartışmayı şimdilik bir kenara bıraktım.

Dudakları açıldı ve dili parmağımı yalamak için dışarı çıktığında penisim acı verici bir şekilde sertleşti. Saçları dağınık ve sırtına dökülmüş, hala gelinliğini giymiş haliyle çok seksi görünüyordu.

"*Seni çıplak istiyorum,*" diye ısrarla işaret etti, yüzünde inatçı bir ifadeyle. Nereden devam edeceğimi bilemeden sertleştim. Ona yaralarımı gösterirsem, onlardan tiksinecekti. Onlara göstermezsem, onu kaybetme riskini göze alacaktım.

"Tek düşündüğüm ve hayal ettiğim sensin," diye fısıldadım.

Tereddütle eğildi, dudakları benim dudaklarımdan kenarına değdi. Dudaklarımız değdiği anda, inlemem göğsümden yayıldı. Dili benimkiyle dolandı ve penisim seğirdi. Elleri, benim hissettiğim aynı ihtiyaç ve aciliyetle göğsümden ve pazılarımda dolaştı.

İnledi, elleri vücudumda aşağıya doğru inip ereksiyonumu kavradı ve kontrolümü kaybettim. Omzuna bastırarak onu yatağıma düşürdüm. Göğüslerinin hatları elbisesinin ince kumaşına baskı yapıyordu.

Nefes nefeseydi, dudakları hafifçe şişmişti ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ön kollarımla kendimi destekleyerek üzerine eğildim, penisim onun vajinasına bastırıyordu.

İnlemesi aramızda yankılandı ve göz kapakları ağırlaşmış, arayış içindeydi.

Onu derin bir şekilde öpmeden önce dudaklarım onun dudaklarına değdi. Bana karşı çok harika hissettiriyordu, küçük vücudu benim iri yapıma mükemmel bir şekilde uyuyordu. Kalçalarımı ona doğru ittim ve o ağzıma inledi. Sırtı yataktan kalktı ve bacağına kalçama doladı.

Küçük eli göğsüme bastırıp, ona bakmak için hafifçe çekildiğinde inledim.

Çenesini gömleğime doğru eğdi, onu çıkarmamı işaret etti. Kahretsin, gömleğimi unutacak kadar dikkati dağılmasını ummuştum. Belki de onu ellerinin ve dizlerinin üzerine çevirip, onu unutulmaz bir şekilde sikmeliyim.

Bunun işe yaramayacağını biliyordum. Çenesinin çıkıntısından ve gözlerindeki ışıltıdan bunu anladım. Ayrıca, en derin sırrımı ondan saklamak yanlış geliyordu.

O artık benim karımdı ve bunu bilmeye hakkı vardı. Doğrusu, onu hayatımın geri kalanı için bana bağlamadan önce bunu duyması gerekirdi.

Beni itti ve sikim pantolonumda şişti. Titreyen elimle saçlarımı okşadım. Siktir, onun beni sevmesini istiyordum. Beni sevmesini. Ve bu...

Yutkundum ve onun geniş gözlerle bakan bakışlarıyla karşılaştım.

"Gördüğün şey hoşuna gitmeyebilir." Kafasını salladı, yüzünde açıkça karışıklık vardı. "Ah, siktir et."

Gömleğimi çıkardığımda, gözleri her santim açıkta kalan deriyle birlikte daha da büyüdü. Yumuşak nefes alışı, kilise çanları kadar yüksek sesliydi.

"*Sana ne oldu?*" Elleri o kadar titriyordu ki, zar zor işaret diliyle konuşabiliyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve yatağın kenarına sürünerek gitti. İçimden inledim, yumuşak, dolgun dudaklarının benim sikimi arasına alması görüntüsüyle sikim acı verici bir şekilde sertleşti. Hâlâ dizlerinin üzerindeyken, parmaklarını kaldırdı ve yaraların üzerinde gezdirdi — göğsümü çirkinleştiren, parlak çizgiler — sanki onlara dokunmaya cesaret edemiyormuş gibi.

"Çirkinler, biliyorum," diye mırıldandım. "Onlara dokunmak zorunda değilsin."

"*Çirkin değiller,*" diye itiraz etti, parmakları cildime değdiğinde ve izleri tek tek takip etmeye başladığında. "*Bunu sana kim yaptı?*"

Kafamı salladım. "Hatırlamıyorum." Bana sorgulayan bir bakış attığında, devam ettim, "Beş yıl önce kaçırıldım. Sonunda hafızamı kaybettim. Bir kısmı geri geldi. Bir kısmı gelmedi." Yüzü soldu ve ağzını kapattı. Onun tepkisinin beni ne kadar etkilediğini görmemesi için düşük bir kahkaha attım. "Senin için mükemmel olamadığım için üzgünüm."

Yutkunduğunda narin boynu sallandı, gözleri parladı, alt dudağı titredi. O anda bir şey değişti. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım, ama ifadesi yumuşadı ve kollarıyla bana sarıldı. Sıcak dudakları göğsüme değdi ve sonra şok oldum, yaralarımı öptüğünü fark ettim.

Aklımı başıma toplayabilmek için öfkeli penisimi sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. Bu acıma mıydı?

Yüzünü avuçlarımla kavradım ve bana bakması için onu geri çektim. "Bana acıma ."

Elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine doladı. "*Acımıyorum. Sadece seni sevmek istiyorum.*"

Kalbim durdu, sonra turbo moduna geçti.

FIFTY-FIVE

PHOENIX

Sonunda anladım. Büyük bir hata yapmışım, ama itiraflarla bu geceyi mahvetmek istemedim. İtiraflar gelecekti ve altıncı hislerim bana bunun çok geçmeden olacağını söylüyordu.

Dante onca yıl beni görmezden gelmemişti. Kaçırılmış, işkence görmüş ve hafıza kaybına uğramıştı, ama o hayatıma geri döndüğünden beri tek yaptığım her fırsatta onunla kavga etmektir.

Parmaklarım hafifçe gövdesinde dolaştı, her yara izini sanki benimmiş gibi hissettim. Beni aldattığını sanmışım, oysa o tüm bu zaman boyunca kendi gizli şeytanlarıyla savaşıyordu. Elim, ona verdiğim yara izinin üzerinde durdu ve kalbim dondu. Orayı bir dövme kaplıyordu ve ben ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakakaldım.

Kahretsin, ona zarar vermişim. Bu gerçek beni kapladı. Onun karanlığı her zaman oradaydı, neşeli tavırlarının arkasında gizliydi.

Gözlerine baktım, reddedilmeye hazırlandığı için gözlerinde güvensizlik dalgalanıyordu ve göğsüm parçalanıyor gibi hissettim.

Dizlerimin üzerine doğrulup onu öptüm. Onun sıcaklığına sürtündüm, ellerim açgözlülükle vücudunu dolaştı.

Dillerimiz birbirine dolanırken bir gürültü yankılandı ve sonra onun tadından başım dönerek geri çekildim. Saçlarımı bir tarafa itti, yüzünü boynuma bastırdı ve içimi bir titreme kapladı.

Dudaklarının boynumun çukuruna bastırması tüm düşüncelerimi çaldı. O, ısırtığın izini yalayarak takip etti, dokunuşu sahipleniciydi, ama bir kez olsun bu beni korkutmadı.

Boynuna dokundum, parmaklarımı köprücük kemiğine doğru kaydırdım ve ağzının üzerinde durarak aramızdaki nefesi alay ettim. Onu

, dilim dudaklarımın ötesine uzanıp onu tatmak için can atıyordu. Göğsümü göğsüne bastırdım ve o belimi daha sıkı kavradı.

Sonra, hiç uyarı yapmadan, beni yatağa itti, bacaklarımın arasına yerleşti ve uyluklarımı omuzlarına doladı, dudakları amımdan saniyeler uzaklıktaydı.

Burnunu iç uyluklarımın üzerinde gezdirerek beni titretti. Dişleri külotumu sıyırdı. Bir titreme daha ve külotumu tam kasık kısmından yırttı, ince kumaş kolaylıkla yırtıldı.

Dilini amımın üzerinde gezdirdi ve gözlerini kaldırıp benimkilere kilitledi.

"Dante..."

Adı dudaklarımdan duyamadığım bir sesle çıktı ama gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bundan hoşlanmıştı. Geri çekildi, çenesi benim uyarılmamla parlıyordu.

"Tekrar." Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptım. "Adımı tekrar söyle."

Kafamı salladım, o dilini tekrar klitorisimin etrafında gezdirirken içimi bir titreme kapladı. Dilini aşağı doğru kaydırды ve içime girdi, amımı diliyle sikti.

Biraz geri çekildi, iç uyluklarımı öpücüklerle yağmurladı, sonra elinin tersiyle ağzını sildi ve "Bana istediğimi ver" dedi.

Gözlerine baktım ve beş yıl önce aşık olduğum çocuğu gördüm. Eli bacaklarımın arasına girdi, başparmağı amımı okşadı ve her yerim hassaslaşarak onun dokunuşuna tepki verdim.

"Dante," diye yalvardım, nefesim kesik kesikti. Bacaklarımı omuzlarına sıkıca doladım ve amımı yüzüne doğru kaldırdım. O da eğildi ve tekrar karşılaştığımız andan itibaren ihtiyacım olan ve istediğim şeyi bana verdi.

Parmakları içime girerken, dili klitorisimi okşamaya başladı, hareketleri ritmik ve kararlıydı.

Hayatta kalması buna bağlıymış gibi amıma dalarken, onu arzusun sisinden izledim. Klitorisimi emdi, parmaklarını içime sokup çıkardı. Ve bir anda, orgazm beni sararken, onun dilinde boşaldım.

Her titreme dinene kadar hassas amımı yalamaya devam etti.

Gözlerimi açtığımda onun memnuniyet dolu sırtışıyla karşılaştım ve o nazikçe bacaklarımı yere indirdi.

"Bana geldiğinde çok güzelsin."

Onun sözleri yüzümü kızarttı. "*Şimdi benimle sevişir misin? Lütfen?*"

Ellerini pantolonunun bel kısmına koydu ve kaslı bacakları boyunca aşağı doğru iterek kalın penisini ortaya çıkardı. Tek bir hızlı hareketle elbisemi yırttı ve beni uygunsuz bir şekilde çıplak bıraktı.

"Giysilerini yırtmayı seviyorum," dedi, bakışları ateşli ve tembel bir şekilde bana dikilmişti.

Dudaklarımı ısırdım, uyluklarım sadece onun tatmin edebileceğini bildiğim yeni bir arzuyla titriyordu. Ellerimi göğsünden boynuna, kalın saçlarına ve pazılarına doğru gezdirdim.

Beş yıl ve her şey bu noktaya geldi. O, benim istediğim tek erkekti. Kondomu alıp takmasını izledim, bu manzara beni tahrik etti.

Kalçalarımı tutup beni kendine çekti, kalın penisi girişime bastırdı. Ucu içime girerken gözlerine baktım ve inledim, kollarımı boynuna doladım. Gözleri koyu mavi, sabit bir havuz gibiydi, beni derinliklerine çekiyordu. Başını eğdi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve uzun, derin bir öpücükle geri çekilmeden önce beni şefkatle öptü.

Sonra boynumdan ve köprücük kemiğimden aşağıya doğru öperek göğsüme ulaştı. Meme ucumu ağzına aldığı anda, gözlerimin arkasında beyaz ışıklar patladı. Diğer eliyle bir göğsümü sıkarken, diğerini yalayıp ısırırdı.

O kadar çaresizdim ki, onu hemen içime almak için *her şeyi* yapardım. Sanki aklımı okumuş gibi, uzunluğunun yarısını içime itti.

Nefesim kesildi ve bacaklarım titredi, onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken. Benim için çok uzun zaman olmuştu. Elleri kalçalarıma geldi.

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve başımı hafifçe sallarken tırnaklarını onun pazılarına geçirdim.

"Hepsini, karahindiba," diye emretti, çenesini sıkarak.

Ellerinden biri kalçamdan ayrıldı ve aramıza girerek klitorisime uzandı. Dairesel hareketlerle ovuşturdu ve sonra ağzı tekrar göğüslerimi buldu. Titreyerek inledim ve onun uzunluğuna karşı sallanmaya başladım.

Kalçamı sımsıkı kavradı, gerginliği her yerinden yayılıyordu.

Dudaklarını aradım ve dudaklarımız birleştiği anda, sonuna kadar içeri girdi.

Kalplerimiz birbirine çarparak, bedenlerimiz birden fazla şekilde birleşti.

Yüzümü boynuna bastırdım ve o yavaşça hareket etmeye başladı, kalçalarını içime itti. Titriyordu, arzularını dizginliyordu.

Gözlerine bakarak, "*Kendini tutma*" diye fısıldadım. Onun her şeyini istiyordum. Buna *ihtiyacım vardı*.

Tekrar söylememe gerek yoktu. Bir sonraki nefeste, elleri her yerdeydi. Beni istediği şekilde yönlendirmek için saçlarımı avuçladı, beni sertçe öptü ve kalçalarımı kavrayarak daha sert, daha derine girmeye başladı. Boynumu ve boğazımı ısırdı, içime girip çıkarken ritmini hiç bozmadı, bana *sertçe* vurmaya devam etti. *Sertçe*. İnemelerim ve hıçkırıklarım boğazımda titreşti.

Bana saldırısından bir an bile ara vermiyordu. Bu çok fazlaydı. Yeterli değildi. Her şey yıkıcı derecede iyi geliyordu.

Pelvisi klitorisime sürtündü ve o kadar sert boşaldım ki gözlerimin arkasında lekeler belirdi. İçimdeki ateş patladı, vücudumun her yerine karıncalanma hissi yayıldı ve arkasında uyuşuk bir sıcaklık hissi bıraktı. İnememi ağzıyla yuttu ve son bir sert itişle, ben ona tutunurken üstümde titredi.

Üzerime yığıldı, vücudunun sıcaklığı ağır bir battaniye gibiydi ve göz kapaklarım ağırlaştı.

Yıllardır ilk kez kendimi mutlu hissettim. Yüzümü boynuna bastırdım ve kokusunu içime çektim. Biz, Skye ve geleceğimizden başka hiçbir şey yoktu.

ELLI ALTI

DANTE

N ix uyanık kalmaya çalıştı, ama nafileydi. Ben hala onun içindeyken uykuya daldı ve hayatımda ilk kez, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettim.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek içinden çıktım. Banyoya gidip ıslak bir havluyla geri döndüm ve onu temizledim. Sonra onu kaldırdım, kirlenmiş çarşafları çıkardım ve kalın yorganla sardım.

Rahat olduğundan emin olduktan sonra, yanına yatağa uzandım ve ona sarıldım. Fiziksel ve zihinsel olarak yorgun düşene kadar uykuya dalamayacağımı biliyordum. Derin uyku beni yaklaşık beş yıldır terk etmişti. Her zaman çevremdeki her şeyi farkında olmak, harekete geçmeye hazır olmak zorundaydım.

Bir daha asla yakalanıp işkence görmeme izin vermeyecektim. Karımın yanında, hiç hatırlamadığım kadar açık ve savunmasız bir şekilde yatarken, hastanede hissettiğim o duygu geri geldi — geri dönüşü olmayan, çok önemli bir şeyi kaybettiğim düşüncesi.

Bahar yağmurunun kokusu etrafımda dolaşıyordu ve ben tavana bakarak zihnimi boşluğa bırakıyordum.

Görüşüm bulanıklaşmaya başladı, anılarım yaklaşırken geçmiş ve şimdiki zaman çarpışıyordu.

Mutluydum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Böyle hissetmek yasadışı olmalıydı. Babalarımız hakkında hiç konuşmamıştık, ama onu alıp benim yapmaya hazır olduğumu biliyordum. Doğum annemden miras kalan parayla, hayatımızın geri kalanını rahatça geçirebilecek kadar param vardı.

Günlerimiz mutluluk ve gelecek umuduyla doluydu, ama ayrıntıları henüz konuşmamıştık. Henüz değil.

Amon beni neyin engellediğini sorup duruyordu. Yeni bağlar aradığım gibi saçma bir hikaye uydurdum. Geçen yılki kuraklığın üretimi büyük ölçüde engellediğini bildiği için bana inandı. Cesar'ı büyük bir hayal kırıklığına uğratarak eve gönderdim. Phoenix Romero'yu henüz kimsenin bilmesini istemiyordum. İşleri resmileştirene kadar.

Bisikletimin üzerinde oturup onu beklerken saatime baktım. Nix, Lake Tahoe dışındaki yatılı okulundan kaçarak her an çıkabilirdi. Onun derslerini benim iş toplantılarımla koordine etmiştik ve iyi bir rutinimiz vardı. Her zaman öğleden sonralarımızı ve akşamlarımızı birbirimiz için boş bırakırdık.

Ama bu sefer, tüm hafta sonu kendimize ait olacaktı. Biraz planlama gerektirmişti, ama buna değecekti. Okulu, onun evini ziyaret ettiğine inanıyordu ve kız kardeşi, müzik programı için bir atölye çalışmasına katılmak üzere uzaklara gideceğini söylemişti. Reina'nın erken mezun olabilmek için ekstra dersler alması da yardımcı olmuştu. Ve ben... Benim kimseye hesap vermem gerekmiyordu.

İkimizin Lake Tahoe'daki kulübemde olması neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Tanıdık minyon esmer, dar yoga pantolonu ve bol sarı kazak giymiş olarak gözüme çarptı. Gülümsedim ve bisikletimden atladım.

O, otoparkın karşısından el salladı ve buradan bile, gözlerinin sevgiyle parıldadığını görebiliyordum.

Günün sonunda onu görmek hiç eskimezdi. Bazen sadece beş dakika olsa bile, bu beni rahatlatırdı. Bu değerli zamanın tadını çıkarırdım. Bana doğru koştu ve kollarıma atladığında onu yakaladım.

Evet, bu asla eskimezdi.

Bacaklarını belime doladı ve dudaklarım dudaklarını bulduğunda bizi döndürdüm. Dudaklarımla öpüşürken vücudu benimkine doğru hareket etti, ben de her öpücüğün tadını çıkararak öpüştüm. Sonunda onu yere indirdim, mutlu bir şekilde sersemlemiş halde.

"Atla," dedim ona, kaskını verip deri koltuğa otururken. Arkama oturdu, kollarını belime sıkıca doladı. Motoru çalıştırdım ve o bana yapıştı, yumuşak kıvrımları sert sırtıma yapıştı. Onu gezmeye çıkarmayı seviyordum, saçlarımızda rüzgar ve yüzümüzde güneş dışında hiçbir şey yokken, farklı bir düzeyde bağ kuruyorduk.

Motosikletle giderken her zaman kulübeme giden uzun yolu kullanırdım, bu yüzden nihayet vardığımızda, koala gibi bana sarılmış halde uykuya dalmadığından emin olmak için eline hafifçe vurdum.

Park ettikten sonra, atladı ve bacaklarını uzattı, kulübeyi ve çevresini hayranlık dolu bir ifadeyle inceledi.

Ben de ona hayranlıkla baktım, ta ki yakınlığımızın eksikliğini daha fazla dayanamayana kadar. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve esnek vücudunu kaldırıp omzuma attım ve poposunu sıktım. O, kurtulmaya çalışırken çığlık attı ve güldü, ben de dudaklarımı geniş bir gülümsemeye kıvırdım.

"Seni seviyorum, Nix'im," diye fısıldadım dudaklarına. Eşyalarımızı boşaltmıştık ve şimdi ana yatak odasında, şömine yanarken ve yumuşak yorganın altında birbirimizin vücutlarını keşfediyorduk. Biraz uzaklaştım, yumuşak hatlarını inceledim ve "Seni seviyorum" işareti yaptım. Bu üç küçük kelimeyi söylemekten asla bıkmayacaktım.

ASL öğrenmeye yeni başlamıştım ve sadece birkaç kelime söyleyebiliyordum, ama bunu düzeltmeye niyetliydim. Baştan sona öğrenecektim.

"Ben de seni seviyorum," diye işaret diliyle söyledi Phoenix, sonra alt dudağımla dişlerinin arasına aldı.

Ellerini saçlarımın arasına geçirip sıkıca tuttu, öpücüğümüzü derinleştirirken dokunuşu sahipleniciydi. Elleri kısa sürede tişörtümün altına kaydı. Hızlı mı yoksa yavaş mı hareket ettiğimizi bilmiyordum, tek bildiğim ona ihtiyacım olduğuydu.

Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik, bu yüzden onun ihtiyaç duyduğu kadar bekleyebilirdim. Sağlam bir temel oluşturalıktık ve ikimiz de berbat ebeveynlerimiz gibi olmayacaktık.

İsteksizce dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve alnımı alnına dayadım, nefesim düzensizdi.

"Rahatına bak," dedim. "Ben hızlıca duş alacağım."

Soğuk bir duş, çünkü sikim çelik gibi sertti.

O yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı ve ben banyoya girmeden önce dudaklarına bir kez daha öpücük kondurdum.

Sikim acı verici bir şekilde zonkluyordu, onu almamı istiyordu. Hiçbir kadını onun kadar istememiştim. Evet, bir kadının vücudunu takdir edebilirdim, ama daha derin bir duygusal bağ olmadan sonuna kadar gitme düşüncesi her zaman ağzımda kötü bir tat bırakırdı, bu yüzden bunu hiç yapmamıştım. Ve biliyordum ki

Phoenix'in daha önce hiçbir erkeğe kendini tamamen vermediğini biliyordum, bu da doğru bir şekilde yapmamın her şeyden daha önemli olduğu anlamına geliyordu.

Onunla birlikteyken, tek düşünebildiğim şey buydu. Bu yüzden, acele etmeden, yavaşça ilerleyerek ilişkimizin her aşamasını deneyimlememizi sağladım. Beklemek kolay değildi, ama sonunda buna değecekti. Phoenix romantizm, şarap ve yemekleri hak ediyordu. O dünyayı hak ediyordu.

Gözlerimi kapattım ve ikimizin karahindiba tarlasında olduğumuzu, onun güzel gülümsemesini ve büyük mavi gözlerini hatırladım. Yumuşak vücudu bana doğru itilirken dudakları dudaklarıma değiyordu. Bana sürtünüşü. O kadar iyi hissettiriyordu ki.

Ve çıkardığı küçük sesler. Kahretsin!

Penisimi avuçladım ve yukarı aşağı pompalarken banyo kapısı açıldı ve donakaldım, elim hala penisimi avuçlamış haldeydi.

Phoenix yanıma geldi, gözleri çıplak vücudumda dolaştı ve dudakları şakacı bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu, alt dudağını yalayarak, sikimi sıkın elime bakıyordu.

Ben bir şey söylemeden, kıyafetlerini çıkardı ve duşa girdi. Yüzündeki ifadeden gergin olduğunu anlayabiliyordum, ama avuçlarını göğsüme koyduğunda dokunuşu kendinden emindi.

Bana gülümsedi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Derin bir nefes aldı ve aramızdaki mesafeyi, duştan akan su bile geçemeyecek kadar kapattı. Kollarımı ona doladım, onu kendime çektim ve penisimi karnına bastırdım. Tanrım, bu bile inanılmaz bir duyguydu.

Hayallerimin kızı önümde duruyordu, ıslak ve çıplak, göğüsleri parıltıyor ve gözleri hevesle bakıyordu. O kadar güzeldi ki, benim üzerimde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında bile değildi.

İkimizi de döndürdüm ve sırtını fayanslara dayadım. Duştan çıkan buhar başının etrafında bir hale oluştururken, narin teninde tüylerin diken diken olduğunu gördüm.

Bileklerini tutup başının üstüne sabitledim, o bana doğru itilirken kulağından boynuna kadar öpücükler kondurdum. Titreyen penisimi görmezden gelerek sabun aldım ve ellerimde köpürttüm. Sonra parmaklarımı boynundan köprücük kemiğine, oradan da göğüslerinin üst kısmına doğru gezdirdim. O içgüdüsel olarak bana doğru eğildi ve ben ellerimi aşağıya indirip göğüslerini avuçladığımda sııttım.

"Nefes kesicisin," diye fısıldadı, kendi ellerini aşağı indirip göğsümün, göğüs kaslarımın ve pazılarımın üzerinde gezdirdi. Vücudumu keşfetmeyi seviyordu ve dokunuşları beni canlandırıyor.

Kafamdaki sahne birden kapandı ve ben tekrar şimdiki zamana, castello'ya döndüm. Şakaklarım zonkluyordu ve sessizce ağzımı açıp kapattım, zihnime beni o rahat yere geri götürmesi için yalvardım. Bunun yerine, yanımda yattığını bildiğim sıcak bedeni aramak için elimi uzatmak üzereyken, görüşüm bulanıklaştı ve başka bir anıya geri çekildim.

Temiz fayanslar, kanla ıslanmış duvarlarla yer değiştirmişti. Ciğerlerim ters döndü.

Her zaman babamın işkencesinin hayatın sunabileceği en kötü şey olduğunu düşünmüştüm. Artık durum böyle değildi. Cehennemdeydim ve bu sefer yalnızdım. Ciğerlerim parçalanana kadar bağırabilirdim, ama Amon'un yardımına gelmeyeceğini biliyordum.

Hapishanemin her santimetrekaresi kanla kaplıydı, sanki bir korku filminden çıkmış grotesk bir sahne gibiydi.

Ama beni öğürten bu değildi. Yanan etin kokusuydu. Hasarı değerlendirmek için aşağı baktım ve saatler sonra bile hala hassas olan gövdemdeki kesik ve yaraları saymaya başladım. Bu benim rutinimin bir parçasıydı, beni gerçekliğe bağlayan tek şey. Sırtımdaki deri, dün aldığım kırbaç darbelerinden dolayı ağrıyordu, ama bileklerim ve ayak bileklerim bağlı olduğu için dönemedim.

Saatler günlere dönüştü. Günler haftalara dönüştü.

Onun sonlarında bir genç kız, yatağımın yanında durmuş, yaprak gibi titriyordu. Kahverengi saçları ve mavi gözleri yanlıştır. O da benim kadar bunu istemiyordu, ama ona itaat etmeyen kadınlara ne olduğunu bizzat görmüştüm. Ve ona dokunulmasından nefret ederek direnirken, Perez'in sadist işkence tekniklerinden biri olan köpekler tarafından başka bir kadının parçalanarak öldürülmesini izleyemezdim.

Perez Cortes bunun bedelini ödeyecekti. Bir gün. Bir şekilde. Bir yolunu bulacaktım.

Çevreme göz gezdirdim ve beni kaçırın adamı buldum, dipsiz siyah gözleri kabuslarımın özüydü. O bakışın arkasında zerre kadar ruh yoktu.

"Bir sonraki dersinin zamanı geldi, Leone." Kedi gibi mırıldandı ve yılan gibi gülümsedi. "İtiraf etmeliyim. Seni kırmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim, ama zamanımız var. Baban, taçsız bir kral gibi o kalede oturup seni kurtarmaya bile çalışmıyor. Nedenini biliyor musun?" Dişlerimi sıktım,

bu pislikle konuşmayı reddettim. Ama işe yaramadı. "Nedenini söyleyeyim. Senin değersiz olduğunu düşünüyor."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye öksürdüm. "Ya hasta saçmalıklarına devam et ya da çeneni kapa."

Vücudumdaki acı dayanılmazdı. Unutulmak istiyordum. En azından o zaman zihnim kapanır ve acı biraz daha katlanılabilir hale gelirdi.

Arkamdaki gardiyanın varlığından çok geç fark ettim. Zaten onun vuruşunu engelleyecek hiçbir şey yapamazdım.

Metal sopanın floresan ışığı altında parıldadığını gördüm, kafatasıma çarptı ve acı içimi kapladı, geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştı.

Sonra... dünya karardı, beni karanlığa sürükledi, anılarımı da beraberinde götürdü.

Terle kaplı cildimle irkildim ve sertleşmiş uzuvlarımın seğirdiğini ve kasıldığını hissettim. Sanki o hücreye geri dönmüşüm gibi. Babamın hücresi değil, benim kişisel cehennemim olarak hatırladığım hücre.

*Dr. Freud'un bana öğrettiği gibi, bedenimi ve zihnimi sakinleştirmeye çalışarak burnumdan derin nefesler alıp verirken, soluk teninde dolunayın ışığının yansıdığını görebiliyordum. *Phoenix*.*

*Kilitlediğim tüm anılar birdenbire geri geldi ve başım patlayacak gibi hissettim. Anıların geri geldiğini *hissettim*, yara izlerim yanarken hissettim. Kalbim çarparken ve kaslarım kasılırken hissettim. Yanan et kokusu duyularımı yeniden doldururken hissettim. Acı. Dehşet. Neyin gerçek, neyin bilinçaltımın bir parçası olduğunu ayırt edemedim, ama dehşete kapılmış bir parçam bunların aynı şey olduğunu biliyordu. *Hepsi gerçektir*.*

Yatağa donakalmıştım, tek dayanağım Phoenix'in uyurken düzenli nefes alışıydı, bana ne olduğunu, ne kadar kırık ve mahvolmuş olduğumu bilmiyordu.

Esaret altında geçen günler ve haftalar. İşkence. Acı. Hem fiziksel hem de zihinsel. Ama sonra daha hafif olanlar da vardı. Phoenix ve benim geniş açık alanlarda dans ettiğimiz, ikimizin kulübede olduğumuz anılar. Bana bebekten bahsettiği anılar.

*Onlara bakacağıma söz vermişim. Ve sonra... *Kahretsin!**

Hastanede uyandıgımda, sanki benden bir şey çalınmış gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Ondan sonraki günler ve haftalar boyunca, boş kalan anıları aramaktan hiç rahat edemedim. Ta ki şimdiye kadar.

Ve sonunda o ormandaki kafeste neyi kaybettiğimi anladım. Hayatımdaki en önemli kişiyi.

Phoenix ve Skye benimdi. Her zaman benim olmuştu.

ELLİ YEDİ

PHOENIX

Ona hafıza kaybı yaşadığına dair yalan söylediğim için suçluluk duygusundan kurtulamıyordum. Bütün bu ironiyi fark etmişim. Aslında hafıza kaybı yaşayan oydu ve ben bilmeden bunu ona karşı kullanmışım. Gerçeği söylemeliydim, ama o anı mahvetmek istemedim.

İçimden inledim. *Onca lanet senaryo ve yalan arasından neden hafıza kaybını seçmişim ki?*

Dante, gözlerimin üzerinde olduğunu hissederek başını kaldırdı ve gözleri ateşle parlıyordu. Ve sonra yine o bakış vardı. Uyandığımızdan beri bana öyle bakıyordu. Uçuş boyunca tuhaf davranıyordu, dudaklarını tembelce kıvrarak beni inceliyordu. Sanki bir şey biliyormuş gibi.

Ve sonra Skye'ye attığı saygı dolu bakışlar vardı, göğsümü ağrıtan duygularla doluydu. İkisi tüm uçuş boyunca kokpitte kaldılar, Dante'nin pilotlarını sıkıştırdılar, meraklıca milyonlarca soru sordular, Skye her pilot kontrol düğmesini işaret edip "*Peki ya bu?*" ve "*Buna basabilir miyim?*" diye sordu, Dante de sabırla tercüme etti.

Bir şekilde, birkaç gün içinde Skye, Dante'nin yardımcısı oldu. Dante gökyüzünün mor olduğunu söylese, Skye tartışmadan onu tamamen desteklerdi. *Çünkü aile böyle yapar*, demişti bana.

Dante, Skye'nin babasının adını bana bir daha sormadı. Aslında pek soru sormadı. Benim ise soracak çok şeyim vardı. Ama aptalca bir hafıza kaybı numarası yaptım ve her şeyi daha da kötüleştirdim, bu yüzden aslında hiçbir şey sormadım.

Cesar kulübenin önüne geldiğinde Dante, "*Evden uzaktaki ev*" dedi ve anılar hemen kalbimi parçaladı. Burası

yer, son kez mutlu ve huzurlu olduğum yerdı. İkimizin de son kez masum olduğumuz yerdı.

Boğazımın arkası zımpara kağıdı gibi hissediyordu. Kulübe tam olarak hatırladığım gibiydi. Rüyalarımındaki gibi. Burada olmak gerçek dışı geliyordu.

Araba durdu ve Skye, ikimiz de bir şey söyleyemeden arabadan fırladı.

"Ona etrafı gezdireyim," dedi Cesar.

Garip bir nostalji duygusu beni sardı. Beş yıl önce burası güvenli bir liman gibi gelmişti. Bir daha öyle hissedebilecek miydim?

Dante elimi tutarak arabadan inmeme yardım etti ve birlikte kulübeye doğru yürüdük, kalbim güm güm atıyordu. İçeri girdiğimizde anılarım bir anda akın etti ve nefesim kesildi. Gözlerim yaşlarla doldu ama hemen gözlerimi kırıp yaşları geri çektim.

Dante'nin önünde ağlayamazdım.

Elleri omuzlarıma geldi ve beni döndürerek yüzümü kendisine çevirdi.

"Üzgünsün," dedi. O zamanlar bile her zaman çok anlayışlıydı. "Nedenini söylemek ister misin?"

Yutkundum ve başımı salladım. Bu beni korkak yapıyordu, ama ona beş yıl önce benim olduğunu nasıl söyleyebilirdim ki? Beş yıl önce, birlikte bir aile kuracaktık, ama sonra ortadan kayboldu. Bizi terk ettiğine inanıyordum, ama şimdi kaçırılıp işkence gördüğünü biliyordum.

Ona daha fazla güvenmeliydim.

Dante yüzümü avuçladı, gözleri beni delip geçiyordu. "Hatırlıyorum. Seni. Beni. Bu kulübeyi. *Hatırlıyorum*, Nix," dedi, ben ona gözlerimi kocaman açarak bakarken, zihnimin beni aldattığından ya da yanlış anladığımdan emin olarak. "O son gün, bana hamileliğinden bahsetmiştin. O andan itibaren üçümüz birlikte hayatın dansını sürecektik."

Beni daha sıkı tuttu ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken vücudum neredeyse çöktü ama başaramadım. Bir damla, sonra iki damla, sonra sayısını unutup hıçkırarak ağlamaya başladım.

"*Unutmadım*," diye itiraf ettim. Elleri yüzümden düştü ve korku boğazımı sıktı. "*Hafıza kaybı numarası yaptığım için özür dilerim. Geri dönmediğin için çok üzülmüştüm. Sonra tekrar karşılaştığımızda çok acı ve öfkelenmiştim. Birlikte geçirdiğimiz zamanları hatırlamıyormuş gibi davranıyorsun sanmıştım. Çok üzgünüm Dante. Hiçbir şey söylemediğim için özür dilerim. Gururum beni aptal ve kör yaptı. Her şey için çok üzgünüm.*" Hıçkırıklarımın gücü

vücudumu sarsıyordu, benden nefret edeceğinden korkuyordum. Beni terk edeceğinden korkuyordum. "*Lütfen yapma...*"

Dizlerim tutmadı ama o beni yakaladı, beş yıllık ıstırap ve acının barajı yıkmasıyla beni kollarında tuttu.

"Dandelion, cümleleri bitir," dedi yavaşça.

"*Benden nefret etme. Skye'dan nefret etme. Lütfen,*" diye mırıldandım. Kendimi tutmak için elimden geleni yaptım, ama onu tekrar kaybetme korkusu ve bunun kızımız için ne anlama geleceği kalbimi paramparça etti.

"Beni dinle, Nix. *Nefret* ve *sen*, benim kelime dağarcığımda asla aynı cümlede yer almazsınız." Ben titrerken o sırtımı nazikçe okşadı. "Senin yanında olamadığım için üzgünüm. Skye için."

"*Biliyor musun?*"

"O bizim," dedi kararlılıkla. "Bunu hatırlıyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattım, ama bir daha asla yapmayacağım. Önümüzde hâlâ uzun yıllar var ve onun için her şeyi düzelteceğiz." Gözyaşlarını sildi, alnı alnıma değdi. "Düzeltemem gereken çok fazla hata var."

"*Sana bu kadar kötü davrandığım için beni affediyor musun? Hafızanı kaybettin ve ben seni vurdum. Sana biber gazı sıktım. Tanrım, her fırsatta sana daha da kötü davrandım.*"

"Senin affetmeyeceğim hiçbir kötülüğün yok. Senin affını kazanmam lazım."

Onu hak etmiyordum, ama hayatımın geri kalanını ona bunu telafi etmek için harcayacaktım. "Beni affediyor musun, karahindiba?"

"*Affedilecek bir şey yok.*" Sonra başımı salladım, kollarımı boynuna doladım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Geri çekilip gözlerine baktım. "*Onu kaçırdım, Dante,*" itirafımı işaret diliyle yaptım. "*Sasha ve Branka Nikolaev tarafından evlat edinildi. Onu almaya gelecekler ve bizi öldürecekler.*"

Ona her şeyi anlattım. Büyükanneimin onu benden aldığı andan New Orleans'ta yaptıklarına kadar. Gözlerinde şok yoktu. Yargılama yoktu.

Sadece eskiden hatırladığım Dante vardı.

Dante

Ondan ve bebeğimizden daha çok istediğim bir şey olmamıştı.

Beş yıl önce bu benden alındı. Bugün, bunun olmasına izin verirsem lanetlenirim. Hala biraz bulanık olsa da, yapboz parçaları sonunda yerine oturdu.

yer—zihnimde ve hayatımda. Bir daha hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermeyecektim.

Ne Nikolaevlar, ne de şeytanın kendisi.

Kulübenin girişinde, Phoenix'in her şeyi anlatmasını dinledim. Acısını. Korkusunu. O, hıçkırıklarla sarsılan bedeniyle anlatmasını bitirene kadar onu kesmedim.

"Çok üzgünüm. Büyükannem bu fikri kafama soktu ve ben de senin bizi terk ettiğine ve sorumluluk almak istemediğine inandım. Sonra seni tekrar gördüğümde, seni uzaklaştırdım. Tekrar tekrar. Aman Tanrım. Dante... Seni vurdum." Elini ağzına götürerek hıçkırıklarını bastırdı.

"Sorun değil."

Kafasını salladı ve ben kendi duygularımı bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Onu bu şekilde gözyaşları içinde görmek beni paramparça etti. Bana baktı, sonra çılgınca işaret dilinde, "*Nasıl olur da sorun yok dersin? Sorun var.*" dedi.

"Önemli olan tek şey senin benimle olman. Sen ve Skye. Her şeyi düzelteceğim."

Omuzları bir an için çöktü, sonra yeni bir kararlılık onu doldurdu. O, tanıdığım en güçlü kadındı. "*Sana yardım etmeliyim.*"

"Bir plan yapayım, sonra ona göre hareket ederiz."

O başını salladı, ben de yüzünü avuçlarımla kavrayıp gözyaşlarını sildikten sonra dudaklarını dudaklarımla birleştirdim. Bu öpücük farklıydı. Sözler ve özürlerle doluydu. Sevgiyle doluydu.

"*Seni çok seviyorum,*" diye fısıldadı dudaklarıma.

Duymak istediğim tek şey buydu. Göğsümde çaresiz bir inilti yankılandı ve elimi buklelerine geçirdim, onu daha yakın çekmek için avucumda yumrukladım. Öpücüğü derinleştirdim, onu hiç olmadığı kadar acil bir şekilde istiyordum. Beş yıllık yalnızlık beni yakalamıştı.

Kapının açılma sesi beni ondan ayırdı ve ikimiz de dönüp Cesar ve Skye'nin orada durduğunu gördük.

"Sonunda anladınız mı?" diye sordu Cesar ve ben sağ koluma gözlerimi kısarak baktım. "Onları kaleye getirdiğinde anladım."

"Beş yıl önce onunla bir şeyim olduğunu biliyor muydun?" diye homurdandım.

Cesar başını salladı. "*Biriyle* bir şeyin olduğunu biliyordum. Kim olduğunu bilmiyordum. Skye'yi görene kadar anlamamıştım."

Skye'nin gözleri annesinden bana, sonra Cesar'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. Çömelip onu yanıma çağırdım. Tereddüt etmeden bana koşarak gelmesi beni neredeyse bir bebek gibi ağlatacaktı.

Tanrım, bana ne oluyordu böyle?

"*Sen benim babamsın, değil mi?*" diye işaret diliyle sordu, gözleri umutla doluydu. Başımı salladım ve boğazım acı bir şekilde sıkıştı.

"Ben senin babanım." Sesim titriyordu, ellerim de öyle.

Phoenix, güçlü kalmaya çalışarak alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Ben o savaşı kaybettim. Skye'yi kollarıma aldım ve göğsüm anılarla dolarken onu sıkıca sarıldım. Kızımın alnındaki saçlarını okşarken ellerim titriyordu, dikkatim karım ve kızım arasında bölünmüştü.

Onları birden fazla şekilde yeniden bulmuştum. Beş yıl kaybolmuştum.

Başlangıcımız bir dizi "neredeyse" ve "eğer" ile doluydu, ama sonumuz öyle olmayacaktı. Buna izin vermeyecektim.

ELLİ SEKİZ

PHOENIX

Skye yatakta uykuya dalmışken, Dante, Cesar ve ben şöinenin önünde oturuyorduk. İkisi de yanıma oturdu, Dante'nin eli bacağımdaydı. Hafızası geri geldiğinden beri, sürekli bana dokunmaya ihtiyaç duyduğunu fark ettim. Sanki tüm bunların gerçek olduğuna dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi.

Kulübeye geleli bir hafta olmuştu. Amon, Romero ailesinin reisi olarak atanmıştı ve beni çok şaşırtan bir şekilde, o da benim üvey kardeşimdi. Bu, Reina'nın Dante ile aynı adam tarafından yakalanıp işkence gördüğünü öğrenmek kadar beni sarsmamıştı. Onun yanında olamadığım için.

Bu dünyaya gelmiş en kötü kız kardeş olmalıydım.

"O daha iyi," diye güvence verdi Dante. "Öyle olmasaydı, kaçtığımızı söylediğimde bana o kadar mesaj göndermezdi. Güven bana, savaşıma ruhunu buldu."

Haklıydı. Güneş gibi parlak kişiliği ve geniş gülümsemesinin altında, o her zaman bir savaşçı olmuştu.

"Onun yanında olmalıydım."

Cesar gülümsedi, sonra dudaklarını okuyabileyim diye yavaşça konuştu. "Nefes alman lazım. Çocuğuna ve bu ahmağa odaklan."

Dante ona gözlerini kısarken ben güldüm. Gülmek güzeldi. Dante'nin anıları geri geldiğinden beri birbirimizin acı verici deneyimlerini paylaşmak hem zihinsel hem de duygusal olarak yorucuydu. Skye bizi eğlendirip Cesar ona göz kulak olmasaydı - ve ara sıra alaycı sözlerle bizi iğnelemeseydi - gerginlik dayanılmaz hale gelirdi. Nikolaev tehdidini ne kadar süre daha görmezden gelebileceğimizi bilmiyordum, ama bu hafta muhteşem geçmişti.

Dante'nin tehdide rağmen burada kalmamızda ısrar etmesine sevindim. Günler neredeyse normaldi. Uyanır, birlikte kahvaltı yapar, Dante'nin bağlarına uzun, keyifli gezintiler yapardık. O ve Skye el ele bağ sıraları arasında yürür, Dante ona şarap yapım sürecini anlatırdı. Bu çok komik ve tatlı bir manzaraydı. Öğleden sonralarını kulübenin çevresindeki ormanı keşfederek geçirir, sonra bıçak kullanmayı bilmediğini söyleyen Cesar da dahil olmak üzere hepimiz mutfağa toplanır ve akşam yemeğini hazırlardık.

Bu büyülu bir şeydi. Ta ki biri kaçınılmaz olarak Nikolaev'lerden bahsedene kadar.

"Güçleri çağırmalısın," dedi Cesar, Dante'yi tekrar ikna etmeye çalışarak.

Bu konuşma yüzünden mutluluğum biraz azaldı ve ben de yanan şömineye ve yayılan ısının beni ne kadar uykulu yaptığına odaklanmaya çalıştım.

"Onları mahkemeye çıkarmalı mıyız?" diye tekrar önerdim ve ikisi de bana alaycı bir bakış attı. "*Eh, elimizde bir koz var. Belgeleri imzalamadım ve on sekiz yaşından büyüktüm.*"

"Büyükannenizi hapse göndermek sorun olmaz mı?" diye sordu Cesar merakla.

"Skye'yi korumak için, kesinlikle." Sözlerim berbattı, ama artık ağzımdan çıkmıştı ve geri alamazdım. Cesar ve Dante gerildi, yüzleri sertleşti. "*Onu affetmem gerektiğini mi düşünüyorsun?*" Cesar bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Dante ona sert bir bakış attı. "*Ne?*"

Cesar bana bakmaktan kaçındı, ben de Dante'ye sert bir bakış attım.

"Önemli bir şey değil." Cesar'ın vücudunun titremesi bana bunun

önemli olduğunu

gösterdi. "*Önemli değilse, söyle bana,*" diye işaret dilinde heyecanla söyledim.

"Buraya zamanımızı boşa harcamaya gelmedik." Dante'nin kasları patlayacak kadar gerilmişti.

"*Haklısın,*" diye onayladım. "*Ama buraya kafamızı kuma gömmek için de gelmedik.*"

Cesar başını salladı. "Ona da söylemelisin."

"*Evet, söyle bana,*" diye talep ettim.

Dante ensesini ovuşturdu ve fısıldayarak bir şeyler mırıldandı. Çok renkli kelimeler olduğunu tahmin ettim.

"Büyükannenizin kasasında bir not bulduk," dedi sonunda. Kaşlarımı çatarak onu izledim ve bir açıklama bekledim. "Bu not,

babam için yazılmıştı. Kaçırılmadan hemen önce yazılmıştı."

Yutkundum. "*Kaçırılmanla bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?*"

Büyükannemin bu kadar kötü bir şey yapabileceğine inanmak istemedim, ama annemi nasıl incelediğini ve bebeğimden kurtulmak için sistemi nasıl manipüle ettiğini gördükten sonra, artık neye inanacağımı bilemiyordum.

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedi Cesar somurtkan bir ifadeyle.

Hayal kırıklığı ve öfke kalbimi ağırlaştırdı. Boğazım düğümlenirken, tüm duygularımı bastırıp kocama baktım. "*O zaman ona soralım.*"

Dante'nin IP adresimizi yeniden yönlendirmesi yaklaşık yirmi dakika sürdü, böylece kimsenin izini sürmesi zorlaşacaktı. *İmkansız değil*, sadece çok zor, demişti.

Büyükannemin numarasını tuşladım ve bağlantı sinyalini bekledim. Telefon çaldı, çaldı ve tam kapatmak üzereyken, büyükannemin yüzü ekrana geldi. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Muhtemelen benden bir daha haber almayacağını düşünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Çok üzgün görünüyordu. Hatta endişeli.

Hemen saldırıya geçtim.

"*Dante Leone'nin kaçırılmasını sen mi ayarladın?*" Yüzü dondu ve cevabımı aldığımı anladım. Gözlerinde ve yüzündeki her çizgide yazıyordu. Bizi ihanet etmişti. Bize beş yılımıza mal olmuştu. "*Nasıl yapabildin?*"

"Senin iyiliğin için yaptım." Gözleri parladı, ama gözyaşlarına inanmadım. O tam bir aktrisdі.

"*Onun olduğunu nasıl anladın? Onun bebeğimin babası olduğunu?*" diye sordum. "*Sana onun adını hiç söylemedim.*" Cevap vermedi ve göğsümdeki öfke on katına çıktı. "*Söyle bana. Yoksa yemin ederim, seninle işim bittiğinde geriye hiçbir ailen kalmayacak.*"

"Seni takip ettirdim."

Cesar ve Dante'nin yanımda gerildiklerini hissettim, ama tüm dikkatim büyükannemin yüzündeydi. En ufak bir duygu belirtisini bile kaçırmak istemiyordum.

"O bana bakacaktı. Beni nasıl böyle ihanet edebildin?
O mu? Doğmamış çocuğumuz mu?"

Göğsümdeki acı dayanılmaz hale geldi.

"Annenize size bakacağıma söz verdim. Muhtemelen şu anda mezarında, iki kızının da mafya üyeleriyle evlendiğini görünce acı çekiyordur."

"Bu yüzden onu işkenceye mi gönderdin?" Öfkelenmişim ve beynimdeki uğultu her saniye daha da yükseliyordu.

"Babası anneni *tecavüz etti*. Bu hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Çığlık atmak istedim. Birbirimize bakarken öfkelenmem gerekiyordu. "*Babasının günahları onun günahı değil.*" Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "*Ailemin yanına yaklaşma, yoksa...*"

Bir patlama yeri sarsınca sözlerim yarıda kaldı. Bir vücut bana çarptı ve beni yere yapıştırdı. Kaos patlak verince telefon unutuldu. Kocamın gözlerine baktım ve o silahına uzanıp ateş etmeye başlamadan önce birbirimize umut dolu bakışlar attık.

"*Skye.*" Kızımın adını haykırarak mı yoksa içimden mi söylediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, ona ulaşmam gerektiği idi. Onu kaybedemezdim. Bir daha olmazdı.

Cesar pencereye sürünerek gitmiş ve görünmez bir düşmana ateş ediyordu. Mermi bitene kadar durmadan ateş etti.

Üçümüz birbirimize baktık ve derin bir nefes aldık. İşte bu kadar. Mutlu sonumuz yine yarıda kesilmişti.

Tarih tekerrür ediyordu.

ELLİ DOKUZ

DANTE

Cesar ve ben silahlarımızı ateşledik ve seslere bakılırsa düşmanları alt ediyorduk, ama sayıca azdık ve hazırlıksızdık. Asıl eğlence, cephanemiz bittiğinde başladı. Vasili, Alexei ve Sasha Nikolaev kapının önünde duruyorlardı.

"Skye'yi al ve koş," diye Nix'e işaret ettim.

"*Seni bırakmıyorum.*" İnatçı kadın. Onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Onu arkama ittim, sonra Cesar'ın da aynısını yaptığını görünce bıçağımı çıkardım. Üç adama doğru koştuk. Sasha benim peşimden, Alexei Cesar'ın peşimden gitti. Vasili kapı eşiğine yaslanıp izledi. Sanırım pislik herif ellerini kirletmek istemiyordu.

"Seni ve kadını öldüreceğim."

Vahşice sııttım. "Deneyebilirsin Nikolaev. Ama beni de yanında götürmeyeceğimi sanma."

Sasha bıçağını bana doğru savurdu, ben de kendi bıçağımla onu engelledim. Nikolaev'in adamlarından biri birdenbire ortaya çıktı ve karnıma bıçağını sapladı, ama ben onu atlattım. Karşılık olarak bıçağımı onun uyluğuna sapladım.

Adam çığlık atarak yere düştü ve kalkmaya çalıştı, ama Nix hemen arkasındaydı ve kafasına bir vazo parçaladı.

"O benim karım," dedim gururla.

"O bir kaçakçı," diye tısladı Sasha.

Cesar, Alexei'yi uzak tutmak için uğraşıyor gibiydi, onu suçlayamazdım. Sokaktaki söylentiye göre Alexei Nikolaev hayatta kalmak için savaşıyor, bu yüzden kirli savaşıyordu.

Sağ kolum, tüm gücüyle savaşıyor savaşı çığlığıyla yere yığıldı, ama sonunda Alexei onu arkadan yakaladı ve bir kolunu boğazına doladı.

boğazını sıkıştı.

Sasha öne atladı, ama ben yine ondan kaçtım ve bıçağı düşürmesi için bileğini kestim. Lanet olası aptal bıçağı bırakmadı. Parmakları kırılrsa ve kolları kurşun delikleriyle dolu olsa bile o bıçağı tutacağını tahmin ediyordum.

Hızlı bir hareketle döndüm ve onu boğazına sarıldım. Şimdi Alexei ve Cesar'a karşı duruyorduk, dördümüz de ağır ağır nefes alıyor ve küfürler mırıldanıyorduk. Sasha homurdandı ama yine de bıçağını bırakmayı reddetti. Biz dengemizi kaybedene kadar deli gibi mücadele etti. Yere düştük, ben onun üstüne. Her yer enkaz ve kırık camlarla doluydu.

Nix nefes nefeseydi, ama ben Sasha'ya odaklanmaya devam ettim, Alexei'yi de gözümün ucuyla takip ettim.

"Papà." Neredeyse bir fısıltıydı, ama hepimiz donakaldık. Gözlerim kızımı buldu, Nix çoktan ona koşuyordu. Onu kucağına aldı ve Nikolaev'in adamlarından uzaklaştırdı, kendi vücudunu kalkan olarak kullanarak.

"Kızım neden sana papà diyor?" Sasha deli gibi kükredi.

"Çünkü o benim kızım."

Yine benimle kavga etmeye başladı. "Hayır, değil. O

benim." "Durun." Nix'in ağlaması hepimizi şaşırttı.

"Çocuklar, şimdilik onu dinleseniz iyi olur. Bu çocuğun böyle bir şeyi görmesine gerek yok." En azından Vasili Nikolaev biraz mantıklıydı.

"*Ne oluyor, anne?*" Skye, elleri titreyerek işaret dilinde sordu ve kalbim sızladı. Bunun şahidi olmamalıydı, hele ki çatışmanın ortasında kalmamalıydı. "*Sasha neden babamı dövüyor?*"

Sasha ve ben irkildik ve isteksizce birbirimizden ayrıldık, hala saldırmaya hazırдық.

Nix titreyerek gülümsedi. "*Sert oynuyorlar. Erkekler bazen aptalca davrandıklarında böyle yaparlar.*"

Safir gözlerindeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, Skye ona inanmamıştı. Sonra ışıklar söndü ve karanlık üzerimize çöktü. Telefonum bip sesi çıkarmaya başladı, merkezi kontrol sistemine girildiğini işaret ediyordu.

Gözlerimin alışması birkaç saniye sürdü. Ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu ve kısa süre sonra uzakta daha fazla siluet belirdi.

"Daha fazla adam mı bekliyorsun?" diye sordum, solumdaki karanlık gölgeye bakarak.

"Onlar bizim adamlarımız değil," diye tısladı Vasili.

"Hadi ama," dedim. "Seninle sonra konuşuruz, ama bir şeyi netleştirelim, kızımı benden alamazsın."

"O benim kızım."

"Kapa çeneni, ikiniz de." Bu sözleri Alexei mi yoksa Vasili mi söyledi emin değildim, ama talimatlara uyduk. Adamlara fısıldayarak talimatlar verdim, kulübenin planını çizdiğim için beni takip etmelerini söyledim.

Sonunda dışarı çıktığımızda, alçak çalıların arkasına çöktük. Vasili, beş adamın silahlarını hazır tutarak beklediği ormanın en sol köşesini işaret etti. Tam da bu nedenle yıllardır kaldırmak istediğim devasa bir kayanın arkasına saklanmışlardı. Skye geldiğimizden beri üzerinde oynamayı çok seviyordu, bu yüzden bu konu önceliklerim listesinin en altına düşmüştü.

Silahlarımızı kaldırıp ateş ettik. "Dante, hayatta olsan iyi olur, seni orospu çocuğu, yoksa Reina benim hayalarımı koparır."

Donakaldım. "Amon?"

"Başka kim senin kışını kurtarmaya gelir ki?"

Cesar ve ben hızlıca düşündük. İkimiz de dönüp silahlarımızı Nikolaev kardeşlere doğrulttuk.

"Peki, bu oldu ol en en bıçak bıçak en sırt daha "Aynı şekilde," dedi Alexei, "Bu, benim için de aynı şekilde geçerli."

"Aynı şekilde."

"İtalyanlardan başka ne bekleyebilirsin ki," diye araya girdi Sasha, silahını bana doğrultarak.

Kardeşim Nikolaev'in adamlarını kuşatmıştı. Hepsine gülümsedi. "Beyler."

"Siktir git," dedi Sasha, ifadesiz bir yüzle.

"Komik, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kardeşimin mülkünde olduğunuzu düşünürsek." Amon birkaç adım daha attı ve şaşırtıcı bir şekilde Luca DiMauro ve Aiden onun yanında durdu.

"O benim çocuğumu kaçırdı," dedi Sasha, açıkça bıkmış bir şekilde. "Ve siz ikiniz bu pisliğin yanında mı duruyorsunuz?"

"Ödemem gereken bir borcum vardı," diye açıkladı Luca, ellerini cebine sokmuş bir şekilde. "Aiden'in da. İki al bir öde gibi bir şey."

Amon birkaç yıl önce Luca'nın karısına yardım etmişti ve görünüşe göre bu iyiliğini bana harcamıştı. Tanrım, hayatımın geri kalanında kardeşimden büyük bir borcum olacaktı.

"Doğru. Bu boktan bir durum." Sasha ona öfkeyle baktı. "Bir daha benden kışını kurtarmamı isteme."

Luca omuz silkti. "Borç borçtur."

Arkamda küçük bir gölge belirdi ve adamların ifadelerine bakarak kim olduğunu anladım.

Nix yanıma geldi, Skye'nin kolları annesinin boynuna dolanmış, yüzü annesinin saçlarına gömülmüştü.

"Silahı indir, Dante." Neredeyse hiç kimseye duyurmadığı sesi kalbimi delip geçti ve bana ne kadar korktuğunu açıkça gösterdi. Skye'yi yere indirip işaret diliyle konuşmaktansa, yabancılara sesini duyurmayı tercih etti. Ben kıpırdamadım. Onlara bir şey olmasına izin veremezdim. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve kızımı bana uzattı. "Onu tut."

Kollarım dolduğunda, Nix'in gözleri Amon'u buldu ve sonra onun arkasına kayd. "*Kız kardeşim burada mı?*"

Amon başını salladı. "Hayır, bunu görmemesi daha iyi olur diye düşündüm."

Yutkund. "*Skye'yi herhangi bir barış için vermeyeceğim. O benim kızım.*"

"Onu bir kez verdin," diye tersledi Sasha.

"Sasha, sakın ol," diye uyardı Vasili. "Onların gerekçelerini dinleyeceğimize karar vermiştik."

"*Sen kabul ettin,*" diye dişlerini sıktı. "Onları öldürmek ve çocuğumu eve götürmek istiyorum."

"Onu evlatlık vermedi," diye araya girdim, tartışmalarını keserek. Alexei pek bir şey söylemiyor gibiydi. "Ben de vermedim." Sessizlik ve kafa karışıklığı hakim oldu. "Phoenix evlatlık belgelerini imzalamadı. Büyükannesi durumu kontrol altına aldı ve Phoenix henüz on sekiz yaşındayken onu manipüle etti."

"Neden kızını daha önce almadın?" diye sordu Vasili, bana dönerek.

"Beş yıl önce kaçırıldım. Kaçırılmanın ardından hafıza kaybı yaşadım. Bir süre hiçbir şey hatırlamıyordum. Anılar yavaş yavaş geri geldi, ama bunlar gelmedi. Ta ki bir hafta öncesine kadar."

"Tanrım."

Tanrım haklıydı. Bu karmaşadan hepimizin mutlu bir sonla çıkması imkansızdı.

"Branka çok üzülecek," dedi Vasili.

"Sence öyle mi?" Sasha, hepimize öfkeyle bakarak homurdandı. "Onların geçmişİ umurumda değil. Branka ve ben Skye'yi evlat edindik. Yasal olarak o bizim kızımız." Silahımı kaldırıp ona doğrulttum, o da bana doğrulttu, ama Nix aramıza girdi. Kafası benimle Sasha'nın arasında gidip geldi, kalçası benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. O kadar yakındı ki, neredeyse uzanıp onu köşeye sıkışmış Sasha'nın tehlikesinden koruyabilirdim.

Gözlerini onun gözlerine dikip omuzlarını düzeltti. *"Bunu yapma. Lütfen."*

"Bana Skye'yi verin, ikinizi de öldürmeyeyim," dedi Sasha. Kızımı bizden alacağını düşünüyorsa, kafayı yemiş olmalıydı. Ailemizi yeniden bir araya getirmiştim ve kimsenin onu benden almasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Nix'in gözleri benimkilerle buluştu. *"Benim için tercüme eder misin?"* diye işaret dilinde sordu. Sasha'nın ASL'si en iyi ihtimalle zayıf olmalıydı. Ben başımı salladım ve o dikkatini Sasha'ya çevirdi. *"Olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Beş yıl önce büyükanneme karşı çıkmalıydım. Yapmadım. Hastaneden ayrılmadan önce onunla mücadele etmeliydim. Yapmadım. Ama şimdi mücadele ediyorum. Acını biraz olsun dindirebilecek tek bir şey sunabilirim."*

Sasha alaycı bir şekilde güldü. "Ne? Bize verebileceğin başka bir çocuğun mu var? Başka bir çocuk istemiyoruz. Skye'yi istiyoruz."

Skye küçük elini uzattı ve Nix'in yanağına dokundu. *"Gitmemi istiyorsan, onlarla gidebilirim. Senin incinmeni istemiyorum anne."*

Nix başını salladı, dudakları titriyordu ve yüzünde duyguları açıkça okunuyordu.

"Siktir, bu çok kötü," Vasili, Skye'nin annesine ne söylediğini bilemese de tısladı. "Sasha, mantıklı olmalısın."

"Bana destek ol, lanet olsun," diye homurdandı Sasha. "Siktir et onları. Skye, Branka ve beni çok daha uzun süredir tanıyor."

"O Nix'e bağlı," diye tartıştım. "Bana bağlı. Onu kabul edip yanına aldığın için sana sonsuza kadar minnettar olacağız, ama o bizimle birlikte. Savaş istiyorsan, savaşırsın. Ölüm istiyorsan, ölürsün. Ama kızım seninle hiçbir yere gitmeyecek."

"Bu Branka'yı mahvedecek." Sasha'nın gözlerinde acı dolu bir bakış belirdi ve kararlılığının son damlasının da vücudundan ayrıldığını neredeyse görebiliyordum.

"Senin ve Branka'nın bebeğini taşıyabilirim." Nix'in işaret diliyle söylediği sözler havayı kesti. Bir an, ya da belki bir saniye kadar, zihnim boşaldı ve onun ne demek istediğini anlamayı reddetti.

Sonra birdenbire anladım. "Şimdi onu kesinlikle öldüreceğim," diye tısladım, parmağım tetiği çekip o pisliğin beynini patlatmak için kaşınıyordu, ikimiz birbirimize nefretle bakıyorduk.

"Deneyin bakalım İtalyan," diye meydan okudu Sasha, silahını bana doğrultmuş halde. "Beyninizi bu orman zeminine saçmaktan daha fazla zevk verecek bir şey yok."

"*Kes şunu.*" Nix elini sallayarak dikkatimi çekti, Nikolaev'lerin geri kalanı da Rusça küfürler mırıldanıyordu.

Karımın bakışlarıyla buluştum. "Hayatta olmaz! Bu Rus piç kurusuna izin vereceğimi sanıyorsan..."

Nix başını salladı. "*Öyle değil, Dante. Tanrım. Taşıyıcı anne olarak.*" Sasha'ya döndü. "*İkiniz de sakın olun ve bir düşünün. Skye'yi sevdiğini biliyorum, ama bu çocuk her açıdan senin olacak. Senin ve Branka'nın.*"

Orman zemini üzerinde yaprakların hışırdaması sessizliği doldurdu. Hepimiz birbirimize bakarken esinti hızlandı ve gerginliği artırdı. Nix'in planı, o sarışın pislik ona dokunmadığı sürece iyiydi.

"Bu... işe yarayabilir." Sasha'nın sesi umut ve isteksizlikle doluydu. "Ama benim de bir şartım var." Gerildim ve onun devam etmesini bekledim. "Skye'yi hayatımızda tutmak istiyoruz. Nasıl olursa olsun."

Nix uzun ve rahat bir nefes aldı, sonra ona kalbindeki buzu eritmiş olması gereken bir gülümseme attı.

"*Kabul.*" Elini uzattı.

Kızımızın başı Phoenix'in kucağındaydı, karımın parmaklarının Skye'nin saçlarını okşadığını, mavi gözlerinin bu harekete uykuya daldığını izledim. Kısa sürede tamamen uykuya daldı ve karımın gözleri beni buldu.

Gözlerinde hala endişe vardı. Nikolaev'ler geldikleri gibi çabucak gittiler ve Cesar, Amon, ben ve dışarıda dolaşan muhafızlar kaldık.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim kardeşim. "Kıçımı kurtardın. Yine."

"Her zaman," diye yemin etti.

"Buraya geleceğini nereden bildin? Nikolaev'lerin saldıracağını?"

Bana sıırttı. "Konstantin'in iletişim sistemine girdim. Tatiana, Skye'nin kaçırılmasıyla ilgili söyleyecek çok şeyi varmış."

Gözlerimi devirdim. "Evet, o kadının çok fazla fikri var."

"*Tatiana üzöldü mü?*" diye sordu Nix, endişeyle alt dudağını ısırarak.

"Önemli bir şey yok," diye onu sakinleştirdim ve Amon da onaylayarak başını salladı.

"Öyle olacak. Ve senin çözöümün, alışılmadık olsa da, ilişkilerimizi kurtaracak."

O da başını salladı ve gözlerini kızımıza indirdi. Tanrım, kızımız. "O benim," dedim Amon'a. "İkisi de."

Bana alaycı bir gülümseme attı. "Öyle mi diyorsun?"

Cesar boynunu ovuşturdu. "Evet, söyleme. Senin o çılgın piçlerle sırf zevk için kavga ettiğini hayal edemiyorum."

"Bana nasıl borcunu ödeyebileceğini biliyorum," dedi Amon aniden ve ben onun bakışlarıyla karşılaştım. "Karın Reina'ya her şeyi anlatsın. Geçmişini, şimdi olanları, gelecek planlarını. Seninle kalmak istediğini varsayıyorum?"

Sanki onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibi, Nix gözlerini kaldırdı. "Ne dersin, Nix?" diye fısıldadım. "Benimle kalmak ister misin?"

O başını salladı. "*Sonsuza kadar.*"

O anda anladım ki, üçümüz hayatı birlikte dans ederek geçirecektik.

Bir Ay Sonra

ALTINCI

DANTE

Tap... tap... tap... tap... tap.

Dr. Freud, kol dayama yerine parmaklarımla ritim tutarken beni merakla izliyordu. Sessiz odada duyulan tek ses, saatin tik taklarıydı.

"Yine isteğe bağlı terapi seanslarına mı döndük?" dedi, sonunda sessizliği bozarak.

Gülümsedim. "Bu son seansım olacak."

Başını eğdi ve kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü kaybettiğim şeyi buldum. Karımı ve kızımı." Sesim düşünceli bir hal aldı. "Haklıydınız. Bir bakıma, kendi anılarımı engelliyor, kendimi acıdan koruyordum." Dr. Freud'un bakışları parmağımdaki yüzüğe düştü. "Ondan sonra beni geri isteyeceğini düşünmemiştim..." Sesim kesildi ve boğazımı temizledim. Paylaşmam gereken ve paylaşmamam gereken şeyler arasında ince bir çizgi vardı. "Beni kabul ettiğinde, yapbozun parçaları yerine oturdu."

Bayılmalar ve öfke nöbetleri artık bir tehdit değildi. Hayat güzeldi, hiç olmadığı kadar güzeldi. Bir aydır castello'ya geri dönmüştük ve her gün ailemin yüzündeki gülümsemeler daha da genişliyor ve parlaklaşıyordu. Bu, doğru bir şey yaptığımı gösteriyordu.

"Senin şeytanlarını dizginleyen gizemli kadın, ha?" "Tek ve eşsiz olan."

Nix'i ve onu bu sabah bıraktığım hali düşününce dudaklarım gülümsedi. Yatağımda çıplak. Bugün evlilik yıldönümümüz. Reina, Romero'dan en az bir kızını mihraba kadar götürme şansı istedi.

Ben bu konuda pek heyecanlı değildim, ama Nix kabul etti ve bunun doğru bir karar olduğunu kabul edebilirdim.

Yani bugün o gündü.

"Peki o yokken?" Dr. Freud merakla sordu.

"Şimdi gibi mi?" O başını salladı. "Hepimize takip cihazları taktım ve şu ana kadar işe yaradı." Muhtemelen doktorun sağlıklı ya da mantıklı bulmayacağı bir şeydi, ama bizim için işe yaradı. Aslında bu Phoenix'in fikriydi, acil durumlarda iletişim kurmak için kullanacağımız siyah çağrı cihazından bahsederken bana hatırlatmıştı. O zaman onu hayal kırıklığına uğratmıştım, ama bir daha asla. Zaten hiçbir şeyi normal şekilde yapmadık. "O zaman haklı olduğunu bilmek seni mutlu edecektir."

Kıkırdadı. "Erkeklerden bunu pek sık duymuyorum." Bacaklarını değiştirip çaprazladı. "Baba olmaya nasıl alışıyorsun?"

"Her saniyesini seviyorum." Kızım beni sürekli tetikte tutuyordu. Bir önceki günle aynı olan tek bir gün bile yoktu. Onlar dünyamı daha parlak hale getiriyorlardı. İki gün önce, karımın Skye'ye piyano çalmayı öğrettiğini gördüm. Dün eve geldiğimde, Phoenix ve Skye, duyamıyor olsalar da, en yüksek ses seviyesine ayarlanmış müziğe dans ediyorlardı. Kaygısızca çığlık atıp gülüyorlardı, tüm castello'yu sallıyorlardı. Sonunda evimdeymiş gibi hissettim.

Gözlerimi ona çevirdim, gözlerinde bir parça eğlence vardı. "Aile sahibi olmak sana yakışıyor."

Alçak bir kahkaha attım.

"Öyle," diye onayladım. Ve kimsenin bunu benden almasına izin vermeyecektim.

Ayağa kalktım ve kol düğmelerimi düzelttim. "Şimdi izin verin Doktor, evlenmem gerek."

Phoenix

"Bu kadar yakın yaşayacağımız için çok mutluyum." Reina gülümsedi. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ben de öyle hissediyordum. Arkama geldi ve benim için tasarladığı yeni gelinliğimin bağcıklarını bağladı. İşini bitirince tekrar önüme geldi ve bana döndü. "Mutlu musun?"

"Çok," diye onu temin ettim. Gözlerim çiçek kızıma kaydı. Kızım.

O ve Dante benim tüm hayatım olmuştu. "Bu, hayatım boyunca istediğim tek şeydi."

Rahat bir nefes aldı. "Annem bizim için çok mutlu olurdu." Sözleri boğazında düğümlenir diye işaret diliyle konuştuğunu düşündüm. Tabii ki

duymayacağımdan değil. "Ve bir yeğenim var. Daha mutlu olamazdım. O da benim bir parçam olmalı, özellikle de pembeye olan güçlü sevgisiyle."

Gülümsedim. "*Onu kabul ettiğin için teşekkür ederim.*"

"Her zaman," diye yemin etti. "Her zaman arkanda olacağım, kardeşim."

Boğazım düğümlendi, ama bu sefer mutluluktan. Artık üzüntü ve keder yoktu.

Skye ellerini çırttı ve ikimizi de çekerek, "*Zamanı geldi,*" dedi.

Tanıdık koridordan ilerlerken, güneş ışınları kilisenin vitray pencerelerinden sızıyordu. Her adımda, babamın adımlarıyla senkronize olarak artan orgların titreşimlerini hissettim. Önümdeki buketi sıkıca tuttum. Arkadaşlarımın ve ailemin gözleri beni izliyordu, ama farkında olduğum sadece iki çift göz vardı.

Kızımın gözleri, karo zemine karahindiba serpiştirirken sürekli omzunun üzerinden bana bakıyordu, ve kocamın gözleri, beni mihrapta bekliyordu. Onlar benim her şeyimdi.

Dante yavaşça yaklaşmamı izlerken, ilk seferki kadar yoğun hissettim, tek fark şimdi sevdiklerimizle çevrili olmamızdı. Bakışları çok şey ifade ediyordu: sevgi, arzu, *vaatler*. Ona yaklaşırken kalbim deli gibi atıyordu. Üç adım... iki... bir.

Babam bana döndü, duvağını kaldırdı ve her iki yanağıma da birer öpücük kondurdu. Hafifçe başını sallayarak, elimi Dante'nin bekleyen eline koydu. Tenlerimiz birbirine değdiği anda, mutluluk damarlarımdan akmaya başladı.

Aynı rahip sözleri okudu ve ben de heyecanla tekrar ettim, bu hayatta onunla ve Skye ile birlikte olmaktan başka bir şey istemediğimi bilerek. Öpüşme zamanı geldiğinde, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibi. Sanki son kez öpüşüyormuşuz gibi.

Konuklar coşkuyla alkışladı ve tezahürat yaptı, ama onlar sadece arka planda kayboldu.

"*Seni seviyorum*" diye dudaklarına fısıldadım ve o da bu fırsatı değerlendirip dilini ağzıma soktu, ben de çığlık atıp göğsüne vurdum.

Gülümsedi ve geri çekildi, parmaklarımızı birbirine dolayarak koridordan geçip, bizi castello'daki balo salonuna götüren küçük avluyu geçtik.

Giriş salonuna girer girmez ona döndüm. "*Başardık, şimdi düğün gecemizi yeniden yaşayabiliriz.*"

O güldü ve bana dönerek parmak eklemlerini yanağıma sürttü. "Henüz değil. Sana bir sürprizim var."

O anda Skye ortaya çıktı ve heyecanla zıpladı, açık pembe elbisesi balon gibi şişti.

Dudaklarımdan flörtöz bir gülümseme süzüldü. "*Ne olduğunu söyle.*" Gözlerim kızıma kaydı. "*Lütfen.*"

Kafasını salladı. "*Spoiler yok.*"

Kilisedeki kalabalık balo salonuna girdi ve çok geçmeden herkesin gözleri üzerimizdeydi.

O gülümsedi. "Zamanı geldi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırdım ama onun ve Skye'nin gözlerini takip ederek orkestraya baktım. Hâlâ anlamadığım için kaşlarımı çattım.

Dante, sanki orkestrayı yöneten bir şef gibi parmağıyla bir hareket yaptı. Gitarist eğilip sesi gittikçe yükseltti. Zemin titredi. Avize ve pencereler sallandı. Notalar ayaklarımdan geçerek yankılandı ve Dante elimi tutup beni ve Skye'yi dans pistine götürdüğünde gülümsedim.

Ve sonra gördüm. İşaret dili tercümanı, şarkının sözlerini işaret diliyle anlatıyordu. Kaşlarımı çattım ve Dante'ye meraklı bir bakış attım, o da sırtıttı.

"Bu bizim şarkımız. Ruth B.'nin 'Dandelions' şarkısı."

Bakışları benimkine yoğun bir şekilde kilitlendi ve sonra sözleri dudaklarıyla söylemeye başladı. Yorumcuya baktım.

Bana baktığında,

Hiç bu kadar canlı ve özgür hissetmemiştim.

Şarkı sözleri, kalbimi filtrelenmemiş bir sevinçle titretmişti. Bakışlarım kocama döndü ve beş yıl önce karahindiba tarlasında dans ettiğimizi hatırlayarak kalbim durdu. Nefesimi kesen adama bakarken, nabzım kulaklarımda atıyordu.

Skye'yi kaldırdı, dans ederken ayakları havada sallanıyordu.

Kalp ağrısı ve acının ortasında, birbirimizi yeniden bulmuştuk. Gözlerim yandı ve bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü.

O, gözyaşımı silerek sevgiyle gülümsedi. "Seni seviyorum, Nix." "*Ben de seni seviyorum.*"

Skye ellerini boyunlarımıza doladı ve ikimizin de yanaklarına öpücük kondurdu. "*Hayatımın en güzel günü.*"

Dante başını eğdi ve alnını benim alnıma dayadı. "Kesinlikle katılıyorum, prenses."

Her zaman istediğim şeyi elde etmiştim: kollarımda kendi ailem.

Şarkı bittikten sonra babamla, sonra da kayınbiraderimle dans ettim ve çok geçmeden ayaklarım ağrımaya başladı. Başkaları beni kapmadan önce, katı bir şeyler yemek için açlıktan ölürcesine büfeye doğru yöneldim. Arkamda birilerinin varlığını hissedince, Dante ve yardımcısını bekleyerek gülümseyerek başımı kaldırdım.

Arkamda büyükannemi ve onun peşinde sinirli Reina'yı görünce gülümsemem dondu. Skye'nin ortaya çıkması uzun sürmedi, Reina'nın bacaklarına sarıldı. Kızım teyzesini çok seviyordu.

"Büyükanne," diye selamladım. *"Düğünlere davetsiz gitmeyi sevdiğini bilmiyordum."* Benden ve kızımdan uzak durduğu sürece günümü mahvetmeyecektim.

Büyükanne bana çekingen bir gülümseme attı. "Çok güzelsin."

"Elbiseyi Reina tasarladı, öyle olmasını umarım," dedim, gülümsemesini görmezden gelerek.

"Büyükanne seninle konuşmak istiyor," dedi Reina, gülümsemesi zoraki bir şekilde. Büyükannenin davet edilmemesini istememin sebebi tam da buydu. Bunun ters tepeceğini biliyordum ve haklı çıktım.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, büyükanne hemen araya girdi. "Lütfen, Phoenix. Açıklayayım."

"Açıklayacak bir şey yok," diye tersledim. *"Söylediğin hiçbir şey durumu düzeltemez. Lütfen bugünü mahvetme."*

"En azından Dante ile konuşmama izin ver ve..."

"Hayır." Gözlerine bakarak öfkemin derinliğini görmesini sağladım. *"Perez Cortes'in ona elini sürmesine ve işkence etmesine izin verdin. Onun neler yaşadığını biliyor musun? Kimse bunu hak etmez, tek bir kişi bile."*

Reina'nın yüzü soldu ve ona bu anıyı hatırlattığım için anında pişman oldum. "Güven bana, Phoenix. O Reina'yı kaçırdığında bunun bedelini ödedim."

Bu kadardı. Büyükannenin yanına yürüdüm ve parmağımı yüzüne doğrulttum. *"Bunun bedelini sen ödemedin, büyükanne. Reina ödedi. Hepimiz bunun bedelini ödüyoruz, sen ise başka bir evliliğe geçiyorsun."*

O anda suçluluk duygusu içime sızdı, damarlarımdan akıp göğsümü doldurdu. Ben de suçluydum, çünkü gitmiştim.

"Lütfen, ikiniz de kesin şunu." Reina'nın elleri titriyordu. "Büyükanne, Phoenix'in isteğine saygı gösterip gitmelisin. Bu onun düğünü."

Sürpriz, sürpriz. Büyükanne onu görmezden geldi.

"Panikledim, Phoenix," diye aceleyle açıkladı büyükanne. "Sanki döngünün tekrarlandığını izliyormuşum gibiydim. Tekrar tekrar. On yıllar önce yaptığım hatayla bunu başlattım ve bunu sona erdirmek için çaresizdim. Ama tek gördüğüm, daha fazla hata yapıldığıydı. Önce annen, sonra sen, hatta Reina."

Kalbim sıkıştı. Dante'yi cehenneme çevirmek için bu yeterli bir mazeret değildi. Kızımızın hayatının ilk beş yılını bizden çalmak için.

Sanki benim üzüntümü hissetmiş gibi, Dante büyükanne'nin arkasında belirdi, herhangi bir tehdidi ortadan kaldırmaya hazır, koruyucu bir bulut gibi.

"Bayanlar," diye selamladı onları, gözleri Reina'ya kayarken ifadesi yumuşadı. "Selam, kardeşim."

"Dante, bu düğün çok güzel. Kız kardeşime iyi davrandığını görmekten mutluyum." Reina konuyu değiştirmek, sohbeti başka bir yöne çekmek için çaresizdi.

Kocamın gözleri benimkilerle buluştu ve bana uzun uzun baktı, bu bakış karnımda kelebeklerin uçmasına neden oldu. "Kızım, bunu yapmazsam beni döveceğini açıkça belirtti," diye alay etti, Skye'nin anlayabilmesi için yavaşça konuşarak.

Skye kıkırdadı, çikolata kaplı küçük parmakları Reina'nın elbisesine yapışmıştı.

"Bak ne yapıyor." Büyükanne eğilip Skye'nin parmaklarını Reina'nın elbisesinden ayırmaya çalıştı, ama Dante ona sert bir bakış attı.

"Ona dokunursan, seni burada, şu anda öldürürüm." Yüzündeki ifade, bunu ciddiye aldığını gösteriyordu. "Beni tuzağa düşürerek paçayı kurtarmış olabilirsin, ama aileme yanlış bir bakış atarsan, gözünü kırpmadan seni öldürürüm."

Havada donakaldı, gözleri Reina'ya, sonra bana kaydı, sanki yardım istiyor gibiydi. İkimiz de tepki göstermedik.

Sakinliğini yeniden kazanan büyükanne, ona soğuk bir bakış attı. "Ailemi korumak için yapmam gerekeni yaptım."

"*Nasıl ayarladın?*" diye sordum, merakım galip gelmişti. Dante, büyükanne'nin kasasında bulduğu e-postadan bahsettiğinden beri bu konu kafamı kurcalıyordu. Bana şaşkın bir bakış attığında, "*Perez Cortes ile onun kaçırılmasını nasıl ayarladın? Kimse bu tür suçlularla kolayca iletişime geçemez ki*" diye açıklığa kavuşturdum.

Bana baktı, yüzü kar gibi solgundu. Büyükanne altın yıllarına girmiş olmasına rağmen hala çok güzeldi, ama bir yerlerde

sertleşmişti.

İçimde rahatsız edici bir his uyandı ve cevabı gerçekten bilmek istediğimi sorgulamaya başladım. Ağzını açtığında, artık çok geç olduğunu anladım.

"Deden." Reina ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık. Büyükbaba Glasgow o sıralarda ortaya çıkmıştı. "Kan bağı olan deden. O, yeraltı dünyasının bir parçası."

"Anlamıyorum," dedi Reina.

"O... tehlikeli biri. Benim yoluma devam etmeme izin verdi, ama bir şartla. Yıllar boyunca... onun emrinde olmam gerekiyordu."

"O kim?" diye sordum. Onun tüm bozuk ilişkileri zihnimde birer fotoğraf gibi canlandı, her bir fotoğraf büyükanneimin ortadan kaybolması ve başına elmas bir taç takarak geri dönmesiyle sona eriyordu. Bütün bu yıllar boyunca büyükbabamız bunların arkasında duruyordu. Şok olmalıydım, dehşete düşmeliydim, ama yine de biz hiç geleneksel bir aile olmamıştık. Ve bu şimdi sona ermişti.

Sadece başını salladı, dudakları inceldi ve bu gerçeği kavradığımda göğsüm sıkıştı. Hâlâ onu seviyordu. Onun kimliğini açıklamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Benim yerime karar verdi. "*Üzgünüm, büyükanne. Seni affedemem. Ailemden uzak dur.*"

Ve benim için en önemli şeyi koruyacağına güvenemezdim.

Dante alışılmadık biri olabilir. Hatta deli bile. Ama o benimdi ve ben de onundum. Aşkımız sessizlik ve gölgelerden doğdu. Birlikte gürültü yaptık ve ışığı bulduk. Kimsenin bunu bizden almasına izin vermeyecektim.

Kocam, kızım ve kardeşimle ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

On Ay Sonra

EPILOG

PHOENIX

Hayat nihayet bir tür huzur ve normalliğe kavuşmuştu.

Lake Tahoe'da yaşanan olayların üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Nikolaev ailesi, anlaşılmamız gereği Skye'nin hayatının bir parçası olmaya devam ediyordu. Skye, ayda bir kez New Orleans'ta onlarla bir hafta sonu geçiriyordu. Ben onların taşıyıcı annesi olduğum için sık sık bizi ziyaret ediyorlardı ve adeta ailemizin bir parçası haline gelmişlerdi. Yakında bebekleri doğacak olmasına rağmen, aynı düzeni sürdürmek istediklerini söylüyorlardı.

Benim için sorun değildi, ama Dante bazen biraz kıskançlık gösteriyordu. Onun dikkatini nasıl dağıtacağımı çok iyi biliyordum ve bunun için çocuksuz bir hafta sonunu sonuna kadar değerlendirmek gerekiyordu.

Papà düğünümüzden bir hafta sonra öldü. Torununu gördü ve benim için orada olamadığı için özür diledi. Onu affettim, ama unutmadım. Öte yandan, büyükanne mi asla affetmeyecektim. Reina arabuluculuk yapmaya çalıştı, ama bir faydası olmadı.

Dante'nin hayatını neredeyse kaybetmesine neden olmuş ve kızımın bu dünyaya zorlu bir başlangıç yapmasına neden olmuştu. O kadını tüm kalbimle nefret ediyordum. Hayatımızı neredeyse mahvediyordu. Bizi korumak onun göreviydi, bizi mahkum etmek değil.

Nikolaev'lerle yaşadığımız tüm bu zorlu süreçten sonra Trieste'ye döndük. Skye İtalya'da yaşamayı çok seviyordu. Amcası ve teyzesi Amon'u çok seviyordu. Onları neredeyse her hafta görüyorduk ve tabii ki arkadaşlarım da Skye'ye anında aşık olmuştu.

Ama kimse, bu gezegendeki hiç kimse, Dante kadar onun için önemli değildi. Ve tabii ki ben. Kendine bir lakap kazanmıştı: Dante'nin yardımcısı. İkisi de bunu umursamıyordu.

Odanın diğerk ucunda, benim için her şeyden daha önemli olan iki insana baktım. Kocamın gözleri benimkilere takıldı ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı, kalbimi daha da eriterek, gözleri tutku ve bağıllıkla parlıyordu. Ve son derece hamile olmama rağmen, ona karşı koyamadım. O bana baktığında tüm vücudum canlanıyordu.

O ve Skye bir teleskop satın almışlardı ve şimdi yıldızları inceliyorlardı.

Onları birlikte izlemeyi çok seviyordum. Pişano taburesine oturup parmaklarımla tuşların üzerinde dans ederken, müziğin titreşimleri beni doldurdu ve hala inanmadığım bir mutlulukla onları izledim.

Sasha ve Branka her an gelebilirlerdi. Barışmıştık. Geçici bir ittifak, gerçek bir dostluğa dönüştü.

Gözlerimi kocaman karnıma indirdim ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Yakında, bu küçük mutluluk kaynağı anne babasıyla tanışacaktı. Kız kardeşim, bunun için çok genç olduğumu ve çocuğu vermekte zorlanacağımı söylemişti.

Karşı çıkmadım, ama bu bebeğin Branka ve Sasha'ya ait olduğunu da biliyordum. Her randevuya ve her ultrasona gelmişlerdi ve her önemli aşamada yanımda olmuşlardı. Dante ve Skye de bizi destekliyorlardı.

Doktor, Nikolaev bebeğin sağlıklı olduğunu ve her an doğmaya hazır olduğunu söyledi, ancak doğumun geç olacağını tahmin ediyordu. Ben ise, bebeğin anne babasıyla tanışmak için sabırsızlandığını düşünüyordum. Hatta belki de soğuk bir Rus kışını özlemişti.

Beklenmedik ittifaklarla büyük bir aileye dönüşüyorduk. Hayat, hayal edebileceğimden çok daha iyi bir hal almıştı.

Keskin bir ağrı kaburgalarımı deldi ve parmaklarım hareket etmeyi bıraktı, Dante ve Skye'nin dikkatini çekti.

Uyluklarımdan aşağıya doğru bir ıslaklık hissettiğimde donakaldım.

"Ah, *cazzo*." Bu kelime boğazımda yankılandı. Bu, benim yeni edindiğim bir alışkanlıktı. İtalyanca küfür etmek. Ama sadece evde ailemle yalnız olduğum zamanlarda.

Kocamla baktık. "Zamanı geldi mi?" diye işaret etti.

Başımı salladım. "*Nikolaevler nerede?*"

Cesar oturma odasına girerken, Branka ve Sasha da arkasında, o telefonuna uzandı. Aşağı karın bölgemden keskin bir acı geçince, yüzümü buruşturarak ayağa fırladım.

"*Zamanı geldi.*"

Birbirlerine baktılar, gözleri benimkilerle buluştuğunda gülümsediler ve farkına vardılar. Sonunda sıra onlara gelmişti. Ebeveyn olmak üzereydiler. Onlar için daha mutlu olamazdım.

SONRA NE OLACAK?

***Thorns of Silence'ı** okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Desteğiniz benim için çok önemli.*

Thorns of Desire, bu serinin bir sonraki kitabıdır <https://bit.ly/3QhYwŞg>, ancak önce Ashford kardeşlerin hikayesinin sonu anlatılacak <https://bit.ly/3Fg48pB>.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, Facebook grubu Eva's Soulmates'e (<https://bit.ly/3gHEe0e>) katılabilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Eva'nın diğerk kitaplarını merak mı ediyorsunuz? Buradan inceleyebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN>

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara, tüm duyguları içeren kitaplara kadar romantizmle ilgili her şeyi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adamlardır, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı vardır, değil mi? Kitapları, bir parça gerilim ve gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir miktar şiddet ve karanlık ve bolca ateşli tutkuyla doludur.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda, günlerini Hırvatistan veya Maryland'da geçirir ve bir sonraki hikayesi hakkında hayal kurar.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> . .

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[Thorns of Omertà serisi](#)

[Oynatma listesi](#)

[Yazar Notu](#)

[Adanma](#)

[Yazısı Epigraf](#)

[Önsöz](#)

[1. Dante](#)

[2. Dante](#)

[3. Anka](#)

[4. Anka](#)

[5. Dante](#)

[6. Dante](#)

[7. Phoenix](#)

[8. Dante](#)

[9. Phoenix](#)

[10. Dante](#)

[11. Phoenix](#)

[12. Phoenix](#)

[13. Dante](#)

[14. Phoenix](#)

[15. Dante](#)

[16. Dante](#)

[17. Phoenix](#)

[18. Phoenix](#)

[19. Phoenix](#)

[20. Phoenix](#)

[21. Dante](#)

[22. Phoenix](#)

[23. Dante](#)

[24. Phoenix](#)

[25. Phoenix](#)
[26. Dante](#)
[27. Dante](#)
[28. Dante](#)
[29. Dante](#)
[30. Dante](#)
[31. Dante](#)
[32. Phoenix](#)
[33. Dante](#)
[34. Dante](#)
[35. Phoenix](#)
[36. Dante](#)
[37. Dante](#)
[38. Phoenix](#)
[39. Phoenix](#)
[40. Dante](#)
[41. Phoenix](#)
[42. Phoenix](#)
[43. Dante](#)
[44. Phoenix](#)
[45. Phoenix](#)
[46. Dante](#)
[47. Phoenix](#)
[48. Dante](#)
[49. Phoenix](#)
[50. Dante](#)
[51. Phoenix](#)
[52. Dante](#)
[53. Phoenix](#)
[54. Dante](#)
[55. Phoenix](#)
[56. Dante](#)
[57. Phoenix](#)
[58. Phoenix](#)
[59. Dante](#)
[60. Dante](#)
[Epilog](#)

[Sırada ne var?](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

